DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

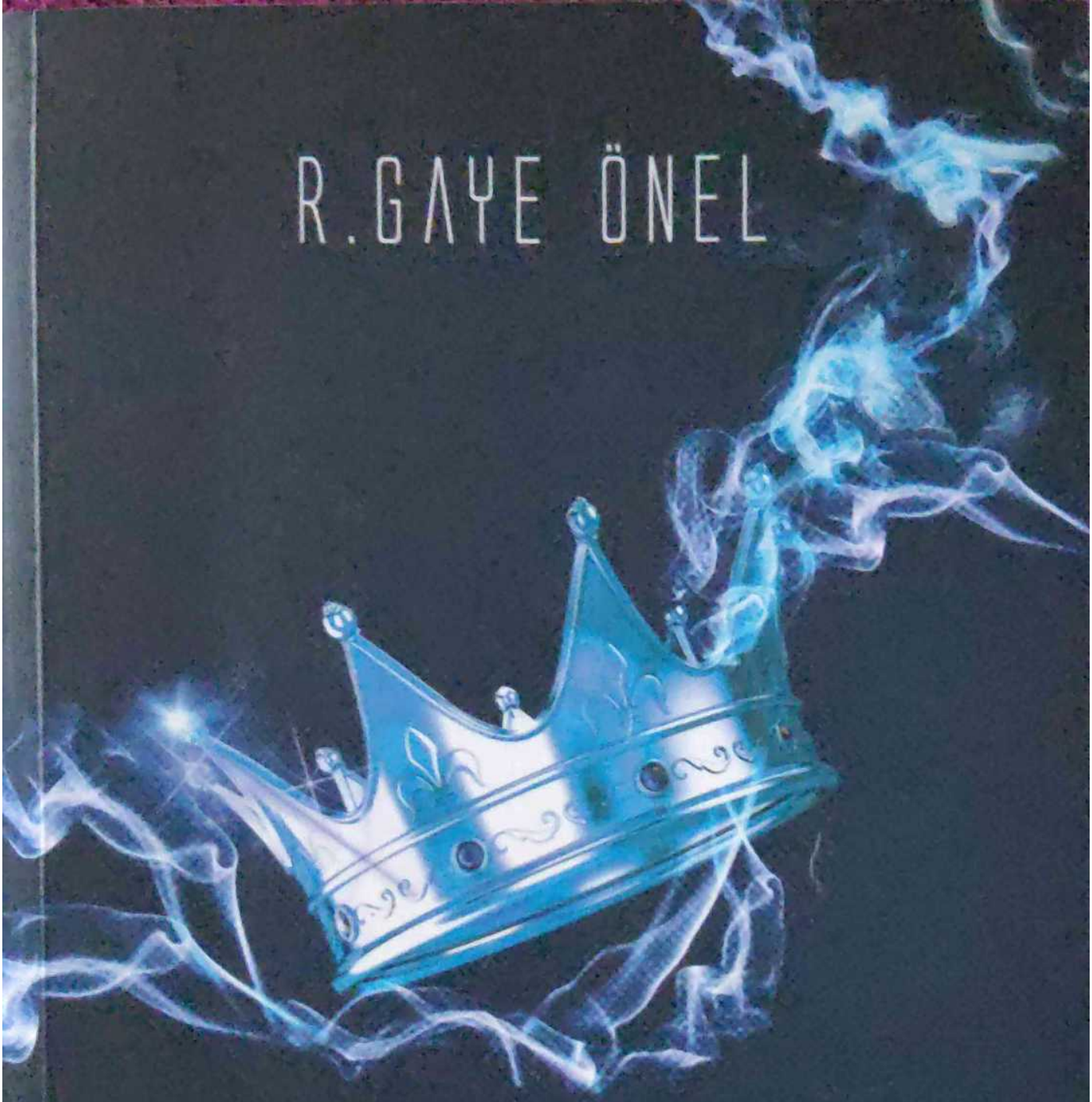
https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

R. GAYE ÖNEL

Lider

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

LİDER

R. Gaye Önel

© 2021, Bu kitabın tüm yayın hakları
Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında,
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları
© R. Gaye Önel

Türü Roman

Yayın Yönetmeni Ali Osman Başkuyu
Editör Şefika Aydın
Sayfa Tasarımı Ayhan Aslan
Kapak Tasarımı R. Gaye Önel - Hüsrev Yetiş
Kapak Uygulama Orbay Orhan Emre
Harita Çizimi R. Gaye Önel

1. Baskı Kasım 2016, İstanbul
6. Baskı Nisan 2021, İstanbul

Yayınevi Sertifika No 46270
ISBN 978-605-4737-76-5

BASKI VE CİLT
MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Matbaa Sertifika No: 47939

DOKUZ YAYINCILIK
Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No: 8
Davutpaşa, Zeytinburnu / İstanbul
0212 640 00 35

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GAYE ÖNEL

LİDER

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

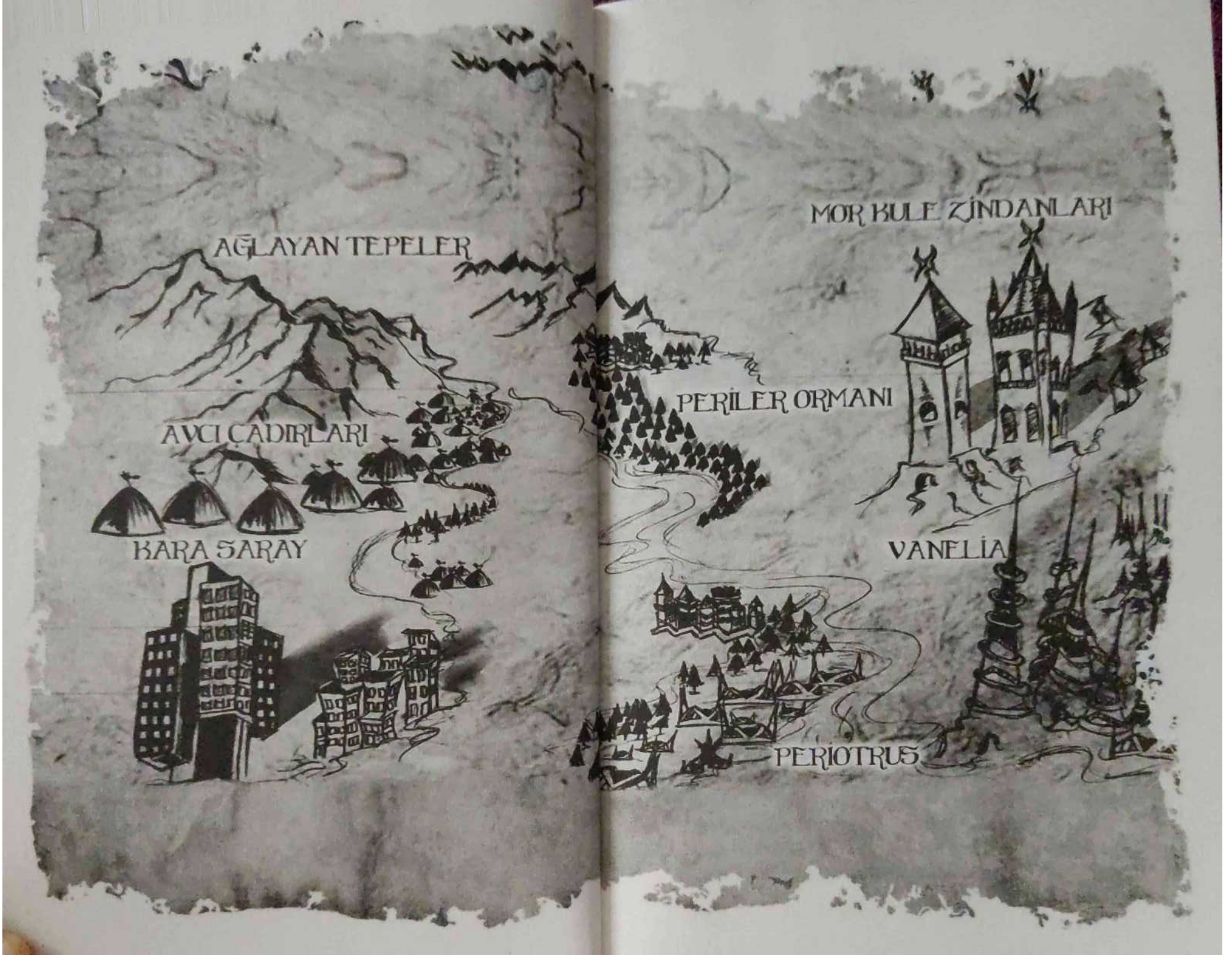
Kalbimin kraliçesi, kral ve prensine...
Sevgili annem, babam ve kardeşim...
Sizler olmasaydınız bu roman olmazdı...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İyi ya da kötü bir şey yoktur, sadece düşünce onu öyle yapar."

William Shakespeare

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 1

"Hepsini öldürün."

Yaşlı eğitmenim Rohan, tereddütle gözlerime baktı. Orada bir yerde farklı bir ben görmeyi umuyor gibiydi. Ama göremezdi. Ben bütünüyle değişmiştim.

Avcılardan nefret ediyordum. En çok da ela gözlü, kumral saçlı olanından. Cassie... Onu öldürdüğümde nefretim biraz olsun azalabilecek miydi?

Yenilgiyle kendimi tahtımın soğuk metal yüzeyine bıraktım. Dirseklerimi dizlerimin üzerine koyarak başımı ellerimin arasına aldım. "Rohan, beni duydun, bütün avcıları öldürün." Rohan yanıt vermiyordu. Küstah iblisçem emrimi mi sorguluyordu?!

Başımı hafifçe kaldırıp öfkeli kızıl gözlerimi yaşlı adama yönelttim. Rohan ürkmedi ama çekilmedi de. "Avcıları öldüremeyiz, en azından tamamını," dedi sessizce.

Az önce ne demişti bu adam? Nasıl öldüremezdik? Onlar insandı, ben ise değildim. Ve insanlar öldürülebilirdi. "Ne demek istiyorsun?" dedim tahtımda doğrularak. Rohan'ın bileklerine Morgain incisi bıraktığımdan bu yana elli sene geçmişti. Elli yıldır onun rehberliğiyle yaşıyordum, onun ve Aloha'nın. Daha önce Rohan'ın tek bir mantıksız cümle kurduğunu hatırlamıyordum, o halde neden şimdi böyle diyordu?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Avcıların bir kısmı dünyaya indiler." Verdiği haberden ne kadar mutsuz olduğunu belirtircesine yüzünü astı. Pekâlâ, işte bu her şeyi değiştirirdi. İkinci savaştan beri avcılar yeryüzüne inmemişti. Şimdi ne olmuştu da fikirlerini değiştirip, kuyruklarını bacaklarının arasına kıstırarak burayı terk etmişlerdi?

İblisçem ellerini kucağında birleştirip yaramaz bir çocukmuş gibi yıllanmış gövdesini ileri geri hareket ettirdi. "Vampirler yeryüzüne indiler, avcılar da peşlerinden gitti." Tabii ya! Cassie'nin kaçık halkı tehlikeden korkmazdı, inadına peşine takılırlardı. Gerçi artık onlar Cassie'nin halkı değildi. Belki de hiç olmamışlardı. Ahmak avcı, safkan bir şeytandı. Ve bunu saklamıştı. Benden bile!

Kaşlarımı çatıp çevreme, artık tamamen benim olan dev modern taht salonuma bakındım. Taht odasının krallıktaki en görkemli yer olması gerekiyordu. Babam izlenime değer verirdi. Bu yüzden altın işlemeli Ortaçağdan kalma toplantı masam, gövdeleri yer yer koyu Gargoyle kanıyla yıkanmış yine altından dev sütunlarım ve tepelerinde taşıdıkları görkemli bir tavanım vardı. Tüm bunlar cadı büyüleriyle cilalanarak ekstra destansı ve büyüleyici gösteriliyordu. Peki, neden her şey bana solgun ve ruhsuz görünüyordu?

"Neden bu kadar renksiziz Rohan? Şu odaya bir bak. Benim gibi düşündüğünü biliyorum," dedim elimle büyük salonun geri kalanını işaret ederek. Rohan daha net görebilmek için kendini zorlayınca ihtiyar gözlerinin çevresi aceleyle kırıştı. Kırışıklıklar fani bedeninin birer süsü olmaktan gayet mutlu bir halde ihtiyarı, onu daha bilge göstermeye çalışıyorlarmış gibi ciddileştirmişti.

"Yastayız, efendim."

"Hayır, sadece bu değil, canını sıkan başka bir şeyler var."

İstemeyerek de olsa yerimden kalkıp durduğu yere gittim. Şimdi çevremi bir kral gibi değil de bir yardımcı gibi inceleyebilirdim. Büyük görkemli sarayım bomboştu. Ruhsuzdu, renkleri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çalınmış bir palet gibiydi. Ben de öyleydim. Bütün renkleri çalınmış, beyaz astar boyası kazınmış, çürümeye terk edilmiş bir tuvalin ruhuna sahiptim. Rohan haklıydı, yastaydık. Babam ve kardeşim ölmüşlerdi. Ve ikisi de üst sınıfa bulaşmayacaklarını yemin eden soysuz avcılar tarafından öldürülmüşlerdi. İntikam bu yüzden gerekliydi. Her şeyin eski görkemli haline gelebilmesi için Cassie ölmeliydi.

İblisçem sıkıntıyla iç geçirip odanın ortasındaki büyük, taş örülü sunağa yaklaştı. Sunağı en son kurban kanıyla yıkadığımda Draza'yı hayata döndürmeye çalışıyordum. Benimki yersiz romantik bir çabaydı. Her sevdiğimiz varlığı yanımızda taşıyamazdık... İstemediğimiz şeyler yaşandığında yaşanmamış gibi yapamazdık. Ölümlülerin aksine bizler, yaptığımız hataları sonsuza dek bir gölge gibi taşırdık. Ben, babam ve abime yaptığım bu hatayı sonsuza dek taşımayacaktım. Cassie'nin canını aldığımda hatalarımdan arınacaktım.

Rohan, uzun ihtiyar parmağını sunağın kalaylı pürüzsüz yüzeyine sürttü. Yine kurban vermeyi önerecek gibiydi. "Haklısınız. Sadece bu değil." Donuk yeşil bakışlarını gözlerime dikerek, "Krallıkta karışıklıklar her geçen saniye artıyor. İnsanlar kim tarafından yönetildiklerini bilmek istiyorlar," dedi.

"Beni tanıyorlar," dedim biraz da bozularak. İblisleri memnun etmek olanaksızdı. Onlar sadece kötülükten anlarlardı ve benim ruhum artık yorulmuştu. Kalbimde intikam ateşi dışında herhangi bir kötülük yoktu. Pislik yapamayacak kadar yorgundum.

"Seni tanıyorlar. Ama sadece adını biliyorlar. Bir lider olarak sana güvenebileceklerini düşünmeyebilirler. Her şeyden önce onlar birer iblis. Kötülüğü kafesleyemezsin Aidan, sadece yönlendirebilirsin. Onların ilgisini senden uzağa çekmemiz lazım. Seni sorgulayamayacak kadar yoğun olmalılar."

"Onları neyle oyalayabilirim ki?" Ellerimi iki yanıma açarak umutsuzca karşısına dikildim. "Ne yapabilirim Rohan? Savaşı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mı başlatayım? Avcıların öldürülmesini istiyorum. Savaşı başlatayım ve avcılar öldürülsün mü?"

"Öyle demek istemedim. Öfkeyle verilen karar, karar değil i..."

"İnfazdır," dedim aynı ses tonuyla cümlesini bitirerek. Rohan bu liderlik meselesini fazlasıyla ciddiye alıyordu. Bana kalırsa daha önemli problemlerimiz vardı... İntikam gibi!

Arkamı dönüp ağır adımlarla tahtıma yürüdüm. Çıplak parmaklarımın soğuk zemine değdiğindeki hissini hatırlamaya çalıştım. Havayı hissetmeyi, suyu tadabilmeyi özlemiştim. Cassie varken hissedebiliyordum. Soğuğu, sıcağı... her şeyi. Fakat şimdi tek hissedebildiğim zaman zaman gelen açlığımdı. Bedenim yorulmadığı için uykuya ihtiyaç duymuyor, kalbim ise intikam ateşiyle köz olmuş bir şekilde bedenimde atıyordu. Her atışında damarlarımdaki zehri hissedebiliyordum. Zehir diyordum çünkü Cassie'nin kanı benim için zehirdi. Onunla ilgili her şeyden nefret ediyordum.

Nefesimi vererek tahtıma kurulurken başımı ellerimin arasına aldım. O soysuz avcının kanını içmiştim. Onu öpmüştüm. Lanet olsun ki öpmüştüm!

"Vampirler dağıldı, değil mi?" dedim bıkkınca. Kafamı toparlamalıydım. Hiçbir dişi için değmezdi. Zavallı ağabeyim Draza bir dişiye âşık olup hayatını mahvetmiş, ölüme de başka bir dişi için gitmişti. O, tutkularının kurbanı olmuş bir ruhtu. Aşkı için kanatlarından olmuş, taht için girdiği yolda da ölmüştü.

Odaya açılan en geniş kapı, ağır gıcırtılar çıkararak yavaşça açıldı. Aloha, genç iblisçem, savaş şefim uzun saçlarını savurarak coşkulu adımlarla içeri girdi. "Hepsi dağıldı. Ben kıçlarına tekmeyi basamadan bir kısmı dünyaya indi. Lanet olsun, Aidan! Onları öldürmeliydik. Sen ve senin duygusal kıçını tekmelemek istiyorum."

Haftalardır tebessüm görmemiş dudaklarım şaşkınlıkla kıpırdadılar. Aloha ellerini kaldırarak saçlarını toplamaya çalışırken bir yandan da Rohan'a ne var dercesine bakıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu öfkene avcıları temizlerken de ihtiyacımız olacak," dedim keyifle kollarımı göğsümde kavuştururken. Aloha savaşçı, öfkeli bir ruhtu. Ona Morgain incisi bıraktığımda Irak'ta savaşın göbeğindeydi. Beni gördüğünde bakışları kararmış, ölüm meleğinin geldiğini düşünüp benden uzaklaşmaya çalışmıştı. O an ona sırıtarak şeytan olduğumu ve onu hizmetkârım yapacağımı söylemiştim. Sonuç: Aloha bedenime kılıcını saplayıp *kimsenin hizmetkârı olmam ben,* demişti. O günden beri benim hizmetkârım ve her saniyesi için benden nefret ediyor!

"Avcıları temizlemek sandığın kadar kolay değil, onlar da dağıldı. Dünyaya inenlerle irtibatı kopardım. Sadece Khandar ile konuşabildim. O da avcıları görmediğini söyledi."

"Sen de inandın mı?" dedim küçümser bir ifadeyle iblisçeme bakarken. Genç adamın kaşları öfkeyle çatıldı. "Tabii ki inanmıyorum. Ne tarafta olduğu belli olmayan şerefsizin teki. Zebanilerden nefret ediyorum."

Zebanileri kimse sevmezdi. Onlar tuhaf bir ırktı. Araf şövalyesi gibiydiler. Bir görevleri vardı; o da insanlara acı çektirmek, onlara ceza vermekti. Bunu yaparak besleniyorlar ve hayatlarına devam ediyorlardı. Ama iblis değillerdi.

"Kızdan haber var mı?" dedim sanki umurumda değilmiş gibi bir hava takınarak.

"Hangi kız?"

Cevap vermek yerine iblis gözlerimi Aloha'nın saçlarına diktim. Uzun kahverengi saçlarından duman çıkmaya başlayınca genç adam soğukkanlılığını yitirip zıplamaya başladı.

"Seni... lanet olsun!" Keyifle sırıtmaya devam ettim. Buna ihtiyacım vardı, kafamı dağıtmalıydım.

"Cassie'den haber yok. Ailesinden de öyle. Tek bildiğim Beth'in dünyaya gittiği. Onun dışında hiç kimseden haber alamıyoruz. Yer yarıldı da içine girdi sanki."

Yer yarılsa içine girer miydi? Kanatları vardı artık. Uçar, kurtulurdu. Cassie muhtemelen göklerde saklanıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Dünyaya gitmiş olabilir mi?" Aloha ve Rohan bir süreliğine birbirlerine baktılar.

Konuştuklarında yüzleri ifadesizdi.

"Her şey olabilir."

***

Yalnızım...

Göklerdeki huzursuz bulutlar gibi yer değiştiriyorum.

Göçebeyim. Yersiz bir karınca gibi, kazdığı yuvayı bulamayan... Sanki biri gelip özenle kazdığım yuvama toprak atmış gibi hissediyorum. Nasıl geri girerim, bilmiyorum. Yuvam neresi hissedemiyorum. Ben artık hiçbir şeyi hissedemiyorum.

Dizlerimi bedenime toplayıp başımı eğdim. Karanlık bedenimi yutuyor, beni istenmeyen gözlerden en güzel şekilde saklıyordu. Burası benim mağaramdı. Aidan'ın bana bu mağarada getirdiği çikolatayı hatırladım. Bizim mağaramız, şeytanımın ve benim!..

Ama artık o yoktu.

Babasını öldürdükten sonra peşime sayısız asker takmıştı. Onlara karşı tek avantajım kanatlarımdı. Aidan, kara bölük dışındaki bütün kastlardan adam yollamıştı. Günlerim onun adamlarını atlatmakla geçiyordu. Tüm gece koşturuyor, gündüzleri de bir ağacın altına kıvrılıyordum. Araftan kaçamıyordum. Çıkış yolu yoktu. Bir şekilde buraya hapsolmuştum.

"Sen gerçekten o musun?" dedi aceleci sevimli bir erkek sesi. Sesin sahibini tanıyordum ama başımı kaldırmadım. Yapabilecek gücüm yoktu. Günlerdir kimseyle konuşmamıştım, cümle kursam sesim nasıl çıkardı, yüklemi nereye koymalıydım bilemeyebilirdim. "Cassie, beni duymadın mı?" dedi Urange bu kez daha sesli bir şekilde. Ellerimle sessiz olmasını işaret ederek yavaşça ayağa kalktım. "Beni nasıl buldun?"

"Tozumu kullanan herkesi bulabilirim ben," dedi övünür gibi sırtını dikleştirerek. Kafam karışmış bir halde perinin karanlıkta

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

koyu görünen turuncu buklelerine baktım. "Nasıl yani, peri tozun navigasyonlu falan mı?" Peri kıkırdayarak yanıma geldi. En azından birimizin neşesini kaybetmemiş olması güzeldi.

"Sana neler oldu?"

"Sen o musun derken neyi kastettin?" dedim ellerimle saçımı düzeltmeye çalışırken. Henüz birkaç dakika önce büyük geniş oyuklardan birinde yıkanmıştım. Bedenim hâlâ su içindeydi. Perişan görünüyor olmalıydım.

Urange yanıt vermek yerine huzursuzca çevresine bakındı. "Biriyle mi geldin?" dedim aceleyle ondan uzaklaşarak. "Hayır hayır, sadece yerin kulağı var derler." Kuşkuyla gözlerimi kısıp parmak uçlarımda yükseldim. Omzunun üstünden perinin arkasına bakarken, "Sakın bana yanlış yapma Urange," dedim.

"*Sen o musun,* dedim çünkü senin lider olduğunu düşünüyorlar."

Şaşkın bir halde karşımda tüm somutluğuyla dikilen periye baktım. Bir halüsinasyon olabilir miydi? Avcılar benden nefret ediyorlardı. Beni lider yapmak şöyle dursun, muhtemelen nefes almama bile katlanmıyorlardı.

"Kedini yemişim gibi bakıyorsun," dedi genç peri tereddütle bir adım gerilerken. Yutkunup başparmağımla alnıma bastırdım. "Benden nefret ediyorlar," dedim hâlâ söylediklerini anlayamaz halde. Urange başını hafifçe sağa yatırıp şaşkınca gözlerime baktı. "Senden neden nefret etsinler? Sen kralı öldürdün. İblisler için daha iyi bir lider düşünemiyorum."

Ne?

Ne iblisi?

"İblis mi? Avcılar beni lider olarak istemiyor mu yani?"

"Avcılar gördükleri yerde senin derini yüzer. Sen Lilith'in kızısın. Tahtta hakkın var. Aidan, Lucifer'in oğlu olabilir ama henüz kendini kanıtlamadı. Sen kendini kanıtladın, kralı öldürdün. Tahta geçip tüm iblisleri yönetebilirsin." Ardından sırıtıp ekledi. "Ben de yardım ederim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Aidan'ın kendini kanıtlaması için ne gerekiyor peki?"

Urange dudaklarını büzerek bir süre bunu düşündü. Onu gören evrenin en büyük sırrını çözmeye çalıştığını falan düşünürdü. Nihayet konuştuğunda suratı yepyeni bir sırıtışla aydınlanmıştı.

"Sanırım seni öldürmesi gerekiyor."

***

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 2

"Beni öldürmesi mi gerekiyor?"

Urange, çatlak peri çocuk şaka falan yapıyor olmalıydı. Hem Aidanhell'in neden kendisini kanıtlaması gerekiyordu ki? O zaten kraldı. Kaşlarımı çatarak perinin tasasız, aydınlık yüzüne baktım. Bir şeyleri çok da umursuyormuş gibi bir hali yoktu. Benim aksime o, bu dünyada ölüm kalım savaşı vermiyordu.

"Şeytanların dünyasında her şey kanla oluyor. Kan akıtırsın büyü olur, kan akıtırsın ölüm olur." Yaptığı kafiyeye tek kaşımı kaldırarak baktım. Urange, hayatımda gördüğüm en rahat varlıktı. "Kanımın akıtılmasını istemiyorum," dedim hoşnutsuzlukla. Arkamı dönerek az önce oturduğum nemli köşeye yürüdüm. Her şey sonlanana kadar bir köşeye çekilip sessizce cenin pozisyonunda beklemek istiyordum.

"Seni öldürebileceğini sanmıyorum, Lilith'in kanı zehirlidir. Kolayca öldürülemez."

"Benden bir çeşit virüsmüşüm gibi söz ediyorsun." Yavaşça eğilip henüz kuruyan elbisemin eteklerini altıma aldım. Yere oturup bacaklarımı bir psikoz hastasıymış gibi bükerek bedenime dayadığımda Urange, aynı hızda konuşmasını sürdürüyordu. "Ama sen onu öldürebilirsin." İşte bu ilginçti. Başımı hafifçe kaldırarak şüpheyle gözlerimi kıstım. "O nasıl olacak?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Urange bir süre yanıt vermedi. Dudaklarını bükerek geniş mağaranın sivri sarkıtlı tavanına baktı. Ben de öyle yaptım. Zaten o gelmeden önce ben de bunu yapıyordum. *Acaba o sarkıtlardan biri üzerime düşer mi,* diye düşünüyordum. En merak uyandırıcı şey de eğer düşerse ölüp ölmeyeceğimdi. Ben, sanırım... ölümsüzdüm.

"Babasını öldürdün, Aidanhell'i de öldürebilirsin. Burada asıl sorun senin yapıp yapamayacağın değil." Bir süre bekleyip anlamlı bir ifadeyle gözlerime baktı. "Asıl soru şu: Yapmak istiyor musun?"

"Babası ölmek istiyordu. O çukura gitmeyi arzulayan çılgın bir adamdı. Onu öldürmüş sayılmıyorum." Ama derinlerde bir yerde bunun doğru olmadığını biliyordum. Şeytanı öldürmüştüm ve bir yanım bunu istemişti, hem de çok. Bu gerekliydi. Eğer kral ölmeseydi uyanışımı tamamlayamazdım. "Lider olmak istemiyorum. Hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Urange, ağır adımlarla yaklaşıp yanıma oturdu. Tıpkı benim gibi bacaklarını vücuduna çekip, başını dizlerinin üzerinde birleştirdiği kollarına koydu. Gözlerini devirip, "Bu melankoli halini hemen bırakmanı öneriyorum," dedi. Gözlerimi kapatarak dediklerini düşündüm. Melankoli mi? Ne yaşadığım hakkında en ufak bir fikri yoktu.

"Ailem şey, yani Marr ve Anton ne yapıyorlar?" Jo'yu sona saklamıştım. O farklıydı. O benim gibiydi. Uyanıştan sonra bunu daha net hissedebilmiştim.

"Beth ile birlikteler... yani, sanırım." Kafamı kollarıma daha da fazla gömdüm. "Peki Jo?"

"O sanırım kaçtı," dedi Urange ondan çıkmasını beklemediğim derecede endişeli bir ses tonuyla. Hızla kafamı kaldırıp gözlerimi Urange'nin endişe ile irileşmiş büyük parlak gözlerine diktim. "Nasıl kaçmış?"

Urange huzursuzca yerinde kıpırdanıp seneler gibi geçen birkaç sessiz saniyenin sonunda ayağa kalktı. Elleri ile kıyafetini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

silkelerken, "Halkım onu hiçbir yerde bulamadı, Cassie," dedi. Ardından halkıyla Jo'yu arayıp bulamadığına dair bir şeyler geveledi. Her şey anlaşıldığında Jo kaçmıştı. İyi de, avcı eğitimi olmayan bir avcı Arafta yolunu nasıl bulurdu? Üstelik o... avcı bile değildi. Benim gibi bir şeytandı.

"Sen ve halkın neden bana yardım ediyorsunuz?" Aidan bana perilerin bazen tam bir pislik olabileceklerinden bahsetmişti. Üstelik onların da birer iblis kastı sayılmasının mantıklı bir açıklaması vardı herhâlde. Periler öyle iyilik düşünen renkli varlıklar değillerdi.

Ayağa kalkarak kanatlarımı dışarı çıkardım. Bunu Urange'nin ilgisi çekmek için özellikle yapmıştım. Tam olarak neye dönüştüğümü görmesini, benden korkmuyorsa bile korkmasını istiyordum. Benimle karşısında bir kaçık olduğunu kabullenerek konuşmalıydı.

Genç peri bir süre sessizce kanatlarımı inceledi. Nihayet konuşmaya başladığında sesi bir fısıltıdan ibaretti. "Kanatların Aidan'ınkiler kadar büyük."

"Halkın neden bana yardım etmek istiyor?"

Gözlerini kanatlarımdan alıp yüzüme çevirdi. "Ee şey. Çünkü senin iyi bir lider olabileceğini düşünüyorlar. Sen taht için uygun bir varismişsin." Bıkkınlıkla gözlerimi devirdim. Şu *sen-taht-için-uygunsun,* olayından gına gelmişti. "Günah defterim iblis kraliçesi olmak için yeterince dolgun değil. Aidan bu iş için doğmuş. Ayrıca Tanrı aşkına! Benden lider falan olmaz! Halimi görmüyor musun? Dışlanmış kanatlı bir avcıyım ben. On yedi senemi onlardan biri olduğum halde iblislere düşman olarak geçirdim." Urange bir şey demeden önce cebinden o meşhur kesesini çıkardı. "Bunun içinde uçuş tozu yok," dedi. Keseyi açıp içinden mavi renkli, şekilli cam bir şişe çıkardı. Kollarımı göğsümde kavuşturup perinin o şişeyle ne yapacağını merakla izlemeye başladım. Deminden beri dediğim herhangi bir şeyi dinlemiş miydi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bunun içinde yoğunlaştırıcı var," dedi tek düze bir sesle. Gözlerimi içinde kabarcıklar çıkan mavi şişeye çevirdim. Yoğunlaştırıcıyı daha önce görmemiştim ama perili ormanda bol miktarda maruz kalmıştım. Aidan'a karşı duyduğum şehveti arttırmışlardı. Hatırladığım anların etkisiyle kızaran yanaklarım ve ben, gözlerimizi şişeden kaçırdık. Lanet olsun, onu öpmüştüm! O da... beni öpmüştü. Hatta ısırmıştı da.

"Bu ne işime yarayacak?" dedim başımı başka yana çevirmiş halde. Sanki kızardığımı bu karanlık mağarada biri görebilirmiş gibi. "Hislerin belirsiz. Ne hissedeceğini bilmiyorsun. İntikam istemen gerekiyor. Seni uyutup aileni öldürenlerden, avcı adı altındaki o cani insan topluluğundan." Urange elindeki keseyi cebine atıp yanıma geldi. Dikkatimi çekmeye çalışır gibi gözlerimle aynı hizaya yükseldi. "Onlardan intikam alman gerek fakat böyle bir çaban yok. Periler gibisin. Umursamaz, melankolik."

"Kimseden intikam almak ya da kimsenin lideri olmak istemiyorum. Tek isteğim kardeşimi bulmak. Jo, bu kaçık dünyada ben olmadan neler yapıyordur?" Doğrulup hızlı adımlarla mağaranın girişine yürüdüm. Urange ya da dönek peri halkı umurumda bile değildi. Kardeşim kayıptı ve türlü türlü iblislerin olduğu bu diyarda yalnızdı. Silkelenip kendime gelmem, onu korumam gerekiyordu. Son bir kez mağaraya bakıp gözlerimle Urange'yi aradım. Orada, karanlıkta belirsiz bir surat ifadesiyle beni izliyordu. Tekrar dönüp göklere, bulutların bile ardına baktım. Jo'yu bulup her şeyi düzene sokmam gerekiyordu. Sanırım biraz uçmak cildime de iyi gelecekti.

***

-Jo-

"Kanatlarının çıkmaması zararsız olduğun anlamına gelmiyor," dedi iri yarı adam. Sarı saçları ve onlarla tezat oluşturan koyu renk gözleriyle ne kadar ürkütücü göründüğünün farkında mıydı acaba? Acaba şey... lens mi takıyordu?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu bir şaka mı?" Kamptan yaka paça çıkarıldığımdan bu yana günler geçmişti ve bu üç yeni yol arkadaşım bana tek kelime etmemişlerdi. Önceleri beni tutsak olarak tuttuklarını düşündüğümden ben de pek ses çıkarmamıştım, ta ki bugüne kadar. Nihayetinde sarışın adam durup bana sorular sormaya başlamıştı. İtiraf etmeliydim, sessiz hallerini daha çok sevmiştim.

"Marcus sakin ol, ne olduğu hakkında en ufak bir fikri bile yok," dedi pembe kısa saçlı olan. Hah, demek sarı saçlı iri yarı odunun adı Marcus'tu. Ellerimi havaya kaldırıp ortamı yumuşatmaya çalışır bir halde, "Ee şey... evet, Marcus, adamım ben zararsızım. Ne kanadım var ne kuyruğum? Belli ki yanlış birini kaçırmışsınız." Göz ucuyla yanımdan geçen hızlıca bir şey gördüm. Ufak kız da aralarına katılmış, karşıma dikilip merak dolu gözlerle bana bakıyordu. Hayatımda gördüğüm en tuhaf üçlüydü ve sanki asıl tuhaf olan benmişim gibi beni inceliyorlardı. Bu çılgınlardan en kısa zamanda kurtulmalıydım. Ailem ve dostlarım beni merak etmiş olmalılardı.

"Sen Cassie'nin kardeşi değil misin?" Ufak olan da bugün ilk kez konuşmuştu. Tuhaf şiirimsi bir aksanı ve ilginç büyüklükte gözleri vardı. Ayrıca bu ufak kız günlerdir hiçbir şey yememişti. En azından bir bebek maması falan yemesi gerekmiyor muydu? Bu ikisi ne kötü birer ebeveyndi böyle!

Başımı bıkkınlıkla sallayıp karşımda kalpleri duracakmış gibi duran tuhaf yol arkadaşlarıma baktım. "Evet, adım Jo. On dört yaşındayım. Ve evet, ablam Cassie. Eğer ilgileniyorsanız avcı olan o. Ben daha çok... Sadece benim işte."

Pembe saçlı kız kollarını göğsünde kavuşturup hoşnutsuzca dudaklarını büzdü. Konuşmaya başladığında gözleri hafiften renk değiştiriyordu. "Bir şeytan olduğundan haberi bile yok."

Pekâlâ, bu bardağı taşıran son damlaydı. Bu grup gerçekten kaçıktı. Göz ucuyla çevreme bakındığımda küçük kızın yerini bırakıp yürümeye başladığını gördüm. Gözlerimi ondan ayırmadan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

diğerleriyle konuşmaya devam ettim. "Gerçekten neyden bahsettiğinizi bilmiyorum, ailemi görmeye gidebilir miyim?"

"Bir yere gidemezsin ufaklık." Marcus adındaki huysuz adam yerinden kıpırdamadan, donuk, tuhaf bakışlarını üzerimde gezdiriyordu. Bende aradığı her neyse bulamazdı. Çünkü ben onların düşündüğünün aksine normal bir çocuktum. Ablamın devamlı takmam için verdiği bilekliğimi gömleğimin içine sakladım. Kullanmam gerekirse kullanacaktım. Her bir minik topun içinde farklı zehirler vardı, tıpkı Cassie'nin kendi bilekliği gibi.

"Bu yaptığınız yasalara aykırı," dedim gittikçe sinirlenerek. İsteğim dışında tutulamazdım, öyle değil mi? Aslında onlarla iki gündür yola devam etmemin tek sebebi bir şekilde bunun benim için daha iyi bir seçim olduğunu düşünmemdi. Hem zaten yolu biliyordum.

Pembe saçlı kız olumsuz anlamda başını salladı. Çekik yeşil gözlerini gözlerime dikerek, "Seninle konuşmamız gerek," dedi. Ben herhangi bir yanıt vermeyince devam etti. "Ailenin yanına dönmek istemeyebilirsin. Bilmen gereken şeyler var. Ablan ve ailen... en çok da kendinle ilgili."

Marcus hafifçe bir küfür savurup devasa sırtını bana dönerek ufak kızın yanına gitti. Bu adamdan hiç hoşlanmamıştım. Gözleri bana tuhaf bir şekilde tanıdık gelse de ruhu bir buzdolabı kadar soğuktu. Pembe saçlı kız bir an için diğer ikisinin olduğu yere baktıysa da konuşmasına devam etti. "Ben Katze. Ablanın bir arkadaşıyım. Ablan... O değişti. O artık bir iblis."

Bazı anlar gelir. Sanki görünmez, dev bir dalga gibi sessiz fakat yıkıcıdır. İşte o anlarda beyin duyduklarının ya da gördüklerinin hayatını sonsuza dek değiştireceğini, artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bilir. Katze adındaki kız benimle konuşurken bu anın öyle anlardan biri olduğunu anlamıştım.

"Ailen, öz ailen değiller. Ama edindiğimiz bir bilgiye göre sen ve Cassie aynı kandansınız. Yani sen de onun ve bizim gibi iblissin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hepiniz sıyırmışsınız. Ne tarz bir tarikata üyesiniz böyle?" Ellerimle kulaklarımı kapatıp geri geri yürümeye başladım. Kulaklarımı kapatırsam bu kaçık kızın dediklerini duyamazdım. Duymamak belki bir çözüm değildi ama onları dinlersem... Bunlar hangi tarikattandı böyle?

Pembe saçlı kız bir an için Marcus denen oduna döndü. "Lnn ve sen önden git, Jo'yu alıp peşinizden gelirim." Beni alacak mıydı? O biraz zordu işte. Neyse ki diğer ikisi gidince sadece ben ve o kalacaktık. Bir kızı atlatmak ne kadar zor olabilirdi ki?

Yalnız kalınca kız cebinden minik parlak bir hançer çıkardı. Daha da gerileyerek paniğe kapılmış bir halde ona baktım. O ise sakin hareketlerle yaklaşıp hançeri bana uzattı. "Bunu almalısın. Bunu batırdığın iblisi bir süreliğine bayıltabilirsin, inan bana ne zaman işine yarayabileceğini bilemezsin." Şaşkınca bir karşımda duran kıza, bir de ellerindeki parlak hançere baktım. "Avcı eğitimi aldın mı?" dedi daha da yaklaşıp ellerimi açarak arasına hançeri koyarken. Bir an için elime değen soğuk metalin verdiği hisle ürpersem de tek söz etmeden hançeri alıp cebime attım. Artık oturup kalkarken dikkat etmem gerekiyordu. Kıçıma batan bir hançer, isteyeceğim en son şeydi.

"Avcı eğitimi almadım," dedim nihayet kendime geldiğime karar verip. Hâlâ aramıza birkaç adımlık mesafe koymuş haldeydik, nedense bana yaklaşmasını istemiyordum. İçgüdülerim ondan uzakta daha güvende olduğumu söylüyorlardı. Ayrıca az önce kız hem kendine hem de bana iblis demişti. Kendimin bir iblis olmadığımın farkındaydım ama o? Dediği gibi olabilirdi. Hangi kasttan olduğu ise tam bir muamma olurdu, ablamın aksine ben eğitimsizdim. İblis türlerinin hepsini bilmediğim gibi, onlardan birini görsem de tanıyamazdım.

"Eğer adımı unuttuysan anlamı kedidir. Almancadaki kedi." Bir an için anlamsızca gözlerine baktım "Adını unutmadım, Katze," dedim yavaşça.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Avcı eğitimi almış olman gerekiyordu."

"Ailende üç avcı olunca gerek olmayacağını düşünüyor insan."

"Birincisi, ailende üç avcı yok; ikincisi, sen insan değilsin." Katze belki tuhaf bir kızdı hatta kendi çapında iyi niyetli falan da olabilirdi ama bu, onun aklının noksan olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Zavallı kız benim bir iblis olduğumu düşünüyordu. Beni bırakın, Cassie'ye de iblis diyordu. Bu ablam için bir hakaretti.

"Bak Katze, beni neden kaçırdınız?"

Pembe saçlı kız başını sağa sola sallayıp ölçülü bir şekilde güldü. "Hayır, seni kaçırmadık. Seni kurtardık. Dönüşüm geçirip kanatlandığında orada olsaydın... seni öldürebilirlerdi."

Pekâlâ, işte yine başlıyoruz. "Ee şey, gördüğün üzere dönüşüm geçirmedim. Yani kanat çıkarsam bunu hissederdim sanırım." Ellerimle kürek kemiklerimin olduğu yerleri yokladım. Bir milimetre bile kanadım yoktu. Katze kafası karışmış bir ifadeyle ellerini kucağında birleştirdi. Konuşmaya başladığında gözleri az önceki gibi tuhaf bir hızla renk değiştiriyordu. İris, yeşil ve mavi arasında gidip geliyor, hangisinde duracağına karar veremiyor gibiydi. "Buna biz de anlam veremedik."

Bıkkınlıkla iç geçirdim. İnatçı kızlardan nefret ediyordum. "Buna anlam veremezsiniz çünkü böyle bir şey yok." Bu saçma bahse sinirlenmiştim. Ailem muhtemelen sinir krizi falan geçiriyor olmalıydı. Benim bu dünyada yalnız kalmam demek, onlar için kabul edilemez bir şeydi. Marr her zaman benim için biraz fazla korumacı olmuştu.

"Beni dinle, Jo. Ablan hangi büyünün etkisinde kalmış, bilmiyoruz fakat uyanışını gerçekleştirip iblis formuna döndü. Sende onun insankenki kokusu var. Yani sen de onun gibisin. Ayrıca ailen öz ailen değil. Senin ailen safkan iblislerdi. Unutmadan ben de bir vampirim ve o gördüğün küçük kız da benim kardeşim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Huh? Bu kızın hangi tuhaf gruba üye olduğunu bilmiyordum ama baya gönülden kendini adamış olmalıydı. Pekala, Jo, kafanı kullan. Buradan hemen çıkmalıyım.

"Ben bir iblisim yani? Ee sen de bir vampirsin? Peki, şu çam yarması ne?" Katze kıkırdayarak Marcus'un olduğu tarafa döndü. Sırıtarak, "O bir kurtadam," dedi. Marcus bir an için yürümeyi bıraksa da ardından daha hızlı bir şekilde ilerlemeye başladı. Bizi duyup duymadığından emin olamamıştım.

"Bana düşünmem için bir dakika verir misin?" Aslında kafamı toparlamam için bana koca bir ay verse yeterli olmazdı. Katze ürkütücü parlak gözlerini kısarak yüzüme baktı.

"Düşünecek ne var ki? Bilmen gereken her şeyi sana söyledim."

"Kendi başıma kalacağım birkaç dakika ver, yeter. Ardından size katılacağım. Tüm bu olanlar çok fazlaydı." Katze gözlerini bir kez daha şüpheyle kısıp bedenimde gezdirdikten sona arkasını dönüp diğer tuhaf iblislere katıldı. Düşünmek için birkaç saniye, kaçmak için ise birkaç salisem vardı. Katze'ye dediğim gibi düşünecektim, tabii onlardan kurtulduktan sonra!

Asker yeşili kasketimi daha da indirerek bilekliğimi kavradım. Bilinmeyene doğru bir yola çıkacaktım ve bu yolda tamamen yalnızdım. Cassie'yi bulmam ve her şeyi öğrenmem gerekiyordu. Pembe saçlı kaçığın dediğine göre ablam bir iblise dönüşmüştü. Ama bir iblis bile olsa aynı kandandık. Beni hissedebilirdi. Ben belki ablamı bulamazdım ama ablam beni bulabilirdi.

Arkamı dönüp bilmediğim, sık ağaçlardan oluşan yoğun ormana dalmadan önce gözlerimi kapatıp sessizce dua okudum. Ben Jo, kaçıklar dünyasında hapsolmuş tek akıllı insan, ailemi bulup buradan kurtulacaktım.

***

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 3

"Hâlâ izini bulamamanız sizce de garip değil mi?" Aloha yaklaşık bir saattir karşımda dikilmiş, bana neden Cassie'yi bulamadığı ile ilgili sıkıcı bir hikâye anlatıyordu. Hikâye, diyorum çünkü başka türlüsünü düşünmek istemiyordum.

Parmaklarımla gözlerimin altındaki boşluklara bastırarak bir kez daha bıkkınca söylendim. "O yeni bir iblis. Bebek bir fil nasıl zor bulunabilirse onu bulmak da ancak o kadar zor olabilir. Neden hâlâ bulamadınız?" Aloha, savaş şefim, şaşkın dostum ve daimi hizmetkârım kahverengi uzun saçlarını huzursuzca karıştırdı. Önemli şeyleri düşündüğünde böyle yapardı. Buna memnun oldum, durumun ne kadar ciddi olduğunu görmesi gerekiyordu. "Kızı bulamıyoruz, Aidan. Ve onu ararken vakit kaybediyoruz." Yakın bir zamanda kaybedecek hiçbir şeyim kalmadığına kendimi inandırmıştım ama vardı. Vakit kaybedebilirdim ve zamana şu an hiç olmadığım kadar ihtiyacım vardı. "Cassie'yi bulmak diğer her şeyden daha önemli." İki iblisçem ben bunu söyleyene kadar yuvarlak som altından yapılma masanın üzerine eğilmişlerdi. "Krallık için çok önemli," dedim onlar herhangi bir şey söyleyemeden hemen önce. İyiliğimi istiyorlardı, bunu biliyordum. Benim ve krallığın iyiliğini istiyorlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bunu krallık için değil, kendin için istiyorsun. O kıza bağlandın, değil mi? Seni kaçık pislik. Bir insana kalbini kaptırdın, değil mi?" Tek kaşımı kaldırıp büyük bir takdirle bir kez daha genç iblisçemin suratına baktım. Aloha bir hizmetkâr olmadan önce insan olduğunu unutmuş muydu yoksa? İnsan bedenindeki ve ruhundaki gücü artık hissedemiyor muydu?

"Bu kalp," dedim göğsümü işaret ederek. "Kimseye bağlanamaz." Rohan ihtiyar parmaklarını Aloha'nın koluna koydu. Bir an için ikisinin sessizce bakışmasını izledim. Bu tartışmayı istedikleri kadar uzatabilirdim. Ben aptal saf bir âşık değildim abim gibi. Draza gibi hatalar yapmazdım. Beni herhâlde onunla karıştırıyorlardı.

"İzninle," dedi asi çocuk arkasını dönmeden saniyeler önce. Kılıcını masamın üzerine gürültülü bir şekilde koyduktan sonra ağır adımlarla kapıdan çıkışını izledim. O gittikten hemen sonra kollarımı göğsümde kavuşturarak Rohan'a döndüm. "Herhangi bir hamle yapabilmem için o kızı bulmanız lazım."

"Üzgünüm Aidan, bulamıyoruz. Ve bizim onu bulamadığımız her geçen gün krallıkta hüküm sürdüğün alanlar azalıyor. Böyle devam ederse tahttan düşeceksin." Rohan her zaman biraz fazla endişeli bir adam olmuştur. Onu bu endişeli, tedbirli hali için seçmiştim zaten. Rohan, babam onu hizmetkâr yapmadan önce bir Osmanlı padişahı için lalalık yapıyordu. Genç padişah, lala paşanın sözlerinden çıkmamaya çalışıyordu fakat Tanrı aşkına, öyle bir haremde insan nasıl kafayı yemezdi ki? Padişah da dönemin diğer kralları ve prensleri gibi tutkularının kurbanı olmuş, saçma sapan kararlar vermiş ve kendi çöküşünü hazırlamıştı.

"Ahmet," dedim yavaşça. İblisçem gözlerini kocaman açarak şaşkınca suratıma baktı. Bu onun ilk adıydı. En etkili olanı her zaman en eskisidir. Beni dinlemesi gerekiyordu, kızın yakalanmasının benim için önemli olduğunu anlaması gerekiyordu. "Ahmet Paşa, beni dinlemelisin. Krallığım için en iyisini yapma-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ya çalışıyorum fakat en iyisini ancak ben kafamı sadece krallığa verebildiğimde bulabilirim. Cassie yakalanana kadar kafam yeterince boş olmayacak."

Ahmet ya da hizmetkâr adıyla yaşlı Rohan'ın omuzları umutsuzlukla çöktü. "Aloha haklı, Aidan. Bir kadına bağlandın ve aklın başka bir şeyi düşünemiyor. Belki de bu Lilith'in sizin ailenize yaptığı bir büyüdür. Bir kızı Draza'yı mahvetti, diğeri de seni mahvedecek."

"Diğer kız mı? Cassie'nin bir kardeşi var ve Draza'yı mı mahvetti?" Rohan bir an için bilgece gözlerime baktı. Böyle yaptığı konuşmadan sadece beni beklediği zamanlarda neyden bahsediyorsa benim kafamı kullanarak onu bulmamı isterdi. Lakin kalbim beynimi bekleyemeyecek kadar heyecanlıydı. "Cevap ver," dedim sabırsızca.

"Meredith'in neden o kadar güçlü olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü bin yaşında," dedim hiç düşünmeden. Meredith kara büyücüler arasında en başarılı olan cadıydı. Beş yüz yaşındaki cadılar bile ondan korkardı, bu durumda Meredith bin yaşında falan olmalıydı. Cehennem gibi bir kızdı o.

"Bin yaşında falan değil. Hatta senden daha küçük," dedi Rohan bu kez vereceği bilgiden keyif alırmış gibi kıvrıldı dudakları. Yaşlı iblisçe benimle dalga mı geçiyordu! "Meredith, Lilith'in çocuklarından biri. Tıpkı Cassie gibi."

"Şaka yapıyorsun," dedim kısık çıkan tuhaf bir sesle. Oysa Rohan onu tanıdığım uzun seneler boyunca hiç şaka yapmamıştı.

"Lilith, rahat durmayan çılgın bir dişiydi. Üstelik çocukları sadece Meredith ve Cassie de değil. Cassandra'nın erkek kardeşi de onun oğlu. Ayrıca bir kurtadam daha var. Fakat ismini bilmiyorum." Ah, ben biliyordum. O sarı kurt çocuk Cassie'nin kardeşiydi demek. Onları ilk gün kurtkralın odasında gördüğümde kokuları o kadar benziyordu ki... Tek fark Cassie'nin daha sevimli kokmasıydı. Diğeri her ne kadar aynı kandan da olsa bir kurt gibi kokuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Lilith gerçekten boş durmamış," dedim şaşkınlıkla ellerimle çenemi kaşırken. Lilith acaba bu kadar arzulu olduğu için mi Cassie de arzuluydu? Ya da bir saniye, Cassie arzulu muydu? Beni nasıl öptüğünü ve kucağımda nasıl hareket ettiğini düşününce... Evet, Cassie kesinlikle Lilith'in kızıydı. "Meredith bir cadıyken kardeşleri nasıl saf bir şeytan ve kurt olabilir?"

"Meredith de doğduğunda diğeri gibi bir kurttu fakat kurt çocuk kardeşini öldürünce Lilith, cadılarla bir anlaşma yapmış. Meredith'i bir cadı olarak dünyaya döndürmeleri karşılığında çukura gitmeyi kabul etmiş. Cassandra ve Jo, o zamanlar doğmamışlardı. Artık Lilith bir yolunu bulup birinden hamile kalarak o ikisini dünyaya getirmiş olmalı." Rohan şimdiki sözlerinde az önceki kadar emin görünüyordu.

"Çukurda kendisine bir erkek bulup bizimkileri dünyaya getirdi diyorsun?" dedim düşünceli bir şekilde. Rohan tek kaşını kaldırıp şaşkınca suratıma bakınca ne demiş olduğumu fark ettim. Bizimkiler mi?

"Ya da Lilith çukura hiç gitmedi. Bu da bir teori," dedi yaşlı adam. Arkamı dönerek odada yürümeye başladım.

Babam savaş lordlarını bu odaya çağırmadan önce hizmetçilere yerleri uzun uzun sildirirdi. Ben bir çocukken sırf bu yüzden babamın inanılmaz titiz bir şeytan olduğunu düşünürdüm. Daha sonraları bana anlattığında hizmetçilerin yerleri kendi kanlarıyla sildiğini söyledi. Dediğine göre Morgain incisi taşıyan bir kimse, şeytanın emirlerini sorgusuz kabul edermiş. Tabii ki babam hizmetçilere bu emri keyfi için vermiyordu.

Askerler odaya doluşmadan hemen önce altın masa da dahil olmak üzere her yer kanla yıkanırdı. Odadaki kan kokusu toplantı bittikten haftalar sonra bile geçmez, içine gireni esir almaya devam ederdi. Babamın düşüncesine göre odadaki kan kokusu, askerlerin savaşın kaçınılmaz olduğunu anlamalarını kolaylaştırıyormuş. Öyle kolaylaştırıyormuş ki Araf süvarileri bile odaya girer girmez savaş için yanıp tutuşurlarmış.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Salonum kan gibi değil, hizmetçilerin kullandığı ekşi vanilya esansı kokuyordu. Katja'nın zevklerinden nefret ediyordum. "Gidebilirsin Rohan." İblisçem elindeki parşömen kâğıtlarını masaya bırakarak yavaş adımlarla salondan çıkıp gitti. Yeniden kendi düşüncelerimle baş başaydım. İblisleri kontrol edemiyordum, lanet olsun ki edemiyordum. Bu yalnız başıma kaldıramayacağım kadar büyük bir yüktü. Halk isyan edip karışıklık çıkarıyordu. Vampirleri kontrol edemediğim gibi kurtlara da söz geçiremez olmuştum. Yakın bir zamanda onlar da vampirler gibi dünyaya kaçabilirlerdi. Ya ben bir yolunu bulup her şeyi çözecektim ya da her şey kendi kendine ilerleyecek, en son da benim sonumu getirecekti.

Kendimi babamdan aldığım emanetmiş gibi hissettiren soğuk tahta bıraktım. "Ah Draza, adi herif! Keşke burada olsaydın..."

***

Bu Jo'yu aradığım beşinci geceydi.

Ne gökte ne yerde... Ufak kardeşimi bulamıyordum.

O burada nasıl kalacağını, ne yiyeceğini bilemezdi. Bunun için eğitilmemişti, o benim nazarımda şaşkın bir çocuktu.

Araftaki en büyük dağın, Mahone Dağı'nın eteğindeki meşe ağaçlarından birinin üzerindeydim. Ağaç o kadar eski ve köklüydü ki her bir dal parçası şu ana kadar gördüklerime kıyasla daha kalın ve daha karmaşıktı. Bazısı o kadar çok gelişmiş, büyümüştü ki beni taşıyabiliyordu.

Kanatlarımı bedenimden dışarı çıkarıp gelişigüzel yaprakların üstüne yaydım. Neden bilmiyorum ama onları içimde taşımak bana yanlış geliyordu, olmaları gerektiği yer sırtımdı.

Karanlıkta Araf'ın hafifçe esen rüzgârı tenime vuruyor, kanatlarımın uçlarını coşkulu bir hareketle kıpırdatıyordu. Onlar her sağa sola savrulduğunda sanki onları ilk defa görüyormuşçasına şaşırıyordum. Kanatlarım vardı ve onlar tamamıyla benimdi. Öte yandan artık bir ailem yoktu hem de tamamıyla!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kalbim bunun doğru olmadığına dair bir hipotez sunmak istedi, bir kanıtı da vardı: Jo.

Ama şu an kalbimi dinlemiyordum. Kalbim yanlış karar vermemi sağlayabilirdi. Mesela kalbim *Jo'yu bulduktan sonra Aidan'ın sarayına git, ondan babasını öldürdüğün için özür dile,* diyordu. Dizlerimi bedenimde birleştirip çenemi de onlara yasladım. Az önce kurduğum fantezinin tuhaflığına güldüm. Sonuçta düşüncelerim beni çıldırtmıştı, yalnızlık ve açlık başaramadıysa bile düşüncelerim çıldırtmaya başlamıştı beni.

"Kendine bu kadar acıma, avcı," dedi ne zaman yanıma gelip oturduğunu görmediğim sarı saçlı çocuk. İç çekerek uzaklara, Aidan'ın sarayının olduğunu tahmin ettiğim karanlık dağlara baktım.

"Beni özlemedin mi?" Bakışlarımı dağlardan alıp altın sarısı saçlı, heykelimsi erkeğe baktım. Mermer gibi pürüzsüz bir teni ve saf altın gibi kırılgan fakat parlak olan saçlarıyla meleğim her zamanki gibi buradaydı. Dudaklarımı büzüp hoşnutsuzca mırıldandım. "Geciktin." Genç melek koyu kumral zarif kaşını kaldırarak şaşkınca gözlerime baktı. İri mavi parlak gözleri bu geceki diğer her şey gibi pusluydu.

Parmağını zarifçe kaldırıp ileri geri salladı. "Hayır avcı, geç kalmadım. Yapman gereken her şeyi yaptın." Başımı kaldırıp bacaklarımı uzatarak gözlerimi kapadım. Bilmece gibi konuşanlardan nefret ediyordum. Draza bilmece gibi konuşurdu. Draza ölmüştü!

"Kardeşimi bulamıyorum. Bana yardım eder misin?" dedim aceleyle gözlerimi açarak. Meleğin bana bu konuda yardım etmesi etik olur muydu?

İnce yaldızlı dudaklarını birbirine bastırıp düşünceli bir edayla gökyüzüne baktı. Bacaklarımı altıma alıp başımı hafifçe kaldırarak ben de yukarı, karanlık göklere baktım. Ben bana göz kırpan binlerce yıldız görürken acaba o ne görüyordu? "Sen şey-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tanın kızısın ve ben bir meleğim, Cassandra," dedi melek sessizce. Uzun zamandan sonra ilk kez biri tam adımla hitap etmişti ve bu tuhaf hissettiriyordu. Sanki ben saygı değer biriymişim gibi.

"Senin adın ne, melek?" dedim bakışlarım hızla gökyüzünden onun iri mavi gözlerine kayarken. Melek bir süre sessizce gözlerime baktı. Düşünceli bir tavrı vardı, sanki bir adı var mı, varsa bana söylemeli mi, bilemiyor gibiydi.

"Benim adım seni ilgilendirmiyor," dedi nihayet konuşmaya başladığında. Bozulmuyordum. Haklıydı. "Kardeşimi bulmam gerekiyor. Bunun benim şeytan kanı taşımam ya da senin melek olmanla ilg..."

Melek ciddi bir tavırla sözümü kesti. "Şeytan kanı taşımıyorsun, sen direkt şeytanın kızısın." Onaylar halde başımı sallarken, "Ayrıntılara takılmayalım," diye de mırıldandım. Oysa şeytanın kızı olmam hayatımdaki en büyük ayrıntıydı. "Kardeşimi bulmam gerekiyor, melek. Bana ihtiyacı var." Beklentiyle meleğin puslu mavi gözlerine baktım. Eğer beklemesinin sebebi lütfen dememiş olmam ise derdim! Hem de birçok kez söylerdim. Jo'yu bulmam gerekiyordu.

Melek rahatsızca dev yaprakların üzerinde kıpırdandı. Nihayet konuştuğunda yaprakların hışırtısından bezmiş durumdaydım. "Nerede olduğunu bilmiyorum, Cassie," dedi tedirgince. Bizlerin aksine melekler yalan söylemezdi, ya da ben öyle düşünüyordum. Oysa iyilik yapabilmek adına bazen kötü şeyleri yapmak kabul görünürdü. Bunu ileride acı bir şekilde öğrenecektim.

"Ama Urange bunu bilebilir." Şaşkınlıkla meleğin rahatsız, solgun yüzüne baktım. Az önceki hayat dolu halinden eser kalmamıştı. Bana yardım etmiş olmak bu kadar mı kötü hissettiriyordu? "Benimle konuşmak seni bu kadar mı rahatsız ediyor?" dedim aniden. Melek gözlerini kaçırarak dalların üzerinde olabilecek en dengeli şekilde ayağa kalktı. Oturuşumu bozmadan, "Aidanhell de bana öyle hissettirirdi," dedim. Aslında Aidan ile

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

en çok yakınlaştığım zamanlar öyle hissediyordum. Mesela kucağına çıktığımda... Lanet olası hormonlar!

"Gidiyorsun, değil mi?" Anılardan kaçabilmem için konuşmaya ihtiyacım vardı, o kadar çok süre yalnız takılmıştım ki anılara gömülmüş, gerçekle fanteziyi ayırt edemez hale bile gelmiştim. Melek herhangi bir şey söylemeyince üsteledim. "Bana birinin uçmayı öğretmesi gerekmiyor muydu? Sen ve ben birbirimizden çok da farklı değiliz. İkimiz de bir çeşit meleğiz." Bana doğru dönüp düşünceli bir tavırla gözlerini üzerimde gezdirdi. "Uçmayı zaten öğrendiğini var sayıyorum," dedi berrak, ılık sesiyle. Onu en son kralı öldürmem için bana verdiği kılıçla görmüştüm. O zamandan bu zamana o değişmemiş, ben ise büyümüştüm.

"Atalarımdan birinin korkunç bir şeytan olması benim de mi öyle olmamı gerektiriyor?" dedim fısıldar gibi. Bu soruyu onun da cevabını sessizce vermesini istediğimden belirsizce sormuştum. Çünkü cevaptan korkuyordum.

"İyi ya da kötü bir şey yoktur, sadece düşünce onu öyle yapar." Gözlerimi kırpıştırıp bana dediği cümleyi anlamaya çalıştım. "Hoşça kal," dedi melek arkasını dönüp uzun beyaz kanatlarını çırpmadan hemen önce.

O gittikten çok sonra bile William Shakespeare'nin sözünü düşünüyordum. *İyi şeyler düşünürsem şeytan olmayacak mıydım yani? Bu söz bu anlama mı geliyordu?*

Yine bir başımaydım, yalnızdım.

Yine Jo'yu bulamamıştım. Yine bedenim Aidan'ı istiyordu. Yine kafayı sıyırıyordum. Arkamdan gelen ufak bir ıslık sesi ile düşüncelerim bölündü.

"Sence burada dengeni kaybedip düşsen, düşerken de kanatlarından biri kopsa? Ne olurdu Cass?" Urange her zamanki enerjisiyle havada duruyor, temkinli hareketlerle aşağı bakıyordu. Ellerimle aşağıyı işaret edip, "Kanatlarım koparsa sanırım omur-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gam da dağılır, yani bence ölürüm. Çünkü kanatlarım onlara bağlı, çekersen beni de ikiye ayırırsın." Bir süre bekleyip karşımdaki perinin tuhaf hareketlerini izledim. "Neden inmiyorsun?" Urange biraz daha tedirgin bir halde yapraklara bakınıyordu. Kaşlarımı çatarak neden böyle yaptığını anlamaya çalıştım. "Neden inmiyorsun?" Urange bakışlarını yerden kaldırmadan sinirli bir havayla yanıtladı. "İlk sorduğunda da duymuştum."

Kollarımı göğsünde kavuşturarak kanatlarımı içime çektim. Elbisem, yaptığım minik akımın etkisiyle hafifçe dalgalanınca Urange daha da sararak hafifçe titremeye başladı.

"Urange. İyi misin?" dedim tereddütle ona doğru bir adım atarak. Genç peri kıpırdamadan bakışlarını yavaşça bana kaydırdı. "Burası çok yüksek," dedi daha da sararırken. Bir an için gözlerim Urange ve üzerinde durduğum eski meşe ağacı arasında gidip geldi. Kafam karışmış bir şekilde, "Yüksek olmasının bu halinle ne gibi bir ilgisi olabilir?" dedim.

Urange eliyle ağzını kapatıp beceriksizce sallanarak ağacın üzerine indi. Konuşmadan hemen önce cebinden beyaz, temiz bir mendil çıkarıp ağzına götürdü. Elini yavaşça çekip dudaklarının birkaç santim önünde mendili tuttu. "Çok yüksekte olmak bana iyi gelmiyor. Midem bulanıyor."

Ellerimle henüz ördüğüm ama çoktan rüzgârdan dağılmış saçlarımı karıştırdım. "Yükseklik mideni mi bulandırıyor? Aman Tanrım, yükseklik korkun var!" Urange ne yalanladı ne de onayladı. "Aşağı inersek daha iyi hissedeceğim," dedi hasta bir ses tonuyla. Tanrım, çılgın peri boğazına bir dev sarılmış gibi konuşuyordu. Onaylayarak başımı salladım. "Aşağıda görüşürüz."

Ağacın kenarına doğru gelip kendimi nemli, serin Araf akşamına bıraktım. Rüzgâr bedenimi uzun süre çocuğunu görmemiş bir anne gibi kucaklamıştı. Marr da beni kucaklar mıydı? Marr beni özlemiş miydi ki? Bir dakika, Marr benim annem bile değildi, benim annem Lilith'di! Öte yandan Draza ailemi tanıdığını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

söylemişti. Tecrübelerime göre bir çocuğun dünyaya gelebilmesi için bir de erkek gerekiyordu. Öz annem Lilith olabilirdi ama babamın ne olduğu sırrını koruyordu. Bunu tek bilen Draza'ydı ama o da ölüm çukurunun dibini boylamıştı. Beth sayesinde!

Nefes alıyordum. Sandığımın aksine bedenim hâlâ suya, yemeğe ve oksijene ihtiyaç duyuyordu. Akımdan çok etkilenmemek için başımı hafifçe sağa çevirdim. Rüzgâr bulabildiği her aralıktan içeri giriyor, sanki bir çeşit hava banyosuyla beni yıkamaya çalışıyordu. Belki de hava bile ruhumu arındırmak için yapıyordu bunu. *Hadi ama Cassie, dramatik olma. Ağaçtan atlıyorsun sadece.* Evet, dramatik düşünmüştüm.

Zemine yaklaştığımda yavaşça kanatlarımı açıp yumuşak bir şekilde yere kondum. Başımı kaldırıp baktığımda Urange'nin hâlâ uçtuğunu gördüm, her zamankinin aksine sağlam bir şekilde değil zikzak çizerek yere iniyordu. Rüzgâr sağ olsun, boğazıma kadar katlanmış eteğimi indirirken perinin yükseklik korkusunu düşündüm, daha önce vadide uçarken bu sorun olmamıştı.

Konuşmaya başlamak için peri çocuğun tamamen yere inmesini bekledim. Urange yere indi fakat ben daha ağzımı açamadan arkasını dönüp kusmaya başladı. Nihayet bitirdiğinde bitkin bir şekilde bana döndü. "O kadar yüksekte ne halt ediyordun?"

Başımı kaldırıp üzerinden indiğimiz ağaca baktım. "Orası çok yüksek sayılmaz," dedim düşünceli bir şekilde.

"Jack ve fasulye sırığını biliyorsun. O sırık kadar uzundu bu ağaç. Biraz daha uzun olsaydı kim bilir, gök, dünyaya bile ulaşabilirdi." Buna güldüm. Gök, dünyaya buradan ulaşacak, hele ki bir ağaçla! Oldukça komik olurdu. Askerler bir ağacın dünyalarına bağlanmasına izin vermezlerdi.

"Vadilerden uçabiliyor fakat bir ağaçtan korkuyorsun, öyle mi?" dedim ona takılarak. Acınası geçen son birkaç günümde tek neşe kaynağım bu olmuştu. Urange kayıtsızmış gibi çenesini havaya kaldırarak omuz silkti. "Çok yüksekten uçmamıştık hiç.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Orada gökyüzüne doğru yükselen sendin, ben alçaktan uçtum." A-ha! Şimdi anlıyordum işte! Orada beni bırakan Urange'ydi demek ki. Ben de hayalarını tekmelediğim için beni affettiğinde ne kadar yüce gönüllü, nazik bir peri olduğunu düşünmüştüm. Meğer orada o hale düşmemin sebebi başından beri Urange'ymiş. Eğer korkmayıp peşimden yukarı gelebilseydi...

Boğazını temizleyerek konuşmaya başladığında hâlâ kaşlarımı çatmış bir halde Urange'ye bakıyordum. "Kardeşinin izini bulduk."

"Ne?" Doğru mu duymuştum?

Urange yavaşça başıyla onayladı. "Yeryüzüne inmiş." Gözlerimi şaşkınlıkla birkaç kez kırptım. Bir robot gibi tek düze bir sesle, "Yeryüzüne inemez," diyebildim sadece.

"İnebilir ve indi de. Beth ile beraber olan avcı ekibiyle inmiş. Ya da spesifik bir zaman vermek gerekirse onların hemen ardından inmiş." Anlamıyordum. Jo kimseden yardım almadan yeryüzüne gidemezdi. Ben bile nasıl gidileceğini bilmiyordum.

"Biri ona yardım etmiş olmalı."

Urange suratında ciddi bir ifadeyle bana bakmayı sürdürdü. "Yardım almış olup olmaması konumuz dahilinde değil. Tek bilmen gereken yeryüzüne gittiği." Arkamı dönerek yürümeye başladım. Niyetim Urange'den uzaklaşmak değil, kaygılarımdan uzaklaşmaktı. Kaygılarımı Urange ile birlikte bir ağacın altında bırakırsam mantığım ve düşüncelerimle uzaklaşıp bu işin altından kalkabilirdim.

"Nereye gidiyorsun?" Çok geçmeden Urange peşime takılıp hızlı adımlarıma ayak uydurmuştu. Ondan tarafa dönmeden hızla yürümeye devam ettim. "Düşünüyorum."

"Cassandra, seni yönlendirmek istemem... Kardeşin önemli, bunu biliyorum ama..." Aniden durup, nefes nefese başladığı cümlesini bitirmesini beklemeden söze karıştım. "Ama ne Urange? Kardeşimden daha önemli olan ne olabilir?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Peri bir süre tereddütle dudaklarını kemirdi. Hâlâ cildi normalden daha sarı, daha hastalıklı görünüyordu. Bana söyleyeceği şeyi nasıl dile getireceğini bilemiyor gibiydi. Nihayet konuşmaya karar verip büyülü, peri gözleriyle gözlerime baktı. "Halkının da sana ihtiyacı var," dedi. Halkım mı? "Ne halkı?" dedim sertçe. Benim halkım falan yoktu. Ben hiçbir topluluğa ait olamayacak kadar aykırı ve günahkâr bir varlıktım. "İblislerin bir lidere ihtiyacı var. Diğer türlü kötülük başıboş geziniyor olacak."

İnanamayarak perinin renkli, ışıldayan gözlerine baktım. Dalga geçiyor olmalıydı. "Onlar benim halkım değil. Hiçbir zaman da olmayacaklar. Bir lidere ihtiyaçları olabilir, liderlerine kavuşamazlarsa kıyamet de kopabilir." Bir an için durup ne dediğimi bir kez daha düşündüm. "Kıyamet de kopabilir, Urange. İnan umurumda değil. Tek umurumda olan bir şeytan olduğunu bilmeden yeryüzünde gezinen küçük kardeşim." Söylediklerimin gerektiği etkiyi yaratması için tüm bu sözleri iki elimle omuzlarını sertçe tutup sıkarken söylemiştim. Beni anlaması gerekiyordu. *Lider* olmak istemiyordum. Kardeşimi istiyordum.

Urange onaylamaz bir hareketle başını sağa sola salladı. Ellerini ellerimin üzerine koyarak omuzlarından indirip aramızda tuttu. "Fevri davranıyorsun. Buradaki olay sen ve ailenden çok daha önemli. Büyük resme bakmalısın, Cassie. Yoksa çok geç olacak." Acı çeker gibi çıkan sesi, endişe ile koyulaşan göz bebekleri ile Urange hiç olmadığı kadar sıradan görünüyordu. Ellerimi sertçe çekip perinin ısrarcı ellerinden kurtardım. "İblisler umurumda değil," dedim daha rahat duyulabilir bir sesle.

Urange birden toparlanıp sırtını dikleştirdi. Az önceki perişan halinden bu kadar çabuk sıyrılabilmesinin tek bir açıklaması olabilirdi: Rol yapıyordu. "Kardeşin de bir iblis, Cassie."

Bu konuyu sürdürmenin kimseye bir yararı yoktu. Urange beni anlamıyordu, görünüşe bakılırsa ben de onu anlamıyordum. "Yeryüzüne nasıl gidebilirim?" dedim bu kez daha da sert bir ses

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tonuyla. Normal yollardan yeryüzüne inemezdim. Beth ve ekibine biri yardım etmese onlar da yapamazdı.

Urange kollarını göğsünde kavuşturup ifadesiz bir yüzle yanıtladı. "Büyü yardımıyla inebilirsin." Pekâlâ, arkadaşlık buraya kadardı işte. Bana o büyüyü turuncu kafasını boklu çukura soksam bile söylemezdi.

"Bu büyüyü biz bilmeyiz," dedi bu kez masum bir bebekmiş gibi ellerini havaya kaldırıp gözlerini kocaman açarken. Biz diye kastettiği perilerdi. Periler de bilmiyorsa kim bilecekti?

Benden herhangi bir yanıt gelmeyince peri çocuk devam etti. Bir yandan yürüyor bir yandan da ceketindeki tozları temizliyor gibi havalı tuhaf hareketler yapıyordu. Bir sebepten ötürü keyiflenmiş gibiydi.

Her adımında parçalanan yaprakların hışırtıları eşliğinde keyifle konuşmaya başladı. "Büyüyü Aidanhell ve ailesi biliyor. Başkaları da biliyor ama şu an hiçbirine ulaşman mümkün değil. Hem ulaşsan bile seni diri diri yerler."

"Başkalarına ulaşamaz mıyım? O neden ki?" dedim ilgimi belli etmemeye çalışırken. Fakat tüm komik çabamın aksine bir aptal bile bu konuya olan ilgimi anlayabilirdi. Urange kendini kasmadan yanıtladı. "Başkalarından kastım, Meredith'di. Muhtemelen avcıların yeryüzüne gitmesini o sağladı." Yılmıştım. Aidan dışında başkasından yardım alabileceğime karşı olan inancım buraya kadardı işte. Çaresizce, "Peki ya Aidan'ın ailesi?" dedim. "Ailesi de büyüyü biliyor, demiştin." Urange bana kafayı yemişim gibi baktı. Belki de yemiştim.

"Sen ve arkadaşın sağ olun, abisi ve babası öldü. Ailesinden kime sormayı bekliyorsun?" Lanet olsun ki haklıydı. Yavaşça yere oturdum. Nemli çimenler ve hafifçe çamura bulanmış taşlar bembeyaz elbisemin altında ezilmişlerdi. "Aidan bana asla yardım etmez."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Urange uğursuzca sırıttı. "Ben de sana bunu diyorum. Jo'yu araman faydasız, hem eminim Beth ile güvendedir. Sen halledebileceklerine odaklanmalısın, mesela *lider* olmak gibi."

Peri beni anlamıyordu. Kanın ve duyguların ne kadar önemli olduğunu anlayamıyordu. Başka hiçbir şey ailemden daha önemli değildi.

"Kardeşimi bulacağım." Jo'yu bulacaktım ve güvende olmasını sağlayacaktım. Bunu tüm periler ve iblisler karşıma çıksa bile yapacaktım. Ama önce yakışıklı bir prensi ziyaret etmem gerekiyordu. Aidanhell'e gidecek ve beni dünyaya göndermesini isteyecektim. Şanslıysam beni öldürmeye kalkışmayacaktı. Çünkü denese de artık beni öldüremeyeceğini biliyor olmalıydı.

Urange düşüncelerimi okumuş gibi yüzünü astı. "Peşine seni öldürmesi için adamlar taktı. Seni gördüğü yerde indirecektir." Dudaklarımı ısırdım. "Belki de ailesini katlettiğimiz için bize artık kızgın değildir ve gördüğü yerde sarılıp boynuma atlar." Kendi esprime sessizce gülerken Urange artık gerçekten de kafayı yemişim gibi bakıyordu. Yere, yanıma oturup umutsuzca gözlerini gökyüzüne dikti. Ne düşündüğünü biliyordum. Öldürüleceğimi düşünüyordu. Kim bilir? Belki de şeytanım beni özlemiştir. Azıcık…

***

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 4

"Avcılar, kelebekler gibidir, Aloha," dedim hançerimle tırnaklarımın arasındaki kurumuş kanları temizlerken. Arkadaşım hiçbir şey demeden yapmakta olduğu şeyi sürdürdü. İşkenceyi...

Elbette Aloha'nın kara bölüğümde olmasının bir sebebi vardı. Kara bölük normalde kanatlı şeytanlardan meydana gelirdi. Fakat iblisçem kanadı olmamasına rağmen gördüğüm en kötü kötüydü. Bu yüzden kara bölükteki yerini fazlasıyla hak ediyordu.

İblisçem vücudunun konumunu bozmadan başını yavaşça çevirip bana bakmaya çalıştı. Kaşları, elmacık kemikleri ve hatta kavisli güçlü burnu bile kan içindeydi. Aslında bu kadar rezil bir durumda olmasa, Aloha yakışıklı bir adamdı. Kaşlarını çatıp ıslak kirpiklerini kanı defetmek için birkaç kez kırparak, "Bu kelebek konuşmayacak," dedi tiksinir gibi. Aloha'nın önündeki adamı görebilmek için başımı hafifçe kaldırıp sol tarafıma yaslandım. Adam başını geriye yatırmış, kanlı tükürükler çıkararak mırıldanıyordu. Hançerimi belimdeki deri kemere sıkıştırıp oturakta doğruldum.

"İnat etmen ölümünü daha acısız kılmıyor. Bize Cassie'nin nerede olduğunu söyle." Aloha kaşlarını çatarak sanki ben cümlemi yarım bırakmışım gibi tamamladı. "Ve Beth denilen kızın."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O da önemliydi. Ama benim için Cassandra'nın nerede olduğu daha önemliydi. Kollarımı göğsümde kavuşturarak bir kez daha inadından sorumuzu yanıtsız bırakan avcıya baktım. Cassie de böyleydi, inatçı bir keçiydi. "Öldür gitsin," dedim yerimden kalkarken. Aloha bir an için koluyla terli alnını silip gözlerime baktı. Ben de ona baktım. Islak saçları yeniden gözlerinin önüne düşmüş, burnuna kadar olan her yer daha karanlık olmuştu şimdi. Aloha kötü bir adamdı ama benim kadar değil. "Öldür," diye tekrarladım sertçe.

Hücrenin kapısını iterek çıkarken arkamdaki boğuk çığlıklar da bana eşlik ediyorlardı. Sanılanın aksine avcıya bir iyilik yapmıştım. Ölümünü hızlı kılmıştım. Aloha'nın ona yaptığı işkenceyle zaten hayatta kalamayacaktı. Ölüm onun için bir lütuftu, Aloha işkenceleri vahşice yapıyordu. Onu uyarmalıydım ama açıkçası bu aklıma gelmiyordu, işkencesini bitirip de son anda beni çağırana kadar her seferinde bunu unutuyordum. Zihnim bu işe yaramaz avcılardan daha önemli şeylerle doluydu.

Ben zindanların yanından yavaş adımlarla yürürken mahkûmlar da parmaklıklardan olabildiğince uzaklaşıyorlardı. Biri dışında! Taş zeminde bir tokmağın vurulması gibi tok sesler çıkaran adımlarımı daha da yavaşlatarak hücresinin önünde durduğumda Meredith, bedenini parmaklıklara dayamış, uğursuz gözleriyle hareketlerimi inceliyordu. "O adamın bir şey bilmediğini biliyordun," dedim bıkkın bir ses tonuyla. Merr'in ne tarz bir yalancı olduğunu Aloha'ya söylemiştim fakat o beni dinlememiş, kendi bildiğini yapmıştı. Tanrı aşkına! Onun bana tavsiye vermesi gerekiyordu, benim ona değil.

Merr, uzun turuncu ve fazlasıyla kirli olan saçlarını başının tepesinde toplayıp parlaklığını kaybetmeyen gözlerini gözlerime dikti. Konuşmaya başladığında sırıtıyordu. "Elbette biliyor. Hoş, sen adamın bildiklerini asla öğrenemeyeceksin çünkü öldü." Başımı hafifçe geriye yatırarak az önce çıktığım koridora baktım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kimse gelmiyordu. Aloha hâlâ adamın yanındaydı. Ama az öncekinden farklı olarak çığlıklar yoktu. Çığlıklar bazen kesilirlerdi. Sahipleri öldüğünde!..

Meredith düşünceli bir tavırla bakışlarını zindanın pis, karanlık köşelerinde gezdirdi. "Oraları temizlemek istersen süpürge ayarlayabilirim," dedim en gıcık sesimle. Cadıyı kızdırabildiğim her andan inanılmaz keyif alıyordum.

"Teşekkürler, ben böyle iyiyim," dedi Merr yüzüne yerleştirdiği kocaman parlak bir gülümsemeyle.

Cadı bizi yanlış yollara, yanlış insanlara yönlendiriyordu. Onun zindanda bile kalması bizimle aynı havayı soluması demekti. Merr biriyle aynı havayı solurken bile onu zehirleyebiliyordu. Bu kaltak, zehirli bir yılan gibiydi.

Başka bir hamle denemeliydim. Bıkkınlıkla iş geçirirken sanki diyeceklerim önemsiz birer ayrıntıymış gibi konuştum. "Kardeşini biliyorum." Bunu söyler söylemez iki şeyi fark ettim: Merr'i şaşırtabilmiştim ve Merr aynı zamanda benden korkmuştu. Kardeşine değer veriyor olabilir miydi?

"Ne saçmalıyorsun?" dedi eski umursamaz, keyifli ifadesini takınıp. Herkesi kandırabilirdi cadı, çoğunlukla beni de kandırırdı ama bugün, o günlerden biri değildi. Yeni edindiğim güç karşısında hafiflemiş gibi hissederek bedenimi eski, paslanmış parmaklıklara dayadım. Parmaklarımı paslı birkaçının üstünde yavaşça gezdirerek, "Kurttan haberim var," dedim duygusuz bir sesle. Merr'in yapabileceklerimi anlaması gerekiyordu. İstediklerim için her şeyi yapabilirdim. Son gördüğü Aidanhell'i, kardeşim ve babamla beraber gömmüştüm. Artık eski ben değildim.

"Bana bir şeyleri zorla yaptıramazsın." Meredith kaşlarını çatıp bakışlarını kaçırdı. Bugün hiç olmadığı kadar insani tepkiler verdiğinin farkında mıydı? Onunla baş etmek için onun kadar pis olmalıydım. "Henüz küçük bir bebekken kendi kardeşin tarafından öldürülmek nasıl bir duyguydu Merr?" Cadı bir adım-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

da parmaklıklara yaklaşıp meydan okuyan bakışlarını gözlerime dikti. "Kardeşinin ve babanın ölümüne sebep olan kızı sevmek nasıl bir duygu, Aidan?"

Lanet kaltak! Bir adım geri çekilip Merr'in güzel, pislenmiş suratına tükürdüm. Cadı -elbette ki- hızlı davranarak hamlemden kurtuldu. Uğursuz tuhaf kahkahalar eşliğinde hücresinin karanlık köşesine çekildi. "Umarım kardeşinin acı içinde kıvranacak olması senin için sorun değildir, cadı." Arkamı dönerek rutubetli zindan havasından kurtulmak için çıkışa yöneldim.

Düşüncelerim karmaşık bir dansın koreografisine tutulmuş halde, beynimin ücra köşelerinden fırlayıp mantığımı söküp alıyorlardı. Her bir düşünce kahkahalar atan cadı kadar keyifli bir halde beni nakavt ediyordu. Cassie'yi sevmiyordum. Çünkü ben kimseyi sevemezdim. Merdivenlerden çıkıp salona yöneldiğimde kendime söylediğim bu sözü belki de yüzüncü kez tekrar ediyordum. Cassie'yi sevemezdim. Cassie'yi se…

"Aidan?"

Karşımda!.. Dizlerinin üzerinde biten beyaz, ince elbisesiyle heykel gibi duran bir kız...

"Aidan. Ben..."

Uzamış koyu kahverengi saçları sağ tarafına yatırılmış halde bedeni savaştan çıkmış gibi yorgun, yarı yarıya mağlup belki de galip. Ayakları… ayakları çıplak ve zarif parmakları kirli. Topukları çamur içinde.

"Bir şey söylemeyecek misin?"

Dudakları daha kırmızı, daha dolgun. Cildi daha parlak. Sanki ölümsüz olmak bedenine yaramış gibi.

"Beni korkutuyorsun."

Sesi pürüzsüz, kadife gibi. Sanki biraz sonra beni öpecekmiş gibi sıcak ve samimi. Söyledikleri anlamsız. Korku mu?

Cassie gözlerini kırparak geriye adım attı. O an bakışlarının kızıllığını gördüm. Anlaşılan aklım birkaç saniyeliğine onun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şeytan olduğunu unutmuştu. Anılarım da aklıma uyup sessizce gömülürler miydi bilinmezliğe? Merr'in dediği gibi ailemin ölümüne sebep olan kızı sevebilir miydim böylece?

"Ben gidiyorum," dedi kız nihayet geriye attığı adımları hızlandırarak. Arkasını hızlıca dönerek bedenini sanki üzerindeki sudan temizlenmek için sallanan zarif bir ceylan gibi kıpırdattı. İki beyaz kanat göz kırpma süresinde bedeninden çıkıp yer çekimine meydan okurcasına yükseldiler. Rüyada gibiydim. O burada olamazdı. Olmamalıydı.

"Cassie?" dedim sertçe. Ya da ben sertçe söylediğimi düşünüyordum. O kadar şaşkındım ki. Onu aradığım zaman boyunca o kadar çok çaba harcamıştım ki. Masum adamlara işkence etmiş, Meredith'e büyü yaptırmıştım. Ki son dediğim ilkinden daha zorlu bir olaydı.

Cassie kanatları açık halde birden durdu. Yavaşça arkasını dönerken kalbim hızla çarpmaya başladı. Onu nihayet öldürebilecektim. Tanrım, inanamıyordum... Nihayet intikamımı alabilecektim.

Cassie kanatlarını içine çekerek benden metrelerce uzaklıkta durdu. Küçük kırmızı gözleri kocaman açılmış, cildi her zamankinden daha soluk bir beyaza bürünmüştü. O... çekiniyor gibiydi. Ellerini önünde birleştirip sabırsızca parmaklarıyla oynamaya başladı.

"Eskisinden de taş görünüyorsun," dedim tek düze bir sesle. Avcının -ki artık avcı değildi- gözleri daha da irileşti. Ona bu sözü en son dediğimde saatlerce öpüşmüştük. Öyle ki en sonunda kanını bile emmiştim.

"Kefaret için buradasın," dedim o konuşmayınca. Neden hasta gibi duruyordu? Bayılacakmış gibiydi. Ama onu öldürecektim. Hasta olması bunu değiştirmeyecekti. Ondan tüm kalbimle nefret ediyordum ki kalbim epey derindi. Cassie başını öne eğerek yavaşça gözlerini kapadı. Bedenim tehlike durumuna geçti. O teh-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

likeliydi. Lilith tohumu, cehennemin kızıydı o. Babama yaptığını bana yapabilirdi. Çünkü Lilith'in kalpsizliği Cassie'de beden bulmuştu. Ona inanmamalıydım. Bana oyun oynayacaktı. Şeytan oyunbaz olurdu. Benim gibi...

"Seni öldüreceğim, bunu biliyorsun," dedim ağır adımlarla ona doğru yaklaşırken. Öyle bir andı ki bana kardeşlerimin ölümünü hatırlatmıştı. Ufak kardeşim öldüğünde de zaman durmuştu benim için. O zaman da zemin tıpkı şimdiki gibi ben yürürken altımdan kayıyor gibiydi. Sanki dünya şu anki gibi kalın camlı bir fanusun ardından görünüyordu. Ben de o anki kadar çaresiz, şapşal bir balıktım hâlâ. Ejderha kardeşim öldüğünde de gözyaşı dökememiştim. Şimdiki gibi... Onu öldürecektim.

"Bana herhangi bir şey yapmadan önce dinlemelisin, kralı öldürmemin sebeb..." Araya girdim. "Kral demek yaptığın işi daha kabul edilebilir kılmıyor. O, babamdı." Cassie rengi daha da atmış bir şekilde bana bakmayı sürdürdü. Nihayet konuştuğunda aramızda sadece birkaç adım kalmıştı. "Buraya gelmemeliydim," dedi hızla arkasını dönüp gitmek için bir hamle yaparken. Tek adımda yanına gelip şeytan kızın ince beyaz bileğini tuttum. Onu hızla kendime çevirip kaçmaması için bedenimle bedenini hapsettim. O ne olduğunu anlayamadan şapşal şapşal bana bakarken aptal şeker kokusu da ciğerlerimi dolduruyor, gücümü sanki ateşe atılmış bir demir gibi eritiyordu. Ateşe atılmıştım... Kalbim alevlere atılmıştı... Bu kız da keyifle erimemi, yitip gitmemi izliyordu. Öfkeyle tıslayarak yüzümü yüzüne yaklaştırdım. "Evet, gelmemeliydin, şeytan kız."

Ve Cassie hiç düşünemeyeceğim bir şey yaptı.

Dizini sertçe bacak arama geçirdi.

Şaşkınlık ve yakıcı bir acıyla kızın bileğini bırakıp geriye sendeledim. İki büklüm yere düşerken hâlâ bu hamlesini neden önceden göremediğimi düşünüyordum. Kızın güzelliğine kaptırıp gitmiş olabilir miydin seni salak? İç sesimi Cassie'nin hayala-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rıma yaptığı gibi tekmelemek istiyordum. Onun güzelliğine dalıp gitmemiştim. Aslında kokusunda kaybolmuştum.

"Seni lanet... Kız kardeşin gibi tam bir kaltaksın." Cassie yavaşça kıkırdadı. Ardından tereddütlü bir şekilde konuştu. "Kız kardeşim mi? Benim kız kardeşim yok ki." Hâlâ canım yansa da doğrularak şeytan kıza en parlak gülümsememi takındım. Onu öldürecek ve bunu yaparken de onunla kedinin fareyle oynaması gibi oynayacaktım. Güzel kokusu ve daha da güzelleşen bedenine rağmen o hâlâ bir suçluydu. Ve suçlular daima ceza çekerlerdi. Tabii önce nasıl öldürüleceğini çözmem gerekiyordu. Lilith'in kızının nasıl öldürüleceğini anca başka bir Lilith kızı bilebilirdi. Acaba Merr bana kardeşini öldürebilmem için yardım eder miydi?

"Neden öyle tuhaf sırıtıyorsun?" Düşüncelerimden sıyrılarak Cassie'nin şaşkın suratına baktım. Ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikri yoktu. "Sadece yaratıcı bir şekilde küfür etmeye çalışıyordum seni aptal fare. Elbette ki kız kardeşin yok."

Avcı -lanet olsun Aidan, o artık bir avcı değil, bunu o kalas kafana sok!- bir süre şüpheyle gözlerini kıssa da ardından yanakları kızararak bana bakmaya devam etti. Büyülü yeşilimsi gözleriyle kur yapan dişi bir kedi gibiydi. Hey, bir saniye! Ben kediydim, o lanet olası bir fareydi.

"Baban öldürülmek istedi."

Kollarımı göğsümde kavuşturup tadını oldukça iyi bildiğim dudaklarını birbirine kenetlemesini izledim. Söylemek üzere olduğu şey hakkında karar veremiyor gibiydi. Nihayet cesaretini toplayıp devam etti. "Bana görüler esnasında onu öldürmem gerektiğini söylüyordu." Neydim ben? Aptal mı?

Kara vadilerin, soysuzların kralı, karanlık dünyanın yegâne lideri babam, öldürülmek için bir avcıya mı gerek duyuyordu yani? Bunca zaman benden saklandıktan sonra yalanlarını sıralayıp onu öldürmeyeceğimi mi umacaktı?

"Misafirimiz mi var?" Gelenin kim olduğuna bakmak için dönüp bakmama gerek yoktu. Ama Cassie'nin bakması gerekiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Uzun koyu saçlarını savurarak omzumun üzerinden gelene baktı. Aloha'yı görünce tereddütle gözlerime bakıp ardından sustu.

Aloha ellerindeki kanı pis, beyaz bir mendile silerek zindanı saraya bağlayan merdivenlerden çıkıyordu. Nihayetinde mendilde tek beyaz bir yer kalmadığında büküp cebine tıkıştırdı. Yanımıza geldiğinde başını kaldırıp konuşmak için dudaklarını araladı, ta ki Cassie'yi görene kadar.

Bir Cassie'ye bir bana baktı savaş şefim, kalpsiz asker Aloha. Acaba Cassie'yi hemen oracıkta öldürmemesi için uyarmalı mıydım? Haftalarca onu aramıştı, o kızdan nefret ediyordu. Aloha'nın yüzündeki parlak samimi sırıtışı görünce az önce dediklerim anlamını yitirdi. Aloha belki de kızdan o kadar nefret etmiyordu. "Merhaba," dedi gayet insani bir sesle Cassandra'ya yaklaşırken. Cassandra kısacık bir süre iblisçemin yüzüne şüpheyle baksa da ardından o da gülümseyip Aloha'ya yaklaştı. Aloha, Cassie'nin elini tutup göz temasını kesmeden yavaşça dudaklarına götürdü. Ben ise sanki bir film izliyormuş gibi transa girmiş, sadece onlara bakabiliyordum.

Aloha nihayet Cassie'nin elini bırakıp bana döndüğünde aptal suratında hülyalı bir ifade vardı. Dudaklarını oynatarak *bana bu kadar güzel olduğunu söylememiştin,* dedi. Kaşlarımı çatarak hafifçe sövdüm. "Seni salak herif, güzel olması katil olduğu gerçeğini değiştirmiyor," dedim sıkılı dişlerimin arasından. Onca senaryonun arasından Cassie ile karşılaşmam, olabilecek en aptal ve en tuhaf durumda gerçekleşmişti. Sert kalbe sahip iblisçemin Cassie'yi görür görmez âşık olması da bana kaderin bonus şakası olmalıydı.

"Ben onun danışmanıyım," dedi Aloha eliyle özensizce beni işaret ederken. Danışman mı? Bunu sanki ben bir şirketin patronu, o da benim danışmanımmış gibi söylemişti.

"Danışman derken aslında demek istediği benim iblisçem olduğu. İşkencecim aynı zamanda." Aloha hızla bana dönüp si-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nirden parlayan gözlerini gözlerime dikti. Omuz silkerek ifadesiz bir yüzle ona baktım. O başlatmıştı.

"Buraya gelecek kadar nasıl kafayı yiyebildin?" Artık Cassie'ye dönmem gerekiyordu. Odak noktam o olmalıydı. Yani gözleri, evet, sanırım gözlerine bakmalıydım. Ya da alnına. Bu yeni Cassie'deki en gösterişsiz şeye bakmalıydım, ilgimin saçma sapan tuhaf yerlere kaymaması için. Avcı -artık değil seni salak- dudaklarını ısırarak bakışlarını indirdi. Bedenimdeki şiddetli kasılmaya küfrederek ellerimi göğsümde birleştirdim. Tuhaf bir biçimde terleyerek içimden tekrarlamaya başladım. Cool görünmeliydim. Cool olmalı... Aloha bana hayatında gördüğü en ilginç şeymişim gibi bakıyordu. Acaba kendisi de az önce benim kadar acınası olduğunun farkında mıydı?

"Baban ölmek için bana geldi. Onu öldürmem gerektiğini kanlı görülerde söyledi."

"Sen de bana bu kanlı görülerden hiç bahsetmedin," dedim gülerek. Kimi kandırdığını sanıyordu bu? Beni böyle aptal bahanelerle kandırabileceğini mi düşünüyordu? Oysa benim aksime Aloha kıza öyle bir dikkatle bakıyordu ki konuşma bittiğinde onun dünyanın en masum insanı olduğunu söyleyeceğine emindim.

"Bahsedemezdim. Çoğu görüde yanımda yoktun." Cassie yakıcı bakışlarını benden Aloha'ya çevirdi. "Beni bırakıp gitmişti, ben de tek başımaydım. Büyük şeytan bana gelip beni öldürmen gerekiyor dediğinde başka ne yapabilirdim ki?" Şaşkın iblisçem transa girmiş gibi kocaman olmuş gözleriyle kızın yüzüne baktı. Konuşmaya başladığında merakla ne yumurtlayacağını bekliyordum. "Vay şerefsiz... Bırakıp gitti demek," dedi sessizce.

Şerefsiz mi? Burada neler oluyordu?

Hiddetime yenilerek iblisçemin kolunu sertçe tuttum. Onu da beraberimde sürükleyerek merdivenlere yürüdüm. Kızdan yeterince uzaklaştığımızda iki elimle göğsünü itip olabilecek en sessiz şekilde bağırmaya başladım. "Senin derdin ne be?" Aloha

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

da beni ittirdi. Hem de benim yaptığımdan daha sert bir şekilde. "Asıl senin derdin ne? Ne halde olduğunu görmüyor musun?"

Ağzım açık Aloha'nın davasına inanan bir insanın bakışını takınmış ciddi suratına baktım. "Cassie, bir melek değil, o bir şeytan. Ve muhtemelen zamanında bana yaptığı gibi seni de baştan çıkarıyor." Çünkü şeytan bunu yapardı. Hilekâr ve baştan çıkarıcı olurdu.

İblisçem kafası karışmış gibi kaşlarını çatarak söylenmeye başladı. Anlayamadığı bir şey olduğunda hep yaptığı gibi çenesini kaşımaya başladı. "Kanatları beyaz ama."

Bunu öne sürebileceğini düşünmüştüm. "Bir büyüyle bunu halletmiştir. Melek görünümünde bir şeytan o. Ayrıca gözleri kırmızı. Gördüğün hangi meleğin gözü kırmızıydı?" Aloha bir an için bakışlarını merdivenlere indirdi. Oraya öyle dikkatli baktı ki benimki gibi alev çıkaran gözleri olsa mermeri eriteceğinden şüphem yoktu. "Hiç melek görmedim," dedi nihayet bana döndüğünde.

"O bir *Hilekâr*. Ona güvenemezsin. Kanatlarının beyaz olmasının hiçbir değeri yok. O sadece bir pislik, tamam mı?"

Genç adam tereddütle omzumun üzerinden Cassie'ye baktı. Aloha'yı hizmetkârım yaptığımdan bu yana hiç böyle karasız görmemiştim. Kızla tanışalı sadece iki dakika olmuştu. "Pislik... Bilemiyorum, bana oldukça temiz göründü. Temiz ve güzel kokul..." Ona nasıl baktığımı görünce sustu. Başını kaldırıp bir kez daha Cassie'nin olduğu tarafa bakarak, "Biraz dinlenelim, yarın karar veririz. Odasının önüne iki de asker koyarız, bir yere gidemez," dedi. Elimi omzuna koyup parmaklarımı sertçe bastırdım. Bu şaşkın herifin hangi tuhaf rüyadaysa bir an önce uyandırılması gerekiyordu. "Benim dinlenmeme gerek yok, uyumadan uzun saatler dayanabilirim. Yorulmuyorum." Aloha kendini çekip etine bastırdığım parmaklarımdan kurtardı. Omzunu sanki yerinden çıkmış gibi ileri geri oynatırken bir küfür savurup pişkince sırıttı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bir haftadır uyumuyorsun. Birkaç dakika o kalın kafanı dinlendir. Temiz düşüncelerle bu konuya odaklanalım. Kızın buraya gelmesinin bir sebebi var." Elbette ki bir sebebi vardı. Buraya gelecek kadar cesurca davranmasının bir sebebi olmalıydı. Bence sebebi yarım kalan işini bitirmek istemesiydi. Yarım kalan işi bendim. Taht ile arasındaki tek engel bendim.

İblisçeme yaklaşarak elimi tekrar omzuna koydum. Bu kez bastırmadan hafifçe tuttum onu. Beni dinlemesi gerekiyordu. Ve anlaşılan kaba kuvvetle bunu sağlayamayacaktım. "Odalarımıza çekildiğimiz an gırtlağına soğuk bir bıçak dayayarak işini bitirir." Başımı daha da eğip gözlerine baktım. Benim aksime Aloha ölümlü bir bedene sahipti.

"Dediğinin doğru olabileceğini hiç düşündün mü?" dedi sessizce. Gözlerimi kapatıp ifademi korumaya çalıştım. Sinirlenmemeliydim. Eğer sinirlenirsem Aloha fevri davrandığımı düşünüp beni dinlemezdi. "Babanı öldürdüğü halde buraya gelmesinin bir sebebi var, Aidan," dedi sakince. Acaba Cassie'nin Aloha'yı kara büyü ile âşık etmesi kaç saniyesini almıştı? Benzeri bir büyüyü benim üzerimde de deniyor muydu? Denese nereden bilecektim ki? Belki de ben şeytan prens olduğum için beni etkileyebilmesi için daha ağır bir büyü gerekiyordu. "Sebebi bizi öldürmek istemesi. Rohan'ın da dediği gibi Cassandra da güçlü bir soydan geliyor. Krallığa uygun." Aloha çok ama çok ender olan nazik gülümsemelerinden birini yaptı. Bunu genelde birini ikna etmek için yapardı ve sanırım şu konumda ikna edilmesi gereken kişi bendim.

"Sana büyü yaptı." Sinirden kafasını kırmamak için iblisçemden uzaklaştım. Cassie kesinlikle ona büyü yapmıştı. Aloha herhangi bir yanıt vermeden sıkılmış gibi bir ifadeyle omuzlarını indirdi. "Salak salak bakıyorsun çevrene," dedim dişlerimin arasından. "İki dakikalıkmışsın, seni kendini sert çocuk sanan hıyar. Bir kara büyüyle işini bitirdi senin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Saçmalıyorsun. Böyle tuhaf, züppe prensler gibi davranınca seni gebertesim geliyor." Başını olumsuz anlamda sağa sola sallayıp yanımdan geçip gitti. Cassie'nin yanına gidiyordu. Pekâlâ, sakin olmalıydım. İçgüdülerim o kızdan ne kadar uzak durmamı söylerse söylesin, korkacağım hiçbir şey yoktu. En yakın zamanda Meredith'i ziyaret edip ona Cassie'yi nasıl öldüreceğimi soracaktım. Şansım yaver giderse o kaltak cadı da bana bir bir anlatacaktı.

Ellerimle saçlarımı karıştırıp dişlerimi sıktım. O kızdan nefret ediyordum. Onu görünce yelkenleri suya indiren Aloha'dan da nefret ediyordum. Draza burada olsaydı şüphesiz Cassie'nin kıçına tekmeyi basmam için bana yardım ederdi. Ama Draza burada değildi. Yalnızdım.

Arkamı dönerek bir katil ve *hilekâr* olan tanıdığım en güzel kıza doğru yavaşça yürüdüm. Cassie'nin yanakları Aloha'nın anlattığı bir şey karşısında hafifçe kızarmıştı. O salak artık ne anlatıyorsa kızın hoşuna gitmiş gibiydi.

Ben yanlarına geldiğimde Aloha konuşmasını kesti. Gözleri ben ve kız arasında gidip geldi. "Seni öldürmeyi düşünüyoruz," dedi Cassie'ye.

Ne?

"Ama bize anlatacağın herhangi bir şey bu isteğimizi değiştirebilir," diye ekledi bizden herhangi bir ses çıkmayınca. Cassie de, ben de doldurulmuş kuşlar gibi donuk bir ifadeyle iblisçeye bakıyorduk. Aloha'nın ciddi yüzü ve hiç kırpmadığı gözleri şaka falan yapmadığını gösteriyordu.

Kız ellerini huzursuzca kucağında birleştirip gözleriyle çevreyi taradı. Belki de kaçacak delik aramaya çoktan başlamıştı. "Kral bana ilk geldiği görüde eğer dediklerini yapmazsam ailemi öldüreceğini söyledi." Bir an için gözlerime bakıp ardından bakışlarını indirdi. "Dolunayda bana bir büyü yapılmıştı. Ve dolunayda bitecekti. Bu cümleler bana söylediği tekerleme gibi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şeylerden en mantıklı olanlardı. Dolunayda neyin biteceğini ilk günden beri anlayamamıştım. Tek anladığım kralı öldürmem gerektiğiydi. Eğer onu öldürmezsem ailemi öldürecekti." Çaresiz bakışlarının süslediği güzel gözlerini gözlerime dikti. "Başka şansım yoktu. Zaten ölmeyi isteyen bir iblisi öldürmezsem ailemi öldürecekti, Aidan," dedi sessizce.

Gözlerimi kapatıp kendi içimde adımı kusursuz dudaklarından duymanın verdiği hazzı yaşadım. Aidan... Bunu ilk duyduğumda kucağımda bayılmıştı. O zamanlar perilerin yoğunlaştırıcı büyüsünden etkilenmiş, şehvete kapılmış çaresiz bir ruhtu. Şimdiki gibi güçlü ve kötücül değildi. "Dediklerini yarın tartışacağız. Bugünkü birkaç mahkûm bizi fena zorladı. Yarın konuşacağız, Cassandra." Bilerek ona ilk günkü gibi hitap etmiştim. Ölüm meleğinden kurtulan savunmasız küçük avcıma...

Cassie yüzünde üzgün bir ifadeyle sessizce başını salladı. O an Aloha'nın aurasının sarı hayranlık çizgileri halinde çevremize yayıldığını fark ettim. Cassie'ye yavru bir kediymiş gibi bakıyordu. Her geçen saniye kendini daha da kaptırmıştı. Bu işi yarın sabah düzeltmeliydik.

"Sana kalacak yeri ben göstereyim," dedi en zarif sesiyle Cassie'in sırtına dokunup onu geniş koridor boyunca yönlendirirken. Aslında onlara izin verebilirdim. Ama bunu yapmak yerine şöyle yaptım. "Aloha, sen git yat. Ölümlü bedenini dinlendir. Cassie'yi odasına ben götürürüm." Aloha dudaklarını oynatarak *siktir git,* dediğinde pişkince sırıtarak kızı elinden çekip almıştım. Biz koridorda ilerlerken Aloha arkamızdan geliyordu. Artık kıçıma nasıl kötü bakıyorsa tuhaf bir karıncalanma hissetmeye başlamıştım.

Nihayet koridor bittiğinde iblisçemden kurtulabilmiştik. Cassie'yi durdurup, "Binadaki her odaya merdivenle ulaşılmıyor. Merdivenler, iblisçeler gibi ölümlü hizmetlilerin kullanması için yapıldı. Biz odalarımıza uçarak gideriz," dedim. Cassie sani-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yenin onda biri gibi bir süre dudaklarıma baktı. Ardından onaylar gibi kafa salladı. Başımı kaldırıp tavana en yakın olan katı işaret ettim. "Oradaki herhangi bir odayı kullanabilirsin. Nasıl olsa burada fazla kalmayacaksın." Cassie'nin bakışları az önce işaret ettiğim kata gidip orada bir süre oyalandı. Ardından soğuk hem de alışılmışın dışında soğuk olan elleriyle kolumu tuttu. "Teşekkür ederim," dedi pembe parlak dudaklarını hafifçe oynatarak. Kolumu sertçe elinden çekip kurtardım.

Arkamı dönüp ne yapacağını beklemeden kanatlarımı çıkardım. Havalanmaya başladığımda kolumda temas ettiği yerler tuhaf bir şekilde yanıyordu. Sanki orayı bir yılan dişlemiş ve zehrini akıtmış gibiydi. O an kalbimin de aynı durumda olduğunu fark ettim. Cassie kesinlikle zehirli bir yılandı benim için.

***

Bölüm 5

"Seni seviyor... sevmiyor... seviyor...sevmiyor." Derin bir nefes aldım. "Seni öldürmek istiyor," diye mırıldandım elimdeki cehennem çiçeğinin kalan son yaprağını koparıp yatağıma atarken. Odama uçtuğum an iki kara bölük askeri kapımda bitmişlerdi. Onların karanlık siluetlerine fazla bakamadan kapıyı kapatıp yararsız olacağını bilsem de kilitlemiştim. İçeri bir an bile girmeye çalışmadan, uğursuz varlıklarını sessizce sürdürüyorlardı.

Tüm yapraklarını sıkıntıdan söktüğüm çiçeğin sapını yere atıp kendimi beyaz, eski yatağa bıraktım. Bu öyle görkemli bir yataktı ki yastık ve çarşafının içi kaz tüyleri ile doldurulmuştu. Elimi yavaşça çarşafın üzerinde gezdirirken *dünyaya bir kaz olarak gelsem benim de tüylerimi yolarlar mıydı,* diye düşündüm. Bana da güzel olan herhangi bir yerim için işkence edilir miydi?

Ellerimle yüzümü kapatıp kendimi saçma sapan düşüncelerimden kurtarmaya çalıştım. Tam olarak yirmi farklı renkte cehennem çiçeğinin olduğu büyük işlemeli bir vazo, vazonun üzerinde durduğu mat, beyaz köşeli bir masa. Masanın hemen yanında aynı beyazlıkta uzun, ince bir dolap. Bembeyaz halı, bembeyaz yatak ve bembeyaz duvarlarla çevrili tuhaf bir oday-

dı burası. Tüm eşyalar bir köşeye atılmış, odanın dörtte üçü boş bırakılmıştı. Odadaki tek renkli şeyler vazo, ben ve çiçeklerdi. Artık çiçekler yoktu, onları kendi sefil oyunum için harcamıştım.

Kapının önündeki tuhaf fısıltıları duyana kadar belki de milyonuncu kez buraya gelmenin iyi bir fikir olmadığını düşünüyordum. Aidan beni dinlemiyordu, tam bir uyuz gibi davranıyordu. Aloha adındaki hoş adam bile onu ikna edemiyordu. Ama Jo için buna katlanacaktım. Dünyaya gitmemin bir yolunu bulduğu sürece Aidan'ın her türlü aşağılayıcı hareketini yutabilirdim.

Fısıltılar artarken hâlâ yatakta hareketsiz yatıyor, kendimi yarın sabah olabilecek sayısız ihtimale karşı hazırlıyordum. Aidanhell fikrini her an değiştirebilir ve beni boğazlamaya gelebilirdi.

Nihayet kapının önündeki iki geveze herif sustuğunda gözlerimi kapadım. Gözlerimi kapamakta bir sıkıntı yaşamıyordum. Sıkıntı kapadıktan sonra uyuyamamakta başlıyordu. Uyuyamıyordum. Uykuya ihtiyaç duymadığım gibi bedenim her uyumaya çalıştığımda tuhaf bir biçimde daha zinde bir hale bürünüp beni yattığım yerden kaldırmaya çalışıyordu.

"Şu iki salağı atlatayım derken az kalsın saçlarımdan oluyordum." Elektrik verilmiş gibi yatağımda doğrulurken içeri giren üstü başı pislik içindeki periye bakakaldım. "Buraya neden geldin?" dedim sessiz olmaya çalışarak yatağımdan kalkarken. Urange çapraz taktığı asker yeşili çantasını dikkatle boynundan çıkartıp beyaz masanın üzerine bıraktı. İşte şimdi odadaki renk düzeni biraz değişmişti. Gözlerimi çuvalı andıran koyu renk, tozlu çantadan alamayarak, "Onun içinde ne var?" diye sordum. Urange hafifçe silkelenip uzun, kirlenmiş tırnaklarıyla tuniğinin üzerindeki pislikleri temizlerken yeniden ona bakıyor, daha fazla soru sormadan bana neler anlatabileceğini merakla bekliyordum. "O torbanın içinde dünyada ihtiyacın olacak şeyler var." Urange bir an bile bana bakmadan sanki birisi onu bu diyardan tekmelemiş gibi geldiği hızla ortadan kayboldu.

İyilik perisi diye bir şey var mıydı? Diş perisi diye bir şey yoksa iyilik perisi de yoktu. Ölüm perisi vardı ama. Ölüm perileri kesinlikle varlardı.

Hantalca masaya yürüyüp kirli torbayı kaldırdım. Çuvalımsı şey kullanılmayalı yüz sene geçmiş gibiydi. Üzerinde şimdiden çeşitli organizmalar kendilerine bir ülke hatta ordu falan kurmuş olmalıydılar. Bir yandan tereddütle torbayı açarken bir yandan da mırıldandım. "Peri bana her ne getirdiyse çoktan bozulmuş olmalı." Torbayı açarken kirlenen tırnak diplerimi görmezden gelerek içine elimi daldırdım. Çantayı parmak uçlarım soğuk bir yüzeye değene kadar karıştırdım.

Tutup ne kazandığıma bakmaya çalıştım. Şeffaf minik fakat uzun bir tüptü bu. İçinde de pembemsi yumuşak bir sıvı vardı. Elimle tüpü kaldırıp yavaş adımlarla kapıya yaklaştım. Tüpü kapının sağ yanındaki kısık meşaleye tuttum. Simli gibiydi, sanki içindeki tanecikler ışığı görünce oynaşıyordu. Bu da bir iksir falan olmalıydı. Acaba dünyada zehirlemem gereken birileri mi vardı? Tüpü çevirerek üzerinde yazı olup olmadığına baktım. Üzerinde ortak dilde dudak için çilekli nemlendirici yazıyordu. Boşta kalan elimle dudaklarıma dokundum. Çilekli bir nemlendiriciyi dudaklarıma sürerek kendimi mi zehirleyecektim?

Tüpü daha da çevirerek üzerindeki yazıları dikkatle okudum. Makyaj ürünü tarzında bir şeyler yazıyordu. Makyajın anlamını bilmediğim için tüpü kullanmamaya karar verdim. Başıma bela olabilirdi. Yeniden yatağın ayakucuna gidip masanın üzerindeki torbayı kaldırdım. Onu da beraberimde getirerek yatağa oturdum. Torbayı ters çevirerek içindeki her şeyi çarşafa boca ettim. Minik yuvarlak bir ayna, ince bir hançer, bir tane çilekli zımbırtı daha ve bir tane de uzun siyah mat bir tüp vardı. Onun da üzerinde makyaj ve göz yazıyordu. Kirpik yoluyla alınabilen tuhaf bir zehir daha. Urange aptal perinin tekiydi. "Dünyada bunlara neden ihtiyacım olabilir ki?"

"Dünya mı?" dedi sert, kuvvetli bir erkek sesi. İliklerime kadar ısınarak başımı kaldırıp sesin sahibine baktım. Aidan kapının hemen önünde durmuş, yüzünde onaylamaz bir ifadeyle beni izliyordu. Elimdekileri hızla torbaya geri tıkarak yataktan aceleyle kalktım. Aidan, ben ve bir yatak. Hiç de fena bir üçlü sayılmazdık.

"O torbayı nereden buldun?" dedi yakıcı kızıl bakışlarıyla yatağımın içindeki tozlu şeyi işaret ederken. Ben ağzımı açıp herhangi bir şey diyemeden rahatsızca söylendi. "Urange'ydi, değil mi? Buraya nasıl girdi o şapşal peri?" İşte bu, hakkında zırvalayamayacağım bir soruydu.

Aidan bakışlarını yeniden üzerime doğrulttuğunda söyleyeceğim yalan üzerinde aklımdan sessizce alıştırma yapıyordum.

"Dünyadan bahsediyordun," dedi alçak tehditkâr bir sesle beni incelerken. Tedirgince, "Ne dünyası," diyebildim. Daha yaratıcı bir şey bulamamıştım tabii. Aidan bu kez kaşlarını çatıp yanıma geldi. Her adımında biraz daha büyüyor, gözüme daha da iri geliyordu. Öte yandan bir yanım ürkse de onun bu mağara hallerini özlemiştim, bu iriliğini bile fazlasıyla özlemiştim.

"Dünyadan bahsetmiyordum," dedim gözlerine bakarak meydan okuyan bir sesle. Pusup kalırsam üstüme geleceğini biliyordum çünkü o Aidan'dı. Şeytan gözlerini kapatıp dudaklarını birbirine sertçe bastırdı. "Bana hemen yanıt ver," dedi. Niyetim sessiz kalmak değil, onu oyalayabilecek bir şeyler sunmak için aklımdan bir kurgu üretmekti ama Aidan bunu sessizlik olarak algıladı. Gözlerini açıp kırmızı, derin bakışlarını gözlerime dikti. Alçak ölümcül bir sesle, "Şu yatağı görüyor musun?" diye sordu. Pille çalışan bir robot gibi onaylar biçimde yavaşça başımı salladım. Şeytan bana en son kucağında kanımı emdirirken verdiği o yakışıklı, çapkın gülümsemesinden sundu. "Yanıt vermezsen orada neler olacak, biliyorsun," dedi aynı ılık ve tehditkâr tonda. Fakat bu kez daha sessiz... sanki daha mahrem bir şeyden bahsedermiş gibiydi.

O an ona tüm salaklığımı kullanarak şey demek istedim. *Hayır, lanet olsun ki ne yapacağını bilmiyorum. Biraz anlatıp beni aydınlatır mısın? Ya da uygulamalı gösterebilirsin?* Tabii bunlar yerine dudaklarımdan şu sözcükler döküldü: "Herhangi bir şey yapmaya kalkışırsan buna pişman olursun azgın şeytan çocuk."

Aidan şaşkınlıkla o güzel, kıvrımlı kirpiklerini kırptı. Bir erkeğin bu kadar güzel kirpiklere ve böyle derin bakışlara sahip olması haksızlıktı. Dudaklarımı dişleyerek konuşmama devam ettim. "Buraya geldim çünkü yardımına ihtiyacım var." Şeytan bir an için daha da şaşırarak bana bakıp ardından kahkahalarla gülmeye başladı.

Ben en sonunda kafayı sıyırdığını düşünmeye başlayana kadar aptalca gülmeye devam etti. O gülüyordu, ben de her kahkahasında hareket eden karın kaslarını izliyordum. Yani aslında onun çıldırmış olması dışında verimli bir an sayılabilirdi göz zevkim için.

"Bunu gülmen için söylemedim. Yardımına ihtiyacım var. Bana bunu borçlusun." Ve olan olmuştu. Aramızdaki o tuhaf yakıcı çekim buraya kadardı işte. Aidan bir adımda yanıma gelerek beni bedeniyle masa arasına sıkıştırdı. Dişlerini sıkarak yüzüme eğildiğinde hem ürkütücü hem de etkileyici görünüyordu. Aptal hormonlarım ve beyin hücrelerim Aidan'ın her halini çekici bulmak için bir çeşit anlaşma yapmış olmalıydılar. Fazlasıyla kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatıp nefes alabilmek için iki elimi göğsüne koydum. Ne kadar ittirirsem ittireyim, karşımdaki bronz tenli, kaya bedeni bir milim bile kıpırdamıyordu. "Çekilmezsen boğulacağım," dedim nefessiz, kısık çıkan bir sesle. Aidanhell yüzünde ürkütücü bir gülümsemeyle biraz geri çekildi. Ardından ifadesi hızla öfkeli tımarhane kaçkını çocuğa döndü. "Ne dedin sen?" dedi farkında olmadan beni yeniden sıkıştırırken.

"Bana bunu borçlusun," dedim öfkeyle onu itip. Az öncekinin aksine şeytan hızla bedenimden ayrılıp birkaç adım gerileye-

cek şekilde savruldu. Bu tuhaf olayın etkisiyle bir an için birbirimize az önce ne oldu öyle bakışı attık. Ardından toparlanıp kan davamıza geri döndük. İkimiz de şeytandık ama Aidan ben hâlâ avcıymışım gibi davranıyordu. Belki de bunun sebebi babasını öldürmemdi. Ah, sanırım öyleydi!

"Tahta benim sayemde çıktın, kral bozuntusu." O beni nefessiz bırakabiliyor, yeri geldiğinde hırpalayabiliyordu ve ben ona kibar davranacaktım, öyle mi? Aidan'ı, onsuz kaldığım günler boyunca hatıralarımda daha insani bir varlığa dönüştürmüştüm ama şimdi onu yeniden eski halinde görmek... Yokluğunda, Aidanhell'i hiç olmadığı kadar nazik ve merhametli hayal etmiştim. Ve salaklığımın şu an farkına varıyordum. O bir şeytandı. Lanet olsun ki ben de öyle! Bana iyi davranması için bir sebep yoktu, benden nefret ediyordu.

Aidan bu kez üzerime yürümedi, geri de çekilmedi. Sadece iki adım ötemde, ses çıkarmadan beni izledi. Boğazımı temizleyerek, "Ben olmasaydım kehaneti gerçekleştiremezdin," dedim. Aidan ürkütücü kızıl gözlerini kırpmadan beni izlemeye devam etti. Omuzlarını yukarı çıkarmış, kollarını da hafifçe geriye bükmüş, sanki dev bir topu kucaklayacakmış gibiydi. Sanki çılgın şeytan az sonra üzerime koşacaktı.

"Kardeşim Jo da benim gibi." Kollarımı göğsümde kavuşturup odanın içinde volta atmaya başladım. Aidan'ın yakıcı bakışlarının bedenimde gezindiğinin fazlasıyla farkındaydım fakat bu hareketsiz durup gözlerine bakmaktan -ya da bakamamaktan- daha iyiydi. Hareket etmek her zaman daha iyiydi. "Senin gibi ne?" dedi sessizliğini bozarak. Tam bir adım daha atacakken durup ona döndüm. Söylememi istiyordu, benim ağzımdan duymak istiyordu. "O da bir şeytan." Aidan kaşlarını çatarak bana bakmaya devam etti. "Ama öyle olduğundan haberi yok. Her şey duyulunca kamptan kaçmış, sanırım Beth'in peşine takılıp dünyaya gitmiş. Orada nasıl yaşayacağı hakkında hiçbir fikri yok. Ona yardım etmeliyim."

Aidan hafifçe sırıtıp elini ensesine attı. "Benim yardımımı gerektiren kısmı henüz anlamadım."

"Beni dünyaya göndermenin bir yolunu biliyorsun." Şimdi dik dik bakma sırası bendeydi. Aidan'ın saçlarını karıştıran parmakları aniden durdu. Bakışları benden yatağa kaydı. Bir süre sessizce oraya baktı. "Diyelim ki biliyorum ama yine de seni oraya göndermem," dedi. Geri gelerek vazoyu ittirip masanın üzerine oturdum. Ayaklarımı yere değdirmeye çalışarak konuşmaya devam ettim. "Eğer beni dünyaya gönderirsen krallığın için endişelenmene gerek kalmaz. Baş belandan kurtulmuş olursun." Ayaklarımı sallayarak masaya çarpmaya başladım. Yere yetişmiyorlardı. Ne kadar güçlenirsem güçleneyim, Aidanhell'den kısaydım ve bu benim için çok ama çok kötüydü. Aidan beni iriliği ve uzunluğuyla kıstırdığında bir şey yapamıyordum.

"Senden kurtulmam için seni dünyaya göndermeme gerek yok. Öldürerek de kurtulabilirim." Ağır adımlarla yatağıma yürüyüp kendini az önce uzandığım çarşaflara bıraktı. Bacaklarından destek alarak kendini yatakta geriye itip çıplak sırtını beyaz duvara yasladı. Acaba bronz muhteşem teni ve koyu kahverengi parlak saçlarıyla oda ile ne kadar tezat göründüğünün farkında mıydı acaba?

"Beni öldüremezsin," dedim sessizce. Gözleri bedenimde gezinirken dikkatlice masadan inip yanına gittim. Az önce onun yaptığı gibi yatağa oturarak kendimi geriye çektim. Onun aksine ben sırtımı duvara yasladığımda ayaklarım yerden kesilmişti. "Bir şartla seni gönderirim," dedi şeytan ağır ağır kulağıma yaklaşıp fısıldarken. Dudaklarını saçlarıma ardından kulak mememe sürterek, "Bir daha asla dönmeyeceksin," dedi.

Hızlanan kalp atışlarım ve ben aynı anda yutkunup yanımızdaki ateşli, öfkeli şeytana baktık. Aidan'ın gözleri kahverengi bir kızıldı şimdi. O çok özlediğim insanımsı gözleri gelmişti yine. İstemsizce elimi kaldırıp yüzüne uzattım. Parmaklarım ikimizin

yüzü arasına gelene kadar ne yaptığımın farkında değildim. Aidan'ın gözleri saten kadar parlak fakat kadife gibi karanlıktı ve tüm hücrelerim o gözleri okşamak istemişti. Sanki gözler okşanabilirmiş gibi.

"Zihin kalkanını bilerek kaldırdın," dedi aniden kaşlarını çatarak. Gözlerini yeniden kızıla çevirip benden uzaklaştı. "Zihin kalkanlarımın varlığını bile unuttum," dedim aceleyle. Her zaman olamasam da şu an Aidanhell'e karşı inanılmaz derecede dürüsttüm. Şeytan bir an için bana baktıysa da ardından yataktan fırlayıp kapıya yöneldi. "Yarın seni buradan gönderiyorum ve anlaşmaya sadık kalıp bir daha asla dönmeyeceksin. Ayrıca bana tüm hikâyeyi anlatacaksın. Babamın sana dediği her şeyi öğrenmek istiyorum." Ben herhangi bir şey söyleyemeden Aidan kapıdan çıkıp gitti. Şeytan beni ardında kırık ve hızla atan bir kalple bırakmıştı. Her zamanki gibi!..

***

Ona her şeyi anlatmıştım ve bu asla yeterli gelememişti. Ne zaman uyandırıldım, buraya getirildim, hatırlamıyordum bile. Tek bildiğim ve tüm hücrelerimle farkında olduğum şey bunun bir sorgu olduğuydu. Sarayın rengârenk çiçeklerinin olduğu süslü bahçede güzel meyvelerle dolu büyük bir masanın etrafında oturuyor olmamız bunun bir sorgu olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Ellerimi başımın arasına alarak dirseklerimi kar beyazı örtülerin çevrelediği masaya koydum. Kafayı sıyırmak üzereydim, şeytan beni deli ediyordu. Şimdi yeniden, "Sana inanmıyorum," diyecekti sonra Aloha sinirlenip ona küfredecekti, ben ise saçlarımı yolup kafamı masaya vuracaktım. Saatlerdir bu durum böyleydi. Başımı kaldırıp hiçbir halta yaramayacağını bile bile gözlerimle Aidan'ın gözlerini aradım. O, tabii ki bana bakmıyordu.

"Neden ölmek istediğini ben nereden bileyim? Eğer şu an olduğun kadar ilgili bir oğul olsaydın babanın problemini bilir-

din." Saatler önce nezaket kurallarını yutup çıkartmıştım. Artık cümlelerimin ne kadar sivri olduğu umurumda bile değildi. "Seni öldüremem belki ama hapsedebilirim," dedi masanın diğer tarafından öldürücü bakışlar atarken.

Pes edip önümdeki büyük kâseye uzandım. Kendime kırmızı şişman bir elma alıp önümdeki beyaz mendille onu sildim. Adı Katja olan hizmetçi hızlı adımlarla yanıma gelip bir anda elmayı elimden aldı. Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırarak yaşlı kadının ne yaptığını anlamaya çalıştım. Önce elmayı kaldırıp inceledi ardından onu da beraberinde götürerek ortadan kayboldu. "O neydi öyle?" dedim Aloha'ya. Aloha dudaklarını kıpırdatarak *başka bir tanesini ye,* dedi. Elimi elma kâsesinin yanındaki beyaz, köşeli servis tabağına uzattım. Burada dolgun ve parlak hurmalar vardı. Ben tam bir tanesini seçip yemeye hazırlanıyordum ki Katja gelip hurmayı da elimden kaptı. Hızından ayakları neredeyse poposuna değen tombik kadının arkasından bakakaldım. Aloha'ya baktığımda sadece omuz silkmişti. Misafirperverlik de buraya kadarmış.

"Neyi yemek istersen Katja gelip onu götürecek," dedi Aidan alçak, etkili sesiyle. Bunun gayet farkındaydım, kadında bir tuhaflık vardı. "Kendisi iyi bir ev sahibidir. Misafirlerin zehirli şeyleri yemesini istemiyor." Ardından uğursuzca sırıttı. Kollarımı göğsümde kavuşturarak sandalyemde geriye yaslandım. Huysuzca dudaklarımı büzüp şeytanın uyuz, yakışıklı yüzüne baktım. Bugün kaçık herif gömlek giymişti. Mat siyah ve vücuduna fazlasıyla oturup kaslarını gün yüzüne çıkaran şekilli bir gömlek... Utanmasam masanın altına eğilip kot giyip giymediğine bakacaktım. Eğer kot giymişse...

Kot giymişsem ne olacak?

Kızararak telaşla Aloha'ya baktım. Umarsız elma yiyişinden bizi duymadığı belliydi. Rahatlayarak kendimi serbest bıraktım. Aidan'a neden benimle uğraşması için fırsat veriyordum? Neden beynime girmesine izin veriyordum?

"Cassie ile gidebilirim," dedi aniden elmasını bitirip dudaklarını zarifçe silen çılgın iblisçe. Bu adamın hangi dönemden kaldığını anlamak oldukça zordu. Bazen barbarca bazen ise kibarca hareket ediyordu. Aidan boğazlanıyor gibi bir ses çıkarınca ikimiz de dönüp ona baktık. Ben ne olacağını anlamak için Aidan'ı izlerken bir yandan da elimi kiraz kâsesine daldırıyordum. Kirazı tutar tutmaz tombik Katja eteklerini tutarak yanıma koşturdu. Elimi tutup kirazı almaya çalıştı, ben vermeyip elimi kendime çekince yaşlı kadın kızgın gözlerle bir bana bir Aidan'a baktı. "Onun inadı destansıdır, Katja. Kız kirazı yemeyecek, rahatla ve mutfağa dön." Katja kararsız bakışlarıyla bir bana bir de kirazı sıktığım için kırmızıya boyanan yumruk yaptığım elime baktı. Aidan'ın sesini taklit ederek, "İnadım destansıdır, Katja, sen mutfağa git," dedim.

Hizmetçi benim boyumdaki dev kırmızı çiçeklerin yanından geçip bahçeyi terk ederken, Aloha yeniden konuştu. "Ben onunla gidip buradan tamamen uzaklaşıp uzaklaşmadığını kontrol ederim." Aidan devi gördüğündeki ürkütücü yüz ifadesiyle tısladı. Oturduğum yere daha da fazla gömülerek ikisinin tartışmasını izlemeye karar verdim.

"Senin derdin ne, bilmiyorum Aloha ve açıkçası umurumda da değil." Aidan bir an için dönüp bana baktı. Ben ise önümdeki mendille kırmızıya bulanmış parlaklarımı siliyor, bir yandan da iştahla onları izliyordum. Belki Aloha, Aidan'ın yüzüne güzel bir yumruk geçirirdi.

"Cassie sana büyü yaptı seni salak," dedi Aidan bu kez tamamen bana karşı dönerek. Ardından benim yaptığım gibi sandalyesine geriye yaslanıp başını hafifçe eğerek uzun saçlarıyla gözlerini gölgeledi. Bakışlarını gizlemek istediğinde Aidan hep böyle yapardı. Öte yandan kimseye büyü falan yapmamıştım.

"Ne büyüsü?" Aloha benden önce davranmıştı. Huzursuzlanarak oturduğum yerde doğruldum. Ne büyüsünden bahsediyordu bu?

Aidan ağzına az önce zehirli diye uyarıldığım kirazlardan birini attı. Ağır ağır ağzında çiğnerken bir yandan da çapkınca bana bakıyordu. En azından ben çapkınca olduğunu düşünüyordum çünkü beni etkilemek istermiş gibiydi. Açıkçası etkileniyordum da. Şeytan konuşmaya başladığında dikkatimi ıslanıp kırmızıya boyanan dudağından alıp zorlukla gözlerine yönelttim.

"Cassie sana büyü yapıyor, ona karşı bir şey hissetmen için."

"Bana karşı bir şey hissetmiyor, ayrıca büyü falan yapmıyorum. Eğer böyle bir büyü varsa bile nasıl yapıldığını bilmiyorum." Tanrı aşkına ben auraları bile göremeyen bebek iblis gibi bir şeydim. Aşk büyüsü beni aşıyordu.

Aloha belirgin ölçüde kızarırken birden doğrulup ellerini masaya koydu. Konuşmaya başladığında gözlerinde mahcup bir adamın bakışları seçiliyordu. "Ona karşı bir şey hissetmiyorum." Aidan ve ben, sinirden daha da kızaran Aloha'ya baktık. Aloha gördüğü andan itibaren bana karşı oldukça nazik davranmıştı, yani bence desteğimi hak ediyordu. Yavaşça sandalyemi ittirip ayağa kalktım. Masanın çevresinden dolanarak iblisçenin yanına gittim. "Onu boş ver," dedim sessizce. Aloha bana baktığında sırıtıp göz kırptım. Karşılığında iblisçe ellerini masadan çekip göğsünde birleştirdi. Çenesini hafifçe yukarı kaldırarak Aidan'a terslendi. "Ben sadece birkaç saat önce tanıştığım bu kıza karşı bir şey hissetmiyorum, Aidan. Ama sorun şu ki sen ne hissediyorsun?

O an masanın ortasında bir bomba patlatsak ya da Urange çırılçıplak bir şekilde masanın üzerinde dans etse böyle bir etki yaratamazdık sanırım. Aidan koyu renk biçimli kaşlarını çatarak hızla yerinden kalktı. Gözleri hiç olmadığı kadar parlaklıktan yoksun, derin bir kızıla bürünmüştü. "Saçma sapan konuşuyorsun," dedi dişlerini sıkarak. Başımı iblisçeden tarafa çevirdim. Aloha hafifçe sırıtarak teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. "Ona karşı bir şey hissetmiyorsan onunla dünyaya gitmeme izin verirsin."

Aloha, Aidan'ı zorluyordu. Hem de fazlasıyla!

Konuşmadan hatta belki de nefes almadan şeytanın oğlunu izledim. Merakla ne diyeceğini, aslında daha çok ne yapacağını bekliyordum. Tek bir hareketle Aloha'nın kafasını koparabilirdi.

Aidan yavaşça gülümsedi. Şaşkınlıkla gözlerimi kırparak bakışları tatlı bir kahverengiye dönen insan kılığındaki iblisimi izledim. Aidan her hareketiyle beni şaşırtmayı başarabiliyordu.

"Onunla git. Bir daha da buraya dönmeyeceğinden emin ol." Ve şeytan arkasını dönerek hızlı adımlarla bahçeden çıktı. Bir süre sessizce ayakta dikilmeye devam ettim. Aklım hâlâ az önceki sözlerindeydi. Bir daha geri gelmemi istemiyordu.

Ne zaman ayağa kalkıp bana yaklaştığını bilmediğim iblisçe elini sağ omzuma koydu. Arkamı dönerek Aloha ile yüzleştim. "Babasını öldürmek benim seçimim değildi," dedim başımı öne eğip yargılayan bakışlarından kurtularak. Aloha diğer elini diğer omzuma koyup başını benimle aynı hizaya gelecek şekilde eğdi. "Yaptığımız her şey bizim seçimlerimizdir, Cassandra." Ben yanıt vermeyince genç iblisçe ellerini çekip karşımda durmaya devam etti. "Aidan beni hizmetkârı yaptığında kendimi öldürüp şeytanın hizmetkârı olmaktan vazgeçebilirdim," dedi. Başımı kaldırarak üzgün bakışlarımla gözlerine bakıp ne diyeceğini bekledim.

Aloha bir şeyden rahatsız olmuş gibi kaşlarını çatıp eliyle çenesindeki sakalı kaşıdı. "Ama kendimi öldüremedim. Hayatta kalmak bana onurlu olmaktan daha tatlı geldi." Aloha onurlu bir adam gibi duruyordu. Benim için Aidan'dan azıcık daha büyük gösteren ve daha konuşkan bir iblis türeviydi o. Gerçi herkes Aidan'dan daha konuşkan olmalıydı.

"Benim seçimim onurlu olmak ya da hayatta kalmak arasında değildi. Ailem ya da Aidan'ın babasıydı. Ailemi seçtim." Bir süre durup ardından gözlerimi kapatarak esintinin yüzümü yalamasına izin verdim. "Yine aynı durumda olsam, yine kralı öldürürdüm," dedim sessizce. Aidan'ın bir türlü anlamadığı şey buydu işte. Bu, o ya da bu şekilde benim seçimim değildi. Kralın seçimiydi ve ben bunu yapmaya mecbur edilmiştim.

Birinin bizi dinleyip dinlemediğini merak ederek rahatsızca çevreme bakındım. Bahçede ben, iblisçe ve bol bol meyve dışında hiçbir şey yoktu. Elimi yavaşça beyaz, ahşap masanın üzerinde gezdirerek Aloha'dan uzaklaştım. "Sana benden etkilenmen için büyü yapmadım." İblisçeye bakmıyordum, suratının aldığı şekli ya da gözlerindeki ifadeyi görmeme imkân yoktu. Sandalyemin olduğu yere gelip ayakta biraz oyalandıktan sonra yeniden yerime oturdum. Aloha da yavaşça sandalyesine oturup kollarını masanın üzerinde birleştirdi. Konuşmaya başladığında gözlerinde tuhaf bir parıltıyla bana bakıyordu. "Büyü yapmadığını biliyorum." Ellerini çözüp önündeki kâseye uzanırken kahverengi dalgalı kâkülleri gözlerini kapadı. Büyük kırmızı bir elma alıp elleriyle saçlarını gözlerinin önünden çekti. "İşin eğlenceli yani Aidan da büyü yapmadığını biliyor. Öküz öküz konuştuğuna bakma, tarzı bu."

Gözlerinde hâlâ az önceki tuhaf parıltılar dolanırken elmasını yemeye devam etti. "Elma zehirli, değil mi?" dedim endişeyle. Aloha kafasını sağa sola salladı. Saçları yeniden gözlerini kapamıştı. Aidan gibi! "Misafirlere zehirli, ev sahiplerine faydalı. Bir çeşit koruma mekanizması," dedi sırıtarak. Ben bu evin büyülerini asla çözemezdim. Neyse ki burada daha fazla kalmama gerek yoktu, en yakın zamanda kurtulacaktım.

Aloha elmasını bitirip sandalyesinde geriye yaslandı. Biliyordu, ona bir şey soracağımı hissetmişti. Hafifçe öksürüp çatalıma bir kiraz taktım. "Benden etkilenmiyorsun. Aidan'ı kızdırmak istiyorsun." Bunlar birer soru değildi ama cevapları olan askıda kalmış cümlelerdi. Ayrıca biri bana ilgi duysa Aidan kızar mıydı ki? Aloha sırıtarak ellerini çenesine götürdü. "Aidan'ı kızdırmak için rol yapıyorum, evet ama bu senden etkilenmediğimi göstermez... Eşsiz bir ruhsun, Cassandra." Kızararak iblisçenin yüzüne baktım. "Ama demek istediğim anlamda etkilenmiyorsun," dedim tereddütle. Aloha ifadesiz bir yüzle bana bakmaya

devam etti. Konuştuğunda doğru duyup duymadığıma emin değildim çünkü aynı zamanda gürültülü bir şekilde sandalyesini itip masadan kalkıyordu. Doğru duyduysam, *güzel kızsın piliç ama aşk benim tarzım değil,* gibi bir şey demişti.

Rahatlayarak başımı masaya yasladım. Kimsenin benden etkilenmesini istemiyordum. Türümün aksine kalp kırmaktan hoşlanmıyordum, en azından artık hoşlanmıyordum. Aidanhell'in kalbi, kırabileceğim yüz kalbe bedeldi. Yani bir ömür için kotayı fazlasıyla doldurmuştum. "Piliç, geliyor musun?" İrkilerek masadan başımı kaldırdım. Aloha bahçenin eşiğinde durmuş, bir çiçeğin dikenlerini koparmakla meşguldü. Suratındaki sırıtışı görünce istemsizce ben de sırıttım. Ağır adımlarla yanına giderken iki şeyin farkındaydım: İlk olarak Aloha az önce kesinlikle *güzel kızsın piliç,* demişti, ikinci olarak ise buradaki son saatlerim artık daha eğlenceli geçecek gibiydi.

***

Bölüm 6

"Sence Cassie bir tavuğa benziyor mu?"

Aloha az önce yumruğumla etkileşime girmiş yüzünü tekrar bana çevirdi. Ben de bir kez daha vurup yeniden odanın girişine bakmasını sağladım. Ellerimle orayı işaret ederek, "Cassie'ye piliç derken aklından ne geçiyordu?" dedim. Aloha çenesini ileri geri oynatarak tekrar bana döndü. Dudağında iki yeri fena patlatmıştım. Elinin tersiyle çenesini silerek, "Bu konuya olan tuhaf takıntın yüzünden tahtından olacaksın," dedi. Elimle sertçe göğsünü itip kapıya yöneldim. Kapıyı tekmeleyerek kapatıp ağzı kan içindeki adama baktım. Bunu hak etmişti.

"Hangi taraftasın sen?" dedim iğrenerek. Cassandra geldiğinden beri onunla flört ediyordu. Tavsiyeleri bir yana, artık aklından bile şüphe ediyordum. Ben ona öfkeyle bakarken Aloha, kendini kırmızı kadife koltuğa bıraktı. Bacak bacak üzerine atıp cebinden mendilini çıkardı. "Düşmanla aynı tarafta gibisin seni salak." Hâlâ yanıt vermiyor, beni uyuz edecek yavaşlıkta mendiliyle kanlı dudaklarını siliyordu. Karşısına oturup boynumu hareket ettirerek eklemlerimi kıtırdattım. "Bu kadar sert vurman gerekiyor muydu?" dedi gücenir gibi. İnanamayarak ona baktım. "Kafanı koparmam bile gerekiyordu. Büyüledi sen..." Aloha ace-

leyle sözümü kesti. "Beni büyülemediğini ikimiz de biliyoruz, bu yüzden lütfen şu zırvalığı keselim artık. Düşmanın diğer iblisler, belki de melekler. Ama Cassie dünyaya gidiyor, o artık sorumluluğumuzda değil. Aslında bakarsan o varlığı bile kanıtlanmamış tuhaf bir iblis sadece, hiç bizim sorumluluğumuzda olmadı."

"Bizim sorumluluğumuzda olmayanlarla işi pişirebiliyoruz yani," dedim bir bacağımı önümüzdeki kısa minderli taburelere koyarak. Gözlerimi kısıp dikkatle Aloha'nın diyeceklerini bekledim. Yanılıp şaşıp seks ve Cassie'yi aynı cümlelerde kullanacak mıydı?

"Benim söylemeye çalıştığım, Cassie'nin bizim sorumluluğumuzda olmadığı. Seksten kimse bahsetmedi." Taburenin üzerindeki puroyu alıp yakmam için bana uzattı. Puroyu tutup hafifçe üfledim. Dudaklarımdan çıkan alev tütünü yakmaya yetmişti. Aloha puroyu dudaklarına yerleştirip art arda birkaç nefes alıp bıraktı.

"Tütün seni öldüremez. Eğer bunu deniyorsan," dedim ilgisizce ağzından çıkan yuvarlak dumanlara bakarak. Bana göre Aloha ölümlüler arasında daha dayanıklı ve daha yenilmez olan bir türdü.

İblisçem başını geriye atıp uzun bir nefes daha çekti. "Kızı nasıl öldüreceğini öğrendin mi? Meredith'e gidip sorabilirim istersen," dedi sessizce. Kahkahalarla gülmek istiyordum. Aloha, Cassie'nin nasıl öldürüleceği ile ilgilenmiyordu, sadece saçmalıyordu. Keyifsizce söylenerek odadan çekip gitmek için ayağa kalktım. Arkamı dönüp çıkmadan hemen önce, "Auran bok kırmızısı seni salak," demeyi de ihmal etmedim. Aloha'nın şehvet duyguları kabarmıştı. Meredith'ten bahsederken mi oldu yoksa Cassie'den bahsederken mi, emin değildim. Tek emin olduğum o iki kız kardeşin de belalı olduğuydu.

Odadan çıkıp hızlı adımlarla sarayın en alt katına doğru yol aldım. Bizi bu diyardaki diğer saraylardan ayıran en büyük özel-

lik, mimarisinin modern fakat kullanışlı oluşuydu. Lanet evin ne zaman inşa edildiğini bile bilmiyordum. Tek bildiğim uzun seneler, belki asırlar boyunca burada olduğuydu. Saray dışarıdan bakıldığında üç katlı gibi görünse de aslında şaşırtmacalı bir şekilde beş katlıydı. Yerin altındaki ilk kat hizmetliler yani işaretliler içindi. Onun altındaki katın yarısı kara bölük, geri kalan yarısı da mahkûmların olduğu zindanlardı. Yukarıdaki üç katın en yukarısında sadece yatak odaları vardı ve onlara ulaşan merdivenlerimiz yoktu. Diğer katlardaki birçok odaya ben de girmediğim için ne işe yaradıklarını bilmiyordum.

Aslında zindanlara inmek uçarak sadece birkaç saniyemi alırdı. Ama biraz düşünmeye ihtiyacım vardı. Hem Merr ile konuşmadan önce bireyin kendisini hazırlaması gerekiyordu. Cadının öyle bir çenesi vardı ki bazen neden çenesini sökmediğimi anlayamıyordum.

Son katın mermer merdivenlerine ulaşınca adımlarımı yavaşlattım. Merr geldiğimi duyamadığında daha huysuz oluyordu bu yüzden ona sürpriz yapmayı seviyordum. Kapının yanına gelerek önce sağdaki sonra soldaki meşalelere üfledim. Nefesimden çıkan ince, kırılgan alevler meşalenin uçlarını yavaşça tutuşturdu. Bir tanesini yerinden alıp zindana inen ağır kapıyı ittirdim. Kara bölükten görevlendirdiğim asker anında dibimde bitti. Derisindeki şekilsiz yırtıklara benzeyen karanlık, tuhaf gözlerini üzerimde gezdirdi. "Cadının yanına gideceğim." Yaratık hafifçe öne eğilip saçsız ve fazlasıyla soluk başını sağa sola çevirdi. İblis dilinde bu *seni kabul ediyorum,* demekti. Beni kabul etmek demek, dediklerimi de kabul etmek anlamına geliyordu. İblis ince uzun bedenini hafifçe kamburlaştırarak yanımdan geçip gitti.

Yavaş adımlarla zindanların yanından yürümeye başladım. Merr geldiğimi duymasın istiyordum ama diğer mahkûmlar sağ olsun, bu imkânsızdı. Ben meşaleyle yanlarından geçtikçe kudurup parmaklıklara yapışıyorlardı. "Cehenneme git, Aidan," dedi

bir tanesi. Hafifçe sırıtarak mahkûmun bu saçma bedduasını düşündüm. Zaten cehennemdeyiz seni salak.

Merr'in hücresinin başında durdum. Her hücreyle diğerini birleştiren duvar alışılmışın dışında kalındı. İnce olduğunda mahkûmlar bir şekilde birbirlerine ulaşıp yemeye çalışıyorlardı. Yemek derken ciddi anlamda birbirlerini parçaladıkları oluyordu. Hücreler arasındaki duvarın tepelerine metalden kelepçeler takıp kenarlarına monte ettiğimiz çivilerle de onları duvara sabitledik. Aloha başta bunu yaratıcı bir işkence seçeneği olarak görüyorduysa da ben meşalelerimi takabileceğim bir yer olarak görmeyi tercih ediyordum.

Meşalemi klipsine takıp Merr'in parmaklıklarına yaklaştım. Cadı her zamanki gibi hücrenin en karanlık, en rutubetli köşesine büzülmüş, geldiğimle zerre kadar ilgilenmiyormuş gibi davranıyordu. Dizimi metale yaslayarak, "Cassie burada," dedim. Bu onun dikkatini çekerdi, öyle değil mi?

Beklediğimin aksine cadı kıpırdamadan yerde oturmaya devam etti. Karanlığın gözlerime izin verdiği ölçüde elbisesindeki ve tenindeki kirleri görebiliyordum. Ona su vermeliydik. "Pislik içindesin. Kara-askerlerden birine sana su vermelerini söyleyeceğim." Merr, kirden koyulaşmış saçlarını omuzlarının üzerine atarak hafifçe doğruldu. Kalkabilmesi için lavaboya tutunması gerekmişti. "Onlardan herhangi birini sakın bana yollama," dedi gittikçe tükenen cansız sesiyle. Kaşlarımı çatarak cadının kirden ve yetersiz beslenmeden yıpranmış bedenine baktım. "Cassie neden burada?" dedi bu kez sesini daha güçlü çıkarmaya çalışıyor gibi bir hali vardı. Göğsü yavaşça inip kalkarken kontrolsüzce titreyen elleriyle saçlarını düzeltmeye çalıştı.

"Dünyaya inmek istiyor. Kardeşinin ona ihtiyacı varmış." Gözlerimi kısarak dikkatle cadının hareketlerini incelemeye başladım. "Hangi kardeşi?" Meredith yavaş adımlarla yanıma gelip iki eliyle parmaklıkları tuttu. Bitik görünüyordu. "Sana bir kova

su yollatacağım." Rahatsız olmuştum. Hep beni çok az şeyin rahatsız edebildiğini düşünürdüm ama şu an fark ediyordum ki belki de o kadar kalpsiz bir varlık değildim.

Cadı elleriyle beni susturup aynı meraklı tonla sorusunu tekrarladı. "Hangi kardeşini? Marcus'un dünyada ne işi var?" Şaşkınlıkla cadının endişeden kırışmış kirli fakat pürüzsüz tenine baktım. Burada kaldığı günler boyunca yüz yıl kadar yaşlanmış gibiydi. "Marcus değil. Jo'dan bahsediyorum. Zindan sadece bedenine değil, aklına da kötü gelmiş gibi. Neden bizlere yardımcı olmuyorsun? Bize yardım et ve seni buradan çıkarayım." Aslında bize yardım etse bile onu bir yere bırakmazdım ve lanet olsun ki cadı da bunu biliyordu.

"Cassie'nin insan kardeşinden bahsediyorsun," dedi düşünceli bir tavırla parmaklıkları bırakıp yatağına giderken. Jo insan falan değildi. Ve görünüşe göre Merr'in bundan haberi yoktu. Acaba ona söylemeli miydim? Bir iblis kardeşi daha olduğunu bilmek Merr'in ne işine yarayacaktı ki?

"Avcılarla beraber dünyaya gitmiş. Oraya gidebilmesini sağlayan büyüyü sen yaptın, değil mi?" Meredith yatağına oturup sırtını taş duvara yasladı. Konuşmaya başladığında tırnaklarıyla derisindeki pislikleri kazıyordu. "Onları ben gönderdim, evet."

Can sıkıntısıyla tıslayıp ellerimi başıma götürdüm. Şakaklarıma baskı uygulayıp gözlerimi kapadım, ona bir an önce sormalıydım. Sırtımı parmaklıklara verecek şekilde cadıya arkamı döndüm. "Cassie'yi nasıl öldürebilirim?"

Meredith sonsuzluk gibi geçen birkaç saniye boyunca yanıt vermedi. O konuşmayınca ben de sustum. Söylediğim son sözden sonra eklenebilecek pek fazla bir şey yoktu. Bana yanıt vermeyeceğini düşünüp gideceğim anda cadı konuşmaya başladı. "Kader mızrağı her şeyi öldürebilir," dedi sadece. Ve bu Merr'den bugün için duyacağım son sözlerdi. Artık bana yanıt vermezdi, onu tanıyordum. Karşılığını almadan kimseye bilgi vermezdi. Ve bilgi her zaman güç demekti.

Doğrularak elimle meşaleye uzanıp yerinden çıkardım. Yeniden kapıya yönelip bana bağıran mahkûmları duymazdan geldim. Burası çoğunu cehennem azabına yollamadan önce geçici olarak tuttuğum yerdi. Aslında buna sevinmelilerdi, diğer tarafta böyle rahat bir yer bulamazlardı.

Kapının önüne gelerek kara-askerin beni bulmasını bekledim. Yaratık sanki havada süzülüyormuş gibi yavaşça yanıma kondu. Bunlar ben ve kardeşlerim dışında cehennemdeki tek kanatlı iblislerdi. "Cadıya bir kova su ve bir elma götür." İblis onaylar bir ifade takınıp kamburunu çıkararak arkasını döndü. Bu iblislerin sırtında iki uzun yarık olurdu, bu yarıkların içlerinden çıkmayı bekleyen yarasalarınki gibi kanatlara sahiplerdi. Kara iblis gölgelerde kaybolurken diğerlerinin ne yaptığını merak ettim. Acaba bölüğün geri kalanının keyfi yerinde miydi?

Zindanın ağır kapısını ittirerek kapatıp merdivenlere yöneldim. Cassie'yi öldürmenin bir yolu vardı: Kader mızrağı. Bu, adının şu ana kadar sadece çizgi romanlarda geçtiğinden emin olduğum kutsal mızraktı. Bir rivayete göre dünyada sadece birkaç kez kullanılmış olup her seferinde de büyük yıkımlara yol açmıştı. Ayrıca mızrak cadının da dediği gibi sadece Cassandra'yı öldürmeye değil, birçok şeyi öldürmeye yarayabilirdi. Belki mızrak beni de öldürebilirdi. Herhangi bir varlığın bu mızrağa sahip olması düpedüz fantastik bir hayaldi. Yoksa değil miydi? Kader mızrağı ele geçirebilir miydi?

Düşüncelerim beynimi oyalarken kalbim ayaklarıma, en çok da kanatlarıma yol göstermişti. Kendimi tuhaf bir biçimde Cassandra'nın kapısının önünde buldum. İki asker gözlerini dikip bakmamak için başlarını farklı yönlere çevirdiler. Gömleğimin kollarını katlamakla ilgileniyormuş gibi yaparak hafifçe öksürdüm. "Kıza ben göz kulak olurum, siz gidin." Sadık iblislerim cümlemi ikiletmediler. Ceplerindeki keseleri açıp burunlarına götürdüklerinde Cassie'nin kapı kolunu çoktan indirmiştim.

Urange'den aldığım uçuş tozlarının böyle güzel anlarda işime yarayacağını bilemezdim.

"Seni öldürmek istiyorum," dedim henüz kapadığım kapıya sırtımı yaslayarak. Cassie karşımda sersemlemiş bir halde, yarı çıplak dikiliyordu. Sesleri duyup yataktan henüz fırlamış gibi bir hali vardı. Çenemle üzerini neredeyse hiç kapatmayan bez parçasını işaret ettim. "Onu nereden buldun?" Böyle şeyler giymemesi gerekiyordu, neden bilmiyordum ama giymemeliydi. Biri onu görebilirdi, ben onu görebilirdim tıpkı şimdi olduğu gibi.

Cassie, elleriyle geceliğinin eteklerini sanki uzayabilirlermiş gibi aşağı çekmeye çalıştı. "Dolaptan buldum," dedi sessizce. Bakışlarım bedeni fazlasıyla açıkta olan kız ile dolap arasında gidip geldi. Bu dolapta daha neler vardı acaba böyle?

Kapıdan uzaklaşıp avcının yanına, odanın ucundaki masaya yaklaştım. Ben yaklaştıkça Cassie tereddüde kapılıp geriliyordu. O gerileyince içimdeki hayvan aşka geliyor, daha büyük adımlar atıyordu. Nihayet yanına geldiğimde ellerini elbisesinin eteklerinden çekip göğüslerinin üzerinde birleştirdi. İstemsizce kayan bakışlarım sayesinde elbisesinden görülen iki büyük şişliği seçebildim. Göğüsleri büyümüş müydü, yoksa şeytani hormonlarım aciz aklıma oyun mu oynuyorlardı?

"Seni öldürmek istiyorum," dedim bir kez daha sertçe. Bunun karşılığında Cassie sadece bakışlarını kaçırıp hüzünlü bir ifadeyle iç geçirdi. Nasıl yani? Karşı çıkma, olay çıkarma gibi cadaloz davranışlar yok muydu?

Bir adım daha gelerek bedenimi avcının kırılgan, narin bedenine bastırdım. Cassie bir anda irkilerek gözlerini kocaman açtı. Onu öldürmeliydim, değil miydi? Hem nasıl yapıldığını da az çok öğrenmiştim? Gerçi bunun için kader mızrağı denilen şeyi ele geçirmem gerekiyordu. Dikkatlice elimi kaldırıp avcının beyaz, ince boynuna yaklaştırdım. Tersini çevirip parmaklarımın dışını kulak memelerinden gerdanına kadar acele etmeden sür-

terek indirdim. Parmaklarım boynundaydı, istesem bu boynu kırabilirdim. Bu onu öldürmezdi ama bayıltır ve fena halde canını yakardı. Cassie sadece minik bir an için gözlerini kapayıp o ufak pembemsi dudaklarını ısırdı. Ve bu da artık dizginleri elden bırakmam anlamına geliyordu. Diğer elimi Cassie'nin sırtına, oradan da kalçasına indirdim. Geceliğin üzerinden -şimdilik- elimle kalçasını sıktığımda Cassie inleyerek elimden kaçmak istedi, bu da onu bedenime daha da yaklaştırdı. Parmaklarımı az önce boynuna yaptığım gibi kalçasında gezdirmeye başladım. "Aidan, ne yapıyorsun?" dedi nefesi kesik kesik, göğsü hızla inip kalkarken. Kokusu... O bayıldığım şeker kokusu her nefes alışında tenime kazınıyordu. Sanki nefesi de şeker kokuyordu... Bu kız şekerden yapılmış tatlı bir günah gibiydi. Ellerimle kalçalarını bir kez daha sıkarak, "İstediğimi," dedim. Bu kızın poposu neden bu kadar şekilliydi? Dünyadaki ve cehennemdeki beş milyar popo arasından en sıkısının biricik düşmanım Cassie'de olması normal miydi?

Avcı -bravo seni geri zekâlı, hâlâ şu lanet kızın avcı olmadığını kabul edemedin- aurasından çıkan buram buram kızıllara rağmen elleriyle beni sertçe itti. "Bunu yapmamalıyız," dedi nefes nefese. Ve böylece onu hızla kucağıma alıp yatağa yöneldim. "Senin dediklerini yapmıyoruz bugün." Elleriyle yumrukluyor, açıkta kalan derime minik ama fazlasıyla keskin tırnaklarını geçiriyordu. Aurası kızıllar arasında yüzerken tek tük başka renkler de vardı. Mesela mutluluk vardı az bir şey, bir de yeşil toplar vardı heyecandan yerlerinde duramayan ve azıcık da olsa siyah vardı. Siyah beni kızdırdı, siyah hiç hoşuma gitmedi. Kızı yatağa yatırıp yanına oturduğumda hâlâ beni tırmalamaya çalışıyordu.

"Aurandaki siyahlar ne?" dedim öfkeyle. Burada, benim kollarımda olmaması gereken renklerdendi. Siyah karamsarlık, mutsuzluk anlamına geliyordu. Kızıllar arasında az da olsa istemediğim bir şeydi işte. Onunla yapacağım şeylerde kızıldan başka renge yer yoktu. Cassie birden debelenmeyi bırakıp şaşkın

gözlerle bana baktı. Yatakta doğrularak dağılan saçlarını toparlamaya çalıştı. "N-ne aurası?"

Ciddi misin, dercesine avcının yer yer kızarmış ve çoğunlukla terlemiş güzel yüzüne baktım. Bazen ona bakarken bir iblis olduğunu unutuyordum ya da katil olduğunu. "Auraları görüyorum, unuttun mu?" dedim bıkkınca. Bu hafızayla ona fare yerine balık demeliydim. Balık Cassie. Benim güzel, şehvetli balığım. Ya da denizkızım. Ya da aklıma gelen bütün şehvetli fantezilerin başkahramanı. "Ben auraları göremiyorum," dedi dolgun alt dudağını yaramazlık yapmış gibi bükerek. Tüm bunları bir an önce üzerine atlamam için yapıyor olabilir miydi?

"Auranda siyahlar var, onlar karamsarlıktır."

"Evet öyle, bir yanım biraz korkuyor," dedi sessizce. O an Cassie'yi yeniden yatırıp yavaşça üzerine çıktığım andı. Güzel dudaklarından hafif bir çığlık koptu. "Ne yapıyorsun?" dedi tedirgince. Dirseklerimden destek alarak bedenimin sadece üst tarafını yukarı kaldırdım, alt tarafı Cassie'nin bacakları arasında kendilerine gayet mutlu bir yer edinmişlerdi. "Auran kızıldan coşmuş durumda. Beni istemiyormuş gibi yapma, şeytan," dedim başımı yavaşça eğip dudaklarımı kulağına sürterek. Ardından kulak memesini dudaklarımla hapsettim. Cassie inleyerek, "Aidan," dedi. Hâlâ bana dokunmuyordu. O güzel kabiliyetli parmakları saçlarımda, ensemde, sırtımda gezmiyordu. Kendini çekiyordu. Bedeni yanıp kül olsa bile teslim olmuyordu. Ta ki ben onu öpene kadar.

"Dudaklarımı özledin mi?" Dudaklarımı yavaşça onunkilere bastırdım. Başta minik öpücüklerle ıslaklık olmadan gidiyordum. Bu, onun için unutulmaz bir deneyim olmalıydı. Asla dudaklarımı unutamamalıydı. Onun için birer mühür olmalıydılar ama Cassie iki elini de sırtıma çıkarıp okşamaya başladığında işler karıştı.

Öncelikle niyetim sadece ona unutamayacağı bir öpücük vermekti. Minik minik öpecek, sonra belki biraz daha uzun süreli

bir şeyler yapacak ve odadan gidecektim. Bu ona bir çeşit ceza olacaktı. Ama Cassie hızla beni altına alıp kucağıma çıktığında olaylar planlandığım gibi gitmedi. Örneğin gömleğimi yırtmayı planlamamıştım.

Cassie, gömleğimden düşen düğmeleri elinin tersiyle iterek göğsümden uzaklaştırdı. Bacaklarını iki yana açıp üzerime hafifçe eğilirken, "Nihayet auranı görebiliyorum," dedi. Sesini bilerek mi kısıyordu? Yoksa beni daha nasıl azdırabileceğini mi deniyordu?

Bedenimin üst tarafını yatakta yukarı kaldırıp Cassie'nin dudaklarını yakalamaya çalıştım. Onları ıslatacaktım, kızartacaktım. Cassie sert bir öpücüğü hak ediyordu. Ama kız kendini geriye çekti. Elleriyle başımın iki yanını tutarak kızıla dönen gözleriyle gözlerime baktı. Konuşurken alt dudağını ısırıyordu. "Auran kıpkırmızı, Aidanhell," dedi kıkırdayıp kucağımda hareketlenmeden hemen önce. Cassie, öpücükten daha fazlasını hak ediyordu. Ben ahlaklı bir varlık değildim, merhametli hiç değildim. Ben, soyum gibi karanlık bir kraldım. Şeytan adımı lekelememek için bazı şeyler yapmam gerekiyordu, öyle değil mi? Bazı eğlenceli şeyler!

"Birazdan ruhun da, bedenin de benim olacak." Nihayet dudaklarına ulaşıp sertçe bastırdım. "Bu yatakta," diye bitirdim cümlemi. Cassie yanıt vermeden ellerini saçlarımdan aşağı, göğsüme indirdi. Parmaklarını yavaşça tenimde gezdirirken bir yandan da büyük bir iştahla dudaklarımı emiyordu. Halimden fazlasıyla memnun olarak ellerimle kalçasına bastırdım. Ateşimi hissediyordu, kalçasını kıvırarak yaptığı hareketlerden daha fazlasını da istediğini biliyordum. İnliyordu... Cassie kucağımda inliyordu... Eşinin hâkimiyeti altındaki uslu bir dişi gibi... Birazdan her şey daha açık, daha berrak ve daha tatminkâr olacaktı... Birazdan onu...

"Meşgulsünüz galiba," dedi Aloha odaya hızlıca dalarken. Hayır hayır hayır... Lanet olsun bu halde bitemezdi! Ruhum ku-

durmuş bir köpek gibi onu arzularken birden bitemezdi! Bedenim acı çekecekti.

Cassie hızla kucağımdan kalkıp şaşkınca kapıya, Aloha'nın durduğu yere baktı. Bir yandan üzerini düzeltirken bir yandan da anlamsızca söyleniyordu. "Buraya nasıl geldin?" demişti mesela. Açıkçası bunu ben de merak ediyordum. Merdiven olmayan bu cehennemin dibi odaya nasıl gelmişti? Cassie ile sevişebilmem için bu sarayı kaçıncı kata kadar inşa etmeliydim?

"Rohan üst katlara çıkan görünmez bir merdiven yapmış. Geçen aylarda sen burada olmadığın için bilmiyorsun tabii." Aloha kapı eşiğinde kollarını göğsüne kavuşturmuş, bilmiş bir ifadeyle bana bakıyordu. Cassie'ye bilerek bakmıyordu ve buna memnundum. Kız yarı çıplak ve pembeleşmiş halde orada öylece duruyordu. Ona baktığımda bedenim acıyordu. Kaşlarımı çatarak hızla yataktan kalkıp iblisçemin karşısına dikildim, tabii kalkarken de çarşafı Cassie'nin üzerine atmayı ihmal etmedim. "Bir yerlerini kapa şununla," dedim terslenerek. Cassie'nin dediklerimi yapacağı şüpheliydi ama sanırım bu kez uslu bir kız olup üzerini örtmüştü.

"Ne arıyorsun burada?" Sesimin ölçülü çıkması için çetin bir savaş veriyordum. Neden Cassie'nin odasına gelmişti? Dün de gelmiş miydi? Dün geldiyse ne yapmışlardı? Bugün ben olmasam ne yapacaklardı? *Lanet olsun Aloha!*

"Cassie ile konuşacaktım," dedi tereddüt eder gibi omzumun üzerinden arkama bakınarak. Onunla aynı anda hareket ederek görüş açısını memnuniyetle kapadım. "Lüzumu yok, yarın konuşursun, hadi gidelim." Elimle onu kapının diğer tarafına ittirerek çıkardım. O gittikten sonra, "Geliyorum," diyerek kapıyı aralık bırakıp Cassie'nin yanına koştum. "Sence bizi görmüş müdür?" dedi Cassie aurası kızıl toplar halinde havada oynaşırken. Onu kucağıma çıkarıp masaya oturttum. Bacaklarını belime dolayıp, kısık fakat meraklı bakışlarla yüzümü taradı. "Bilmiyorum.

Umurumda değil." Ve yeniden dudaklarına gömüldüm. Aloha kapının diğer tarafından, "Gelmiyor musun?" diyene kadar Cassie'yi öpmekle meşguldüm.

Söverek kapıya koşturdum. Aloha'yı yumruklayacak ya da tekmeleyecek ya da her ikisini birden yapacaktım. Sorun şu ki onu dövmek, Cassie ile olmamı sağlamayacaktı. Biliyordum ki o kızın dünyaya gitmesi, bir yanımı da beraberinde götürmesi demekti. Kimseyi beni öptüğü gibi öpmemesini sağlamalıydım.

***

Bölüm 7

"Sen diğerlerinden farklıydın benim küçük güzel kâhinim." Annem bir an için gözlerime bakıyor, ardından üzerime eğilerek alnıma belli belirsiz bir öpücük konduruyor. Gülümsüyorum. Annem bana küçük kâhinim, diyor çünkü ismimin anlamı bu. Mitolojideki Apollo'nun ağzına tükürmesiyle geleceği tahmin etme yetisi kazanan Kassandra'dan geliyor adım. Annem yumuşak çarşafı yukarı, çenemin hemen altına gelecek şekilde kaldırıyor. Panikle gözlerimi kocaman açıyorum. Örtü asla yeterli karanlığı sağlamıyor, başımı da altına alıp saklanmam gerekiyor, kötü ruhlar beni görürlerse yanlarına almak isteyebilirler çünkü. Oysa annem biliyor. Korkularımı biliyor ve bu onu gülümsetiyor. O gülümsediği için ben de gülümsüyorum. "Ben yanında olacağım küçük kâhin," diyor uzun zayıf parmaklarıyla saçlarımı okşarken. Zayıfladığını fark ediyorum, sanki her geçen gün çöküyormuş gibi geliyor. Üzüldüğünü biliyorum. Onu özlüyor. Babamı özlüyor. Ben de özlüyorum ama özlememiş gibi yapıyorum çünkü bunun annemi üzeceğinden korkuyorum. Annem başını yavaşça kaldırıp yatak başlığımın üzerindeki aile resmimize bakıyor. Annem sarı-beyaz kolsuz uzun bir elbiseyle babamın kollarında gayet mutlu bir şekilde gülüyor resimde.

Babam da haylaz bir genç gibi sırıtıyor. Ben annemin elbisesindeki şişkinliğin içindeyim, henüz doğmamış bir yarı iblis. Annem iç çekip yataktan kalkıyor, kapıyı kapatmadan hemen önce usulca fısıldıyor: "Cassandra, karanlıktan korkma, sen biraz da oraya altsın."

Terleyerek yatakta doğruldum. Nefes nefese bir süre sakinleşmek için bekledim. Bu saçma rüyayı uzun süredir görmemiştim. Neden şimdi tekrar görmeye başlamıştım? O lanet görüler de rüyalarım gibi geri gelecekler miydi?

Gözlerimi kısarak çarşafları üzerimden çektim. Düşünceler beni bir saniye bile yalnız bırakmıyor, görevlerimi yapmamı zorlaştırıyorlardı. Jo'yu bulduktan sonra ne yapacaktım? Ona benimle gelmesi için ne diyebilirdim ki? Ya da benimle nereye gelmesi için baskı yapabilirdim ki ona? Onu götüreceğim bir evim yoktu. Ben, hiçbir yere ait olamayan bir varlıktım...

"Hava aydınlanıyor, Cass." Hızla başımı kaldırıp odayı taradığımda Urange'nin kapının önünde bağdaş kurmuş olduğunu gördüm. "Ne zaman geldin buraya?" Yataktan çıkıp giysi dolabına yürüdüm. Kapısını açıp umutsuzca rafları inceledim. Bu lanet yerde elbise dışında giyebileceğim hiçbir şey yoktu. Birbirinin tıpatıp aynı beyaz elbiselerden birini aldım. Bedenimi tamamıyla dolabın kapağına gizleyerek geceliğimi çıkardım. "Bir süre önce geldim. Demek gidiyorsun..." Urange'nin sesi her zamanki neşesinden yoksun, donuk bir tondaydı. Kalıp hayallerindeki gibi bir lider olmadığım için belki de içten içe beni suçluyordu.

Başımdan geçirdiğim elbise beyaz, yarım kollu, dizlerimin hemen altında biten, ince ve detaysız bir şeydi. Fazla detaya ihtiyacım da yoktu zaten. Karnımdaki kuşağı bağlayarak dolabın kapısını kapattım. "Evet, gidiyorum. Kardeşimi bulmam gerekiyor seni huysuz peri." Saçlarımı başımın tepesinde birleştirerek özensizce bir topuz yaptım. Geçmiş tecrübelerimden yararlanarak çevremde topuzumu sabitleyebileceğim bir şey aradım. Bir ip ya da bir bağ.

"Sana bıraktığım torbayı aldın mı? İşine yarayacak." Geldiğim yöne doğru hızla iki adım atıp masanın üzerindeki torbayı aldım. İçini açarak kendime pembe, beyaz renkte bir toka bulana kadar karıştırdım. Saçımı sabitledikten sonra dudak nemlendiricisi denen pembe renkli zehri çıkardım. Perinin yanına, kapının önüne gidip tıpkı onun gibi bağdaş kurarak yere oturdum. "Bu şeyi nasıl kullanacağımı biliyor musun?" Bana bıraktığı için büyük ihtimalle biliyor olmalıydı. Demek ki dünyada da düşmanlarım vardı. Bunu onlara karşı kullanacaktım.

Urange uzattığım renkli tüpü alıp üzerini okudu. "Dünyadaki kızlar bunları dudaklarına sürüyor." Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Elinden tüpü alıp kapağını çevirirken göz ucuyla periye bakıyordum. "Sen bunu nereden biliyorsun?" dedim kuşkuyla. Urange ilgisiz bakışlarını odada gezdirmeden hemen önce omuz silkti. Ben de diretmeye karar verdim. "Böyle şeyleri bilemezsin. Dünyaya hiç gitmedin ki." Tüpün içinden ucu ıslak, fırçamsı bir şey çıktı. Aslında zehri sürmek için oldukça kullanışlı sayılırdı.

Peri çocuk elini cebine atıp eskimiş resimli bir kâğıt çıkardı. Elimdekileri bırakıp yanına yanaştım. Urange başparmağını sağa sola oynatarak resmin üzerindeki kiri temizledi. "Bunu dünyada çekmiştim," dedi özlem dolu fısıldayan bir sesle. Daha net görebilmek için resmi elinden aldım. Resimde Urange'nin tıpatıp aynısı bir kadın ve ona az da olsa benzeyen ama oldukça iri bir adam vardı. Gülümsüyorlardı. Tıpkı rüyalarımdaki resimde ailemin gülümsediği gibi, mutlu görünüyorlardı. "Bu resmi sen mi çektin?" dedim turuncu bukleli ilginç perime. Cevap vermeyerek yavaşça başını salladı. Resme daha dikkatli bakarken ebeveynlerinin arkasındaki uzun beton yığınlarını, onların önündeki ışıklı büyük cihazları görebiliyordum. "Orası neresi?"

"Dünya," dedi Urange parmağıyla o uzun betonları işaret edip konuşmaya devam etti. "İnsanlar öyle yerlerde uyuyor, yemek yiyor ve çalışıyorlar." Kaşlarımı çatarak resme daha dikkatli

bakmaya çalıştım. "Neden sadece dışarıda yaşamıyorlar. Çadırlarda? O betonlar... bana çok ruhsuz göründüler." Dünyadaki insanlar belki de vahşi hayvanlardan korkuyorlardı. Demek ki onları vahşilerden koruyacak büyüleri yoktu.

"Ne zaman çektin?"

"Birkaç sene önce." Resmi hiçbir şey söylemeden elimden alıp cebine tıkıştırdı. "Sana bunu bana sorular sorman için değil, dünyada bulunduğumu kanıtlamak için gösterdim." Eliyle alnına düşen inatçı bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdı. Bu alışıldık görüntü karşısında kendimi ailemden birinin yanında oturuyormuşum gibi rahat ve özgür hissettim. "Bu tüpü dudaklarıma süreceğim ve ne olacak?" dedim kasvetli konuyu kapatmaya çalışırken. Aslında dünyayı ona sormak ve öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyordum. Ama bunlar perinin canını sıkacak gibiydi, üstelememeye karar verdim.

Urange tüpü elimden alıp içindeki uzun fırçayı yavaşça dudağına sürdü. Nefesimi tutup heyecanla neler olacağını bekledim. Bu bir çeşit oyun falan mıydı? Peri tüpü kapatıp kucağıma fırlattı. Dudaklarını bir japon balığı gibi birbirine değirip bırakırken, "Bu, dudakları daha güzel ve daha seksi göstermeye yarıyor," dedi. Şaşkınlıkla inanılmaz derecede şapşal görünen periye baktım. Ne seksiydi ne de güzel.

Urange bakışlarımdan anlamış olacak ki cebinden mendilini çıkarıp kızaran dudaklarını sildi. Konuşmaya başladığında beraberinde gülüşünü bastırmaya çalışıyor gibi tuhaf bir tıslama çıkarıyordu. "Elbette bu etkiyi sadece kızlar sürdüklerinde yapıyor. Erkeklerin etkileyici olmak için böyle malzemelere ihtiyacı yok." Son cümleyi ekstra bir ciddiyetle söylemişti çılgın peri. Kollarımı göğsümde kavuşturup, "Erkekler etkileyici olmak için ne yapıyor dünyada?" diye sordum. Urange büyülü, hareketli göz bebeklerini tavana dikip birkaç saniye düşünüyormuş gibi yaptı. "Sanırım onlar da bir şeyler sürüyor," dedi tereddütle dudak parlatıcısına bakarak.

Sanmıyordum. Urange sallıyor gibiydi.

"Jo'yu bulduktan sonra dönmem için hiçbir sebep yok," dedim sessizce bir yandan da çıkarttıklarımı torbaya geri koyuyordum.

"Seni anlıyorum." Urange dizlerini kendine çekip parlak buklelerini kollarına serdi. Nereye baktığını kestiremiyordum ama açıkçası önemli de değildi. Yüz ifademi görmesini istemiyordum, o an perinin auraları okuyamamasına şükrettim. Auram simsiyah olmalıydı. Hasta ve mutsuz hissediyordum. "Belki de dünyada kalabilirim," dedim gittikçe kısılan bir sesle. Elimle elbisemin eteklerindeki dikişlerle oynuyordum. Onları sırasıyla tek tek sökmek bana o an için yapılacak en verimli şey gibi gelmişti.

Urange başını çevirmeden, "Sonsuzluk uzun bir süre, Cassie. Bundan yüz yıl sonra artık insan gibi hissetmeyeceksin. Bütünüyle bambaşka bir varlık olacaksın," dedi. Ağzımı açıp sonsuzluğa dayanabileceğimi, sonsuza dek dünyada kalabileceğimi söylemek istedim ama açıkçası bunlara ben de inanmıyordum. "Yalnızca aşk sonsuzluğu katlanılabilir kılar." Oyalanmakta olduğum şeyi bırakıp Urange'ye baktım, gözlerinde anlaşılmaz bir ifadeyle beni izliyordu. Ben herhangi bir şey diyemeden devam etti. "Tanrı'ya duyduğun aşk da buna dahil. Yeryüzünde kalıp onun buyruklarını yerine getirebilirsin."

Acı acı güldüm. Bu söyledikleri deli saçmasından başka bir şey değildi. "Ben öyle saf bir ruh değilim, Urange. İblisim." Yavaşça ayağa kalkıp ağır adımlarla pencerenin yanına gittim. Arkamı döndüğümde Urange gitmişti. Giderken bıraktığı yel hafifçe saçlarımı uçuştururken masayı ittirip perdeyi kenara çektim. Dışarı, gecenin puslu karanlığındaki tuhaf diyarımıza bakmak istiyordum son bir kez. Aidanhell'in sarayı bu diyarlarda gördüğüm en mükemmel yerlerden biriydi. Her şeyden önce karanlık fakat havalı bir mimarisi vardı. Ve çok yüksekti. En üst kata kadar saray taşıyan her bir kolon bir devin bacağını karşılayacak yükseklikteydi. Ve bir de mükemmel bir bahçesi vardı. Burası belki

de içinde çeşitli boylarda olgun meyveleri, sağlam güçlü ağaçları barındıran yemyeşil taze çimleriyle cennetin bahçelerinin basit bir türeviydi. Cenneti görmemiştim ama güzel bahçeleri olacağını tahmin ediyordum. *Belki orada da büyük ve parlak bitkiler, tombul meyveler ve taptaze çimler vardı. Kokusu da en taze meyvelerden daha taze, en güzel çiçeklerden daha güzel olmalıydı.*

Perdeyi serbest bırakıp kollarımı sıvazlayarak yatağıma döndüm. Cenneti görememiştim, belki de hiç görmeyecektim ama hâlâ kurtarılacak bir ruha sahiptim. Jo... Onu bütün bu çılgınlıklardan, günahlardan ve yapabileceği her türlü yanlıştan koruyabilirdim. Tek yapmam gereken yanında olmaktı.

***

Günlerdir buradayım.

Aciz bedenim acıdan ağırlaşan ruhumu taşıyamıyor artık.

Af diliyorum ama yanıt alamıyorum. Kimse yanıt vermiyor. Bazen yalnız olduğumu düşünüyorum fakat sonra acı geliyor. Ve o an biliyorum ki acının var olabilmesi için iki şey gerekiyor: Acıyı veren ve acıyı çeken.

Gözlerimi kapatıp yanaklarımı ıslatan yaşların tenimi yakarak dudaklarıma, oradan da boynuma varışını hissedebiliyorum. Tüm bu acı içinde tek hissedebildiğim şey ise nefret.

Nefreti hissediyorum bütün damarlarımda. Hayatımı çalan herkese karşı. Beni kandıran Meredith'e, benim yerime bir avcıyı seçen kardeşime, beni önemsemeyen babama, benden nefret eden halkıma, belki ben küçük bir çocukken ölüp beni bıraktığı için anneme bile kızıyorum. Ama bunların hiçbiri şu an çektiğim acıya getirmedi beni, bunu biliyorum. Ellerimi yumruk yapıp kararan ruhumu dizginlemeye çalışıyorum. *Lilith buradan çıktıysa ben de çıkabilirim,* diyorum kendime. Benim sonum bir çukur değil. Ben henüz ölemem. Yapmam gereken son bir şey var: Kalbime oku saplayan avcıyı öldürmek.

Acı yeniden bedenimi ele geçirirken iki büklüm eğilip dilimi ısırmamak için çığlık atmaya başlıyorum. Ben Draza'yım, ölemem çünkü bir görevim var. Beth için dayanmam gerekiyor. Buradan çıktığımda sarışın avcı ölmek için bana yalvaracak diyorum kendime milyonuncu defa ve dayanıyorum.

***

Gitmesine izin veremezdim.

Sorunlarımızın çözümü hakkında hiçbir karara varamadan gitmesine izin veremezdim.

Lanet olası kızın beni bırakmasına izin vermeyecektim!

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Rohan yanı başımda yerdeki bordo renkli püsküllü mindere oturmuş, onaylamaz bakışlarıyla yüzümü tarıyordu. Yaşlı adam o minderi seviyordu. Ve bana biraz daha öyle bakarsa üzerinde oturacağı minderi falan kalmayacaktı. O an her şeyden nefret ediyordum, öfkeden kuduruyordum. Konuşmak için eski Osmanlı odasını bu yüzden seçmişti. Beni en sakin kılan yerin burası olduğunu biliyordu. Pekâlâ, her şeyden önce minderler rahattı.

"Rohan, eğer içinden düşünüyorsan seni dinlemiyorum. Sesli olmalısın." Rohan yıllanmış bakışlarını benden çekip elindeki tahta oymaya yöneltti. "Bu oymayı biliyorsun, Aidan," dedi.

Bıkkınlıkla kendimi geriye yaslayıp bir bacağımı diğerinin üzerine koydum. "Oyun oynama havamda değilim."

"Bu oyun değil, Aidan. Bu yuvarlak oyma senin de pekâlâ hissettiğin üzere büyülüdür. Cilası yapılmadan önce acı çekenlerin çeşmesinden akan saf suyla yıkandı." O çeşmeyi ve saf suyu biliyordum. O çeşmeden akan su sadece saf değil, aynı zamanda yakıcıydı da. İnsanlar -sanılan mitlerin aksine- o çeşmeden içip acılarını dindiremezlerdi. O çeşme bizler içindi.

"Acı çeşmesi senin de bana öğrettiğin gibi yüzyıllar önce kayboldu. Yeri bilinmediği gibi pek arayanı da yok zaten. Var-

lıklar acı çekmeyi tercih ediyor, unutmayı değil." Bizi biz yapan şeyler anılarımızdır. Unutmak için yaşamıyordum ben. Acılarım anılarımdı.

Rohan üzerinde yuvarlak semboller olan oymayı yere koyarak bilge bakışlarını üzerimde gezdirdi. Sanki çok şey biliyormuş ama söylerse ben anlamazmışım gibi bir ifadeyle bakıyordu. Canım sıkıldı.

"Tahtta oturmak istiyorsan ileri bakman lazım, geri değil. Bazı şeyler seni yavaşlatır." Bunu gerçekten söylediğine inanamıyordum. Rohan'ın derdi belli olmuştu. Sinirden gülerken ellerimle saçlarımı dağıttım. "Cassie'yi unutmam için o çeşmeden içmem gerektiğini düşünüyorsun?" dedim hayret ederek. Rohan konuşmak için dudaklarını açmıştı ki devam ettim. "Bu küçük saçma teorinde kocaman bir boşluk var. O çeşmenin nerede olduğunu bilen yok."

Rohan rahatsızca oturduğu yerde kıpırdandı. Eline yeniden oymayı alıp uzun yaşlı parmaklarını işlemelerin üzerinde gezdirdi. "Belki yeterli büyüyle bu şey de iş görebilir. Meredith bize yard..."

"O cadı bize yardım edecek, öyle mi?" Odanın dört bir yanında yanan tütsülerden çıkan dumanlar aramızda süzülürken, yerimden kalkıp salonun içinde ileri geri yürümeye başladım. Aloha'nın da, Rohan'ın da sözlerine eskisi kadar güvenemiyordum. Çıldırmış gibi davranıyorlardı. Ellerimle çenemi kaşıyarak kendimi nasıl mantıklı ifade edebileceğimi düşündüm. "Öncelikle o çeşmeden su içip acılarımı unutmak istemiyorum, özellikle de Cassie'nin bana çektirdiklerini. Ayrıca Meredith'e hiçbir şey için güvenemezsin, beni anladın mı?" Son soruyu gözlerinin içine bakarak sormuştum. Etkili olması gerekiyordu. Bu ihtiyar benden habersiz bir şeye kalkışmamalıydı.

Odayı terk etmeden hemen önce minderinden yavaşça kalkıp yanıma gelmek için adım atan Rohan'a baktım. Onu ve saçma sa-

pan teorilerini dinlemek istemiyordum. "Bir daha o çeşmeden ya da Cassie'den bahsetmeyeceksin." Hem bu adam acılarımı unutursam Cassie'yi unutacağımı nereden çıkarmıştı? Avcıyla içinde acının yer almadığı güzel anılarımız vardı. Yoksa yok muydu?

Bir keresinde kutuplara gidip kuzey ışıklarını görmek istemiştim. Draza bunu çoktan yapmış ve anlata anlata bitirememişti. O kadar çok bahsetmişti ki babama beni de göndermesi için yalvarmıştım. Ve babam kabul etti. Sadece Draza'nın da benimle beraber gitmesini istedi. O veliaht iblisti ve benden büyüktü. Bana yol göstermek onun daimi göreviydi.

"En az kuzey ışıkları kadar ilginç bir şey göstereceğim sana," dedi kardeşim kızıl gözleri heyecanla parlarken.

Ben de en az onun kadar heyecana kapılıp "Güzel kızlar mı?" diye sordum. Kardeşim elinin tersiyle kafama vurdu. "Seni ahmak! Dünyada kızlardan daha güzel şeyler var." Ona inanmıyordum, benim nazarımda ikiyüzlü itin tekiydi. Bir dişiye kendini kaptırmıştı ve bana kim olduğunu söylemiyordu.

Draza'nın ısrarlarına dayanamayıp kuzey ışıklarını görmeyi bir gün ertelemek durumunda kalmıştım. Kardeşim beni okyanusun karayla birleştiği yere, buzulların yavaşça eridiği topraklara getirmişti. Bir tepenin ardına gizlenip elleriyle bana aynısını yapmamı söyledi. Birkaç dakika içinde ikimiz de karda kamufle olmuş, sessizce minik karların kendilerini fırtına sandığı boşluğa bakıyorduk. Neyi beklediğimizi sormak için içimdeki inanılmaz isteğe direniyor, bıkkın gözlerimle kardeşimin heyecanlı hareketlerini izliyordum. Benden büyüktü büyük olmasına ama o tuhaftı. Her şeyden önce sürprizleri severdi. İnsan gibiydi. Bu beni çoğu zaman iğrendirirdi.

Nihayet Draza kolumu çekip, "Sessizce izle," dediğinde kardeşimin yüzüne dalıp gittiğimi fark ettim. Toparlanıp kar tepeciğinin üzerinden başımı çıkarıp gösterdiği yere baktım. Penguenler. Bir sürü şaşkın ve -itiraf ediyorum- sevimli penguen karda

paytak paytak yürüyüp kendilerine bir patika yapmaya çalışıyorlardı. "Neden öyle yürüyorlar?" dedim heyecanla kendimi tutamadan. Oysa Draza sorumdan gayet memnun bir şekilde sırıttı. Konuşmaya başladığında gözleri heyecandan cam gibi parlıyordu. "Aslında zaten böyle yürüyorlar ama dikkatli bakarsan altlarındaki tüylü minikleri görebilirsin, yavrularını soğuktan böyle koruyorlar." Dediğini yapıp gözlerimi kısarak penguenlere baktım. Birkaç tanesi elinden geldikleri hızda yolu yarılamış, çoktan yanımıza gelmişlerdi. "Ve sadece bir eşleri var."

Doğru duyup duymadığımdan emin olamamıştım. "Ne demek bir eşleri var?" Draza penguenleri bırakıp sırtını tepeciğe yasladı. "Penguenlerin hayatta sadece bir tane eşleri olur. Eşleri ölünce başka birini istemezler."

O günden sonra Draza'nın söylediklerini unutamamıştım. Penguenlerin bu düzeni bana çok farklı gelmişti. Ama anlaşılan Draza'ya farklı gelmemişti. O da kalbini sadece bir kişiye vermişti: Meredith'e. Ve sonucunda da ölmüştü.

Çoktan bahçeye girdiğimi hatta Cassie'nin arkasında serbest bıraktığı koyu renk dalgalı saçlarına bakıyor olduğumu fark edememiştim. Benim yavru iblisim beni görünce hızla arkasını dönüp gülümsedi. Kaşlarımı çatarak yanına geldim. "Seni affetmedim hâlâ," dedim hemen yanında durup az önce baktığı yerlere bakarak. Cassie bahçemi izliyordu. Bazı zamanlar huzur bulmak için ben de böyle yapmaz mıydım? Belki de onunla görünenden daha fazla ortak yanımız vardı.

Cassie, kırmızı cehennem çiçekleri arasında ihtişamlı bir ay gibi parlıyordu. Görüntüsü beni sarhoş ediyordu ve bu şapşallığım beni korkutuyordu. "Ben, bana kızacağın bir şey yapmadım. Affını isteyeceğim bir durum yok yani." Bana doğru dönerek parmaklarını yavaşça parmaklarıma değirdi. Gözlerimi kapayıp dişlerimi sıktım. Elimi tutacaktı ahmak kız. "Dünya bildiğin gibi bir yer değil, Cassandra."

Cassie elini yavaşça çekip göğsünde kavuşturdu. Ona bakmadan konuşmaya devam ettim. "Orada farklı tehlikeler var. Tabii sen onları atlatabilirsin ama demek istediğim, belki de gidince oraya fazla alışırsın ve..." Avcı daha fazla konuşmama izin vermeden dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Nihayet şaşkınlığımı üzerimden attığımda iki elimle başını tutarak öpüşüne karşılık verebildim. Şeker kokulu kız birazdan ellerimden kayıp gidecekti ve ben bunu kabullenemiyordum.

Soluklanmak için hafifçe çekildi. Dudakları her nefes alışında dudaklarıma değiyor, onu bu diyardan göndermemem için âdeta beni kışkırtıyorlardı. Parmaklarımı az önce dağıttığım saçlarına dolayıp alnımı alnına dayadım. Konuştuğumda sesim benim değil gibiydi. Kulağa daha boğuk ve daha şapşalca geliyordu. Sanki onsuz nefes almakta zorluk çekiyormuşum gibi acınası haldeydi. "Belki de gitmemelisin. Beraber aileni bulup kökenini öğreniriz."

Cassie gözlerini kapayıp dudaklarını ıslattı. "Kökenimi öğrendiğimizde ne yapacağız? Oturup beraber büyü mü çalışacağız? Meredith de bize katılır belki ha, ne dersin?" Bu alaycı tavrından hoşlanmamıştım. Sinirlenerek bedenimi bedenine bastırdım. Biraz öne atılıp alt dudağını dişlerimin arasına aldım. Çok tatlılardı. Bu kadar tatlı olmaları doğal değildi. Cassie, bu iblis ömrümde yediğim en güzel yiyecekti ve ben bitmesin, azalmasın, sonsuza dek benim olsun istiyordum.

Alt dudağını serbest bırakıp bir daha öptüm onu. Öpücüğüm bu kez daha ısrarcı, daha aceleci ve daha tutkuluydu. Uzun süre etkisinin geçmesini istemiyordum. Bu diyardan gidince beni unutmasını istemiyordum. Üstelik bunu egom için değil ruhum için istiyordum. Bir ayrılığı daha kaldırabilir miydim, bilmiyordum. Belli ki sanılanın aksine ruhum çelikten ve duygularım da kurşundan değildi.

Cassie daha da çekilerek parmaklarını dudaklarımda gezdirdi. "Sana çok alıştım," dedi fısıltıyı andıran güçsüz bir sesle.

Pekâlâ, tam olarak beklediğim bu değildi ama iş görürdü. Ellerimi beline dolayıp, "Bu sözler bir kucağı hak etmiyor mu sence de?" diye sordum. Cassie kıkırdayıp ellerimden kurtulmaya çalışınca ben de güldüm. Başım fena halde beladaydı. Bu kız beni güldürüyordu. Bir dişi beni gülümsetebiliyordu! Ruhum böylesi bir karmaşaya hazır değildi. Onu arzulamak başka şeydi, ondan ayrılınca üzülmek bambaşka bir şeydi. Kendimi başından beri onu sadece arzuladığıma inandırmak istemiştim ama görünen o ki durum çok daha fazlasıydı. Ben farklı hissediyordum sadece arzulu değil, çok daha farklı.

"Cassie, ben duygusal bir adam değilim." Avcı parmaklarıyla yeniden dudağıma dokundu "Şşş," dedi sessizce. Şaşkınca kızın huzur dolu güzel yüzüne baktım. Yavaştan sallanmaya başlamıştı. "Dans edelim mi, Aidan?" dedi gözlerini açmadan. İçimden sessizce yanıtladım. *Evet, benim güzel iblisim, dans edelim çünkü bir daha buna fırsatımız olmayabilir.*

Ve dans ettik. Cassie başını göğsüme yasladı, ben de yanağımı onun saçlarına... Onunla bu şekilde huzurun hâkim olduğu sessiz bahçemde saatlerce dans ettim. Bu asla sahip olamayacağım gelecekten çaldığım kısa bir molaydı. Gitme zamanı gelene, Aloha onu benden uzaklara götürmek için yanımıza gelene kadar ellerini bırakmadım.

Nihayet ikisi de gittiğinde sarayın merdivenlerinde sessizce oturuyor, beynimi olabilecek her şekilde meşgul etmeye çalışıyordum. Başka şeyler düşünmeli, bu durumdan kurtulmalıydım. Beni böylesi bir yıkıma sürüklediği için kızdan da kendimden de nefret ediyordum. Sandığım kadar güçlü olamamamdan nefret ediyordum. Rohan'ın ayak seslerini duyana kadar içimden kendime küfürler ediyordum. "Belki konuşsak iyi olur," dedi tereddütle yaşlı iblisçem. Başımı sağa sola sallayıp hızla ayağa kalktım. Basamaklardan yukarı çıkıp odama yöneldim. Hiçbir şey hakkında konuşmak ya da düşünmek istemiyordum. Kızı

göndermiştim, kendi ellerimle göndermiş ve geri gelmemesini tembihlemiştim. Tanrım, onları derken ne düşünüyordum? Ya da düşünüyor muydum?

Ruhum bomboş gibiydi. Kalbimin içini açmışlar ve kan yerine samanla doldurmuşlar gibi hissediyordum. Hislerimin ne olduğunu bilmiyordum. Aşk ya da sevgi miydi, kestiremiyordum. Ama onlardan nefret ediyordum. Hislerim ve onları umutsuzca beslediğim Cassie olmadan ben daha güçlüydüm.

***

Bölüm 8

Dünyaya geleli bir ay olmuştu.

Aloha sayesinde birçok şeyi erkenden çözmüş, düşündüğüm kadar zorlanmamıştım.

Mesela onun sayesinde başımızı sokacak bir yer bulmamız çok zor olmamıştı. Gerçi pek eğlenceli bir yol arkadaşı olduğu söylenemezdi. Çoğu zaman gördüğü cihazlara ya da insanların diğerleriyle kurduğu iletişime bakıp, "Eskiden böyle değildi," diyordu. Böyle anlarda onu sarsıp kafasına bir şey geçirmek istiyordum. Tabii ki her şey değişmişti. Dünyadaki modanın durumuna bakılırsa her şey haftalık değişiyordu zaten.

İlk geldiğim zaman uzun belli siyah kotlardan giyiyordum, şimdiyse özellikle diz bölgesi fena yıpranmış, derin yırtıkları olan bol kotları giyiyordum. Aslında çevremdeki kızlar ne giyerse aynından alıyordum. Siyah tişörtler, deri bileklikler vazgeçilmezimdi. Dünyadaki şaşkın arkadaşım Felicia'ya uyup saçlarımı bile düzene sokmuştum. Bana Urange'nin verdiği rujları nasıl süreceğimi de öğretmişti. Onları sadece çalışırken sürüyordum çünkü benim için makyaj, boş zamanlarımda rahatsızlıktan başka bir şey değildi.

Başta Aloha ile beraber geziyor, birbirimizi bir dakika bile yalnız bırakmıyorduk. Aslında o kafasına göre takılmayı daha çok seviyor gibiydi ama nedense beni bırakmıyordu. Ondan ayrılırsam kaybolacağımdan korkuyordu. Ya da belki kaybolursam efendisine ne diyeceğinden korkuyordu. Boston büyük bir şehirdi. Yerimi bulmakta zorluk yaşayabilirdim. Ama sonra artık ayrı takılmaya başladık. Öyle ki bir süredir sadece akşamları eve yatmaya geldiğimizde ya da sabaha karşı sokaklara dökülüp Jo'yu aradığımızda görüşüyorduk. Bunda tabii işyerlerimizin çok farklı mekânlarda olmasının da bir etkisi vardı. O kütüphanede çalışıyordu, ben ise *Agnies'ın Yeri* denilen küçük bir barda.

Bar, Boston'daki diğer barlar gibi eski bir zevkle döşenmiş, biraz modern biraz da Retro bir tarza sahipti. Taburelerin bir kısmının fena halde tamire ihtiyacı olması dışında bir eksik yoktu. Her şey olması gerektiği yerdeydi. Salon sarı siyah renklerle boyanmış dev bir arı gibiydi, tabii soluk renkler sağ olsun, bizim arı sanki birazcık güneşte kalmıştı. Tezgâhlar ise yaldızlıydı. Kahverengi oturakların ve parke zeminin klasikliğini yaldızlı mermer tezgâhlar dengeliyordu. Bir sahnemiz vardı fakat her gün dolduramıyorduk. Barın sahibi Agnies yaşlı, oldukça büyük bir göbeği olan, dövmeli zengin bir tipti. Çok geçmeden bu dünyada zengin insanların göbekli olduğunu çözmüştüm. Fakirler bırakın göbek yapmayı, derilerinin kemiklerine yapışmasını engelleyecek kadar bile yiyemiyorlardı.

Ben çırak barmen gibi bir şeydim. Asıl barmen Max'ti. Agnies'in beni işe alma sebebi ise popomun güzel oluşuydu, müşterilerin ilgisini çekebileceğini düşünmüştü ihtiyar zorba. Bunu tabii bana söylememişlerdi ama insanlar çok rahatlardı özellikle de fısıldaşırken. Onları dinlemek ve gizledikleri her şeyi ortaya çıkarmak kolaydı.

"Şu herifi görüyor musun?" dedi Max kuruladığı bira bardağını yanıma bırakırken. Sağ taraftaki sabırsız müşteriye barda-

ğını uzatıp Max'in gösterdiği yere baktım. Birkaç masa ileride trençkotlu iri yarı bir adam birasını yudumluyor, bir yandan da çevresine göz gezdiriyordu. "Evet, görüyorum," dedim soru soran gözlerle ustaya bakarken. Max'e bazen usta derdim çünkü lanet olası tam bir ustaydı, asla şaşırmıyordu. Benden birkaç yaş büyük olmasına rağmen bu şeylerde oldukça tecrübeliydi. Benim aksime hiç bardak devirmiyor, kırmıyor ya da yanlış içecek götürmüyordu. Ben bunlardan birini yaptığımda ise sarı uzun saçlarını çılgınlar gibi savurarak, "İşte bu bebek! Hata yap ki öğrenesin," diyordu. Burada bir şeyler öğrenene kadar kaç bardak kıracağımı umursamıyor gibiydi.

"Çok havalı bir şeye benziyor, değil mi?" Gözlerimi devirerek Max'in hülyalı bakışlarla aydınlanmış tuhaf tebessümüne baktım. "Tanrı aşkına, artık lütfen öyle bakma!" Kıkırdayıp elinden aldığım havluyla koluna vurdum. Max nihayet bakışlarını adamdan çekebilmişti. "Kız erkek senin için fark etmiyor, tam bir budalasın, değil mi?" dedim gülümserken. Ustam sırıtarak tezgâhın kapağını kaldırdı. Başımı umutsuzca sallayıp yaptığım işe geri döndüm. Dünyada farklı seçimlere şahit olmuştum. Kızlar ve erkekler... Her şey çok karmaşıktı. Ama Max kendi alanında ilk gibi bir şeydi benim için. Kızları ve erkekleri seksi bulabiliyordu. Bu oldukça kafa karıştırıcıydı.

Max yeniden döndüğünde rahatsızca çevreme bakınıyordum. Nasıl söze gireceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu, bu hafta beş kez izin istemiştim zaten. "Niye yılan balığı gibi kıvranıyorsun?" dedi Max sigarasını yakıp kalçasıyla barın tezgâhına yaslanırken. Gözlerimi devirerek, "Yılan balıkları kıvranıyor mu?" dedim. Ustam omuz silkip sigarasını içmeye devam etti. "Evet, sadece çiftleşme ayinlerinde."

Hı? "İzin istemek artık fazla geliyor, biliyorum ama dediğim gibi ailevi bir durum bu." Bahanem hep aynıydı. Aloha ile bu gece konuşup daha yaratıcı bir bahane bulmam gerekiyordu.

Max sigarasının külünü tezgâhın gerisine atıp sahnedeki genç rock grubuna baktı. "Ben bile bunlardan daha güzel çalarım." Bu muydu? Diyeceği bu kadar mıydı? Konunun değişmesiyle rahatsız olarak, "Geçen haftaki grup iyiydi. Kızlar, o oğlanlar geldiğinde buraya para akıtıyorlar. Agnies ile o grubu getirmesi için konuşmalısın," dedim.

Max gözlerini kısarak sorgulayan gözlerini yüzümde gezdirdi. "Evet, sanırım bu iyi bir fikir." Ben konuşmak için ağzımı açacakken usta beni susturdu. "Bak bu son, Cassie. Önümüzdeki iki hafta izin yok, tamam mı baş belası?" Ani bir rahatlama duygusu ile kocaman sırıtarak yerimden zıpladım. Max tek kaşını kaldırarak onaylamayan bir ifadeyle bana baktı. Çoktan zaten tuhaf olan hareketlerim sonucu akıl sağlığımın yerinde olmadığını düşünmeye başlamıştı. Bu tarz coşkulu hareketlerim de tuz biber ekiyordu.

Daha sakin olmaya çalışarak barın kapısını kaldırıp altından geçtim. Gözlerim az önceki trençkotlu adamı aradı. Gitmişti. Artık usta adama her ne dediyse adam kaçarak kendini kurtarmış, belki de en yakın köprüden atlamış olmalıydı. Max'in daha önce kimsede var olabileceğini düşünmediğim ölçüde bir gevezeliği vardı. Durmadan konuşur, sizin beyninizi sıfırlardı. *Sıfırlamak.* Dünyada öğrendiğim birkaç *kafa* kelimeden biriydi.

Aloha barın dışında, az ilerideki sokak lambasına yaslanmış, yüzünde bıkkın bir ifadeyle beni bekliyordu. Ben yaklaşınca başını kaldırıp dikkatini bana verdi. "Yirmi dakika önce çıkman gerekiyordu. Aradığımız benim kardeşim değil, senin kardeşin, unuttun mu?" dedi sitemkâr bir şekilde. Unutmak mı? Şaka yapıyor olmalıydı. "Artık izin alırken zorlanıyorum, tamam mı? Bahanelerimiz de yetersiz gelmeye başladı. Bu iş bana lazım." Bize para gerekiyordu. Kimliğimiz ya da ehliyetimiz olmadan para kazanabileceğimiz yegâne işlerdeydik. Gerçi Aloha kimliği olmadan kütüphanede çalışabiliyordu ama onun başka bir sebebi

vardı. Müdire Bayan Dalworth, Aloha'ya fena halde abayı yakmıştı. Hem Aloha'nın ballandıra ballandıra anlattığına bakılırsa kütüphane o gitmeden öncekine göre oldukça dolu oluyordu. Bazısı sadece kitap okuyan kaslı bir erkek görebilmek için bile uğruyormuş. Bana kalırsa Aloha biraz abartıyordu.

"Kanatlarını kullanmayalı kaç gün oldu?" dedi aniden. Kollarımı ovuşturup keyifsizce çevreme bakındım. İnsanlar çevrelerinde olan bitenden habersiz, gündelik işlerin telaşında koşturuyorlardı. Ne de olsa herkesin yetişeceği bir yer vardı.

"Birkaç gün." Aloha kaşlarını çatarak loş sokak lambasının vurduğu kızgın bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Bir bağımlı gibi davranmaya başladın. Bugün eve uçarak dön." Memnuniyetle dediğini yapacaktım. Uçmaya ihtiyacım vardı. Uçmadığım her gün kanatlarımın kökleri kaşınıyor, sanki dışarı çıkacaklarına içime doğru genişliyorlar gibi hissettiriyorlardı. Bunun düşüncesi bile can sıkıcıydı. Dirseğimi bükerek kürek kemiklerimin kenarına dokundum.

Kaybedecek vaktimiz olmadığından derin bir nefes alıp konuşmaya başladım. "Pekâlâ, dün baktığımız sokakları haritada karaladım." Bir yandan yürüyüp bir yandan Aloha'nın ciddi surat ifadesine bakıyordum. "Daha bakacak çok yerimiz olmalı, öyle değil mi?" dedim telaşla. "Pek sayılmaz." Aloha cebinden sigarasını çıkarıp dudaklarına götürdü. "Aslında bakarsan yarıladık sayılır," diye ekledi. Hissettiğim umutsuzluğun Jo'yu arama hevesime mani olmaması için kafamı dağıtmaya çalıştım. Tanrı biliyor, umutluydum, küçük kardeşimi bulacaktım.

"İşe bir de iyi yanından bak," dedi Aloha çakmağını çıkarıp sigarasını yakarken. "Onu bulmaya çok yaklaşmış olabiliriz. Şehrin bu bölgesinde geçtiğimiz iki ay boyunca hırsızlık ve ölüm oranı artmış." Tek kaşımı kaldırarak sigarasından derin bir nefes çeken çılgın adama baktım. İşin iyi yani buysa kötü yanı neydi acaba?

Birkaç caddeyi yürüyerek en çok da ara sokaklara bakınarak geçirmiştik ki Aloha siyah deri ceketinin cebinden uzun minik bir hançer çıkardı. Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıp çevremdeki kimsenin görmemesi için hızla hançere uzandım. "Onu yanında getirdiğini neden söylemedin?" Hançeri alıp kotumun kemerinin altına popoma değecek şekilde yerleştirdim. Derdi neydi bu adamın? Bir aydır buradaydık, neden şimdi veriyordu bunu bana?

"Daha önce ihtiyacın olmamıştı."

Somurtarak adımlarımı hızlandırdım. Akşamüstleri bu şehirde insanlar durmadan bir yerlere gidiyorlardı. Herkesin peşlerinde iblisürüngenler varmış gibi koşturmaları başta tuhaf geliyordu ama şimdi alışmıştım. Evlerine gitmek istiyorlardı. Herkesin güvenli kalesi evlerdi. Maalesef benim ne güvenli bir kalem ne bir evim vardı. Aloha ile tuttuğumuz iki odalı minik daireyi saymıyordum tabii. "Bugünün diğer günlerden farkı ne ki?" dedim hediyelik eşya dükkânının önündeki hamburger kostümü giymiş maskota bakarken. "Bugün güzelim, az önce dediğim gibi suç oranının arttığı bir mahalleye gidiyoruz. Senin de bildiğin gibi suç oranları artarsa orada aslında kimler vardır?" Gözlerimi devirdim. "Vampirlerin yeryüzüne indiğini biliyoruz ama benim bulmak istediklerim onlar değil. Jo adında bir çocuk, hatırladın mı? Şu boylarda?" Elimi alay edercesine omzumdan birkaç santim yukarıda tuttum. Aloha saçmalıyordu. Jo'yu arıyorduk biz, kaçık vampirleri değil.

"Bazen kafanın doğru çalışmadığını düşünüyorum, Cassandra." İşaret parmağıyla alnımı dürtüp konuşmaya devam etti. "Beyninin içindeki dişlilerin arasına bir şey kaçmış da onların çalışmalarını engelliyormuş gibi davranıyorsun." Kaşlarımı çatarak iblisçenin rahatsızlık verici parmağından kurtuldum. "Vampirler varsa avcılar da vardır ve avcılar da varsa..."

"Jo da orada olabilir," diye tamamladım onu. Aloha tatmin olmuş bir sırıtışla onayladı beni. Jo'yu bulabilmek için çukura

bile giderdim, birkaç kan emici beni durduramazdı. "Neden hâlâ Amerika'dayız? Eğer bu sefer de bir şey çıkmazsa belki de başka bir yere gitmeliyiz," dedim aniden. Gidebilecek onca yerden Aloha burayı seçmişti. "Ayrıca artık vampirlerle aynı taraftayız sanıyordum," dedim sırtımı işaret ederek. Ben iblislerin en üst kastıydım. Tanrı aşkına, dev beyaz kanatlarım vardı!

Aloha iki sorumu da cevapsız bırakırken ağzındaki sigarayı tükürdü. Karşıdan karşıya geçen kalabalığa karıştığımızda cebinden bir kalem ve not defteri çıkardı. Kalemi ağzında tutarak not defterindeki sayfaları çevirdi. Pes etmiyordum. "Neden hançerlere ihtiyacımız olsun ki?" Aloha cevap vermek yerine omuz silkti. Sadece bir an için göründüğü kadar umursamaz olup olmadığını merak ettim.

İblisçe önümde caddelerin tabelalarına bakarak not defterine bir şeyler karalıyordu, ben ise dibinden ayrılmayacak şekilde onu takip ediyordum. Bedenim yepyeni bir amaçla dolmuş gibiydi sanki. Geçtiğimiz günlerin aksine bugün yaşıyor gibi hissediyordum. Aloha'nın da dediği gibi farklı bir gündü bugün.

Aloha durmadan ilerliyor, bir saniyesini bile kaybetmiyordu. Ona sonsuza dek borçlu kalacağımı biliyordum. Kardeşim için olan bu uğraşını asla ödeyemezdim. Bu tehlikeli adam benim şu günlerdeki en yakın dostumdu. "Ne zamandır sana söylemek istediğim bir şey var," dedim tereddüt ederek. İblisçe adımlarını yavaşlatmadı. Bir diğer caddede karşıdan karşıya geçerken ezilmemeye gayret ederek gözlerimi yoldan ve hız düşkünü gençlerden ayırmadım. Boston her şeyi bir yana, hızı gerçekten seven veletlerle doluydu ve emindim ki çoğunun şu ehliyet denen belgeyi almalarına da izinleri yoktu. "Auran hep siyah, Aloha. Bazen siliniyor gibi oluyor ama genel olarak o kadar siyah ki... Çok mutsuz olmalısın." İblis hizmetkârı, korkusuz Aloha bir anda durup bana döndü. Son anda ona çarpmadan durabilmeyi akıl etmiştim. Ellerimle henüz kestirdiğim kâküllerimi gözlerim-

den çekip yüz ifadesini anlamaya çalıştım. Suratında ürkütücü bir gülümseme vardı. "Sen mutsuz musun, Cassandra?" dedi yavaşça. Neden sırıttığını anlayamayarak başımı salladım. Elbette ki mutsuzdum. Hiçbir şey yolunda gitmiyordu.

"O zaman benim için değil, kendin için endişelen. Ayrıca auramın siyah olmasının sebebi mutsuz olmam değil, karanlık düşüncelerimin olması. Burada sürdürdüğüm yavru kedi hayatı bana hiç mi hiç uymuyor. Bir şeyleri parçalamak istiyorum." Kaygılı bir ifadeyle saçlarımı kulağımın arkasına ittim. Belki de kütüphane görevlisi olmak pek ona uygun bir iş değildi. Kollarımı göğsümde kavuşturarak iblisçenin rahatsız tavırlarına baktım. Şu sıralar hep canı sıkkın gibiydi. Öte yandan kimin değildi ki?

"Belki de boksör falan olmalısın ya da sokak dövüşçüsü gibi tehlikeli bir şeyler belki." Aloha ölümsüz değildi ama kolay kolay da ölemiyordu.

İblisçe düşünceli bir ifadeyle parmaklarını dudaklarına vurdu. "Olabilir. Bunu düşüneceğim." Ardından tekrar arkasını dönüp yürümeye başladı.

***

Hava çoktan kararmış, Boston'un ürkütücü ara sokakları daha da sessizleşmişti. Sanki taşlar ve duvarlar hatta yollar bile yaklaşmakta olan büyük bir şeyi sessizce bekliyor gibilerdi. Eh biz de bekliyorduk ama beklediğimiz şeyler o kadar da büyük değildi. Daha çok insan boyutlarında, sivri dişli, kana susamış varlıklardı.

"Bir şehirde nasıl bu kadar evsiz insan olabilir, aklım almıyor." Aloha ile keşif yolculuğumuza başladığımızdan bu yana yüzlerce evsiz görmüştüm. Bir ay sonra bile hâlâ bana tuhaf geliyorlardı. Aloha için ise durum farklıydı, o kolay kolay şaşırmıyordu. Daha çok daha önce görmediği şeylerle ilgilenmeyi seviyordu. "Fakirlik her zaman vardı," dedi yere eğilip kanlı bir

bez parçasını ellerine alarak. İğrenerek yüzümü ekşittim. "Onun ne kanı olduğunu bilemezsin." Oysa Aloha düşünceli bir ifadeyle mendili kokladıktan sonra geri yere bıraktı. Hâlâ ayağa kalkmamış, gözlerini kısarak binaların üst katlarına bakmaya başlamıştı. Başımı kaldırarak baktığı yerleri incelemeye koyuldum. Hiçbir dairede ışık yanmıyordu, sanki şehrin bu bölgesi ölü gibiydi. Acaba vampirler üst katları yeni yuvaları olarak mı kullanıyorlardı? O an bu düşünce bana çok mantıklı gelmişti.

"Öncelikle güzelim, bu kan bir vampire ait." Gözlerimi kocaman açarak iblisçenin büyük bir soğukkanlılıkla söylediği şeye odaklanmaya çalıştım. "Vampirler bu sokakta mı?" dedim sessizce. Aloha başını sallayıp ayaklandı. Tahminlerim doğruydu demek ki! Bu kez daha dikkatli olmaya çalışarak gözlerimi kırpmadan evlerin pencerelerine baktım, belki bir hareket görebilseydim...

Ben heyecandan yerimde duramazken iblisçenin zaten pek de yerinde olmayan keyfi tamamen kaçmış gibi görünüyordu. "Sorun ne?" dedim hızla çevremi kolaçan ederken. Binalar, kırık dökük tuğlaları, ara sokakta yan yana dizilmiş ayakkabılarını ellerine almış kahkaha atan birkaç sokak kadını ve uzun zaman önce boşaltılması gereken çöp kutuları bana çok zararsız görünmüştü.

"Belki de buradan gitmeliyiz." Ortalığı keşfetme hevesim bıçak gibi kesilmişti şimdi. Burayı bulabilmek için haftalardır yırtınıyorduk ve şimdi Jo'ya en çok yaklaşmış olabileceğim zamanda pes edecektim, öyle mi? Hah!

"Bir yere gitmiyorum seni salak herif. Kardeşim buralarda olabilir." Gözlerimden ateş fışkırabilseydim bunu yapar ve kendini beğenmiş manyak Aloha'yı ateşe tutuştururdum.

İblisçe başını iki yana sallayıp isteksizce konuşmasına devam etti. "Ağzını bozmadan beni dinle sersem kız. Vampir kanına bulanmış bir sargı bezi sence neden sokağın ortasında duruyor? Bu kadar salak olduklarını mı düşünüyorsun?" Başıma ağrılar giri-

yordu, gelmek istediği noktayı bir an önce söylemesini istiyordum. "Bu bir tuzak olabilir, Cassandra." Ah Tanrım! Gözlerimi devirerek arkamı döndüm. "Harika!" diye bağırdım çıkmaz sokaklardan birinin başındaki çöp kovasına tekmemi basarken. Her şey tam da düzelmişken... bombok olmuştuk. Yine!

Ve olan oldu. Yaratığın biri çöp kutusunun ardındaki karanlıktan çıkıp uzun bulamaca benzeyen saçlarını deli gibi savurarak üzerime çullandı. Ciğerlerimin üzerine oturarak elleriyle ellerimi iki yana ayırdı. Karşı koymak bir yana, yeterli oksijeni toplayıp nefes bile alamıyordum. "Seni lanet orospu," diye hırladı uzun sivri dişleri karanlıkta parlarken. Nefessizlik canıma okusa da kolay kolay ölmeyeceğimi biliyordum. Dişlerimi sıkıp uzun saçlı vampiri üzerimden atmaya çalıştım ama yaratık tırnaklarını koluma geçirerek vücudunu bana sabitledi. Acı içinde bedenimin üst tarafını yukarı kaldırarak yaratığın koluna dişlerimi geçirdim. "Seni pislik," dedi tanıdık bir aksanla acıdan inlerken. Bu ani bocalamasından fırsat bulup kafamı kafasına sertçe geçirdim. Bu kez saçlarını savurarak alnını alnıma yasladı. Gözleri kan çanağı gibiydi. Gözleri, aman Tanrım... gözleri ye-yeşildi! Tanıdık yeşil...

Yanı başımda elinde kazıkla dikilen Aloha'yı görene kadar şaşkınlıktan donakalmıştım. Aloha bir adım daha yaklaşıp kazığı havaya kaldırdığında zaman yavaşlamış gibiydi. "Hayır!" diye bağırdım. Hâlâ inanamıyordum, hâlâ bana imkânsız geliyordu. "Hayır, Aloha. Lanet olsun, onu öldüremezsin!" İblisçe şaşkınlıkla bana baktı, kazığı indirmek konusunda tereddüt ettiğini görebiliyordum. "Lütfen," dedim yalvararak. Ve Aloha kazığı indirdi, bana delirmişim gibi bakıyordu. Açıkçası o an ben de delirdiğimi düşünüyordum. Yaratık uzun sivri dişlerini boynuma geçirene kadar ikimiz de kıpırdamadan birbirimize baktık. Kız dişlerini geçirince acıyla yüzümü ekşittim. "Sakın onu öldürme! Kafasına vur... Şu lanet kafasına vur ve bayılt onu!" Aloha dediğimi yaptı. Bir adım geriye çekilip hızla üzerimize koştuktan

sonra yaratığın kafasına sertçe bir tekme attı. Saniyeler içinde kızın hareketsiz bedeni üzerime yığılınca var gücümle yana ittirip altından kalktım.

Konuşmaya başladığımda bir yandan da titreyen elimle boynumdaki yeni açılan deliklere bastırıyordum. Kan, tuhaf bir biçimde parmaklarımın arasından oluk oluk akıyordu. "Dünyada olduğun için güçlerin azalıyor, kendini hemen iyileştiremezsin." Aloha'ya böylesi değerli bir bilgiyi şimdi verdiği için sövmek istedim ama ruhum bir şeylere kızamayacak kadar yorgundu. Bitkin hissediyordum ve pislik içindeydim.

"O kızı tanıyorsun," dedi iblisçe yere eğilip kızın bulamaca benzeyen saçlarını yüzünden çekerken. Kız o kadar pislik içindeydi ki saçlarının rengi görünmüyordu bile. Sanki bir çeşit motor yağı variline girmiş gibiydi. Sessizce başımla onayladım. Konuşamayacak kadar bitkindim. Konuşmak istiyor muydum, emin de değildim. Akşamüstü bardan çıktığımda vücuduma dolan adrenalin uçup gitmiş gibiydi. Artık o kadar da yenilmez hissetmiyordum.

"Onu taşımamız gerekecek. Bizimle gelmeli." İblisçenin yanına eğilip kızın kirli saçlarını alnından çekip ensesine yakın yerde yavaşça örmeye başladım. Bir zamanlar oldukça güzel olan vampir prenses, o kirli boz rengi saçlar yüzüne düştükçe daha bir yaratık gibi görünüyordu. Onları yıkayıp eski parlak pembelerine döndürmeliydim. "Onu bir yere götürmem. Eve bir vampir götürmek isteseydim şimdiye çoktan bu tuhaf hobimden haberdar olurdun. Cassandra! Evlere vampir ya da o tarz şeyleri götürmek yok." İğrenerek kızın kirden form değiştirmiş kıyafetlerine baktı. Sabrımı korumaya çalışarak cebimden bir paket peçete çıkardım. Yeterli kalınlıkta bir mendil yapabilmek için tamamını kullanmam gerekiyordu. Bir yandan kızın alnını ve yanaklarını temizliyor, diğer yandan neden burada olabileceğine dair fikir yürütmeye çalışıyordum. Bunu başaramayınca konuşmaya karar

verdim. "O Katze. Benim çok yakın bir dostumdur ve bizimle gelecek." Aloha onaylamaz halde kaşlarını çatıp yerden kalktı. Eve bir vampir götürmemizin sonumuzu olabileceğinden daha erken getirmesinden korkuyordu. Katze'nin kolunu omzumun üstüne alarak yardım etmesi için Aloha'ya kötü kötü baktım. Nihayet kızı kaldırdığımda istemese de yardımıma koştu. Tüm yorgunluğumu bir kenara bırakıp gözlerimi kocaman açarak, "O da benim için aynını yapardı," dedim.

***

Bölüm 9

"Ona kalıcı bir hasar vermediğinden emin misin?" Aloha yanı başımızda ayakta dikilirken bir yandan da düşünceli gözleriyle vampiri inceliyordu. "Sanırım vermedim. Yani o bir vampir. Birazdan uyanacaktır," dedim elimle Katze'nin morarmış bileklerini tutarken. İblisçe ile Katze'yi eve götürüp Aloha'nın yatağına yatırdığımızdan bu yana iki saat geçmişti. Vampir bir an için bile gözlerini açamamıştı. Ona kim böyle zarar verebilmişti ki?

Aloha, küçük odasındaki yatağın hemen karşısında duran yegane mobilyası olan eski koltuğa kendini bıraktı. Onun yatağını kullandığım için canı sıkılmış gibiydi. Katze berbat kokuyordu, çarşafların canına okumuştu. "Sevimli vampirin daha ne kadar uyuyacak?" dedi iblisçe beni çıldırtmaya çalışır gibi. Vampirler konusunda uzman gibi bir halim mi vardı benim? Gözlerimi devirerek asık suratlı iblisçeye döndüm. "Bak, ne kadar uyuyacağını bilmiyorum, tamam mı? Ayrıca burada tek başına ne yaptığını da bilmiyorum, onu en son bıraktığımda yanında bir kurtadam vardı." Yatakta huzursuzca kıpırdanıp tekrar vampire döndüm.

Birkaç dakikalık aradan sonra Aloha yine söylenmeye başlamış, benim de artık sabrım kalmamıştı. Tam yataktan kalkmak

için yeltendiğimde Katze bileğimi tuttu. Şaşkınlıkla zıplayıp vampirin her zamankinden daha parlak olan gözlerine baktım.

Katze'nin dudakları yavaşça titreşerek açıldı. "Cassie?" dedi güçsüz kısık bir sesle. Ona ne olmuştu böyle? Kurtların kıçını tekmeleyen korkusuz kız nasıl bu hale gelebilmişti?

"Evet, benim Katze. "Elimle elini tutup yavaşça sıktım "Buradayım. Yanındayım, tamam mı? Şimdi neler oldu, bana anlatır mısın?" Katze canı yanıyormuş gibi gözlerini sımsıkı kapatıp inledi. Sanki biri kalbine kazık batırıyor gibi tuhaf sesler çıkarıyordu. Daha da endişelenerek üzerine eğildim. "Bak, her ne oluyorsa bunu yalnız göğüslemeyeceksin, tamam mı? Ben yanındayım." Vampir bir an için gözlerini açıp elinden geldiğince odayı taradı. Muhtemelen Aloha'nın kokusunu almış ve kim olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Bana yemek mi getirdin?"

"Ee şey." Sırıtarak Aloha'ya döndüm. Yüzünde ciddi bir şok ifadesiyle bizi izliyordu. "Hayır, o bize yardım edecek. Ama istersen kanını da verebilir, yani eğer bu seni iyileştirecekse..."

Tekrar Katze'ye döndüğümde Aloha arkamda homurdanıyordu. İşte bu biraz keyfimi yerine getirmişti.

"Jo, dünyaya gitti. Peşinden gelmeye çalıştık." Durdu ve bileklerimi sımsıkı tutarak gözlerini kocaman açtı. Konuşmaya başladığında bağırıyordu. "Lnn? Onu da aldınız mı?"

Kafam karışmıştı. "Lnn seninle değil mi?" Bileğimi bırakıp elleriyle yüzünü kapattı. Hırıltı ile inleme arası tuhaf bir ses çıkarıyordu. Aloha sessizce küfür edip kulağıma eğildi. "Eğer vampir ağıtı yakacaksa buradan hemen bu gece taşınmamız gerekir. Sustur onu, tamam mı? Ben gidiyorum." Yanımızdan ayrılmak için attığı ilk adımda kolunu tuttum. "Hayır, nereye gidiyorsun?" Aloha hafifçe yana çekilerek omzumun üzerinden Katze'ye baktı. "Onunla ilgilenemeyecek kadar yorgunum."

"Hiç değilse biraz kanından versen?" dedim dudaklarımı oynatarak. Aloha'nın yüzünün aldığı şekil, çenemi hemen kapatıp

vampir arkadaşıma dönmeme sebep oldu. Kapının kapanma sesini duyduğumda Katze yavaşça ellerini yüzünden çekti. Gözleri kıpkırmızı, yanakları da ıslak kırmızı lekelerle doluydu. Elinin tersiyle kanlı gözyaşlarını silerek bana döndü. "Lnn'in tek başına dünyada kalması imkânsız. Tabii eğer yanında Marcus yoksa." Sesi cümlenin sonunda doğru bir fısıltıya dönüştü. Karşılaştığımız olayın ne kadar berbat olduğunu bilsem de Marcus'un da Katze gibi dünyada olması beni umutlandırmıştı. Tuhaf bir biçimde kendimi daha güvende hissediyordum.

Elimi vampir arkadaşımın elinin üzerine koyarak parmaklarımla hafifçe sıktım. Benim tanıdığım Katze aynı günde beş tane kurtadamı haklayabilirdi, ağlamak ona yakışmıyordu.

Birkaç kez burnunu çekip gözlerindeki kızıl yaşlardan kurtulmaya çalıştı. Konuşmaya başladığında bakışlarımı yüzündeki lekelere bakmaktan alamıyordum, yıkanması gerekiyordu. "Jo'yu kaybettim. Beth ile beraber. Ve Marcus'u da kaybettim. Dünyaya geldiğimizde avcılar bize saldırdılar. Son hatırladığım Marcus'un Lnn'i kucaklayıp bir ara sokakta gözden kaybolduğu."

Jo'nun hâlâ kayıp olması canımı fena halde sıkıyordu. Bu nasıl haylaz bir çocuktu böyle? "Beth ile olduğuna emin misin?" Katze çekik yeşil gözlerini Aloha'nın düz beyaz renkli sıkıcı duvarına dikti. Ne düşünüyordu, bilmiyorum ama cevaplaması için onu sarsmak istemiyordum, arkadaşım hiç olmadığı kadar kırılgan görünüyordu.

Sabırla beklediğim birkaç saniye sonra Katze gözlerini duvardan alıp gözlerime dikti. "Jo, Beth ile birlikte olmalı. Bizden kaçtı." Göz bebekleri tıpkı Urange'ninkiler gibi büyüyüp küçülüyorlardı. Katze'nin büyü yapamadığını biliyordum, vampirler büyü yapamazdı. O halde bu halinin tek bir açıklaması vardı.

"Sana biri büyü yapmış olabilir mi? Bana pek normal görünmüyorsun şu an." Arkadaşım gözlerini kuşkuyla kısarak, "Büyü mü?" diye tekrarladı. Elini elimden çekip ensesinin arkasına gö-

türdü. Bir süre parmaklarını orada dikkatlice gezdirdikten sonra gözlerini kapatıp bıkkınca nefesini bıraktı. "Büyü yapılmış bana," dedi yorgunluktan nefes bile almak istemiyormuş gibi bir halde.

"Avcılar, gebertmeye çalıştıkları yetmediği gibi bir de büyü yapmışlar." Hızla yataktan kalkıp odanın içinde ileri geri gitmeye başladı. Ben az önceki yorgun halinin nasıl bu kadar çabuk kaybolduğunu anlamaya çalışırken, "Ayna yok mu bu evde?" dedi. Silkelenerek ayağa kalktım ve girişte bıraktığım çantamı almaya gittim.

Odaya döndüğümde çantayı elimden kaparak içini karıştırmaya başladı. Aynayı bulduğunda da içindeki eşyaları umursamadan özensizce yere bıraktı. Bütün kemikleri tek tek kırılmış gibi görünen bir vampirin birkaç parfüm için endişeleneceğini sanmıyordum. Söylenerek çantamı yerden alıp yatağın üzerine bıraktım.

Katze aynayı başının arkasında tutarak odadan çıktı. Lanet kız az önce ölüyor gibi görünüyordu, şu anki haliyle alakası bile yoktu. Peşinden giderek ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalıştım.

Odadan çıkıp koridorda deli gibi koşturmaya başladığında dayanamayıp konuşmaya karar verdim. "Bak, yaşadığın travmayı tahmin bile edemem ama şu an gerçekten de aklını kaçırmış gibi davranıyorsun." Katze banyonun kapısını tekmeleyerek açtı. "Seni öldürmek için üzerine atladığımda öyle görünüyor olabilirim ama şu an sadece endişeli bir vampirim." Ardından ben de banyoya girdim. Katze aynayı ensesinin sağ üst köşesine kaldırıp aynadaki yansımasına baktı.

"Bu bir dövme," dedim kollarımı göğsümde birleştirip daha iyi görmek için eğilirken. Katze bir şey demeden aynanın açısını değiştirdi. Bu her ne dövmesi ise alt ucu vampirin sağ kürek kemiğine değecek kadar büyük bir çizimdi. Katze aynayı lavaboya bırakıp tişörtünün yakasını aşağı çekti. Dövmenin diğer ucu da

göğüslerinin aşağısına kadar uzuyordu. "Bu da ne böyle?" Katze tişörtü eski haline getirdikten sonra iki eliyle lavaboya tutundu. "Lanet avcılar bana büyü yapmışlar."

"Onlarla sana dövme yapacakları kadar vakit geçirdin mi?" Katze başını kaldırmadan hayır anlamında sağa sola salladı. "Tek hatırladığım uyandığımda burada olduğum ve lanet gerzeklerle ölümüne savaştığım. Bir de Marcus ve Lnn'i gördüğüm o bulanık sokak var. Başka da bir bok hatırlamıyorum." Harika! Yine başladığım yere geri dönmüştüm. Beni Jo'ya götürecek hiçbir yol yoktu.

"Aidanhell tahta geçti, değil mi?" diye sordu çeşmeyi açıp ellerindeki kurumuş kanı çıkarmak için suyun altında yavaşça sürtmeye başladığında. "Evet," dedim sessizce. Katze'nin bunu sormasının bir anlamı olduğunu biliyordum. Ve bu da konuşmaktan kaçındığım birkaç şeyden biriydi. Şeytanın tahta geçmesi için kehanetteki gibi krallıkları indirmesi gerekiyordu, yani biri Katze'nin ailesini öldürmüştü. Aidan ya da Draza...

"Bence üzerindeki esrarengiz dövmeyle ilgilensek daha iyi olur," dedim. Aloha düzen hastası bir insan olduğundan banyodaki dolaplarda irili ufaklı birkaç tane havlumuz olacaktı. Hızla dolabı açıp beyaz küçük bir havlu çıkardım. "O dövmeyi bozmamız gerekiyor, hançerimle bunu yapabiliriz." Kemerimden hançeri çıkarıp havluyla beraber elimde tuttum.

Katze bir şey söylemiyor, sadece dirseklerindeki kanı temizliyor gibi görünüyordu. "Aidan öldürmedi," dedi birden. Çeşmeyi kapatıp elimdeki eşyalara uzandı. "Kimi?"

Katze hançeri alıp dövmenin olduğu deri üzerine hafifçe sürttü. "Babamı ya da annemi öldürmeleri gerektiğini biliyorsun. Diğer şekilde tahta geçemeyecekti. Bunu bana sen anlatmıştın." Maalesef ki doğru söylüyordu. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

"Suratındaki yavru kedi bakışını kes, sana onun yapmadığını söyledim."

Anlamıyordum. "O yapmadıysa kim yaptı?" Vampir bıçağı havaya fırlatıp hızla yakaladı. Elini dik bir pozisyona getirip bıçağı dövmeye soktu. Bir adım gerileyerek bakışlarımı kaçırdım. "Draza öldürdü. Ama geri zekâlının elf beyni sulanmış olmalı. Babam yerine amcamı öldürdü." Katze gözlerini kapatıp dişlerini sıkarak bıçağı batırdığı yerde hareket ettirmeye devam etti. Draza akıllı bir iblisti. Özellikle kafası entrikalara fena halde çalışırdı. Böyle bir salaklık yapamayacak kadar planlı bir iblisti.

"Amcamı sarayda bulmuş. Tek başına." Ben bir şey demeyince ürkütücü bir şekilde sırıtarak devam etti. "Babam ve amcam ikizler." Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Katze son bir kez bıçakla derisini deşip hırlamadan önce Draza'nın yaptığı hatayı düşünüyordum. Katze'nin babası yerine amcasını öldürmüştü.

Nihayet vampir kız dövmeyi yeterince deştiğine kanaat getirip hançeri lavabonun içine attı. Normal bir günde böyle bir şey canını acıtmazdı ama Katze için son birkaç günün normallikten çok uzak olduğunu biliyordum. "İşe bir de iyi yanından bak. Amcam, saraya babamı öldürmek için gelmiş. Amacı babamı öldürüp tahta geçmek ve ardından isyan başlatmakmış. Hatta o gün Vanelia'daki karışıklığın sebebi de oymuş. Kendi küçük isyan ordusuyla gelmiş." Yeni öğrendiğim bilgilerin tuhaflığına kendimi kaptırmış halde banyodan çıkarak Aloha'nın odasına döndüm. Kendi odama gelirsem Katze bana eşlik ederek üzerindeki pis kıyafetlerle yatağıma ya da sandalyeme oturabilirdi. Bunu kaldıramayabilirdim.

"Yıkanmak istiyorum," dedi vampir arkamdan seslenerek. Tekrar geldiğim yöne dönüp kan kokan banyoya girdim. Katze'nin yanından ona dokunmamaya özen göstererek geçip dolapları açtım. Şampuan ve duş jeli, bir de büyük bir havludan oluşan yığını klozetin üzerine bıraktım. "Sanırım bunlar işini görür." Katze şampuana uzanarak kapağını açıp burnuna götürdü. "Cehennem çiçekleri gibi kokuyor," dedi kapatıp klozetin kapağına koymadan önce.

Sıyırttım. Bu şampuanı o yüzden seçmiştim. Kokusu bana nedense ev gibi geliyordu. Katze soyunmaya başladığında ona tarak ve giyecek kıyafet almak için odama gittim. "Jo'yu ve Lnn'i bulmamız gerekiyor," dedim odamdan bağırarak. Katze yanıt vermedi. Ellerimdekileri yatağa bırakarak odamın kapısına gittim. Su sesi gelmiyordu. "Yine ne oldu?" dedim kendi kendime tekrar Katze'nin yanına giderken. Neden yanıt vermiyordu ki?

Onu aynanın karşısında çıplak bir şekilde kendine bakarken buldum. Vücudunun çoğu yeri kıpkırmızıydı. Onların kendi kanı mı, yoksa avcıların kanı mı olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim Katze'nin berbat halde olduğuydu. "Dövme," dedi transa girmiş gibi kendine bakarken. Gözlerimi kısarak dövmesini daha dikkatli görmeye çalıştım. "Ne olmuş?" Katze'nin az önce kestiği yerler hâlâ kızarıktı. Net göremiyordum.

Katze şaşkın bakışlarını aynadan bana çevirdiğinde hâlâ sorunun ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Avcıların acemi büyüleri bizim için önemliler listesinin en altlarında olmalıydı.

"Lanet olsun, Cass. Dövme tekrar eski halini aldı. Parçalanamıyor ve bozulamıyor. Tırnaklarımla parçalamaya çalıştım." Bakışlarımı dövmesinden ellerine indirdim. Ah, evet, kendini parçalamaya çalışmıştı. Az önce lavaboda yıkadığı ellerinden eser yoktu şimdi. Derin bir nefes alıp yanına giderek dikkatle ellerimi omuzlarına koydum. "Beni dinle. Önemli bir şey yok, sadece basit bir büyüdür, onlar sadece avcı." Gözlerimi kocaman açarak ekledim. "Cadı değiller."

Katze ellerimi tutup üzerinden çekti. Konuşmak için dudaklarını araladığında gözlerinden alevler çıkıyor gibiydi. "Asıl sen beni dinle, Cass. Bu dövmeye yer bulucu deniyor. Şu an o kaçık avcı ekibin muhtemelen yerimizi bulmuş, kıçımızı tekmelemeye geliyorlardır."

Kıçımı kolay kolay tekmeleyemeyeceklerini biliyordum. Benim asıl endişelendiğim Aloha'ydı. Şaşkın vampir Katze'yi en-

dişeleri ile orada bırakıp banyodan çıktım. Cebimden telefonumu çıkarıp numarayı tuşladım.

"Ne oldu? Seni mi kemirmeye kalktı?"

Gözlerimi devirdim. "Ha-ha, çok komiksin. Şimdi beni dinle. Döşemelerin kirlenecek. Avcılar buraya geliyor."

***

"Beni rahat bırak, Rohan."

"Üzgünüm, Aidan. Artık krallığın başına geçmen gerekiyor." Gözlerimi açarak iblisçemin yorgun fakat fazlasıyla ciddi olan yüzüne baktım. Az önce söylediği şeye gerçekten de inanıyor gibiydi. Krallığın başına geçmek mi? Krallık biraz daha bekleyebilirdi.

"O öldürmediğin vampir kralı başımıza bela olacak." Memnuniyetsizlikle başını sağa sola salladı. "Öldürmediğim mi? Draza'nın yanlışlıkla öldürmediği kralı diyorsun herhâlde."

Rohan yatağımdan uzaklaşıp odamın pencerelerine doğru yürüdü. "Eğer sen kızla fazla vakit harcamamış olsaydın Draza da tahta geçmeye çalışmazdı." Elleriyle asılıp perdeleri aşağı indirdi. Hızla yataktan kalkıp yanına koştum. "Lanet olsun, ihtiyar! Kafayı mı yedin? Perdeleri açmak yerine neden söktün?" Eğilip söktüğü perdeleri toplayarak yatağa geri döndüm. Bu perdeleri annem seçmişti. Kirlenmelerini istemiyordum.

Yaşlı kaçık ellerini iki yana açıp meydan okurcasına bağırdı. "O perdeler orada asılı olduğu sürece onları kapayıp kayıplarına gömüleceksin. Halkının sana ihtiyacı var, genç adam. Yas tutmanın sırası değil." İnanamayarak iblisçemin yıllanmış gözlerine baktım. "Yas tutmuyorum artık." Ellerimle kendimi işaret ederek sesimi yükselttim. "Yas falan değil bu. Hazır olmadığımı görmüyor musun?"

İblisçe ifadesini bozmadan bana bakmayı sürdürdü. "Bir lider olman gerekiyordu." Gözleri kadar gri olan ceketinin cebinden eski parşömen bir kâğıt çıkardı.

"O ne?" dedim yataktan inip giysilerimin olduğu küçük odanın kapısını açarken. Rohan ağır adımlarla arkamdan gelirken bir yandan da kâğıttan bir şeyler okuyordu. Bunu duymamam için yapabileceği en alçak sesle yapıyordu. İlk dolabın yanından geçerken adımlarımı yavaşlatıp ihtiyarın söylediklerinden herhangi birini anlamaya çalıştım.

"Bugün gömlek giy. Beyaz olsun."

Aniden durup ona dönünce Rohan tökezleyerek şaşkın bakışlarını gözlerime dikti. "Neden durdun?" dedi masum bir sesle.

Kaşlarımı çatarak, "Beyaz gömlek giyeceğim, tamam ama bana o kâğıtta ne yazdığını hemen söyle, sinirleniyorum," dedim. Rohan'ın şaşkın bakışlarında oynaşan ışıkları görünce sinirim daha da arttı. Kasten yapıyordu. Hırsla tekrar arkamı dönüp gömleklerimin olduğu büyük siyah dolabımı açtım.

Ben giyinirken Rohan hemen yanımda, kâğıda bakmayı sürdürüyordu. Bilerek mi yapıyordu, yoksa kâğıtta yazılanları tercüme mi etmeye çalışıyordu, anlamıyordum.

"Bugün kurt kralıyla görüşeceksin. Vampir kral düpedüz seni istemediğini zaten söyledi. Kurtlar bizim tarafımızda olacaklardır ama yine de görüşmen lazım." Durup endişeli bakışlarını kâğıttan bana kaydırdı. "Biraz kibarlıktan kimse ölmez, değil mi?"

Gömleğimi çoktan giymiş, düğmelerini ilikliyordum. Dolabın kapağının ardından başımı kaldırmadan yanıtladım. "Bunu bilemeyiz. Buralarda kibar takılmak pek iyi bir fikir değil." Rohan'a bakmıyordum ama o gri gözlerini abartılı bir şekilde devirdiğini hissedebiliyordum. Son düğmeyi de ilikleyip diğer dolaba geçtim. "Beyaz pantolon mu?" diye sordum iblisçeye. İblisçem bir süre konuşmadan dolabıma baktı. Sonra bakışları raflarımla benim aramda gidip geldi. Sanki *hangisini giyersen giy, odunluğun baki kalacak,* bakışıydı bu.

"Siyah giy. İyiliğin ve kötülüğün sembolü. Kurtlara sempati besleyeceğimizi düşünmesinler, sadece düşmanlarımız ortak."

Bu kez gözlerini devirme sırası bendeydi. Dirseğimi raflardan birine koyarak bedenimi dolaba yasladım. "Ciddi misin, Rohan? Bunlar sadece zararsız bir gömlek ve pantolon. Kimse onlardan karşıdakinde sempati ya da öldürme isteği oluşturmasını beklemiyor, tek beklentim bedenimi sımsıkı sarmaları. En azından ahmak kral, kaslarımı görebilsin, değil mi?"

Göz kırpıp sırıtınca Rohan kendinden beklenmeyecek şekilde gülmeye başladı. Onun konumunda biri için bu pekâlâ gülme sayılabilirdi, oysa gerçek hayatta sadece yaşlı dudakları yukarı doğru kıvrılmıştı. "Kral hakkında bilmen gereken bir şey var, evlat," dedi hâlâ parşömeni tutan ellerini arkasında birleştirerek. Seçtiğim siyah pantolonu giyerken meraklı bir ifadeyle ona bakıyordum. Tanrım, neden her seferinde sormamı bekliyordu ki?

Rohan sanki düşüncelerimi duymuş gibi yanıtladı. "Kurt kralı aslında gay," dedi sakince. Elime henüz aldığım kol düğmelerini şaşkınlıkla yere düşürüp Rohan'a döndüm. "Şaka mı yapıyorsun? Kral eşcinsel mi?" Rohan onaylar anlamda başını salladı. Kollarını hâlâ arkasında birleştirmiş olduğundan ceketinin yakaları geriye çekilmiş, göğsü oldukça gerilmiş ve ona daha güçlü bir görünüm vermişti.

"Diğer elindeki kâğıdı unuttuğumu mu sanıyorsun?"

Rohan gülümsedi. "Gay bir kurt kral bile unutturamadıysa Aidanhell, baya meraklı olmalısın." İblisçem her zaman yaptığı gibi süslü sözlerle beni oyalıyordu. O da, ben de biliyorduk ki o kâğıdı buraya getirme sebebi bana içindekileri söylemek istemesiydi. İhtiyar, sol elindeki rulo haline getirilmiş parşömeni yavaşça açtı. "Bu eski bir büyü," dedi sakince.

Odanın çıkışına yönelip benimle gelmesi için işaret ettim. Rohan beni takip ederken anlatmaya devam ediyordu. "Marcus ve Meredith'in kardeş olduklarını biliyorsun. İkisi de birer kurt olarak dünyaya geldiler." Az önce iblisçemin perdelerini hunharca indirdiği pencerenin önüne gelerek dışarıdaki bahçeyi izledim. Cassie de bu bahçeyi severdi.

"Kurtadam genlerinin aktifleşebilmesi için bir can alması gerekiyor. Zavallı Marcus, kız kardeşi Meredith'i henüz bir bebekken öldürüp laneti tetikleyerek kurda dönüşüyor. Anneleri çukura giderek ruhunu kızınınkiyle takas yapıyor ve böylece Meredith bir cadı olarak dünyaya dönerken, anneleri çukurda kalıyor."

Parmaklarımı camın üzerinde gezdirerek kendimce şapşal daireler çiziyordum. "Sence Lilith neden böyle bir şey yapmış?" dedim Rohan tamamen sessizleştiğinde. Yaşlı adam sıkıntıyla iç geçirdi. "Bunu bilmiyorum ama önemli olan da bu değil zaten." İçimdeki ses, önemli bir noktayı kaçırdığımızı söylüyordu. Bir şekilde Lilith'in neden böyle yaptığını öğrenmek istemiştim. Ama Rohan'a döndüğümde bana öyle endişeli bakıyordu ki nedenler önemini yitirdi. Belli ki burada daha büyük bir olay vardı.

"Bu elimdeki kâğıtta annelerinin kullandığı talimatlar ve en sonda kullanılan büyü yazıyor."

Anlamıyordum. "Ee, ne olmuş?"

Rohan bıkkınca nefesini bıraktı. "Bu kâğıt işimize yarayabilir, Aidan. Draza'yı oradan çıkarabiliriz." Durdum. Bir an için doğru duyup duymadığıma emin olamamıştım. Gergince sırıtarak, "Az önce sanırım ne dediğini duymadım, bir daha tekrar eder misin?" diye sordum. Rohan elindeki kâğıdı bana çevirip yaşlı buruşmuş parmağını kâğıda vurdu. "Bak, bunlar talimatlar, bunları uygulamamız gerekiyor."

Ellerimi özensizce sallayarak sırıtmaya devam ettim. "Draza'yı çukurdan çıkarmaktan bahsediyorsun, ihtiyar. Hem de böylesi bir zamanda. Zar zor yönettiğim bir krallığa, bir düşmanımı daha eklemek istiyorsun." Rohan başını salladı. "Aynen öyle. Zar zor... Kendi başına yapamayacağını bu geçtiğimiz bir ay içinde gayet kanıtlamış oldun, Aidanhell." Bu nasıl mümkün oldu, bilmiyorum ama irkildim. "Draza'yı bana yardım etsin diye mi çıkaracağım? Hah! Aklını kaçırmışsın." Pencerenin önünden uzaklaşarak Rohan'ın yanına geldim. Kafasında ne vardı, bilmiyorum ama mantıklı bir şeyler olmadığı kesindi.

"Draza, başın sıkıştığında yardıma çağırabileceğin bir kardeş değil, tamam mı? Ölüm, benim işlerimi kolaylaştırmaktan daha güzel gelecektir ona." Rohan'ın bu kadar aptallaşabileceğini bilmek, beni Draza'nın *dirilişi* fikrinden daha da kızdırmıştı. Kardeşimi diriltemezdik, özellikle de azgın kaçık bir dişi şeytanın yaptığı büyüyle bunu denemek sonumuzu getirmek olurdu. Karşılığında ne alacağını asla bilemezdik, bedeller ödenmeden anlaşmalar yapılmazdı.

Rohan bilge bir ifadeyle bana bakarak elini omzuma koydu. Bana dokunmasını istemiyordum, mümkünse bugün onu görmek de istemiyordum. Yetersiz geldiğimi itiraf ettiği gündü bugün. O bir haindi. Kralına ne olursa olsun itaat etmesi gerekirdi.

"Aidan, şu an bana kızdığını anlayabilmem için senin gibi auraları görebilmeme gerek yok," dedi sakince. Onun bu kadar sakin olmasından da nefret ediyordum. "Rohan, eline değer veriyorsan omzumdan çek," dedim sertçe.

Rohan derinden gelen zayıf bir kahkaha attı. Elini çekerken bir yandan da söyleniyordu. "Yapmadığın şey değil, Aidanhell. Ama şunu unutma; bunu ne zaman yapsan, büyüyle kolumu iyileştirmek için enerjini tüketiyorsun." Bıkkınlıkla iç çektim. Haklıydı. Lanet ihtiyar her zaman haklıydı. Ona ne zaman zarar versem, iyileştirebilmek için yeniden büyü yaptığımda bütün enerjimi harcıyordum. Rohan böylesi bir durumda bile kendi acısını değil, benim enerjimi, krallığın iyiliğini düşünüyordu. Ona bir hain demek aptallıktı. Ellerimle yüzümü kapatıp alnımı sarayımın her daim soğuk olan camlarına yasladım. Ben bir aptaldım.

"Sen haklıydın. Draza'yı kurtarmak bir çözüm değil," dedi Rohan hemen yanımda dışarı bakarken. Şaşkınlıkla başımı kaldırıp ona baktım. Şaka yapıyor gibi bir hali yoktu. Ciddiydi.

"Şu kurt kralla görüşmeyi atlatayım, sonra her şey çok daha kolay olacak, Rohan, çok daha kolay." Son bir kez gömleğimi düzeltip pantolonumun üzerindeki hayali tozları silktim. İblis

bile olsanız temizlik önemliydi, temizlik saygı demekti. Karşıdaki kişi ona saygı duyduğumu düşünmeliydi.

Rohan sarayı tüm gizli geçitlerini ezberleyecek kadar iyi biliyordu. Onu odamda bırakıp kanatlarımı açarak aşağı uçtum. Kanatlarım havayı kucaklamak adına kendilerini olabildiğince gererek genişlediler. Onların da benim gibi serin havanın yüzeylerinde gezinmesini, tutkulu ağır hava akımlarını özlediklerini biliyordum. Uçmak benim kanımda vardı. Yere inmek üzereyken başımı kaldırıp gözlerimle Cassie'nin buradayken kaldığı odayı buldum. Uçmak onun da kanında var mıydı?

Zemine iner inmez kara bölükten bir asker beni karşıladı. Konuşmaya benzeyen tıslayan harfleriyle bana kurdun geldiğini ve bahçede gezindiğini söyledi. Onların bizler gibi konuşabilmesini isterdim ama belki de bu, şu ankinden daha ürkütücü görünmelerine sebep olurdu. Eğer bizim gibi konuşabilselerdi görüntüleriyle çıkan sesleri tezat oluşturur, en kötü kâbuslardan bile daha tuhaf, daha kabul edilemez ve daha acı verici bir hal alırdı. Onlar için bile böylesi daha iyiydi. Yine de bazı geceler onlardan gelen kelimeleri işitiyordum.

Asker kamburunu çıkartarak kanatlarını içine çekti. Yarasayı andıran koyu renk derili kanatlarının yavaş yavaş bükülüp kaybolmasını izledim. İnce dudaklarını hafifçe gerip tıslayarak, "Kurt gülüyorss," dedi. Kurt kralın keyifli olduğunu bana haber veriyordu. Bir kez daha onlar için üzüldüm. Bu halde olmalarının tek sebebi atalarımdı. Babamın ataları... İşkence ile mahvedilmiş iblisler yapmışlardı.

Ona dokunmak, belki elimi başına koyup bana verdiği haber için minnettar olduğumu göstermek istemiştim ama bunu yapmayacağımı biliyordum. Asker, bir süre ifadesiz bir yüzle karşımda dikilip ardından ağır adımlarını parlak mermer zeminde sürüyerek sarayın içinde gözden kayboldu.

Dışarı çıkıp kurt kralla bir konuşma yapmam gerekiyordu. Derin bir nefes alarak zihnimi kara bölükten ve Cassandra'dan uzaklaştırmaya çalıştım.

Bahçem, bir aydır odam dışında bulunduğum tek yerdi. Ben çiçeklerin arasında huzuru bulmak için uzanırken Katja da bedenimi huzursuz edecek ne kadar yiyecek varsa getiriyordu. Aslında o da, ben de bedenimin kilo almayacağını biliyorduk. Bu yüzden ne kadar kızarmış yağ içeren çikolatalı donutlardan yesem de ölemezdim. Ben bir iblistim. Tanrı aşkına, kilo da almazdım.

Kurt kral tam da onu bulmayı beklediğim yerde sessizce çevresini izliyordu. O da tıpkı benim gibi beyaz bir gömlek giymiş ve onu siyah pantolonunun dışına bırakmıştı. Orada olduğumun farkına varması için çevresini koklamasına gerek yoktu. O bir kraldı. Onu oraya boşuna seçmemiştim. Whydar kurtların asil bir soyundan geliyordu, üstelik akıllı ve nazikti de. Sanırım nazikliğinin sebebini artık biliyordum, Rohan sayesinde.

Ben ağır adımlarla merdivenlerimden inerken Whydar suratında kibar bir gülümseme ile bana döndü. Kömür karası kadife tenindeki sarı gözlerinin cesurca parlayışı, bana esmer teninin kâbus gibi simsiyah ve kuvvetli bir kurda dönüştüğünü düşündürüyordu. Diğer kurtların bu iri alfalarından korktuğunu hissedebiliyordum.

"Aidan," dedi aksanlı kibar sesiyle. "Seni görmek ne hoş." Suratıma hâlâ bende var olup olmadığından emin olmadığım keyifli bir sırıtış yerleştirip yanına gittim. Kan kırmızısı güllerimin yanında gerçekten de bir kral gibi duruyordu. Acaba ben de bitkiler ya da diğer nesnelerle böyle asil görünüyor muydum? Bana bakan birinin korkudan dizleri titrer miydi? *Cehennem gibi bir adam,* derler miydi bana?

"Whydar, sözü uzatıp saçma sapan politik konulara girmek istemiyorum. Vampirler savaş açıyor. Yanımızda mısın?" Gülümsemek, suyuna gitmek ya da her şeyden öte kibar davranmak bana göre değildi. Ben kibar bir adam değildim, ruhum vahşiydi.

Kurt kral bu kez öyle içten gülümsedi ki onun bir kral değil de bir dost olduğunu düşündüm ama sadece bir an içindi bu, bu diyarda kimsenin dostum olmadığını iyi biliyordum. "Bak kan emiciler beni korkutamaz. Elfler benimle birlikte."

Whydar tek kaşını kaldırıp meraklı kehribar rengi gözlerini gözlerime dikti. "Peki ya periler?" İşte beklediğim ama cevabını veremeyeceğim sorulardan biri de buydu. Bakışlarımı ondan alarak cehennem çiçeklerinin çevrelediği büyük geniş havuzuma yönelttim. Kanatlı piranalarımız her zamanki gibi mutlu bir şekilde suda geziniyorlardı. Buralarda en azından birilerinin mutlu olduğunu bilmek güzeldi. Sıkıntımı belli etmemeye çalışarak, "Periler, vampirleri sevmez. Bize yardım etmezlerse onlara da yardım etmezler," dedim. Whydar'a bakmıyordum ama dediğim şeyin onu mutlu etmeyeceğini de biliyordum. Her kral gibi o da askerleri için destek istiyordu.

"Bilemiyorum, Aidanhell. Haklı olabilirsin ama ben perilere güvenmem. Güçsüz göründüklerini biliyorum ama unutma," derin bir nefes alıp daha gür bir sesle bitirdi cümlesini. "Onlardaki bazı büyüler cadılarda bile yok." Lanet olsun ki haklıydı. Cadılar her zamanki gibi vampirlerin kıçını kolluyorlardı, bize büyü bilen başka bir ırk gerekiyordu. Tuttuğum nefesimi sesli bir şekilde bırakarak, "Kehaneti gerçekleştirdim ve bu hiçbir şeyi önleyemedi, şeytan savaşları yine de yaşanacak," dedim. Bunu Whydar'a mı, yoksa kendime mi söylemiştim, bilemiyordum. Tek bildiğim, Cassandra ile yaptığım onca şeyin boşa gittiğiydi.

Kurt kıpırdanınca beta ve diğerleri hareketlendiler. Bize yakın durmuyorlardı ama krallarını koruyacakları mesafede, tetikte bekliyorlardı. "Kâhinle konuşabilirsin. Sen ve senin soyun dışında kimseyle görüşmediğini biliyorsun. Ona sorabilirsin." Bakışlarımı zararsız bahçeden alıp kurdun heyecanla parlayan sarı gözlerine çevirdim. Bu gece onun dönüşmeden geçirdiği insan formundaki tek gecesiydi. Geri kalan günler o da soylu ataları

gibi kurt olarak yaşıyordu. Whydar için değerli dakikalarını benimle harcamak çok zor olmalıydı.

"Bunu düşündüm ama çok tehlikeli." Yeni bir kehanet olabileceğini elbette düşünmüştüm ama kehaneti öğrenmek beraberinde büyük sorumluluklar getiriyordu. Kâhinlerin kehanetleri bazen değiştirilemez ve kabul edilemez olabiliyordu. Bazen bilmemek bilmekten daha iyiydi. Ama Whydar ısrarcıydı. Koyu teninden daha da koyu olan ince uzun kaşlarını çattı. "Seni anlıyorum, kral," dedi sessizce. Ardından konuşmaya devam etti "Ama kâhine gitmen gerektiğini düşünüyorum. Farkındayım, daha önce işine yaramamış olabilir."

"Aslında Whydar daha önce işime yaramadı, hem de hiç. Onların aptal kehaneti yüzünden aptal bir kızla tanışmak zorunda kaldım." Bakışlarımı yeniden ondan alıp uzaklara, Cassandra'nın asla tekrar gezinemeyeceği ormanıma yönelttim. Cassandra bir daha asla gelip bu bahçede gülüp o ormanda gezinemezdi, o buraya ait değildi. O aptal bir kızdı. Ondan nefret ediyordum.

Whydar rahatsızca kıpırdanınca ona döndüm. Sarı parlak gözlerini huzursuzca çevrede gezdiriyordu. Aslında bu anlamsızdı çünkü yanında yeterince destek getirmişti. Hırıldayan kurtları kıçını kolladıkları sürece ona saldıracağım falan yoktu. Elimden geldiğince nazik bir şekilde gülümseyip, "Sorun ne? Burada bizi kimse duyamaz," dedim. Krallığımda casus olmadığını biliyordum, eğer birileri bizi dinleyip casusluk yapsaydı bunu auralarından anlardım.

Kurt bir an için daha da parlayan bakışlarını heyecanla bana yöneltti. "O nasıl biri?" Anlamamıştım. Şapşalca suratına bakmaya devam ettim. İpucu vermesi gerekiyordu.

Whydar tekrar denedi. "Lilith'in kayıp kızı. Cassandra. İblis öldüren. O nasıl?" Öfke damarlarımda dolaşan bir kor gibi kemiklerime değmeye başlamış, değdiği yeri de yakıp kanıma katıyor gibiydi. Tüm hücrelerimin öfkeyle dolup taştığını ve

beynimi zehirlediğini hissedebiliyordum, eğer konuşursam bu faydalı bir sohbet olmayacaktı. Cassie'ye şimdiden bir lakap bulduklarına inanamıyordum. İblis öldüren. Lanet olsun, öldürdüğü iblis babamdı!

"Geldiğin için teşekkür ederim, Whydar. Bu konuşmayı bitirmemiz gerektiğini hissediyorum. Yardımcılarım seni çıkışa götürür, hoşça kal." Ve arkamı dönüp kurdu orada bırakarak sarayıma ilerledim. Attığım her adım kalbimi dağlıyordu. Kendime asla ama asla olmayacak bir ilişki seçmiştim. Beş milyar insan ve milyarlarca iblis arasından kalbim, en olmayacak kişiye en talihsiz şekilde vurulmuştu. Duygularımdan ve bana hissettirdikleri acizlik hissinden nefret ediyordum. Gerekiyorsa Meredith kaltağı ile konuşacak, o büyüyü yapmasını isteyecek ve Draza'yı geri getirecektim. O ya da bu şekilde bu krallığın iki kişiye ihtiyacı vardı, ben yokken birinin burada olması gerekiyordu.

Kalbim dünyadayken beynim cehennemin soğuk savaşlarına yeterli gelmiyordu. Kanlı olanlar başladığında ruhen ve bedenen burada olmalıydım. Ve bunun da tek bir yolu vardı. Cassandra'yı yanımda tutmak. O kıza gitmeli ve kalbimi ellerinden almalıydım.

***

Bölüm 10

Yalnızım. Acınası bir şekilde kimsesiz.

Başımı kaldırıp atalarımın yüzyıllar önce kara büyülerle inşa ettikleri sarayın tavanına baktım. Üzerlerinde herhangi bir kıyafet olmayan son derece zarif, çıplak bedenlerini süsleyen tek aksesuarları kanatları olan insanlar vardı. Bu çizimler bana huzur veriyordu. O zamanlar melekler insanlarla benzer sanat akımlarından etkileniyorlardı. İnsanların dünyasında yaşayıp onları yakından incelerlerdi. Atalarım birer iblise dönüşmeden önce melektiler. Hepimiz gibi.

Yataktan yavaşça kalkıp ağır adımlarla odadaki gizli bölmeye doğru ilerledim. Bu, babamın kaybolduğu gecenin sabahı bütün eşyalarını gizlediğim bölmeydi. Babamın sevdiği sanatçı Da Vinci'nin kayıp tablolardan birinin asılı olduğu duvarın iç kısmındaydı.

Ellerimle tabloyu dikkatlice kavrayarak yerinden çıkardım. Aşağı koyup bölmeyi açmadan önce bir anlığına bakışlarım tabloya düştü. Babamın bu tabloyu neden sevdiğini eskiden anlayamazdım ama şu an anlaşılabilir geliyordu. Beyaz kanatlı ve siyah kanatlı birer figür vardı resimde, Leonardo resmi her zamanki gibi yarım bırakmıştı ama bu haliyle bile muhteşemdi. İyilik ve kötülüğü temsil eden iki varlık birbirlerine dolanmışlardı, Ying ve Yang gibi.

Tabloya bakmayı sürdürürsem beyaz kanatlı olanı Cassie'ye, diğerini de kendime benzeteceğimi biliyordum. Eseri dikkatlice yere koyarak parmaklarımı bölmenin ahşap yüzeyinde gezdirdim. Dev bir üçgenin içinde göz bebeği olmayan büyük bir göz figürü irili ufaklı dallarla çevrelenmiş, üçgenin tam ortasında havada duracak şekilde monte edilmişti. Bu figürü biliyordum, şövalyelerin zırhlarına işlenirdi. Tapınak şövalyelerinin.

Bölmeyi açıp tam olarak nerede durduğunu ezbere bildiğim ufak kutuya parmaklarımı uzattım. Kutu benim ona dokunduğumu hissetmiş gibi elimden kaçmak için bölmede ilerleyince diğer elimi duvara koyup destek alarak parmaklarımı bölmede ilerletip kutuyu yakaladım. Bölmenin kapağını kapamadan yatağıma geri dönüp kutuyu yavaşça örtünün üzerine bıraktım.

Küçüklüğümde keşfettiğim bu minik hazinenin içinde mavi bir zehir şişesi ve renkleri oldukça soluk mektuplar vardı. Babamın satırlarında hissedebileceğimden emin olmadığım bir duyguyu okumak istedim. Babamın da o duyguları hissettiğinden emin değildim, o taş kalpli bir adamdı. Benim gibi.

Mektuplar her zaman aynı şekilde başlardı. Bu sayede babamın mektupları yazdığı kişiye asla gönderemediğini düşünüyordum, belki de asla yollanmamışlardı. Bir ihtimal de babamın mektupların kopyalarını saklamasıydı. Satırlarda kaybolup gitmeden önce bir meleğin bir şeytana nasıl âşık olabileceğini anlamaya çalışıyordum.

'Değerli Lilian,

Seni görmeme izin vermiyorlar. Seni artık göremeyeceğimi, bir bedene sahip olduğunu söylüyorlar. Bir insan bedeninde nefes alabildiğini, ışığının kaybolduğunu söylüyorlar, Lily. Bana senin saf değiştirdiğini söylediler. Onları biliyorsun... onlar... yalan söyleyemezler. Melekler asla yalan söyleyemez.

Lilian, bizi bırakıp gitmedin değil mi? Geri döneceksin. Geri dönmelisin. Kalbim kırık, Lily. Ruhum dağılmış gibi hissediyorum. O kadar umutsuz hissediyorum ki sanki sonsuza dek böyle olacakmış gibi. Sonsuza dek lanetlenmiş, yalnız bir melek gibi.

Işığını Taşıyan Lucifer'in'

Bu ilklerden biriydi. Kâğıdı dikkatlice yatağa bırakıp diğer mektuba uzandım. Babamın muhtemelen yaşının daha büyük olduğu zamanlara ait bir mektuptu bu.

'Değerli Lilian,

Dönmeyeceğini biliyorum. Gidişinden bu yana elli kış geçti. Eğer senin gibi bir bedenim olsaydı elli karlı kış geçirmiş gibi üşüyebilir, yıpranabilir belki de imkânsız olsa bile yaşlanmış olabilirdim. Gözlerim seni görmeden kırışmış, kulaklarım sesini duymadan yıllanmış olabilirdi. Ama şimdi kalbim olduğunu hissettiğim yer, sensiz geçen kışlardan çok daha fazla yara aldı. Kalbim her dakika çekti bu cezayı. Her affediliş gününde bekledim seni. Beyaz kanatlarınla gökten inip af dilemeni ve affedilmeni izlemeyi bekledim. Evet, küçük Lily'im, hayallerimde kanatlarını tıpkı hatıralarımdaki gibi beyaz hayal ettim. Çünkü kanatlarının siyah olduğunu kabul etmiyorum, gözlerim görse bile kabul etmem. Meleklerin kanatları siyah olmaz çünkü. Sen bir meleksin, Lilith. Bize dönmelisin. Seni bekliyoruz, hâlâ geç değil. Affedilebilirsin.

Işığını Taşıyan Lucifer'in'

Babam Lilith'e âşıktı. Her zaman onu istemişti ama Lilith babamı sevememişti. Saf değiştirip şeytanların arasına katıldığında babamın ona karşı zaafını kullanarak onu da iblise çevirmişti. Babamın Tanrı'ya karşı gelip insanoğlunu lanetlenmesini istemişti. Onlara musallat olup dirilişe kadar insanların kalplerine kötülük akıtma görevini vermişti biricik Lilian'ı ona. Ama babam anlamıyordu. Ben anlıyordum. Lilith asla babamı sevmezdi, sevemezdi. Lilith kötüden daha kötüydü. O, Lucifer'in ışığını bırakıp karşı çıkma sebebiydi.

'Değerli Lilian,

Bana yazdın. Bana yan yana gelince kalbimdeki ışığı alevlendiren sözcükler yazdın. Bana cümleler yazdın, gözlerimde parlak elmaslar yaratan.

Evet, bir bedenim var. Artık görüyor, dokunuyor ve gülebiliyorum. Ağlayabiliyorum, Lilith. Bu o kadar mükemmel bir şey ki... Sanki bir şey bedenimin merkezindeki enerjiyi alıp ışığı o küçük elmaslara koyuyor gibi. Elmaslar yanaklarımdan düşüyor, bazen kalbime isabet ediyor sanki. Seninle beraber ağlayabilmek isterdim.

Bedenim güçlü bir erkeğin bedeni. Tanrım... insanlar o kadar mükemmel ki. Seveceğini düşündüğüm çıkık elmacık kemiklerim, havalı bir âdemelmam ve koyu lacivert gözlerim var. Saçlarım da senin şimdiki kanatların gibi kömür karası. Ama yine de parlak sevgilim. Gözlerim de parlıyor. Ah, beni seveceksin! Seveceğini düşünüyorum çünkü gözlerim ben yaşadığım süre boyunca sana hep aynı bakacak, Lily. Tıpkı küçüklüğümüzdeki gibi aşkla. Sana her zaman aynı bakacağım, Lily. Seninle ağlarken bile...

Not: Ne istersen yapacağım.

Işığını Taşıyan Lucifer'

Babamın melek formunu bırakıp bir insan bedenine yerleşmesi bana çoğu zaman tuhaf geliyordu. Aslında tuhaf gelen babamın Lilith'i bir erkek ya da kız olmadan da istemesiydi. O sadece bir ışık huzmesiyken de sevmişti onu. Işığı Lilith'in karanlığını bulmuş, onu iyileştirmeye çalışmıştı. Ama bazı kalpler iyileştirilemezlerdi. Lilith o kadar karanlık bir kalbe sahipti ki ışık getiren büyük melek Lucifer bile onun kalbini aydınlatamamıştı. Babam ona olan aşkıyla yolu şaşırıp iblise dönüşmüştü. Son mektubundan yirmi yıl sonra babam bir mektup daha yazmıştı.

'Değerli Lilian,

Artık aynı taraftayız. Söz verdiğim gibi gereken her şeyi hazırladım. Kara-askerlerim eksiksiz bir şekilde kapımızda bekliyor olacak. Lily... artık evlenebiliriz. Ruhlarımız ebedi beraberliğe hazırlar, sadece küçük birkaç fedakârlık gerekiyor.

Yıllarca gözyaşı ve şarap dışında bir şey tatmamış dudaklarım aşkı tadabilecek nihayet. Seninle olabilmek için ışığımdan vazgeçtim. Gözlerime yeniden ışıklar dolacak. Beraber omuz omuza ışığı taşıyabileceğiz.

Ah değerli Lilian, kanatlarım siyah. Katrana bulanmış ağır bir gölge gibi taşıyorum sırtımda onları. Bazen o kadar ağır geliyorlar ki... Onlardan vazgeçmeyi düşünüyorum. Her şeyden vazgeçmeyi diliyorum ama sonra aşkın geliyor gözlerimin önüne somut bir şekilde.

Aşk için yaratıldık, değil mi? Aşkı tadabilmek için var olan ruhlarız biz. Belki de her şey sona erdiğinde affediliriz, güzel bir şey uğruna kötü yolu seçtiğimiz için.

Ah Lilian... Kalbimin taşlaştığını hissediyorum. Keranu da benimle aynı anda saf değiştirdi, dediklerini uygulamama yardım ediyor. Ama bazen bakışlarını

yakalıyorum, Lily. Keranu bana her şeyi benmişim gibi bakıyor. Dağılıyor ruhum onu görünce. Çünkü biliyorum ki ben sadece bir kadını seviyorum. Değerli Lily'imi. Keranu'yu asla sevemem. Kalbi kırılacak, Lilith. Bir meleğin kalbini kırmak istemiyorum.

Son olarak sevgili meleğim, bana güvenebilirsin. Aşk her şeyin üstesinden gelecektir. Bizi anlayacaktırlar, Lilian. Diğerleri bizi anlayacaktır, aşkı tadan her ruh anlar bunu. Kıyameti getireceğiz beraber olabilmek için.

Işığını Kaybeden Lucifer'in'

Mektubu diğerlerinin üstüne dikkatlice yerleştirdim. Kutuyu kapatıp bölmeye koyarken aklımda annem vardı. Keranu benim sevgili annem, asla onu sevmeyecek bir adamı seçmişti.

Kendimi son birkaç gün yaptığım gibi tembelce yatağıma bıraktım. Kaderim annemin kaderi gibi mi olacaktı? Ben de beni sevmeyecek bir kızla mı ilgileniyordum? Gözlerimi kapayıp düşüncelerimi dağıtmaya çalıştım, Cassandra yokluğuyla bile dikkat dağıtıcıydı.

***

Bölüm 11

"Belki de yer bulucuyu biraz daha kurcalamalıyız." Aloha eliyle Katze'nin ensesindeki deriyi kaldırıyormuş gibi yaptı. "Yani dövmeli derisini yüzmeliyiz," dedi elini hızla vampirden uzaklaştırarak. Değil derisini yüzmek, Aloha vampire dokunduğu an Katze onu yerdi, ciddi anlamda yerdi.

Katze'nin tıslamasına fırsat vermeden parmaklarımı şıklatıp bana bakmalarını sağladım. İkisi de kollarını göğsünde kavuşturmuş, memnuniyetsizlik dolu bakışlarını üzerime yöneltmişlerdi. "Çocuk gibi davranıyorsunuz," dedim sinirlerime hâkim olmaya çalışırken gıdaklayacakmış gibi çıkan sesimle. "Eğer dövmenin GPS gibi çalıştığını düşünürsek çoktan burada olmalılardı." Avcılar dakiklerdir, eğer Katze'nin dövmesi onlara yerimizi bildirmiş olsaydı şimdiye çoktan tepemize binmiş olurlardı. Şu anki gibi temiz kıyafetlerle girişin önündeki mutfak masasına kurulmuş olmazdık.

Aloha sessizce küfür ederek kollarını çözdü. Cebine uzanıp sigarasını çıkardığında gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Avcılar kıçımızı kaynatmaya geliyorlardı ve Aloha'nın tek sıkıntısı nikotin miydi yani? Ona aldırmayarak sağ yanımda her an patlamaya hazır olan bir bomba gibi tıkırdayan vampire

döndüm. Katze dişlerini durmadan birbirine vuruyordu ve görünüşe bakılırsa bundan haberi yoktu. Yıkanıp çıktığından beri gözleri boş, bomboş bakıyordu. Ya da belki Aloha'ya bakıyordu.

İç çekerek ellerimi masaya uzattım. Sorunlar bitmiyordu ve tuhaf bir şekilde sanki her şeyi benim çözmem gerekiyormuş gibi hissediyordum. Vampir dişlerini bir kez daha tıkırdatınca dayanamadım. "Katze'nin kana ihtiyacı var," dedim sertçe. Katze hiçbir şey söylemedi Aloha ise omuz silkti. Bu kez gözlerimi devirebilirdim. Lanet iblisçe çocuk gibiydi.

"Damağını bu yüzden mi kemiriyor?"

Katze ben ona müdahale edemeden ayağa kalkıp ellerini masanın üzerine koydu. Bedenini hafifçe öne eğerek tehditkâr bakışlarını Aloha'ya dikti. "Bir tek söz söyle piç. Tek bir söz yeter boynunu bir dal gibi kırmama. Tek bir söz!"

Katze dediğini yapabilecek güçteydi ve maalesef oldukça ciddiydi. Aslında lütfen kelimesini kullanırsa işlerin daha çabuk halledilebileceğini düşünüyordum ama iblisler dünyasında kimse lütfen demiyordu. Daha çok herkes kıçımı öp tavırlarındaydı.

Vampirin kolunu dikkatlice çekerek yerine oturttum. Bacak bacak üzerine atarak yüzünü ufak mutfağımın diğer tarafına çevirdi. "Avcılar geldiğinde yanında güçlü bir vampirin durmasını istiyorsan, kanınla Katze'yi beslemen gerekiyor. Bu şekilde çok güçsüz." Son kelimeyi söylediğimde vampirin belirli belirsiz homurdandığını duydum.

Aloha gözlerini abartılı bir şekilde kocaman açarak sanki ben ona ölümü teklif etmişim gibi baktı. Önce gözlerini açtı, sonra da ince dudaklı büyük ağzını oval şekilde yapıp görüntüsüne daha dramatik bir hal kazandırmaya çalıştı. Kanını vermeyecekti. "Şaka yapmıyorsun." Tek kaşını kaldırarak dikkatli bakışlarıyla yüzümü okumaya çalıştı. Şaka yapmadığımı anladığında omuzları çökmüştü. "Hayır," dedi zayıfça. Sonra tekrar ve tekrar bunu onaylamadığını belli eden sözler sıralayıp sandalyesinde rahat-

sızca kıpırdandı, o konuştukça Katze homurdanıyordu. Vampir onu son gördüğümden bu yana daha yabanileşmişti.

Nihayet Aloha'yı ikna ettiğimizde iblisçe kolundaki gömleği sıvayıp deri ipler bağladığı kalın bileğini açıkta bıraktı. Katze'nin burnunu dikip ihtiyacı yokmuş gibi davranmasını bekledim ama saniyesinde iblisçenin yanına gidip iki eliyle kolunu sabitlemişti. Dişlerini geçirdiğinde ben de Aloha da bakmamak için başımızı çevirdik.

"Aidanhell bazen kan emdirmenin iyi hissettireceğini söylemişti," dedi acıdan kısılan sesiyle. Tepeden tırnağa kızardığımı belli etmemek için mutfaktan ayrıldım. Ah, evet, bazen oldukça iyi hissettiriyordu, özellikle de Aidan benim kanımı emerken. Fazlasıyla iyiydi. Ama anlaşılan herkeste aynı etkiyi yapmıyordu.

Koridoru üç hızlı adımda geçerek odama ulaştım. Kapıyı kapatıp sırtımı ahşap zemine dayadım. Gözlerimi kapatıp dua okumak istiyordum, diğerlerinin önünde bunu yapabilir miydim, bilmiyordum. Tek bildiğim Tanrı'ya dua etmek istediğimdi. Dönüşümümden bu yana içimde hep bu açlığı hissetmiştim. Sanki ruhum iki parçaya ayrılmış gibiydi. Kötü ve fahişe kılıklı olan, iyi ve melek haresi taşıyan.

Kafamı hissettiğim nefret ve kararsızlığın etkisiyle hızlıca kapıya vurdum. Deliriyordum, sonunda gerçekten de deliriyordum.

Kaç dakika gözlerim kapalı bir şekilde kapıya yaslandığımı bilmiyordum ama sesleri duyduğumda henüz dualarıma yeni başlamıştım. Biri tüm gücüyle kapıma yüklenip kırmaya çalıştığında şaşkınlıkla tökezleyerek öne düştüm. Avcılar gelmiş olmalıydı. Yeni aksiyonlu hayatımda dua bile etmeye vaktim yoktu. Umarım Katze ve Aloha zamanında davranıp onlarla başa çıkabiliyorlardır.

Kapı ardına kadar açıldığında adrenalin vücudumu ele geçirmiş, kulaklarımı her şeye ama her şeye tıkamıştı. Sanki bir barda gibi yoğun sesler silsilesi içindeydim. Kendi ırkım olduğunu

zannederek büyüdüğüm insanlarla savaşmak, belki de içlerinden birkaçının canını almak üzereydim. Karşımdakinin Katze olduğunu fark ettiğimde ses bulutları biraz olsun dağılmışlardı.

"Burada ne işin var?" diye sordum omzundan tutup onu içeri çektiğimde. "Az kalsın lanet olası kapımı kırıyordun. Neyin var senin?" Katze sanki bacaklarının onu taşıyacak güçleri yokmuş gibi dizlerinin üzerinde yere yığıldı. O yeşil parlak bakışlar gitmiş yerine daha parlak ve daha olağan dışı yırtıcı gözler gelmişti. Katze, bana onu tanıdığımdan beri hiç görmediğim bir ifadeyle bakıyordu. Çaresizlikle.

"Yemin ederim ona ne oldu, bilmiyorum. Tek yaptığım kanını emmekti." Beynimin olasılıkları değerlendirmesine fırsat tanımadan Katze'yi sollayıp içeri, Aloha'nın yanına koşturdum. Yerde yatan iblisçenin bedeni sarsılıyor ve ağzından köpük çıkarıyordu. Üzerine eğilip sarsılan bedenini yakalamaya çalıştım. İki elimle omuzlarını tutup onu yan çevirdim. Göz bebekleri yukarı kaçmış, bembeyaz gözlerle inleyerek sarsılıyordu. Ağzından akan kırmızı köpük, afallayıp onu bir anlığına bırakmama sebep oldu. Aloha o bir anda sırt üstü devrilip ağzından daha fazla köpük ve hırıltı çıkarmaya başladı.

Dehşete kapılmıştım. Katze çoktan gelmiş, kapının önünde çaresizce beni izliyordu. "Yemin ederim ben yapmadım," diyordu devamlı. Tabii ki Katze onun kriz geçirmesine sebep olacak bir şey yapmamıştı. Yoksa yapmış mıydı? Tanrım... Neden böyle bir şey yapsın ki? "Bir çeşit kriz geçiriyor olmalı." Elimin tersiyle iblisçenin alnına dokundum. Tanrım, yanıyordu!

"Avcılar gelmek üzere. Onu iyileştirmeliyiz."

Başımı kaldırıp vampir dostuma kötü kötü baktım. Biraz daha duyarlı olması gerekiyordu. Gözlerimi kapayıp dudaklarımı birbirine bastırdım. İstediğim en son şey gereksizce yapılan bir tartışma olurdu. "Onu iyileştirmeliyiz çünkü o benim dostum. Bu yüzden onu iyileştirmeliyiz. Kendi kıçımızı korumak için değil." Katze kaşlarını çatıp hiçbir şey demeden odayı terk etti.

Aloha'nın başını alıp bacağıma koydum. Bedeni hâlâ sarsılıyordu ama artık biraz daha yavaşlamıştı. Bu yavaşlık canımı sıkıyordu, sanki kaçınılmaz olana yaklaşmışız gibi hareketleri eski coşkusunu kaybediyordu. Elimle alnındaki saçları çektim, iblisçenin hayatını kaybetmesini istemiyordum. Kimseyi kaybetmek istemiyordum.

Ve her şey durdu. Sarsılan iblisçenin bedeni, ağzından çıkıp daha önce aldığı İran halısını mahveden kanlı köpükler, ayaklarının dolaba çarparken çıkardığı ritmik sesler... hepsi durmuştu. Zaman durmuştu.

Saçlarımı savuran hafif bir meltemle melek karşımda belirdiğinde, elimi Aloha'nın alnından çekip yanaklarıma götürdüm. Lanet olsun ki ağlamıştım. Elimin tersiyle gözyaşlarımı silip hızlı hızlı kirpiklerimi kırptım. Kimsenin önünde ağlayamazdım, ben sert kızlardandım, değil mi?

Gözyaşlarımın daha fazla akmayacağından emin olduğumda başımı kaldırıp kapının önünde duran, parlak tozlar içinde bir mücevher gibi parlayan varlığa baktım. Melek bu sefer her zamankinin aksine simsiyah giyinmişti. Tıpkı benim gibi siyah bir pantolon, koyu gri bir tişört, siyah deri ayakkabılar ve siyah deri ceket. Ama tüm bu karanlığa inat kadife gibi pürüzsüz bir teni, parlak mavi gözleri ve altın sarısı saçlarıyla her zamanki ihtişamı ile karşımda dikiliyordu. Kanatlarını içine çekmişti.

"Ona ne oldu, bilmiyorum," dedim fısıltı gibi çıkan bir sesle. Melek bir an için parlak gözlerini benden alıp Aloha'ya çevirdi. Tekrar bana döndüğünde kaşları çatılmıştı. "Beladan uzak duramıyorsun, avcı. İblisler ve hizmetkârıyla bağların var sanki."

Boş boş gözlerine baktım. "Evet, bağım olmalı çünkü onlardan biriyim, unuttun mu?" Kanatlarımın başlarını yavaşça sırtımdan çıkarıp iki omzumdan da görülecek şekilde genişlettim. Meleğin dudağının yanı hafifçe kıvrılınca kanatlarımı tekrar içeri çektim. İblis olmama gülüyor muydu yani?

Melek mırıldanarak yanımıza yaklaştı. "Evet, evet iblissin." Aloha'yı tutup kucağımdan aldı. Yere sırt üstü bir şekilde yatırıp iblisçenin kol ve bacaklarını açtı. Biraz geriye çekilip ona yer açmaya çalıştım. Melek, iblisçenin hemen yanına oturup elini alnına koydu.

"O ölüyor, Cassandra," dedi elini Aloha'dan çekip ayağa kalkarken. Nasıl yani, büyülü sözler yok muydu?

"Ama neden?" Anlayamıyordum. Yeniden yere eğilip yavaşça iblisçenin yanına oturdum. Zaman durduğu için mi, yoksa ölüyor olduğu için miydi, bilmiyorum ama Aloha kesinlikle kaskatı kesilmişti. Melek ağır adımlarla yanıma gelip elini omzuma koyduğunda hâlâ aniden gelen bu ölümü düşünüyordum, bir şeyler yanlış gibi geliyordu.

Melek başını sağa sola sallayıp mavi gözlerini gözlerime dikti. "Sakin ol, avcı. O ölüyor çünkü Katze onu zehirlemiş." Ürpererek gözlerimi kaçırdım. Katze, Aloha'yı nasıl zehirlemiş olabilirdi ki?

"Katze onu zehirleyerek bir vampire dönüştürmüş," dedi sarışın melek yüzünde anlayışlı bir ifadeyle. "Tam olarak dönüşümünü tamamlayabilmesi için ölmesi gerekiyor. Yani sanırım birazdan bu zaten gerçekleşecek. Aloha dönüşüm geçirdikten sonra kollarındaki Morgain incileri silinecek, artık Aidanhell'e bağlı olmayacak."

***

Melek gittikten dakikalar sonra bile hâlâ yerde kıpırdamadan duruyordum. Aloha'nın bedeni artık sarsılmıyor, bir ölü gibi hareketsiz duruyordu. Güzel kahverengi gözleri açık bir şekilde bomboş bakmasa, bir ölü olduğunu düşünebilirdim.

Yavaşça kalkıp üzerimi düzelttim. Pantolonum Aloha'nın ağzından çıkan kırmızı köpüklerle lekelenmişti. "Ben yapmadım,

Cass," dedi Katze hızla odaya dalarken. Bunu kaç kez söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Durmadan çaresizce bu cümleyi tekrar ediyordu. Bakışlarımı kaldırarak arkadaşımın endişe dolu yüzüne baktım.

"Ona ne olduğunu biliyorum, Katze," dedim yerde yatan hareketsiz bedene bakarak. Aloha'ya ne olduğunu biliyor olmam bu konuda ne yapacak olmamı aydınlatamıyordu.

"Onu istemeyerek bir vampire dönüştürmüşsün."

Katze bir an için şaşkınca yüzüme bakıp ardından deli gibi gülmeye başladı. Öyle ki artık gülerken gözyaşlarını tutamıyor, yanaklarını kanla ıslatıyordu. Kesik kesik solurken, "Ne vampiri, ne dönüştürmesi?" diye sordu. Ben de onun düşündüklerini düşünmüştüm ama melekler yalan söylemezdi.

"Bir melekle görüşüyorum. Bunu bana o söyledi. Ayrıntılardan bahsedemem çünkü ben de bilmiyorum." Çekik yeşil gözlerini şüpheyle kısıp bana baktı. Artık gülmüyordu. "O meleğin adı ne?"

Cevap vermek için ağzımı açınca cevabın bende olmadığının farkında varıp afalladım. Nasıl olur da adını hiç sormazdım? "Bunun konumuzla bir ilgisi yok," dedim rahatsız olmuşçasına bakışlarımı kaçırarak. "Aloha dönüşüm geçiriyor, çok yakında bir vampir olacak."

"Meleğin adını bilmiyor musun?" Bu kez sesinde ciddi bir tereddüt vardı. Katze gözlerini kırpmadan vereceğim yanıtı bekliyordu. Aslında ben de vereceğim yanıtı bekliyordum, yani en azından bir yanıt verebilmeyi umuyordum. "Ona bunu hiç sormadım."

Katze rahatlayarak nefesini bıraktı. "Eğer adını söylemediyse bu sana yeterince güvenmediğini gösteriyor, isimler büyülüdür. Senin melek, adını sana söylemeyerek ona yapabileceğin kötü şeylerden korunmak istemiş olabilir." İşte şimdi saçmalıyordu. "Bir meleğe neden kötü bir şey yapayım?" dedim ters ters yüzüne bakarken. Tanrı aşkına, birazdan vampir olacak bir adamın ya-

nında tamamen saçma sapan bir mevzu hakkında konuşuyorduk. Ve avcılar da kapımızdaydı.

Vampir tek kaşını kaldırarak alayla gözlerime baktı. "Sen bir iblissin, o da bir melek. Elbette ki sana güvenmiyor." Durup bir an için Aloha'ya baktı. "O sana güvenmiyorsa sen neden ona güvenesin? Aloha'nın bir vampir olacağı falan yok. İnsanlar vampire dönüşemezler, Cass. Bu sadece bir efsane." Dediklerini onaylayıp onu sevindirmek istemiyordum ama lanet olsun ki haklıydı. Benim de bildiğim gibi bu sadece bir efsaneydi.

Ama diretmekte kararlıydım. Bu konuyu anlayabilmem için irdelemem gerekiyorsa bunu yapacaktım. "Efsaneye göre insanlar nasıl dönüştürebiliyordu peki?"

Katze bir an için bunu düşündü. Konuşmaya başladığında sesi pek emin gelmiyordu. Muhtemelen sallıyordu. Umursamadım. "Sanırım... vampirlerin kanlarını onlara vermeleri gerekiyordu."

"Aloha'ya kanından verdin mi?"

"Şeyy," dedi tereddütle. Bakışlarını kaçırıp geriye doğru birkaç adım attı. Bu konuyu konuşmadan bir çocuk gibi kaçabileceğini sanıyorsa yanılıyordu. "Şeyy ne Katze?" dedim üsteleyerek.

"Kanını emerken boğazımı sıkmış olabilir ve ben de elimi boğazıma götürüp sonra onu tırmalamış olabilirim." Durup uygulamalı bir şekilde göstermek için eliyle boğazını tuttu. "Tırnakları boğazımı delip kanatmıştı. Oraya dokunduğumda kan parmaklarıma bulaşmış olmalı. Sonra onu tırmalayınca da ona geçmiştir. Aman Tanrım! Bütün bunlar bu şekilde olabilir mi?"

Bilmiyordum. Tek bildiğim başımızın ciddi anlamda belada olduğuydu. "Lanet olsun, avcılar kapımızda ve sen arkadaşımızı bir vampire çeviriyorsun." Katze hoşnutsuzca dudaklarını büzdü. "İlk olarak o arkadaşımız değil ve o olmadan da başımızın çaresine bakabiliriz." Elimi sallayarak onu susturdum. Saçmalamasını dinleyecek vaktim yoktu. "Efsanelerde yazılanlara göre bir insan vampire dönüştüğünde tam olarak neler oluyor?" Dönüp iblisçe-

nin yerde hareketsizce yatan bedenine baktım, parmağımla hafifçe kolunu dürttüğümde buz gibi soğuk olduğunu fark ettim. Tanrım, gerçekten de buz gibiydi. O ciddi anlamda ölüyordu. Aidan, hizmetkârını öldürdüğüm için canıma okuyacaktı. Aidan'ın canı cehenneme, arkadaşım ölüyordu!

Katze, gözlerini tavana dikip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hmm," dedi yavaşça. "Tam olarak bilmem imkânsız. Küçükken bunlar bana anlatılırken sadece birer masal olduklarını düşünüyordum." Gözlerimi devirerek mırıldandım. "Aloha pek de masal olduğunu düşünmüyor." Katze beni duyduysa da ifadesini değiştirmeden düşünmeye devam etti.

"Cass," dedi aniden bir şey hatırlamış gibi gözlerini kocaman açarak. "Aman Tanrım, Cass!" Yalpalayarak yerden kalkıp yanına gittim. "Ne oluyor?" dedim elimle kolunu tutarak bana bakmasını sağladığımda. Vampir kendine hâkim olamıyor gibiydi, bir şey hatırlamış ve o bir şey onun bütün sakinliğini ele geçirip bırakmasını sağlamıştı.

Ne kadar derine batabilirdik ki daha?

Katze odaklanamayan gözlerini nihayet bana çevirdiğinde, bakışından ürkmüştüm. Aniden söyleyeceği şeyi duymak istemediğimi fark ettim. Gerçekten de bilmek istemiyordum.

"İnsanların vampire dönüşmüş olanları bizlerden farklı olur. Yani esas vampirlerden daha farklı bir anatomik yapıları olur."

"Yarasaya dönüşemiyorlar yani?"

Katze gözlerini devirdi. Az öncekinden daha az korkmuş bir şekilde tane tane konuşmaya başladı. Bu minik şakam onu biraz olsun kendine getirebilmişti. "Hayır ahmak, dönüşemiyorlar. Bildiğin üzere biz de dönüşemeyiz. Sadece onlara vampir demek pek doğru olmaz. Strigoi demek sanırım daha doğru olur."

Katze'nin dudaklarından strigoi sözcüğü çıkar çıkmaz Aloha yerde acıyla inledi. Tekrar vampire baktığımda, "Öldürmeliyiz onu," dedi bir robot gibi duygusuzca. Bir adım geri çekilip iblis-

çenin yanına koşmadan hemen önce Katze kollarıma sarılıp beni olduğum yere çiviledi. Aloha'ın inlemeleri odada yankılanırken vampirin suratına anlamayarak bakıyordum.

Katze gözlerini kocaman açıp tırnaklarını tenime geçirdi. Ne olursa olsun Aloha'nın yanına gitmemi istemiyordu. Onu dinlemem gerekiyordu. "Şimdi o kıçına sahip ol ve sakın bir yere gitme," dedi sertçe. Kolumu bir kez daha ondan kurtarmaya çalışıp terslendim. "Ne saçmalıyorsun be?"

Vampir başını sabırsızca sağa sola salladı. "Anlamıyorsun. Strigoilerden biri olduğunda seçme şansımız kalmayacak. Asıl o bizi öldürmek isteyecek. İnan bana Aloha, onlardan birine dönüşeceğini bilseydi onu öldürmemizi isterdi."

Bu saçmalığa artık daha fazla katlanamayacağımı fark ettim. Kolumu sertçe elinden kurtarıp acıyla inleyen arkadaşımın yanına döndüm. Aloha'nın bedeni her geçen saniye daha da soğuyor fakat tüm vücudu akıl almaz şekilde terliyordu. Katze, Aloha'nın diğer tarafına geçip elindeki hançeri kaldırdığında Aloha'nın su içindeki kıyafetlerini çıkarıyordum.

"Ne yapıyorsun?" dedim bağırarak üzerine atıldığımda. Vampirin elindeki hançer düşmemizin etkisiyle fırlayıp odanın bir köşesinde gözden kayboldu. Katze söverek beni üzerinden itti. "Boku yedik, tamam mı? Bir strigoi ile kimse uğraşamaz. Sen ya da ben bile. Kaçık avcı arkadaşların sonumuzu getiremeyecekse bile bu adam canımıza okuyacak. Strigoiler beslenmek ve öldürmek için yaşarlar."

"Onu bu duruma sen soktun!" dedim bağırarak. "Onu bu duruma sokan sensin ve yediğin boku beraber temizleyeceğiz. Şimdi o mızmız kıçını al ve Aloha'yı şu lanet yerden götürelim." Katze bir an için sinirle tısladı. Bana kurtlara yaptığı gibi dişlerini göstereceğini düşünmüştüm ama bunun yerine söylenerek yanıma gelip Aloha'nın kolunu omzuna attı.

Hayatım yeni bir bilinmezliğe sürüklenirken bildiğim tek bir şey olduğunu fark ettim: İyilik asla ölemezdi. Siz ne kadar terk

ettiğini düşünseniz de iyilik asla sizi bırakmazdı, o yaratılışınızda genlerinize kazınmış bir koddu. Tıpkı kötülük gibi.

İyiliğin beni bırakmadığını biliyordum. Ben de Aloha'yı bırakmayacaktım. Bir ay boyunca benimle sanki kendi kardeşiymiş gibi Jo'yu arayan o iyi adamı bırakmayacaktım. Dostumun bana ihtiyacı vardı.

***

"Bunu yapabileceğini biliyoruz."

Meredith, benim onu her ziyaret etmemden önce yaptığı gibi hücresinin en köşesine gidip kıvrılmıştı. Duvarın kesiştiği yere gidip oturmuş, dizlerini de vücuduna yaslamıştı. Ona anlattıklarımı dinlemiyor gibi davranıyordu.

Onu bu çürümüş iğrenç yere bıraktığım için kendimle gurur duyuyordum. Artık dayanamaz hale geldiğinde pes edecekti. Sabretmem gerektiğini biliyordum. Merr öyle her istediğinizde size ötecek bir kuş değildi. Daha çok ondan bir şeyler öğrenmeniz için onu boğazlamanız gerekiyordu. Umutsuzca Merr'i boğazlamak istiyordum.

"Eğer bize yardımcı olmazsan biz de sana yardımcı olamayız, Meredith," dedim bir kez daha durumun önemini vurgulamak için ona büyü yaparken. Bu, hücresine geldiğimden beri devam eden bir durumdu. O yanıt vermiyordu, ben de ona işkence ediyordum. Bu tekniği Draza'dan öğrenmiştim. Zihinleri yakan berbat bir büyüydü, Merr'in ağlamasına bakılırsa aynı zamanda etkiliydi de. Cadı gölgelerde kalmaya devam ederek, "O büyüyü yapamam ben," dedi. Sesi öyle berbat geliyordu ki oyun mu oynuyordu yoksa gerçekten canı mı yanıyordu, emin olamıyordum.

Rohan yanıma gelerek cebinden çıkardığı beyaz bir mendille alnını sildi. "Bu daha ne kadar sürecek?" dedi zindanın içindeki cadıya bakmamaya çalışarak. İblisçemin yaşlı kalbi

işkencelere dayanamazdı, Aloha ve onun arasındaki en büyük fark da buydu zaten.

"Meredith kabul ettiğinde bitecek, Rohan." Durup Merr'in belirli belirsiz kıpırdayan gölgesine baktım. "Burada beklemene gerek yok, istersen gidebilirsin." Rohan bunu gerçekten de istiyordu, gözlerindeki ifadeden burada olmamak için her şeyi yapabileceğini anlıyordum ama gitmedi. "Sen işini hallet, kral," dedi sertçe.

Sırıttım. Bu adamı seviyordum. Gözlerimi tekrar Meredith'e çevirdiğimde cadının bu kez lavabosuna doğru gitmekte olduğunu gördüm. Bağırmaktan kısılmış güçsüz bir sesle, "Neye benziyorum, Aidan?" dedi. Aynası yoktu, bir ayna istediğini biliyordum ama onu bu lüksten mahrum bırakmak istemiştim. Güzelliğiyle övünen kızıl kaltağın kendisini görebileceği bir su birikintisi bile yoktu.

"Neye benzediğini bilmiyorum," dedim sıkılmış gibi. Sıkılmıştım. Lanet olası büyüyü bize vermesini ve Draza'yı çıkartmasını istiyordum. "Ama neye benzeyeceğini bilebilirim. Eğer bize yardımcı olmazsan aklına gelen en berbat şekle dönüştüreceğim seni."

Meredith zayıf elleriyle lavaboyu bırakıp topallayarak yanıma geldi. Bacaklarında bir problem olmadığını biliyordum, klasik Merr her zamanki gibi iş başındaydı. En iyi yaptığı şeyi yapıyordu, oyun oynuyordu.

"Draza'yı uyandıracağız ama sonra tekrar bayıltacağız. Benim sözlerimi dinleyene kadar kendinde olmayacak. Bunu sağlayabilir misin?" Meredith elleriyle parmaklıklara tutunup masum bir kızmış gibi gülümsedi. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Çukurdan kimseyi uyandıramam. Çukura gidenler geri dönülemez bir uykuya yatarlar. Bunu çok iyi biliyorsun."

Alnımı demir parlaklıklara dayayıp gözlerimi kapadım. Meredith'in saçmalamasını duymak bende intihar etme isteği uyan-

dırıyordu. "Annen çukurdan döndü." Cadıya bakmıyordum ama yeşil gözlerini kocaman açarak gerilediğini hissedebiliyordum. Başımı kaldırarak heyecanla cadının gözlerini aradım. "Kardeşlerinden de haberim var," dedim zevkle sırıtırken. Meredith yüzünde mutlak bir şok ifadesiyle dinliyordu sözlerimi. "Annenin seni geri diriltmek için çukura gittiğini biliyorum."

Meredith yavaş adımlarla geri çekilerek az önce geldiği kuytu köşeye büzüldü. "Annem çukura gitti ama oradan bir daha dönmedi." Bu ihtimalin ben de farkındaydım ama üzerinde düşünmek istemediğim bir şeydi bu. Lilith'in çukurdan dönmüş olduğunu farz ediyordum. Dönmüş olmalıydı.

"Cassandra'nın doğuşunu hatırlıyor musun?" dedim bu kez farklı bir konuya değinerek. Cassie'nin adı geçtiği için arkamdaki Rohan sıkıntıyla iç çekti. İhtiyar, Cassie'ye olan saplantımın sonum olacağını düşünüyordu.

"Cassie'nin hiçbir şeyini hatırlamıyorum. Başlangıçta sadece ben ve Marcus vardık."

Bu, üzerinde düşünülmesi gereken bir şeydi ama ne yazık ki hiçbirimizin zamanı yoktu. Düşünmek için bile. "Belki Cassie sizden daha büyüktür," dedim bu kez. Meredith homurdanıyormuş gibi sesler çıkardı. Onu duyamıyordum.

"Ne diyorsun, cadı?" diye sordum sertçe.

"En büyüğümüz Marcus," dedi cadı bu kez kendinden emin bir sesle. "Beni dişleyip öldürmeye çalıştığında ben henüz bir bebektim. Ortada başka bebek de yoktu. Cassie bizden önce dünyaya gelmedi." Cadı, Cassie'den sevmediği bir şeymiş gibi bahsediyordu, onu sevmiyordu. Elbette ki sevmiyordu, bana onu ne ile öldüreceğimi bile söylemişti. Kader mızrağıyla onu öldürebilirdim, bu bilgi için Meredith'e minnettar olmalıydım.

"Her neyse," dedim tereddütle. Rohan onaylarcasına başını salladı. Buradan bir an önce gitmek istiyordu ve ben konu açtıkça yaşlı adam buraya mahkûm oluyordu. Haksız sayılmazdı, burayı

ben de sevmiyordum ama mecburdum. "Bu büyüyü yap, Meredith. Seni buradan çıkarırım, söz veriyorum."

Cadı bir fahişe gibi kahkaha atıp kıvrak adımlarla parmaklıklardan uzaklaştı. Az önceki topallayan halinden eser yoktu. "Söz veriyorsun demek saygın şövalyem?" dedi flört eden ağdalı sesiyle. Başımı olumlu anlamda sallayıp "Bağırsaklarını da deşmeyeceğim, sadece gitmene izin vereceğim."

Cadı iri yeşil gözlerini masumca kırparak, "Söz mü?" diye sordu. Onu boğazlamak istiyordum, kardeşime yaptıkları için ondan nefret ediyordum. Asla gitmesine izin vermezdim ve kaltak da bunu biliyordu. Fakat, "Söz," dedim kendimden emin bir sesle.

Meredith bu kez parmaklıklara yaklaşarak bakışlarını benden Rohan'a kaydırdı. "İhtiyar sana her büyünün bir bedeli olduğunu öğretmedi mi?" dedi meraklı sesiyle. Hâlâ flört eder gibi konuşması sinirime dokunuyordu. Elbette ki her büyünün bir bedeli olduğunu biliyordum.

"Halletmem gereken şeyler var," dedim dikkatli konuşmaya çalışarak. Meredith'e her şeyi anlatmak gibi bir amacım yoktu. Bilmeyi hak etmiyordu. "Yanımda duracak güçlü bir iblise ihtiyacım var." Cadı uğursuz sırıtışına devam etti. "Cassandra yanında duracak kadar güçlü bir iblis, onu dünyadan getirmek Draza'yı çukurdan getirmekten daha kolay." Bunu düşünmediğimi mi sanıyordu? Draza'ya zaten Cassandra'yı getirene kadar ihtiyacım vardı. Sonrası... sonrasını bir şekilde halledecektim.

"Draza'nın o çukurdan çıkması gerekiyor. Ne pahasına olursa olsun." Vampirlere karşı bir savaş başlatacaksam, olabilecek her türlü desteğe ihtiyacım vardı. Kurtadamların ne kadar süre benimle olacağı kuşkuluydu. Bir anda beni bırakıp karşı tarafa geçebilirlerdi, iblislerin dünyasında kimseye güven olmazdı.

Meredith flörtöz bakışlarını gözlerime sabitledi. Gözlerinde aç bir bakış vardı, neye aç olduğunu biliyordum. Sınırsız bir güce açtı, Meredith. Onunki erkeklere ya da kadınlara karşı olan bir açlık değildi. O karanlık ruhu sevgiye de aç değildi. "Bazen,"

dedi bana daha da eğilirken. "Bazen 'ne pahasına olursa olsun' çok büyük anlamlar ifade edebilir, Aidan."

"Draza'yı çukurdan çıkar, yeter. Geri kalanı ile ben ilgilenirim." Her büyünün bir bedeli vardı ve ben bu büyünün bedelini ödemeye pek hazır değildim. Hayatımda ilk kez duygularım ve mantığım arasında bir seçim yapmam gerekiyordu. Cassandra'nın dahil olmadığı bir hayata hazır mıydım? Sonsuzluğu onsuz geçirebilir miydim? Bunları düşünmem gerekiyordu.

"Aidan... bu büyüyü başarabileceğimin bir garantisi yok. Ama deneyeceğim." Son bir kez Meredith'e bakıp gözlerindeki ifadeyi çözmeye çalıştım. Bana ne tarz bir kazık atacağını merak ediyordum. Rohan'a dönerek, "Burada işimiz bitti ihtiyar," dedim ve zindanların arasından geçerek kapıya yöneldim.

MEREDİTH

Onun canına okuyacağım. Aidanhell onunla işim bittiğinde ölmek isteyecek.

Ondan ve acınası duygularından nefret ediyorum. Yemin ederim o iblis bozuntusuyla işim bittiğinde ölmek için yalvaracak. Aylardır bana çektirdiği işkencenin acısını çok fena ödeyecek.

Daha fazla lanet okuyup orospu çocuğunun benim için layık gördüğü hücrede gezindim. Aidan burayı öyle güzel ayarlamıştı ki tüm zindanların tuvalet kokuları benim hücremde son buluyordu. Adamlardan ne zaman biri sıçmaya kalksa, hücremde kokudan boğulmak üzere oluyordum.

Aidan'ın lanet büyüsünü yapacaktım. Dirilişi çok iyi bir şey sanıyordu ama yanılıyordu. Kan içeren büyülerin diğerlerinden elbet farkları olurdu. Diriliş büyüsünün de diğer büyülerden farkı buydu. Bedeli çok ağırdı. Aidan, ödeyeceği bedeli gördüğünde hâlâ büyük bir coşkuyla kardeşini isteyebilecek miydi acaba?

***

Bölüm 12

"Daha iyi bir yerde saklanabilirdik," dedi Katze onu nöbet tutması için yerleştirdiğim ara sokağın başından kafasını uzatırken. Boston çıkmaz sokaklarla dolu, belanın kol gezdiği bir şehirdi. Bu sokaklar, evsizler ve uyuşturucu bağımlıları için bulunmaz bir nimetti. Biz ikisi de değildik. Ama bizi gören herhangi biri bağımlı olmamızı yeğlerdi. Bunun sebebi vahşi vampir Katze ya da sırtında devasa kanatları olan ben değildim. Sebebi bir strigoiye dönüşen Aloha'ydı. "Şşş, sessiz ol!" Onu çöp kutularının ardına siper ettiğim yerde bırakıp hâlâ uyuyormuş gibi görünen Aloha'ya baktım. Uyumadığını biliyordum çünkü yaklaşık kırk dakikadır nabzı atmıyordu. İblisçe bu dünyayı terk edeli kırk dakika olmuştu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Jo'yu ve Lnn'i bulmamız gerekiyor," dedi vampir sabırsızca. Bu kız neden kıçını yırtarcasına bağırıyordu? Hiddetle başımı çevirip kaşlarımı çattım. Katze hâlâ homurdanmaya devam edince beni görmediğinin farkına vardım. Karanlıkta ifadelerimi görmediği için bu, onu durduramıyordu. Lanet olsun, fısıldamalıydık! Peşimizde kimin olacağı belli olmazdı. Ünlü Cassie'nin canını almak için Beth bile gelebilirdi.

"Ensendeki dövmeyi kazıtmak için buradayız," dedim başımla sokağın diğer tarafını işaret ederek. "Orada bir dövmeci var. Bize yardım edebilir." Katze'nin beni duyabildiğini biliyordum, o inanılmaz gelişmiş kulaklara sahip bir varlıktı.

Yeniden Aloha'ya dönüp terli siyah saçlarını alnından çektim. Ölülerden nefret ediyordum. Çünkü geride kalanların onlar için hiçbir önemi olmadığını gösterircesine ifadesiz ve soğuk olurlardı.

"Bu dövmeyi hiçbir insan geçiremez, Cass," dedi Katze onu gözcülük yapması için yerleştiğim yerden çıkıp yanıma gelirken. Gözlerimi devirerek ayağa kalktım. "Orada çalışanlar da insan değiller zaten. Aloha ile dövmeciyi geçen hafta bulmuştuk. Orayı periler işletiyor." Katze iğrenerek dudaklarını büzdü. Perileri sevmediği ortadaydı.

Elimle Aloha'yı işaret ederek, "İşimiz bittiğinde yeniden bulabilmek için onu bir yere bağlayalım. Olur da biz gelmeden dönüşmeye başlarsa kimseye zarar vermemeli," dedim. Katze hiçbir şey demeden omzumun üzerinden Aloha'ya baktı. "Onu bağlayabilirim," dedi sertçe. Ardından iblisçeye yaklaşarak gömleğini soydu ve yırtmaya başladı. Aloha uyanırsa onu bu basit bez parçalarının durduracağını sanmıyordum ama denemeye değerdi.

Katze gömlek parçalarını sıkıp yuvarlayarak yaptığı basit ipiyle iblisçeyi bağladıktan sonra yanıma gelerek üzerini düzeltti. Bir an için onunla kurtadamların sarayına girmeden önceki anımızı hatırladım. Kokumun belli olmaması için üzerime kanını sürüşünü düşündüm. O zaman dehşete kapılmıştım... O anlar benim için sanki seneler öncesinde kalmış gibilerdi. "Yanımda olduğun için mutluyum," dedim yavaşça. Katze'nin saçlarını düzelten eli havada asılı kaldı. Şaşkınlıkla yüzüme baktı, belli ki Aloha için onu suçladığımı düşünüyordu. Ama suçlamıyordum. O bilemezdi. Hayatta bazen davranışlarımızın nelere sebep olabileceğini düşünemezdik, sadece yapar ve kimi zaman sonuçları

karşısında afallardık. Hayat bana yaptığım seçimlerden acı çekmemeyi öğretmişti. Acı çekmiyordum çünkü kabullenebiliyordum, hayatımı iyisiyle kötüsüyle kabullenmiştim.

Katze'ye sarılıp başımı omzuna gömdüm. "Bu kaçık dünyada beraber olduğumuz için şanslıyız," dedim fısıldayarak. Arkadaşım da bana sarılıp başını sallayarak sessizce dediklerimi onayladı. "Bana bir şeytan olduğunu söyleyebilirdin," dedi nihayet sarılmayı bırakıp geri çekildiğinde. Bu konuyu elbet bir gün açacağını biliyordum ama erteleyebildiğim kadar ertelemek istemiştim.

Sokağın çıkışına doğru yürümeden önce bir an için Aloha'ya baktım. Ardından tuttuğum nefesimi rahatsızca bırakıp yürümeye başladım. "Sana söyleyemezdim çünkü ben de bilmiyordum. Son ana kadar emin değildim," diye ekledim. İçimde bir yerler bir tuhaflık olduğunu sezmişti ama ben oldum olası tuhaf bir insandım, bu yüzden bunu fazla kafaya takmamıştım. Aidanhell'in kanımı içmesine verdiğim tepki, uçuş tozunu çektiğimdeki uğultular ve diğer tüm şiddet ve seks yanlısı hareketlerimin bir iblis olmamla bağlantılı olduğunu asla bilemezdim, hem de dişi şeytanların en ünlüsüne. Lilith'e. Onun kanını taşıdığımı asla bilemezdim.

Şehir çöplerinden gelen bayıltıcı koku burnumu taciz ederken sokaktan çıktım. Katze adımlarını hızlandırıp bana yetiştiğinde, "Ailen sandığın kişilerle konuşabildin mi?" diye sordu. Başımı olumsuz anlamda sağa sola salladım. "Onları göremedim. Eski hayatıma dair kimseyi göremedim. Aidan dışında. Tabii o eski hayatıma dair sayılırsa." Katze bir daha asla yapamayacağını düşündüğüm şekilde kıkırdayınca düşüncelerim on bin parçaya bölündü. Bazen hâlâ kıkırdama yaşlarında olduğumuzu unutuyordum. Bizler gençtik! Bazen kıkırdayabilirdik, öyle değil mi?

"Aidanhell..." dedi son harfini uzatabildiği kadar uzatarak. "Seni gördüğüne sevindi mi?" Gözlerimi devirerek ona döndüm. Konuşmaya başladığımda sırıtıyordum. "Evet, kucağıma atla-

dı. *İyi ki babamı öldürüp çukura yolladın, Cassie. Gel beraber küçük iblisçikler yapalım*, bile dedi." Dediklerimin saçmalığına ondan önce gülmeye başladım. Aidanhell hayatta bunları söyleyemezdi, hele son cümleyi kurabilmesi için kafasına dünyadaki en büyük saksının düşmesi gerekiyordu.

Katze parlak vampir gözlerini kocaman açarak, sivri dişlerini gösterecek şekilde gülümsedi. "Onun böyle şeyler demeyeceğini biliyorum. Ama kucağa çıkma kısmından emin değilim. Sen yapmışsındır." Koluna sertçe vurunca konuşmayı kesti. "Niye, ben sürtük müyüm? Kucaklarda mı geziyorum?" dedim kırılmış gibi. Oysa kastettiğinin bu olmadığını biliyordum.

Katze az önce vurduğum yeri eliyle tutarak daha çok gülmeye başladı. "Hayır, sürtük değilsin. Her kucağa çıkan da sürtük olmuyor zaten. Ben mesela, Marcus'un kucağına çıktım ve sürtük değilim." Ufak vampirik burnunu dikerek hızlı adımlarla karşıya geçti.

"Diyorsuuun," dedim arkasından yolun karşısına koşturarak. Katze sinirli bir ifadeyle bana arkasını dönüp dövmecinin önüne doğru yürüdü. Sadece birkaç dakikalık bile olsa kendi yaşıtlarımız gibi davrandığımıza memnundum.

Ben yanına geldiğimde vampir çoktan kalabalığın içinden dövmesi sebebiyle teninin esas rengi belli olmayan bir periyle konuşmaya başlamıştı. Dövmelerden görünmeyen kollarını havalı bir şekilde sallayıp acınası halde vampiri tavlamaya çalışan periye baktım. Tecrübelerime göre flört ederek çocuğun çözülmesini bekliyordu. Marcus bu halini görse onu tekmelerdi. Gözlerimin önündeki komik görüntüye gülümseyerek ikilinin yanına yaklaştım. "Periler burada takılmıyor artık," dedi çocuk Katze'den uzaklaşmaya çalışırken. Anlaşılan cicim ayları buraya kadardı. Çocuk, Katze'nin ne olduğunu anlamıştı. Vampirlere yakın olmakla ilgili bir sorunu var gibiydi. Katze hoşnutsuzca iç geçirerek çocuğu aldığı hapisten azat etti.

Bu kez ben çocuğa yaklaştım. "Bize yalan söylemene gerek yok," dedim parlak bir şekilde gülümseyeme çalışarak. Ama beceremediğimi biliyordum. Ben gülümsemek için değil, sırıtmak için doğmuştum. Baştan çıkaramazdım, sadece sempatik görünebilirdim.

Ama çocuk gülümsememe karşılık vermişti. Tamam, belki de o kadar beceriksiz değildim. "Arkadaşın bir vampir ama senin ne olduğunu kestiremiyorum güzelim," dedi yüzünü gereğinden fazla bana yaklaştırırken. Başka bir erkeğin kokusuna bu kadar yakın olmak canımı sıksa da oyunumu bozmayacaktım. Bu kez en iyi yaptığım şeyi uygulayarak cevapladım onu. Sırıtarak.

"Cidden nesin sen? Mis gibi kokuyorsun." Çocuk amma da meraklı çıkmıştı. O siyah gür kıvır kıvır saçlarının süslediği zarif esmer kafasında belki de gerçekten parlak bir zekâ taşıyordu. Gerçekten o kadar farklı kokuyor muydum? "Sana söylersem bizi içeri alır mısın?" dedim en sevimli halimle çocuğa biraz daha yaklaşarak. "Kıçını avuçlamama izin verirsen sizi içeri alırım, güzelim. Bu daha verimli bir ödeme yolu. Ne dersin?" Ürpererek geri çekildiğimde Katze bileğimi yakalayarak beni kendine çekti. Fısıldayarak, "Boş ver Cass, gidelim," dedi.

Kolumu Katze'den kurtarıp yeniden çocuğa yanaştım. Kahverengi gözleri neşeyle ışıldayınca kanatlarımı sırtımdan çıkarıp, bütün ihtişamlarıyla kaldırımı doldurmalarına izin verdim. Çocuğun korkudan hızla büyüyen göz bebeklerine sırıtarak karşılık verdim. Orta parmağımı göstererek, "Bizi içeri al, yoksa kıçları sıkabileceğin bir elin kalmaz siyah kafa," dedim. Çocuk kabarık siyah saçlarını hoplatacak şekilde başını ileri geri salladı. Bir dakika sonra içerideydik ve tabii ki herkesin gözü sırtımdaydı.

Katze yanıma sokularak fısıldarken çoktan girişteki tezgâhın yanına varmıştım. "Hey Cass, artık kıçına bakmıyorlar. Herkesin sırtına bakması egonu zedelemiyor mu?" Katze böyle bir anda nasıl şaka yapabiliyordu? O yapabiliyorsa ben de yapabi-

lirdim. "Hem kanatlarımı hem de kıçımı açtığımda deneyelim istersen seni şapşal vampir. Hangisi daha ilgi çekici, o zaman karar veririz."

Katze imalı bir şekilde gülümseyip, "İçimden bir ses *Aidanhell çoktan karar verdi,* diyor," deyince dirseğimi karnına geçirdim. Aidan kıçımı görmemişti, *henüz.*

Periler önümüzden bir bir çekildikçe pembe ışıklı loş koridorda daha rahat ilerlemeye başladık.

İçerisi Aloha ile kaldığım ufak evin ancak yarısı kadardı. Tezgâhın arkasında iki peri yarı pusmuş bir şekilde bize bakıyor, neden burada olduğumuzu anlamaya çalışıyorlardı. Duvarlar akreplerin, ejderhaların ve hayatımda görmediğim daha nice hayvanın rengârenk dövmeleriyle kaplıydı. Zemin ise üç boyutlu döşeme ile yapılmıştı. Parlak simli alt zemine yansıyan tavan ışıkları sanki gökyüzünde yürüyormuşuz gibi hissettiriyordu.

"Ot kokuyor her yer, bunların hepsi keş," dedi Katze iğrenir gibi bir tonda. Ona hak veriyordum. İçerisi öyle ağır bir havadaydı ki içime doğru dürüst çekmediğim halde başımı döndürüyordu. Ot kokularının havalandırmadan içeri sızdırıldığını düşünmeye başlamıştım. "İblis olduğum için uyuşturucudan etkilenmiyorum," dedim yalan söyleyerek. Katze hiçbir şey demeden omuz silkti. Adımlarımın yavaşladığının o da farkındaydı. Son bir dakikada gereğinden fazla sırıtmıştım.

Nihayet koridor bittiğinde fazlasıyla karanlık, büyük ve eski bir kapının önündeydik. Girişteki peri çocuk peşimizden gelip hızlı hareketlerle kapı kolunu açtı. Bize dokunmamak için geri çekilirken ona kocaman sırıtıp kapıyı arkamızdan kapattım. "Göt herif, kıçımızı elleyecekmiş. Sapık periler." Aslında bu dediklerimi sessizce söylemiştim ama Katze çenemi kapamam için öksürüp beni susturmuştu zira aradığımız kişinin karşısındaydık. Aslında birini aramıyorduk ama böyle yerlerde insanlar size gideceğiniz yeri işaret edip önünüzden toz oluyorlarsa mutlaka ara-

dığınız bir kişi oluyordu. Bu durumda el mecbur buraya yönlendirilmiştik. Umarım karşımızdaki kadın Katze'nin dövmelerine ne yapmamız gerektiğini biliyordur.

"Bir melek mi ziyaretime gelen?" dedi yaşlı kadın şarkı söyler gibi mırıldanarak. Katze koluma sıkıca asılıp diyeceklerini duyabilmem için beni kendisine çekti. "O kim?" dedi fısıldayarak. Bilmiyordum. Tek bildiğim perilerin büyü yapabildiği ve bizim de şu anda büyüye ihtiyacımız olduğuydu. Aloha ile dükkânın sadece dışını görmüştük.

Kahverengi duvarların yuttuğu karanlık bir odada yaşlı kadın, yerdeki gelişi güzel atılmış krem rengi minderlere kurulmuştu. Beyaz ve gereğinden fazlaca uzun saçları çevresine yayılmış, her bir tutamın ucu sıkıca yere çivilenmişti. Kıyafeti de sanki bir köpek onu adam akıllı kemirmiş gibi yer yer yıpranmıştı. Her haliyle bu görüntü kabul edilemez derecede tuhaftı.

Kadın fazlasıyla morarmış dudaklarını hareket ettirince ister istemez irkildim. Lanet olsun ki bir zombiye benziyordu. "Bir melek değil," dedi hafifçe kıkırdarken.

Katze yeniden bir şeyler söylemek için koluma asılınca dirseğimi sertçe çekip ellerinden kurtardım. Yaşlı kadına iki adım yaklaşarak temkinli bir şekilde yere eğildim. Oturunca bile onunla aynı hizaya gelemiyorsam kadın oldukça ufak olmalıydı. Ufak ve fazlasıyla yaşlı.

"Merhaba," dedim yavaşça kadına yaklaşırken. Yaşlı kadın ürkütücü bir şekilde gülümseyince tökezlemeyip düşmemek için kendimi tutmak zorunda kaldım. "Bir melek olmayan yaratık, söyle bakalım senin için ne yapabilirim?" İrkildim. Bana yaratık mı demişti az önce?

Kadın korkunç gülümsemesine devam ederken adımlarımı sürüyerek yarım metre kadar gerilemeyi başarmıştım. Bir şey -tam olarak anlayamadığım bir duygu- ruhuma çörekleniyordu. Bu kadını tanıyor muydum? "Üzgünüm ufaklık, seni göremiyo-

rum," dedi kadın. Bu kez gülümsemesi bir bıçak gibi kesilmişti. Nihayet kör olduğunu anlayabildiğimde Katze arkamdan homurdanıyor gibi bir ses çıkarmıştı. Onun topluma uygun olmayan, törpülenmemiş davranışları canımı sıkıyordu.

"Ben," dedim bir adım öne çıkarak, "Bir arkadaşım için yardım talep ediyorum, Bayan..?" İhtiyarın cümlemi tamamlayıp adını söylemesini bekledim ama söylemedi. Göremeyen gözleriyle sessizce bizden tarafa bakmayı sürdürdü. Hiç kıpırdamıyordu, bence hareket ederse saçları yere çivilenmiş olduğundan canının yanacağını düşünüyordu.

"Adınız nedir?" dedim bu kez çaresizce. Onunla mantıklı bir sohbet edebilmem için adını öğrenmem gerekiyordu, değil mi?

Yaşlı kadın hafifçe gülümsedi. "Adım önemli değil, derdini söyle yeter." Huzursuzca kıpırdanıp Katze'ye döndüğümde, genç vampir omuz silkerek bakışlarını kaçırdı. Bana isimler ve ne kadar güçlü oldukları konusundaki sözlerini hatırladım. Melek de adını söylememişti ama açıkçası hiç ihtiyaç olmamıştı.

"Ben bir vampirim ve avcılar tarafından kaçırıldım. Tam ensemde kocaman tuhaf bir dövme var. Ne kadar kazırsak kazıyalım geçmiyor. Bir yer bulucu olduğunu düşünüyorum." İşte olmuştu, Katze her şeyi olabilecek en iyi şekilde özetlemişti. Arkadaşımın anlattıkları üzerine eklemem gereken hiçbir şey yoktu. Her şey tam tamına doğruydu.

Kadın ellerini iki yanında yavaşça kaldırıp gözlerini kapadı. İnce, buruşuk dudaklarını yaladıktan sonra pürüzlü bir sesle konuştu. "Buraya yer bulucu bir dövmeyle geldiğinizi söylüyorsunuz. Peşinizde kaç avcı getirdiniz?"

Katze kollarını göğsünde birleştirip kadının göremeyeceğini bile bile kaşlarını saçtı. "Bizi takip edememiş olabilirler, buraya çok hızlı geldik." Kadın ellerini daha da kaldırınca saçlardan birkaç tutam çividen kurtularak havaya fırladılar. "Belki de sizi öldürmeliyim. Kuyruğunuzda bir belayla kapıma geldiniz."

"Beni öldüremezsin." Durup vampiri işaret ettim. "Onu da öldürmek pek kolay değil."

Yaşlı kadın ellerini indirip gözlerini açarak yanındaki mumlardan birine uzandı. O yakana kadar orada bir mum olduğunu görememiştim bile. "Hmm," dedi önündeki mumu eline alırken. Hala yardım edip etmemeye karar veremiyor gibiydi. "Dövmeni yakacağız küçük vampir." Ardından bilmiş bir ifadeyle ekledi. "Elbette beraberinde bir büyü okuyarak."

Bundan sonrası son derece can sıkıcıydı. Katze ağır adımlarla kadına yaklaşıp bir eliyle pembe saçlarını kaldırarak tepesinde tuttu. Beth olsa koşup boynuna sarılır, ona her şeyin yoluna gireceğini söylerdim ama Katze öyle kızlardan değildi. Tereddüt dolu bakışları gözlerimi bulduğunda onaylarcasına başımı salladım. Tekrar diğer tarafa baktığında duruşunu dikleştirmişti, bu ona öz güven aşılayabildiğimi gösteriyordu.

Birinin bana öz güven aşılayabilmesi için başını sallaması ya da sarılması yeterli gelmezdi, birinin beni avazım çıktığı kadar bağırıp tepinirken tutması ya da bayıltması gerekiyordu. Ben bu tür kızlardandım.

Yanık et kokusu, düşüncelerimden beynimi arındırıp o ana dönmemi sağladı, vampir dostumun derisinin yakıldığı ana. Kadın buruşuk parmaklarıyla Katze'nin boynunu sabitleyip tişörtünün yakasını sündürecek kadar açmıştı. Her fısıldadığı büyüde çivilerle bağlanmış saçlardan bir parçası havalanıyordu. Katze'nin sadece dudaklarını ısırarak hiçbir ses çıkarmadan çektiği acı boyunca ihtiyarın bütün saçları esaretlerinden kurtulmuş özgür birer kuş gibi çevresinde dalgalanıyordu. Tanrım... Bu haliyle Medusa'ya benziyordu! Ürkütücü fakat görkemli.

Nihayet büyü sonlanıp Katze açı içinde ayağa kalkmaya çalışmadan hemen önce kadın, vampirin kulağına eğilip usulca bir şeyler fısıldadı. Kollarımı göğsümde birleştirip söyleyeceği ne varsa ona söylemesini bekledim. Katze kalkıp bileğindeki bilek-

likle saçlarını tam tepeden topladığında aklım hâlâ kadının ona söylediklerindeydi, hani şu bana anlatılmayan.

İhtiyar sanki yüzyıllardır ayağa kalkmamış gibi dikkatli hareketlerle yerinden doğrulmaya çalıştı. İçimdeki ona yardım etme dürtüsünü yenmek için yoğun bir çaba sarf ediyordum. Çekinerek, "Karşılığını nasıl verebiliriz?" diye sordum. Katze'yi pis bir büyüden kurtarmıştı ve bunun mutlaka bir bedeli olmalıydı. Bedeli olmayan büyü yoktu.

İhtiyar havadaki saçlarını görülmemiş bir zarafetle yakalayıp ensesinde örmeye başladı. Yüzündeki gülümseme tüylerimin ürpermesine sebep oluyordu, neden gülüyordu ki?

"Zamanı geldiğinde karşılığını verirsin melek olmayan şey," dedi genizden gelen büyülü sesiyle. Bana şey demesi hoşuma gitmiyordu, iblis diyebilirdi. Artık herkes diyebilirdi, ne olduğumla ilgili konuşabilir, buna gülebilir, bununla sonsuza dek yaşayabilirdim.

"Aslında tam olarak kör değilim," dedi kadın örgüsünü bitirip pencerelerin önündeki siyah sandalyesine yollanırken. Gitmek üzere kapıya yaklaşmıştım fakat vazgeçip ona döndüm. Onu dinleyebilirdim, bu kadarını yapabilirdim. Bu bir ödeme sayılmazdı ama yaşlı kadının bu günlerde konuşacağı pek fazla kişi olduğunu sanmıyordum. Minnet duygusundan yoksun sevimli vampirimiz Katze'nin homurtuları eşliğinde sorumu sordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Görebiliyorum. Ama çok fazla şeyi görebiliyorum. Bu yüzden bazen görüntüler üst üste geliyor ve hakikati görmemi engelleyebiliyor." Sandalyesine gıcırtılar çıkararak kurulup bize baktı.

"Tıpkı birden fazla perspektifin üst üste gelerek temel problemi kapatması gibi," dedim. Katze viyuvv gibi bir ses çıkarınca omuz silktim. Hepimiz felsefeden biraz anlardık, öyle değil mi?

"Seninle tanışmak güzeldi, Cassandra. Strigoiye dikkat edin. Bu, almak isteyemeyeceğiz türden bir sorumluluk." Gözlerimi devirmeden sakince kapının kolunu kavrayıp son bir kez yaşlı

periye gülümsedim. Odadan çıktıktan sonra Katze bana dönüp yüzünü ekşitti. "Haklı olduğunu biliyorsun. Aloha almak istemeyeceğimiz türde bir sorumluluk. Bir canavara bakıcılık yapamam." Kolunu sertçe tutup bana dönmesini sağladım. Laf sokup gidebileceğini düşünüyorsa yanılıyordu. "O benim arkadaşım. Son kez söylüyorum. Onu bırakmayacağız." Katze vampirik dudaklarını büzerek kolunu elimden kurtardı. Derdi neydi, anlamıyordum. Neden devamlı birilerini öldürmek istiyordu ki?

Sokağın karşısına hızlı adımlarla vardığımızda artık dövmecinin önündeki periler yoktu. Muhtemelen demin onlara yaşattığım güzel tecrübeden sonra ortalıktan tüymüşlerdi. Benim için problem değildi, bebek bir strigoi ile uğraşıyorsak çevremizde daha az canlının olması işime gelirdi.

Katze, iblisçeyi bağladığımız yere gitmek üzere karanlıkta gözden kayboldu. Ceketime daha sıkı sarınarak büyük çöp kutularının yanından geçip çıkmaz sokağın en köşesini buldum. Vampir varillerin ardında yatan adamımızın üstündeki beceriksizce yaptığımız ipi çözüyordu. "Sana ne söyledi?" dedim Aloha'nın cebinden yürüttüğüm çakmağı yakıp en yakınımdaki çöp kutusunun içine atarken. Çöp kutusunun içi kâğıtlarla doluydu. Biraz ışıktan zarar gelmezdi.

Vampir başını kaldırmadan ipi çözmeye devam etti. "Onun kim olduğunu anladın mı?" dedi sanki hayatındaki en önemsiz şeyi zar zor dile getiriyormuş gibi isteksizce. Az önce yaktığım aydınlık çöp kutusuna yaslanarak başımı sağa sola salladım. Katze onun kim olduğunu anlamış mıydı yani, daha da önemlisi kimdi ki o? "Yaşlı bir peri, değil mi?"

Vampir, son düğümü de çözdükten sonra ellerini pantolonuna silip ayağa kalktı. Aloha hâlâ nefes almıyordu. Hâlâ canım sıkılıyordu, yapmamız gerekenlerden hiçbirini yapamamıştık. Katze, parlak neşesiz gözlerini iblisçeden bana çevirdi. "O kadın sen ve Aidanhell'in kehanetini kâğıda döken kâhin," dedi.

***

"Oraya geri dönmeliyim."

Arkamı dönüp adımlarımı hızlandırarak karanlık sokağı geçtim. Kaldırıma çıkıp ıssız caddeden karşıya vardım. Bir terslik vardı, ses yoktu. Işık yoktu. Az önceki ufak esinti bile yoktu. Dövmecinin önüne gelip bakışlarımı artık parlamayan neon tabelalara diktim. Ardından gözlerim tozlu camlara ve ardında rahatlıkla görünen boş mekânda gezindi. "Ne için bakıyorsun oraya?" dedi bir adam sesi. İrkilerek sağıma döndüğümde evsiz yaşlı bir adamın kan çanağı gibi kırmızı, meraklı gözleriyle bana bakmakta olduğunu sördüm. "Az önce bu dövmeciden çıktım," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Yeniden dükkâna dönüp parmağımla tozlu camda bir açıklık yaparken yaşlı adam geğiriyor gibi kaba bir ses çıkardı. Sonrasında eski püskü somon rengi ceketinden gazeteye sarılmış uzunca bir şişe çıkarıp dudaklarına götürdü. Tekrar indirdiğinde koluyla ağzını silmeyi de ihmal etmedi. "Bu mümkün değil. Bu dövme dükkânı beş ay önce kapandı." Şaşkınlıkla bir adım geriledim. *Nasıl olur? Az önce buradaydım.*

Herhangi bir şey söylemeden geri geri kaldırımlardan inip ıssız caddeyi geçerek hafif loş bir ışığın aydınlattığı çıkmazımızı gördüm. Gözlerimi ışıktan ayırmadan koşarak arkadaşlarımın yanına gittim. Katze, Aloha'nın yanında yere oturmuş, bıçağıyla sayıtsızca tırnaklarını temizliyordu. Sanki zaten ne olacağını biliyormuş gibi.

"Orada yoklar. Evsiz bir adam beş ay önce o dükkânın kapatıldığını söyledi." Vampirin tırnaklarını itinayla temizlemek için durmadan hareket eden bıçağı havada durdu. "Senin bulmalarını isterlerse bulursun. Bulunmak istemezlerse de.... bulunmazlar işte, Cass."

Ne yani, bunun beni rahatlatması mı gerekiyordu? Her şeyi anlamış gibi huzurlu bir ifadeyle karşısında yere mi oturmalıydım? Sahiden de bunu irdelemeyeceğimi mi düşünüyordu?

"Kahinle olabilecek tek sohbetimi de kaçırdım, Katze. Eğer bir şey biliyor da bana söylemiyorsan..." Acı dolu bir inilti sö-

zümü keserek korkuyla gerilememe sebep oldu. İnilti Aloha'dan geliyordu. Katze bıçağını yere bırakarak iblisçenin üzerine eğildikten sonra Aloha'nın ellerini zemine dayayıp sabitledi. "Acıkıyor," dedi var olan bir şeyi tasdik edercesine ifadesiz bir sesle.

Aloha sonunda acıkıyordu ve onu nasıl besleyeceğimiz hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Ceketimi çıkarıp kolumdaki bileklikleri geriye ittirirken az sonra Aloha bileğimi kemirirken hissedeceğim acıyı değil, kâhinle konuşamadıklarımı düşünüyordum. O kâhinse bazı şeyleri bilebilirdi, Jo'nun yerini bile.

Aloha bilinçsizce kıvranırken bileğimi dudaklarını yaklaştırdım. Kâhine babamı bile sorabilirdim. Kaşlarımı çatarak vampire kötü kötü baktım. "Bana onun kâhin olduğunu söyleyebilirdin," dedim dişlerimin arasından. Katze hiçbir şey demeden ayağa kalkarak Aloha'nın üzerinden çıkardığımız ipleri yanan çöp kutusunun içine attı, geride delil bırakmamalıydık. Avcılar bizi bulmamalılardı.

***

Bölüm 13

-Draza-

Sesler geliyor bazen kulaklarıma. Sivri, doğal olmayan, kendi ırkı tarafından aşağılanan kulaklar bunlar. Ne bir elfe ne de bir iblise ait olabilecek şekilde, kimsesiz.

Bugün de geliyor sesler. Başta usul usul çaktırmadan sızıyor düşüncelerime. Kime ait olduklarını anlamaya çalışıyorum. Sonra azap geliyor. Ve bin bir parçaya dağılıyorum yeniden. Kime ait oldukları önemli değil.

***

-Aidanhell-

Meredith'i zehre batırdığım zincirlerle sıkıca bağladım. Kaltak kaçmaya çalışırsa bu zehirler tenine değerek o çok değer verdiği güzelliğinin canına okuyacaklardı. Rohan bana seslenene kadar kendi pis zekâmla gurur duyarak sırıtıyordum.

"Bunu bahçede yapmak istediğine emin misin?" Başımı sallayarak Meredith'in zincirlerinin serbest bıraktığım ucuna asılıp cadıyı merdivenlerden çıkmaya zorladım. Cadı söverek hızlı adımlarla merdivenleri bir bir tırmanmaya başladı. "Bunu bahçede kara bölük askerlerinin gözü önünde yapmak istiyorum, zehirlere rağmen kaçarsa onu yakalayabilmeleri için."

Cadıya bakmıyordum ama yüzünü ekşittiğine emindim. Onlardan birinin ona dokunmasını istemiyordu. Bu düşünce bile bugün keyfimi yerine getirmek için yeterliydi. Gerçi bunu düşünmüştüm. O büyünün yapılması gerekiyordu, karşılığında cadının birkaç sefil isteğini yerine getirebilirdim.

Cadıyı geniş kapılarımızdan geçirip bahçeye, Cassandra'yı en son gördüğüm ağacın dibine yönlendirdim. Asık suratıyla tek bir söz etmeden emirlerime uydu. Nihayet Rohan da bize katıldığında başlamaya hazırdık. Yani öyle umuyordum.

Ağacın çelimsiz yaprakları cehennemin sıcak rüzgârlarında hafif hafif salınırken, cadı omuzlarını dikleştirerek kirden keçeleşmiş saçlarını geriye attı. "Kan lazım, kan," dedi gözlerini devirerek. "Kan olmadan büyüyü neyle yapacaksın, şarapla mı?" Burnuna yumruğumu geçirip kanayışını zevkle izlemek istiyordum.

Tuttuğum nefesimi sıkkınca bıraktım. "Kanı senden alsak," dedim gözlerimi kızıla çevirip muzip bir ifadeyle cadının gözlerine bakarak. Kanını almak için mümkün olduğu kadar canını yakacaktım ve suratındaki korku dolu ifadeye bakılırsa o zaten bunu biliyordu.

Cadı, güneşin ışıklarıyla sarıya dönen uzun kıvrık kirpiklerini yavaşça kırptı. "Umarım geberirsin," dedi ağır ağır. Daha da sırıtarak Rohan'a döndüm. "Eğer," dedim tok bir sesle ciddiyetimi belli edercesine. "Eğer bana bir şey olursa Cassie'yi bul." Rohan memnuniyetsiz bir ifadeyle istemeyerek başını salladı. Cassie'yi sevmediğini biliyordum ama bana sadıktı, dediğimi yapacaktı.

Tekrar cadıya döndüm. "Bu bedel hemen mi gerekiyor, yani Draza'yı kurtardığımız an mı ödeyeceğim bunu?" Meredith konuşmadan önce soğuk bakışlarını çevremizde gezdirdi. Düşünüyordu ve düşünmesi canımı sıkıyordu, onun bile kesin olarak bilmediği aptal bir büyüyü yapıyorduk. Sonunda parçalanıp acı içinde ölmezsek iyiydi.

"Bak bana bir şey yapmayı planlıyorsan..?"

Gözlerini devirdi. "Eğer ölürsen sebebi ben olmayacağım. Büyünün bedelini seçemem, öyle değil mi?" ardından gözlerini kaçırdı. Odaklanarak aurasına bakmayı denedim. Gördüğüm renk kaşlarımı çatarak Merr'in kolunu sıkmama sebep oldu. "Auran öyle demiyor ama." Cadı acıyla inleyip kolunu çekmeye çalıştı. "Bedeli ben seçemem," dedi bir kez daha. Ama bana öyle gelmiyordu, seçebilirdi. Ve görünüşe göre seçecekti de.

Kolunu bırakarak bir adım daha pisliğe yaklaştım. "Ölürsem bundan kolayca kurtulamazsın, ben liderim. Canına okuyacak adam çok olacak." Cadı hafifçe mırıldandığında kaşlarım daha da çatıldı. "Şimdilik," demişti sessizce. Şimdilik mi liderdim yoksa şimdilik mi adamım çoktu? Tam olarak ne demek istemişti?

"Benim kanım iş görmez, Aidan. Seninki lazım." Aha! İşte beklediğim de buydu. Tek bir hamlede boynuna sarılıp iki elimin başparmağını sertçe gırtlağına bastırdım. İri yeşil gözleri kocaman açıldı, dehşete düşmüşlerdi. "Senin kanın gerekiyor. Güçlü bir kan lazım, cadı kanı olmayan." Ardından biraz daha sıkıp boynunu bıraktım. Meredith zincirlerin tenini kızartmasına aldırmadan öne eğilerek deli gibi öksürmeye başladı, ardından daha fazla dayanamadan yere düştü. Başımı kaldırıp Rohan'a baktığımda bizi sessizce izlemekte olduğunu gördüm. Memnundu. Omuz silkeleyerek cadının ayağa kalkışını izledim. Elleri hâlâ boynundayken konuşmaya çalıştı. "Umarım ölürsün, bunun için elimden geleni yapacağım. Şimdi elini bana uzat." Herhangi bir kuşkuya kapılmadan ellerimi ona uzattım. Cadı parmaklarını avucuma alarak diğer eliyle üzerini kapadı.

Ona büyüye başladığında kanımı nasıl alacağını sormamıştım. Sivri bir şey gerekmiyor muydu? Yani bıçak, hançer, belki bir kılıç ya da lanet olası küçük bir iğne?

Ve sonra anladım. Merr elini ağır ağır kaldırırken avucumun içi karıncalanıp ısınmaya, ardından da cayır cayır yanmaya başladı. Elimi çekmek için dayanılmaz bir istek duyuyor fakat

erkekliğime sıçmamak için buna direniyordum. *Basit bir büyü,* dedim kendi kendime. En fazla ne kadar acıyabilir ki?

Dakikalar sonra acı ruhumu tüketirken fazla kavramının neye tekabül ettiğini düşünüyordum. "Lanet olsun lan, bitir artık şunu!" diye bağırdım bir kez daha. En son söylediğimde cadı gülümsemiş miydi, neden bitirmiyordu? Kaltak büyüyü bilerek mi uzatıyordu?

"Draza uyandığında nasılsa bunun hesabını ona ödetirsin," dedi Meredith yüzünde tuhaf bir zafer pırıltısıyla gülümserken. Ama sinirlenip onu öldürmemem gerekiyordu, bıraktım cadı bu acının küçük bir zafer olduğuna inansın. Büyü bittiğinde belki bedel ödeyecektim ama ona da bir şeyler ödetecektim, mesela çok sevdiği turuncu saçlarını kökünden kestirecektim. Bu düşünce biraz rahatlayıp gevşememe sebep olunca Meredith yüzünde dehşete kapılmış bir ifadeyle bana baktı. "Neden öyle gülüyorsun?"

"Nasıl gülüyorum?" Omuz silkerek sorumu yanıtsız bıraktı. Tekrar büyüyü okumaya başladığında kaşlarını da kestirmeyi aklımın bir köşesine not aldım.

***

-Draza-

"Burası sizin yetki alanınız bile değil," dedim acımı belli etmemeye çalışırken dişlerimi sıkarak. Onlara acıdığını gösterirsem daha fazla yapmak isterlerdi. Daha fazlasını istemiyordum.

Uzun olan kızıl saçlarını savurarak yanıma yaklaştı. Çıplak bedeni çukurun yapış yapış ter kokan kuytu mağarasında karanlık bir dansın koreografisine uyuyormuş gibi usulca hareket ediyordu "Yetki alanımızı bir iblis nereden bilebilir?" Gözleri gümüş rengine dönerken ona bakmamaya çalıştım. Cehennem cadılarından nefret ediyordum. Lanet olası zebaniler!

Kadın bir an için omzunun üzerinden diğerlerine bakıp ardından bana döndü. Uzun tırnaklı zarif elleriyle çenemi tutup beni kendisine bakmaya zorladı. "Aç güzel gözlerini, Draza. Aç ve gör beni." Açmak istemiyordum ama gözlerimi kapayınca açmak için yaptıkları işkenceler canımı daha da çok yakıyordu. Yavaşça araladım gözlerimi, araladım ve acıya hazırladım kendimi.

"O kadar yakışıklısın ki senden minik bir cadım olsun isterdim," dedi sapık ruhu gözlerinden fırlayıp cisimleşecekmiş gibi görünen kadın. Gümüş gözlerini daha da parlatarak gözlerimin içine baktı.

Bunu istemiyordum. Gözlerine bakınca günahlarımı görüyor ve bana da gösteriyordu. Günahlarımı görmek hoşuma gitmiyordu, kimsenin gitmezdi. Bunlar bedeli ağır olan günahlardı, cadılar bedellerini bana her gün yeniden yaşatıyordu.

"Çok fazla günah," dedi kızıl saçlı cehennem zebanisi beyaz iri göğüslerini boynuma sürterek kucağıma yerleşirken. Tiksintinin bedenimi ele geçirmemesi için dizlerimi oynatarak geriye kaçmaya çalıştım. "Bir bebek yapabiliriz," dedi belimdeki örtüyü aşağı indirerek. Gözleri hâlâ gümüşken, azap cadısı aktifken nasıl böyle saçmalayabiliyordu? Sadece işkence çektirmesi gerekiyordu, daha fazlası değil.

"Seninle bir bebek yapma fikri midemi bulandırıyor," dedim kalçamı olabildiğince geriye çekerek. Soğuk zemin popoma değer değmez daha fazla gidemeyeceğimi anladım. Tek tesellim cadının vazgeçip benden uzaklaşmasıydı.

Gri gözleri yavaşça siyaha dönerken araladığı bacaklarını kapatıp bedenimden uzaklaştı. Ondan bugün de kurtulmuştum ama daha ne kadar bu sapık ruhlu fahişeden kaçabileceğimi bilemiyordum. Bir gün mutlaka istediğini alacak gibi duruyordu.

Gözlerimi kapatarak huzursuz uykuma geri döndüm.

***

-Aidanhell-

"Onu gördüm," dedim hipnoz olmuş gibi sarayımın bahçesine bakarken. Meredith heyecanını bastırmaya çalışarak sordu. "Ne yapıyordu?"

Kafam karışmıştı. "Şey, sanırım seks yapıyordu. Aslında bir kadın ona sürtünmeye çalışırken Draza kaçıyor gibiydi." Meredith'in gözlerindeki şaşkınlığın öfkeye dönüşmesini hayretle izledim. "Seks yapıyor olamaz," dedi sertçe.

"Bunu öğrenmenin bir tek yolu var. Beni geri yolla."

"Memnuniyetle, Aidanhell." Ve ardından tekrar acı başladı.

***

-Draza-

Karanlık, beni her zamanki gibi ele geçirmiyor. Daha farklı bir duygu filizleniyor mağaranın karanlık ucundan yansıyan ışıklarda. Daha farklı... Neredeyse umut gibi. Neredeyse.

"Draza," diyor bir yabancı. Sesi titrek, ağır tonları havaya karışıp buharlaşmış. Kimin dediğini bilemiyorum. Tek bildiğim acı. Artıyor. Ve bana işkence eden bile yok şu an. Sadece yabancı ve ben varım.

"Seni lanet pislik. Aç gözlerini." Ses ısrarcı, ses umursamaz. Burada acı çektiğimi görmüyor mu? "Beni rahat bırak," diyor dudaklarım. İstemsizce söyledim bunu çünkü şu an isteyerek bir şey yapabilecek kadar kendimde değilim.

"Seni bırakmayacağım Draza." Ve ses susuyor. Onu tanıdığımı fark ediyorum. Dehşete kapılarak açılıyor gözlerim. Nefes nefese doğrulup etrafa bakıyorum. Ne bir ışık ne bir yabancı. Yabancı değil artık o, onun bir adı var, Aidanhell.

***

-Aidanhell-

"Pekâlâ, onu gördüm, oradan nasıl çıkarabilirim?"

Meredith ellerini ellerimden çekip arkasını döndü. Düşünüyordu, ona düşünmesi için zaman vermeliydim. Ama veremiyordum. Sabırsızca yanına sokuldum. "Çukurdan dönmesi için ne

gerekiyor Merr?" dedim. Sesim lanet çaresizliğin pençesine düşmüş bir haldeydi. Draza'yı orada kimsesiz gibi görmek... Tanrım... bana neler oluyordu?

Meredith birden bana dönerek şaşkın bakışlarını gözlerime dikti. "Üzüldün mü?" dedi afallamış bir halde. Uğursuz cadı ben herhangi bir yanıt veremeden kıkırdamaya başladı. Sinirlenerek iki elimi omuzlarına yerleştirip onu sertçe sarstım. "Büyü çoktan işe yaramaya başlamış," dedi şaşkın gözleri sevinçle parıldamaya başlarken. "Ben üzüldüğüm için mi vardın bu kanıya?" dedim sertçe. Meredith bu kez dudaklarını kapayıp tebessümünü olabildiğince gizleyerek, "Evet," dedi kısaca. Bu çatlak cadı ne tür bir bedel ödetecekti bilmiyordum ama her ihtimale karşı onu yanımda tutacaktım.

"O halde Draza ne zaman çıkıyor oradan?" dedim cadıyı yavaşça bırakıp geri çekilerek. Meredith zinciri hafifçe kaldırıp derisinden uzaklaştırırken yüzü acıyla büzüldü. "Tanrım," dedi hırıldar gibi. Ardından bana bakıp az önce sorduğum soruyu düşündü. "Bu gece gelebilir, yarın da gelebilir. Belki şimdi gelir. Ben sadece büyüyü yaptım."

Onu ya da kendimi daha fazla zorlamamaya karar verip derin bir nefes aldım. Göz ucuyla Rohan'a baktığımda gözlerinde anlamını bilmediğim bir ifade asılı kalmıştı. Tek söyleyebileceğim mutlu olmadığıydı. Belki tehlikeyi sezinlemişti. Ben de bir şeyler sezinlemiştim ama rahatımı bozup canımı sıkmak istemiyordum.

"O halde saraya geri dönelim, kardeşim oradan çıkarsa ilk geleceği yer burası olur." Ve Meredith'in küfür dolu itirazlarına kulak asmadan Rohan'ın yanından geçerek hızlı adımlarla sarayıma yürüdüm. Meredith'i herhangi bir bedeli ödeyene kadar bırakmayacaktım, zindanına geri dönecekti. Ahmak cadı başıma ne belalar açtığını bilmeden bir yere gidemezdi.

***

Bölüm 14

"Eğer onu devamlı böyle besleyeceksen hafta sonlanmadan ölmüş olacaksın."

Katze yeni kiraladığımız motelin temiz fakat eski tezgâhına yaslanmış acınası durumdaki ikiliyi, beni ve iblisçeyi izliyordu. Vampirin bakışlarını yargılayacak halim yoktu, acınası durumdaydık. Aloha kanımı sanki hayatı buna bağlıymış gibi içiyordu, işin kötü yanı hayatı gerçekten de buna bağlıydı. En azından Katze böyle diyordu.

"Eğer içirmezsem o ölecek, böyle demiştin," dedim vampire iğneleyici bir tonla, ardından ekledim. "Neden sen beslemiyorsun onu?" Ben bu soruyu ne zaman sorsam Katze, kafasını en yakın duvara ya da dolaba vuruyordu. Ne diyebilirim ki bu son derece keyifli bir görüntü oluyordu.

"Ben besledim ve arkadaşın şu an mutlu bir stirigoi," dedi iki eliyle kanımı deli gibi emen adamı işaret ederek. Kaşlarımı çatarak bileğimi Aloha'nın ısrarcı dişlerinden çekmeye çalıştım. Bugün için yeterliydi, değil mi?

"Dalga geçme. Mutlu falan değil o." Katze gözlerini devirerek dolaplara yöneldi. Bu haliyle yiyecek bir şey arayan genç bir kıza benziyordu. "Sen beslenmezsen onu da besleyemezsin."

Parmak ucunda yükselerek en üstteki dolapları açmaya çalıştı. Haklıydı, bir şeyler yemeliydim ama anlaşılan motel görevlileri dolaplarda bedava yiyecek bulmamıza izin vermiyordu. Katze hayal kırıklığı ile nefesini verirken ben de kolumu nihayet iblisçenin dudaklarından çektim. Aloha'nın saatlerle beraber daha da keskinleşen dişleri vardı, canım git gide daha fazla yanıyordu.

"O şu an tam olarak ne?" dedim rahatsızca sandalyemde kıpırdanarak. Artık bir iblisçe sayılmazdı, değil mi? Katze bakışlarını bir an olsun Aloha'dan çekmiyordu. İşerken bile iblisçeyi gözlüyordu. Onun nazarında Aloha çok ama çok tehlikeli bir şeydi ve dediğine göre şu an uyku evresindeydi. Uyanışı da yaşayacaktı. Damarları koyulaşan adama baktım. Belli ki az kalmıştı.

"O bir stirigoi," dedi vampir ifadesiz bakışları hâlâ Aloha'dayken. Düşünceli bir şekilde bileğimdeki iki küçük diş izine baktım. Mırıldanarak, "Bir vampir," dedim. Katze sitemkâr bir sesle, "Hayır, bir stirigoi," dedi. "Stirigoilere vampir demek bize haksızlık olur."

Bunu dediğine inanamıyordum. Özellikle de Aloha'nın bu haline kendi sebep olmuşken. "Strigoi ya da asil bir kıça sahip olması umurumda değil. O bir vampir." Hızla yerimden kalkıp lavaboya yöneldim. Aloha'nın açtığı izlerden kan akmaya devam ediyordu, kendimi iyileştirebiliyordum ama nedense bu çok geç oluyordu. Son zamanlarda hep yorgundum.

"Ayakta zor duruyorsun," dedi vampir endişeli gözlerle bana bakarken. Yerinden kalkamamıştı ama öyle dikkatli duruyordu ki başım dönüp düşersem beni tutacağını biliyordum. Katze sıkı bir vampirdi. Her an tetikteydi. Çeşmeyi kapatıp popomu tezgâha dayadım. "Onu buraya bağlayıp avcıların peşinden gitmeliyiz. Jo'yu bulmam lazım."

Katze başını onaylamayan bir ifadeyle sağa sola sallayınca içime bir kuşku oturdu. Yer etmeye çalışan nahoş bir karamsarlık. "Marcus'u birazcık tanıyorsam avcılar nereye gidiyorsa tam zıttı

istikamette ilerliyordur. Lnn'i bulmam gerek." Karamsarlık artık somut bir şekilde bedenimde ilerliyordu. Lnn ve Jo muhtemelen birbirine tamamen zıt yerlerde tutuluyorlardı. Hüzünle gözlerimi zemindeki beyaz fayanslara diktim. Konuştuğumda sesim bana yabancı, daha bir olgun çıkmıştı. "Lnn, Marcus ile beraber." Durup derin bir nefes aldım. Tanrım... Gözyaşlarım mıydı gözlerimi kor gibi yakan? "Ama Jo düşmanlarıyla beraber."

Gözlerimi kapatarak yaşların geldikleri hüzün pınarlarına geri çekilmelerini bekledim. Katze ya da değil, kimsenin önünde ağlamak istemiyordum.

"Jo'nun durumu daha kritik diyorsun," dedi vampir içindekileri ağır ağır söze dökerken. Bakışları hâlâ Aloha'daydı. Ama bence endişelenmesine gerek yoktu, adam yerde horul horul uyuyordu, bize zıplayıp dişlerini geçirecek hali yoktu.

Başımı sallayıp acınası bir halde göz teması kurmaya çalıştım. "Marcus onu kendi canı pahasına korur." Katze bunun doğru olduğunu biliyordu. Gözlerini kapayıp, "Sana bir şey söylemem lazım," dedi çabucak. Duruşumu düzeltip merakla gözlerimi vampirin ilginç yüz ifadesine diktim, beklenti yavaş yavaş midemi ele geçiriyordu.

"Kardeşinle ilgili değil," dedi yavaşça. "Oh be," dedim bilmeden. Nefesimi verip rahatlatarak karşısındaki sandalyeye oturdum. Vampir ellerini beyaz mutfak masasının ortasına birleştirip gözlerini de onlara dikti, anlaşılan şu an için Aloha kimseyi öldürmeye çalışmayacaktı zira Katze'nin bütün dikkati parmaklarındaydı.

"Marcus ve ben... biz eşleşmişiz. Çok daha önceden ruhlarımız birbirini tanıyor. Onun söylediğine göre jura devrinde bile berabermişiz."

Hayretle açılan ağzımı kapatıp başımı ellerimin arasına aldım. "Aman Tanrım! Önceki hayatlarınızda beraberdiniz," dedim hayretler içinde. Katze yavaşça başını sallayarak onayladı.

Gözlerimi kocaman açıp, "Dinozorlara da bindiniz mi?" diye sorunca Katze gözlerini devirerek, "Evet, hatta dinozorların doğurmasına yardımcı olup gök taşlarını da büyüyle biz yaptık," diye cevapladı. Toparlanarak suratımı astım. Ne vardı, biraz eğlenemez miydim?

"Kız kardeşi kavuşmamızı istemiyor," dedi Katze bu kez hüzün kokan kırgın sesiyle. "Kimmiş o yelloz?" dedim kollarımı göğsümde birleştirerek. Sevenlerin arasına girmek ne büyük bir zorbalıktı?

"Meredith adında bir kaltak." Bakışları yeniden Aloha'ya kilitlenerek bıraktığı nöbeti devraldı. Ben ise şaşkınlıktan gözlerimi bile kırpamamıştım. "Kardeş mi onlar?" dedim şok olmuş bir ifade ve sekteye uğramış boğuk sesimle. Katze başını sallayıp keskin vampir gözlerini yüzümdeki ifadeye odakladı. "Kaltağı tanıyorsun." Sesi tereddütlüydü. Ama yine de bu bir soru değildi. Bir robot gibi tek düze bir sesle onayladım. "Pisliğin tekidir o kız. İşin ilginç yanı, o bir kurt değil, nasıl kardeş olabiliyorlar?"

Vampir sıkkınca nefesini bırakıp ayağa kalktı. "Orası uzun hikâye. Şimdi onu bağlamak için bir ip bulup avcıların kıçını tekmelemeye gidelim," dedi. Şevkle yerimden kalkıp arkadaşımın yanına gittim. Sevmeyeceğini bile bile omzuna sarıldım. Ona borçlanmıştım. Yine...

"Teşekkür ederim," dedim minnet dolu sesimle. Önce Jo'yu sonra Lnn'i bulacaktık. Benim merhametli vampir dostum.

***

Bütün bunlar gerçekten oluyor olamazdı. Sadece az bir zaman önce sarayımda huzurlu ve miskin bir şekilde sonsuzluğun tatlı sıkıntılarını yaşarken, hayatım bir anda hortuma tutulmuş gibi oradan oraya acımasızca savrulmuştu. Acımasızın anlamını bilirdim. Acımasız, atalarımın ve benim sözlükteki en uygun tanımı-

mızdı. Ama yine de dönüp geçmişe baktığımda başıma gelenleri açıklayabileceğim en uygun kelime oluyordu acımasız.

Karşımda bir anda belirip hızlı bir şekilde ufalıp büyüyen kitle bir canlı mıydı, daha da önemlisi Draza mıydı, bilemiyordum.

Eğer o Draza ise şu an ne hissediyordu? Lanet olsun... Acı çekiyor olmalıydı!

El yordamıyla arkama uzanıp Rohan'ı yakalamaya çalıştım. Yaşlı adam, karşımızda ışıklar saçarak değişen kütle karşısında paniğe kapılıp birkaç adım gerilemişti. Bunca sene bu sarayda yaşayıp hâlâ bir şeylerden ürkmesi beni güldürüyordu.

Geniş salonun ortasındaki ışıklı kütle, sanki her an patlayacakmış gibi kaynıyordu. Görüntünün tuhaflığına ve yoksa kaçamak gözlerle onu izleyen hizmetlilere mi şaşırmıştım, bilmiyordum. Hizmetliler ömürleri boyunca normal olmayan çok fazla durum gördüklerinden kolay kolay bir şeye şaşırmazlardı.

"Rohan buraya gel, o sanırım Draza." Rohan biraz yaklaşsa da aramıza mesafe koyarak geride durmaya devam etti. Bir süre sonra gözlerini kısarak dikkatli bir şekilde ona baktı. "Neden bu halde olduğunu anlamak güç," dedi her zamanki gibi bilge bir şekilde. Sesinin titrediğini hissedebiliyordum, ne kadar etkilenmemiş gibi durmaya çalışsa da etkileniyordu işte.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak kitleyi incelemeye devam ettim. Draza tam bir yuvarlak top görünümünü aldığında sanki sadece bir an için gövdesinden iki kanat çıkmıştı, ardından döngü tekrar başladı ve kanatlar kayboldu. Yeniden grimsi bulanık bir kütleye dönmüştü. "Uyandığında kara bölükleri buraya gönder. Onu tutup beni çağırsınlar." Ve koşarak salonu terk ettim, bir gelişme olursa haberdar edilecektim. Beklemenin bir anlamı yoktu.

***

Bu şeffaf, cansız parmaklar benim mi?

İki yanımda ufalıp büyüyen sivri uçlu kanatlar mı beni ben yapan şeyler?

Lanet olsun, yoksa bu katlanılmaz acı mı özümü yeniden ortaya çıkaran?

***

Yataktan hızla doğrulup gözlerimi karanlık geceye çevirdim. Kalbim göğüs kafesimin içinde durmadan çarpıyor, ciğerlerim hava almak için yalvarırcasına dudaklarımı aralatıyordu. Derin bir nefes alıp çarşafları üzerimden çektim.

"Aidan neden nefes nefesesin?" dedi Rohan endişeli bakışlarını odanın diğer tarafından üzerime dikerek. Ellerimle hızla inip kalkan göğsümü yokladım. Anlamıyordum. "Rohan, neler oluyor?" Yataktan kalkıp aceleyle odanın diğer tarafına, iblisçemin yanına gittim. Nefesim yeni yeni düzene girerken ellerimle dağılan saçlarımı düzeltiyordum.

"Bu hiç iyi değil," dedi Rohan meraklı gözlerini saçlarıma, oradan da boynuma ve kalbime indirirken. "İlk olarak uyuyakaldın, ikinci olarak da nefes nefese kaldın. Senin uykuya ya da nefes almaya ihtiyacın yok." Bu tam olarak doğru sayılmazdı ama onu anlamıştım. Gözlerimi devirerek yanından uzaklaşıp mumların olduğu, yuvarlak antika masamın yanına gittim. Bu masayı birinci dünya savaşı sırasında alman bir mobilyacıdan ödünç almıştım. Muma uzanırken sakince, "Elbette nefes alıyorum ve uyuyabiliyorum ama bunları her zaman değil, ihtiyacım olduğunu düşündüğümde yapıyorum," dedim. Muma eğilip yavaşça ateş kokan nefesimi üfledim, ufak alevler filizlenince sandalyemi çekip oturdum. "Ama yine de nefes nefese kalmam," dedim transtaymış gibi mumlarda oynaşan alevi izlerken. Rohan abartıyor olabilirdi ama haklıydı, bir ölümlü gibi nefes nefese

kalmak bir yana çoğu zaman nefes bile almazdım, heyecanlandığım zamanlar dışında.

Rohan kısa boyunu daha uzun göstermek için giydiği topuklu ayakkabılarla zeminde sesler çıkararak yanıma geldiğinde hâlâ alevleri izliyordum, bu bana babamla iletişim kurmaya çalıştığım zamanları hatırlatmıştı. Cassie ile olduğum zamanları.

Rohan masada karşıma geçip oturduğunda bakışlarımı nihayet güzel, heyecanlı alevlerden alabildim. Yaşlı iblisçe eliyle diğer mumları işaret ederek, "Neden onları yakmıyorsun?" dedi. "Loş ortamları sevdiğimi biliyorsun." Elbette ki biliyordu ama yine de soruyordu işte, Rohan'a göre karanlık meseleleri çözmek için aydınlık yerlerde düşünmeye ihtiyacımız vardı. Ben öyle düşünmüyordum. Sandalyemde geriye yaslanıp kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Cassandra'yı bulmam hakkında ne düşünüyorsun?" dedim aniden konuya girerek. İstemediğini biliyordum ama ne düşündüğünü anlatmasını istiyordum, duygularım gözlerimi köreltmiş olabilirdi. Bana fazladan bakış açısı gerekiyordu.

"Ne zamandan beri bu yaşlı eğitmenini ciddiye alıyorsun?" dedi Rohan suratında her zamanki sakin gülümsemesiyle. "Kızı bulmak istemeni anlıyorum, Aidanhell ama doğru zamanda olmadığını düşünüyorum."

Kollarımı çözüp masada birleştirerek söylendim. "Biz de Draza'yı bu yüzden uyandırıyoruz zaten, bazen tam bir piç olsa da krallığı seviyor, yarı yolda bırakmayacaktır." Rohan öfkeli bakışlarını gözlerime dikti. "Draza da bu krallığın bir parçası, buraya gayet iyi bakabilir. Ama lider sensin. Neden sana ihtiyaç olduğunda bırakasın? İblisler bunu unutmayacaktır."

Bakışlarımı kaçırıp rahatsızca sandalyemde kıpırdandım. "İblisler hataları unutmaz ama iyilikleri her zaman görmezden gelirler zaten," dedim homurdanarak. İblisler benim halkım olsa da onları sevmiyordum, bir kral için halkını sevmemek büyük

bir ayıp olabilirdi ama kimse benden iyi kalpli bir kral olmamı beklemiyordu zaten. "Cassie yanımda olmadıkça asla ben tam olamayacağım." Durup şaşkın gözlerine baktım. "Bunu anlamanı beklemiyorum."

Rohan ufak bir kahkaha atıp karanlıkta neşeyle parlayan gözleriyle bana baktı. "Bu yaşlı kalbim aşkı tatmadı mı sanıyorsun?" dedi keyifli bir şekilde. Sinirlenerek yerimde daha da kıpırdandım, bu konuyu gerçekten konuşacak mıydık?

"Ona karşı hissettiğim duygu aşk değil." Bu konuşma bende sonsuza dek kaşlarımı çatarak yaşama istediği uyandırıyordu.

"O halde ne?" Rohan da sandalyesinde geriye yaslanırken bilge gözleriyle yüzümü incelemeye koyuldu. O kadar zekiydi ki ondan saklanma ihtimalim yoktu.

"O benim için bir problem. O olmadan her şey çok daha yolundaydı. O karşıma çıktığı günden beri başım beladan kurtulmuyor. Keşke... keşke ölse." Rohan hiçbir şey demeden beni izlemeye devam etti, gözleri o kadar ifadesizdi ki dediklerimi anlayıp anlamadığını çıkaramıyordum.

Ben zaten bir aydır Cassie olmadan yaşadığım hayatı sorgulamıyor muydum? Cassie olmadan yediğim yemeği, içtiğim suyu yaptığım işkenceleri ve izlediğim çiçeklerimi... O olmadan hep yarımdım, duygularım da yarımdı. Bir yanım benden söküp alınmış gibi eksik hissediyordum. Belki de bunun tek çözümü onun olmadığı günlere geri dönmekti. Eğer nefes almadığını bilirsem onu arzulamayacak, kendi işlerime odaklanacak, sonsuzluğumu doyasıya yaşayacaktım.

"Ben aşkı bilmem, Rohan. Maalesef kalbim o duyguyu hissedecek kadar şanslı, ruhumsa bir eş bulup kendini ona feda edecek kadar zayıf değil. Ben aşkı anlayamam. Ben sadece gücü bilirim ve Cassie, gücümü etkiliyor. Keşke hiç olmasaydı." Ve içimden ekledim. *Keşke kokusunu hiç almamış, dudaklarını hiç öpmemiş, ona hiç sarılmamış olsaydım.*

Rohan, gözlerinde anlayış dolu bir ifadeyle yerinden yavaşça kalktı. Yaşlı kalbinin bana anlayış göstermesi onun için güzel bir şey olmalıydı, her şey bittiğinde cehennem yolunda yanmaktan kurtarabilirdi belki merhamet onu.

"Yaptığımız hatalar ve doğrular arasında ne gibi bir benzerlik var biliyor musun, Aidan?" Yanıma gelerek buruşuk parmaklarını omzuma koydu. "İkisinin de bize ait olması. Cassie bir hata ya da bir doğru olabilir ama önemli olan yaşanmış olması, bu hali ile bile senin bir parçan. Artık eski Aidan olamazsın." Ardından arkasını dönüp ağır ağır kapıya ilerledi. O gittikten çok sonra bile hâlâ kapıya bakmakta olduğum fark ettim. Artık eski Aidan olamazdım. Cassie umursamaz, beni çoktan öldürmüştü.

"AİDAN!!"

Hızla sandalyemden kalkıp kapıya koştum. Dalıp gitmeye bile hakkım yoktu. Rohan nefes nefese bir şekilde kapıya yaslanmış, korkudan büyümüş gözlerle bana bakıyordu. "O ses düşündüğüm kişiye mi ait?" dedim hızla. İblisçem başını sallayarak konuşmaya çalıştı. "Draza uyandı," dedi ve ardından hızla ekledi. "Herkesi öldürüyor."

***

"Bir adım daha at ve kafanı kırayım!" Draza yaklaşmakta olan kara bölük iblisinin üzerine atladı. Ardından tekrar bağırmaya başladı. "Kafanı sökeceğim senin!" Müdahale etmeli miydim yoksa orada durup kardeşimin diğer iblislerle verdiği mücadeleyi mi izlemeliydim, bilemiyordum. Rohan kolumu çekiştirince olaya el atmam gerektiğini anladım. Yavaşça kargaşanın başladığı salona yürüdüm.

Kardeşim ben oraya gelemeden önce zemindeki mermerleri sökmüş, havada asılı duran avizeleri indirmiş, hareketli Gargoyle'ları ise zincirlemişti. Yerlerdeki kanlı cam kırıklarına basarken

çevreme verdiği hasardan gözlerimi alamıyordum. Draza beni görmemişti, hâlâ üzerine atıldığı iblisin kafasına dişlerini geçirmekle meşguldü. Kan bir şelale gibi yolunu bulmuşçasına çıplak bedeninden akıyor, bulduğu bütün girintileri kırmızıya boyuyordu. Bu haliyle Draza her zamankinden daha vahşi görünüyordu. Sanki bedenini aklı değil de vahşi bir dürtü yönetiyormuş gibi.

"Draza," diye seslendim temkinli davranmaya çalışıp yavaşça yanına yaklaşırken. Adımlarım tereddütle kanlı iblisin yanına ilerlerken kanatlarımın sırtımdan çıkıp havada süzülmesine izin verdim. Eğer Draza ile işler yolunda gitmezse onları kullanıp uçabilir, onu bir süreliğine havada oyalayabilirdim.

Kardeşim bana bakmadan adamlarımı ısırmaya devam etti. Gözlerinde beyaz tek bir nokta kalmamış, siyahlar her yeri ele geçirmişti. Orada kaldığı süre boyunca karanlığın da tıpkı gözleri gibi ruhunu da ele geçirip geçirmediğini merak ettim.

"Draza," dedim bu kez daha gür, daha fark edilir bir tonda. "Bana bak!" Ama kardeşim bakmıyordu. Beni duyuyor muydu yoksa duymazdan mı geliyordu emin değildim. Daha da yaklaşarak şansımı denemeye karar verdim.

Üzerime fırlatılan bir iblisle yere devrilmeden önce ona bir kez daha seslenmeyi başarabilmiştim. İblis, kafası birçok yerinden dişlenmiş halde kan kaybederken üzerimde son bir şans için debeleniyordu, sudan çıkarılmış balıklar gibiydi, tek farkı öyle vahşi çırpınıyordu ki bana zarar veriyordu.

İblisi yüksek bir enerji sarf ederek üzerimden atıp ayağa kalktım. Draza hâlâ çıldırmış gibi görünüyordu ama çevresindeki askerlere saldırmayı bırakıp orada öylece durarak bana bakmaya başladı. Sırtını diğerleri gibi kamburlaştırmış, saçlarını da vahşi bir hayvan gibi dağıtmıştı. Kana bulanmış göğsü hızla inip kalkarken göz bebeği olmayan iki siyah çukurun bana bakışını seyrediyordum. "Neden böyle davranıyorsun?" dedim sakin olmaya çalışarak. Karşılığında Draza başını sağa sola sallayıp tısladı. Bu

kez gözlerimle Rohan'ı arayıp, odanın diğer tarafında düşünceli bir ifadeyle bizi seyrederken buldum. İç çekerek tekrar kardeşime döndüm. Bu işte tek başımaydım, kimse bana yardım etmeyecekti çünkü kimse yardım edemezdi.

"Konuş benimle," dedim çaresizce, bir adım daha yaklaşıp kardeşimin karanlık gözlerinin görüş alanını bütünüyle doldurmaya çalıştım. İblisleri gebertmenin bir çözüm olmadığını anlaması gerekiyordu.

"Seninle ne konuşacağım?" Afallayarak bir adım geriledim. Benimle konuşmuştu. Demek ki beni biliyordu, hafızasında bir tuhaflık yoktu. "Neden böyle davranıyorsun? Vahşice?" Son kelimeyi vurgulayarak söylemiştim, aklını kaçırmış gibi davranıyordu.

"Sen vahşi hakkında ne bilirsin ki?" Ardından Draza üzerime atıldı ve dünyam birdenbire karanlık bir çukura düştü.

***

"Uyanabildin mi?"

"Mmmm." Uyanmış mıydım, emin olamıyordum, sanırım beynimin birazcık daha uykuya ihtiyacı vardı.

"Aidan, uyandın mı?" Rohan da çok ısrarcıydı. Beni biraz kendi halime bırakmaları gerekiyordu. Kafamı toparladığımda nasıl olsa uyanırdım.

"Aidan!" Hızla doğrulup endişeli gözlerle tepemde dikilen iblisçeye baktım. Aceleyle olan kalkışım sayesinde gözlerime kazık oturtulmuş gibi hissetmiştim. "Başım ağrıyor," dedim elimi başıma götürüp gözlerimi birkaç kez kırparak. Ah Tanrım, uyanmanın bedeli öldürücü bir baş ağrısıydı. Draza ne yapmıştı bana böyle?

"Draza'yı zindana kapattılar." Başımı kaldırıp iblisçemin yüzüne bakarken ağrının el verdiği ölçüde dikkatimi toplamaya

çalıştım. "Bunu yapabildiler mi?" dedim çatallaşan sesimle. Rohan onaylar halde başını sallayıp yerden kalktı. Elini kalkmam için bana uzattığında geniş salondaki mermer zeminde yatmakta olduğumu fark ettim. "Draza beni fena benzetti ha?" dedim güle-rek. O piçin elleri çok ağırdı.

Bana uzattığı elini tutup doğrulurken bir yandan da etime batmış olan cam parçalarını silkeliyordum. "Meredith olmasaydı seni öldürebilirdi. Onu zayıflatıp bayıltan oydu." Şaşkınlıktan adımım havada kalmıştı. Tekrar Rohan'a dönerek, "Meredith ne zaman geldi ki?" dedim. Yanlış hatırlamıyorsam en son onu bıraktığım hücrede çürüyor olmalıydı, sonsuza dek.

Rohan kaygılı bakışlarını kaçırarak alt katlara inen merdivenlere doğru yürümeye başladı. Bir elimle sırtımdaki camları çıkarırken adımlarımı hızlandırarak peşine takıldım. "Onu sen getirdin, değil mi?"

Eliyle ağır kapıyı çekip kapıdaki nöbetçiye selam vererek içeri girdi. Kapıyı elimle tutup ardından ben de karanlık zindanlara daldım. Girişin hemen sağ tarafındaki geniş duvardaki meşaleye uzanıp aldım. Dudaklarıma yaklaştırıp üfleyerek yaktım onu. "Meredith'i her istediğinde hücresinden çıkaramazsın, Rohan. O kaltağın başımıza ne belalar açacağını tahmin bile edemezsin. Bana sormadan bir mahkûmu zindanından çıkaramazsın." İhtiyar karanlık yorgun gözlerini gözlerime dikti. "Eğer o mahkûmu dışarı çıkarmasaydım şu an muhtemelen ölmüş olurdun." Omuz silkerek yanından geçip gittim. "Ölmeyeceğimi biliyorsun."

Rohan peşime takılıp kısık sesle söylendi. "Bunu asla bilemezsin."

Yarım dakika sonra Draza'nın kapatıldığı hücrenin karşısındaydık. Kardeşimi bağlamamışlardı, orada sanki zararsız bir kedi yavrusu gibi öylece bırakmışlardı. "Uyandığı an kaçmaya çalışacaktır," dedim elimle Draza'nın olmayan iplerini işaret ederek. En azından bir iple falan bağlasalar olmaz mıydı, abim burayı başımıza yıkacaktı.

"Onunla zamanında konuşursan buna gerek kalmayabilir." İhtiyar her zamanki gibi haklıydı, derin bir nefes alarak meşaleyi ona verdim. Ardından arkamı dönüp hücrenin parmaklıklarına tutundum. "Uyanık mısın?" dedim olabilecek en uzlaşmacı halimi takınarak. Arkamda bir yerlerde Rohan gerileyerek geldiğimiz koridora doğru kayboldu. Işık eskisi kadar göz alıcı olmasa da bizleri aydınlatabiliyordu. Ne de olsa kardeşlerin baş başa konuşması gerekiyordu.

"Beni neden çıkardın?" Draza hâlâ kıpırdamadan tıpkı bir ölü gibi yatağında uzanıyordu. Meredith'in yaptığı büyüler sayesinde mi güçsüz düşmüştü yoksa piç rol mü kesiyordu, anlayamıyordum.

"Çünkü kardeş olmak bunu gerektiriyor. Bir pislik bile olsa abini kurtarmalısın." Draza yattığı yerde belirli belirsiz hafifçe kıpırdanmıştı. Onu rahatsız edenin *pislik* kelimesi mi yoksa *kardeş* kelimesi mi olduğundan emin olamadım.

Paslanmış küf kokulu parmaklıklara daha fazla yaklaşıp ellerimle kalkmış birkaç parçayı sökmeye çalıştım. Tetikte olup kardeşimi gözlemem gerekiyordu ama söylemekte olduğum şeyi gözlerine bakarak yapamazdım. Her şeye rağmen bizler iblistik ve bedenlerimiz ruhumuzun el verdiği oranda duygusal olabiliyordu.

"Orada sana ne yaptılar?"

Kalkıp Draza'nın o ağır, kalas kafasını kafama geçirmesini, sövmesini, dolu dolu küfretmesini bekledim. Fakat iblis sadece derin bir iç geçirip yatağında doğruldu. Bir süre kaşlarını çatıp parmaklarını üzerindeki beyaz örtüde gezdirdi. Sırtını soğuk duvara dayayıp başını hafifçe geriye attığında, beyaz saçlarının gereğinden çok fazla uzayıp kıvrılmaya başladığını fark ettim. Küçük bukleler sivriliklerinden emin olduğum zarif kulaklarını saklıyorlardı. Ya da onları Draza saklıyordu.

"Bunu neden soruyorsun, Aidan?" Başını hareket ettirip bana bakma zahmetine girmedi. Bu mesafeden -ki aramızda en az üç

metre vardı- üzerindeki kirlerden çıplak bedeninde yaralar olup olmadığını göremiyordum. Ama kardeşimin sesi normal gelmiyordu, onun için bile normal denemezdi. Orada ona işkence yapmış olabilirler miydi?

"Çukur denilen yer," dedim rahatsız olmuşçasına omuzlarımı oynatıp alnımı parmaklıklardan çekerken. "Orada kimler var?"

"Zebaniler. Tek merak ettiğin bu mu yoksa bana neler yaptıklarını anlatmamı mı istiyorsun?" Ellerimi parmaklıklardan çekip birbirinin içine geçirdim. İstiyordum, o şerefsiz gargoyleların kardeşime ne yaptıklarını bilmek istiyordum. Draza tahtım için bir tehlike olarak büyümüş olabilirdi, belki ahlaktan yoksun ve vahşi de olabilirdi ama sonuçta benim kardeşimdi. Ve kardeşime benim dışımda kimse ceza veremezdi.

"Öldüğünde işkence göreceğini düşünmedim," dedim dürüstçe. Gerçekten de geçen haftaya kadar onun orada işkence görebileceğini düşünmüyordum. Kendimi daha çok uyuyor gibi bir durumda kaldığına inandırmıştım. Ona asla söyleyemeyecek olsam da hâlâ akacağından emin olmadığım yüzlerce gözyaşı dökmüştüm. O benim kalan tek ailemdi. İçten içe onu sadece Cassie'ye gitmek için uyandırmadığımı biliyordum.

Draza yavaşça oturduğu yataktan kalktı. Bana yaklaşırken sağ ayağının aksadığını fark etmiştim. "Evet, işkence gördüm," dedi kollarını göğsünde birleştirip yeni kesiklerin oluştuğu çenesini dikleştirerek. Hâlâ eski zamanlardaki gibi artistlik taslıyordu. Tuttuğum nefesimi bırakıp can sıkıntısıyla gözlerine baktım. "Dinle, seni buradan çıkaracağım. Zindana koyulma sebebin çevrendeki herkesi öldürmeye çalışmandı." Bir süre durup bunun karşısında herhangi bir şey söyleyip söylemeyeceğine baktım. Züppe, karanlık gözlerini kırpmadan yavaşça başını salladı.

Bir adım gerileyip kilidi açmam için gereken büyüyü fısıldadım. Kilit beraberinde kulak tırmalayıcı bir ses çıkararak açıldı. Bir an sonra Draza zindandan çıkıp yüzüme yumruğunu geçirdi.

Bunu o kadar hızlı yapmıştı ki acıdan ziyade tek görebildiğim şey dudağımdan fışkırıp havada uçuşan kan damlaları olmuştu. "Seni adi piç! Neden yaptın bunu?" Elimin tersiyle dudaklarımdaki kanı silip Draza'nın üzerine yürüdüm. Omuz silkerek geri çekildi.

"Bunu hak ettiğini biliyorsun." Ve ardından ben ona saldıramadan arkasını dönüp koşar adım merdivenlere yöneldi. Kardeşimin aksayan bacağına rağmen hızla gözden kayboluşunu izlerken şimdilik daha fazla üzerine gitmemeye karar verdim.

***

Bölüm 15

Barın eski püskü dar girişi her zamanki gibi bisikletli çocuklarla doluydu. İçeri girer girmez Max'in onları dışarı tekmeleyeceğini bildikleri halde neden hâlâ direttiklerine anlam veremiyordum. Sanırım Max'in bir kızın peşine takılıp onları görmeyeceği anı bekliyorlardı. Max'i tanıdığım için öyle bir anın gelmeyeceğinden emindim, zira kendisi dikkati asla dağılmayan bir adamdı.

Barın gürültüyü kısmen emen pencerelerinin önünde dışarıdaki nem cildimizin canına okurken, Katze ile son bir kez durup planımızı tartışıyorduk. Aloha'yı motelde bırakıyor olmamız zaten yeterince kötü değilmiş gibi bir de onun sızlanmalarını çekmek beni deli ediyordu. Rap tarzındaki saçma bol pantolonunun cebinden uzun hançerini çıkarıp bana uzattı. Paniğe kapılarak hançeri hızla yakaladım. Bizi gören birilerinin olup olmadığını anlamaya çalışarak deli gibi çevreme bakındım. "Öyle ulu orta hançerini gösteremezsin. Bu dünyada insanlar her gün silah görmüyorlar." Katze de bakışıyla etrafı taradı. "Bu onların problemi," dedi bilmiş bir şekilde yeşil gözlerini barın içine çevirirken.

"Şu Max denen adam, ona güvenebileceğimizi nereden biliyorsun?" Aslında bilmiyordum. Tek bildiğim avcıların koku ta-

kip büyüsü yapabildikleri ve son bir aydır çalıştığım yerin burası olduğundan beni kolayca bulabileceklerine inandığımdı. İhtimaller denizinde bir balığa oltayı takmış olabilirdim ama denemeye değerdi.

"Max iyi biridir." Ellerimi kapıya koyup ittirirken içimden Max'in iyi biri olması için dualar ediyordum.

Barmen kurulamakta olduğu viski bardağını tezgâha koyarken her zamankinden daha huzursuz görünüyordu. Alnından damlayan terler içerinin sıcağından mıydı yoksa başka bir şeyden mi, emin olamıyordum. Ben ona yaklaşırken Katze de her zamankinden daha fazla yanıma sokulmuştu. Gözlerimi Max'den ayırmamaya çalışırken Katze'ye söylendim. "Kıçımda yürümeyi keser misin?" Karşılığında Katze dirseğime bir çimdik attı. "Burada insanlar her zaman siyah mı giyer?"

Katze'nin dediği saçma şeye aldırmadan kalabalığa özensizce göz attım. Bayıltıcı müzik ve barın daha da iç bayıltıcı olan kokusu dışında rahatsız edici bir şeye denk gelmemiştim. Bugün insanlar siyah giymişse ne olmuştu yani, dünyada yaşadığım süre boyunca insanların belirli günlerde sadece siyah giydiklerini ve bunu yas için yaptıklarını biliyordum. El yordamıyla Katze'yi ittirip Max'in yanına yaklaştım.

Tedirgin barmen elindeki bezi tezgâha atıp mavi ürkek bakışlarını gözlerime dikti. "Cassie," dedi yavaşça. Selamında zerre kadar bir mutluluk olmayışını fark ettim. "Beni gördüğüne sevinmedin mi sarı kafa?" dedim şakayla karışık sallanarak. Bir saniye sonra Max de gülümseyip tezgâhın arkasından bana uzandı. Kucaklaşmamız bitince Katze'nin homurdandığını duydum. Bu sıkça yaptığı bir şey olduğundan onu görmezden gelmeye devam ettim. "Öldüğünü düşünmüştüm," dedi barmen dirseklerini kahverengi mermere uzatıp bana eğilirken. Uzun taburelerden birine çıkıp en yakınımdaki viski şişesine uzandım. "Sana attığım mesajı okudun mu?" Katze'nin yüzü hızla bana döndü. Soluk

yüzünde *ne mesajı, ne zaman,* gibi sorular okunuyordu. Gerçi Katze'nin cep telefonuyla mesaj atmak diye bir şeyden haberi olduğunu sanmıyordum.

"*Polisi sakın arama, işten çıkıyorum, her şey için teşekkürler,* yazan mesaj mı?" Ses tonu olması gerektiği gibi, kızgın ve biraz da alınmış gibi çıkıyordu. Ama tedirginliğine anlam veremiyordum. Ellerini kısa sarı saçları arasından geçirdikten sonra alt dolaptan iki viski bardağı çıkarıp önüme koydu. "Bunu ortadan kaybolduktan üç gün sonra attın. O üç gün boyunca polisi aramadığım için şanslısın." Suçlamasından rahatsız olmuş bir halde kıpırdanarak şişeyi açıp bardaklara boşalttım. "Yardımına ihtiyacım var." Ardından bardaktaki viskinin boğazımı yakarak-hatta tam anlamında delik deşik ederek- geçmesine aldırmadan tamamını içtim. Avcılarla ayık kafada karşılaşmak istemiyordum.

Barmen kareli krem rengi gömleğinin bileklerindeki düğmeleri açıp yavaşça katlarken sorumu bekledi. "Ben gittikten sonra buraya birileri geldi mi?" Max mavi iri gözlerini sanki ne diyeceğine karar veremiyormuş gibi benim dışımda bardaki her yere çevirdi. "Cassie," dedi katlama işlemini bitirip az öncekinden daha da eğilerek. Sağ yanımda Katze'nin huzursuzlandığını hissediyordum ama şu an Max'in bana verebileceği herhangi bir bilgi çok ama çok önemliydi. Barmen haftada bir itinayla alındığından emin olduğum ince kaşlarını endişe ile çatarak fısıldadı. "Seni görmeye geldiler. Şu an buradalar. Çok özür dilerim Cass."

Birinin gelip bizi sarsmasını, öldüresiye dövmesini ya da en beklenebilir şekilde öldürmesini bekledim. Tam iki saniye boyunca çevreme hiç renk vermeden gözlerimi Max'in mavi tepeciklerinden, renksiz bulutların dolaştığı donuk gözlerinden ayırmadım. Ardından gülümsedim. "Sen ve şakaların," dedim en yakın masanın duyabileceği kadar güçlü bir sesle. Barmen kafa karışıklığı zirveye ulaşmış bir halde anlamaz bakışlarını Katze ve benim aramda gezdirdi.

Şimdi bardaki herkesin neden siyah giydiğini biliyordum. Çünkü siyah, avcıların rengiydi. Katze huzursuzlanmakta haklıydı. Taburede geri çekilerek, "Max," dedim güven verici bir şekilde gülümserken. "Bilmek isteyen varsa Yıldızlar Moteli'nde kalıyorum." Ardından çoktan ayaklanmış ve kapıya yavaş yavaş ilerlemiş Katze'nin yanına gidip kapıyı ittirerek dışarı çıktım. Avcıların peşimize düşmesini bekleyecektim, o ahmaklara diyeceğim bir çift lafım olacaktı.

***

Draza sanki senelerdir uyumamıştı. Gözlerinde siyah olmayan yerler artık mosmor çürük bir deri gibiydi. Her şeyiyle hastalıklı bir bedene sahip görünüyordu. Yukarı çıktıktan sonra kalmak için babamın odasında karar kılmıştı, yemeğini orada yiyor ve orada uyuyordu.

"Savaş hiç olmadığı kadar yakınımızda hatta direkt olarak söylemek gerekirse savaştayız." Ona kurtlar ve vampirlerin durumunu anlattım. Araf süvarilerinin bize yardım edip etmeyeceklerini bilmediğimi, perilerin saçma sapan arzularından -Cassie'yi lider yapmak gibi saçma bir istek- bahsettim. Özellikle avcılardan ve Meredith'den bahsetmiyordum. Onu öldüren avcının dünyada olduğunu bilmesini istemiyordum ya da Meredith'in alt zindanlarımızdan birinde olduğunu.

Konuşmam bitiğinde pencerenin önündeki koyu gri boğa döşemelerinin üzerinde parmaklarımı gezdiriyordum. Cilalı kaygan yüzeyleri hoşuma gidiyordu. "Dünyaya gitmeliyim." Beynimde bunun için söyleyebileceğim bir neden aradım ama bulamadım.

Draza yumuşak ve fazlasıyla iri kaz tüyü yastıklarının arasından dağınık beyaz saçlarını hareket ettirerek kalktı. "Böyle bir kaos anında dünyaya gitmek..." dedi şaşkın, meraklı bir sesle. Ben odasına gelmeden önce Rohan ile konuştuğunu biliyordum.

Cassie'yi biliyor olmalıydı, bilmezden gelmesinin tek nedeni benden duymak istemesiydi.

Tıpkı senin gibi âşık oldum kaz kafalı, dememi istiyordu ama çok beklerdi. "Ben yokken buraya göz kulak olmalısın. Birkaç saat içinde yola çıkacağım".

Draza ölümlülerin tüylerini ürpertecek bir gülümseme eşliğinde, "Buraya iyi bakacağımı nereden biliyorsun, krallığın neden umurumda olsun ki?" dedi. Ona dönmeden kendimce gülümseyerek kapıya yöneldim. Çıkmadan önce omzumun üzerinden, "Çünkü burası senin de krallığın," dedim.

***

"Onlara motelin yerini tarif ettiğin için teşekkürler *Lider.*"

Aloha'yı yatağa sıkı sıkıya bağlamaya çalışırken akıttığım terimi sildim bir kez daha. Vampir bana yardım etmediği gibi bir de saçmalıyordu. "Bana öyle deme," dedim Aloha'yı sırt üstü çevirip ağır kaslı kollarını yatağın başlığına bağlarken. "Neden öyle demeyeyim? Sen bu değil misin, *Lider*? Herkese emir vermek seni bir lider yapmaz mı?" Aloha'nın canı cehenneme!

İblisçeyi olduğu yere bir külçe gibi bırakıp hızla doğrularak vampirin üzerine yürüdüm. Sinirlerim bir elf okunun yayları kadar gerilmiş, gözlerimse bir kara elf kadar kararmıştı. İçimde bir yerlerde bir şeylerin kopup gittiğini, her saniye ile geri dönülemez bir biçimde değiştiğini hissediyordum. Durmadan üzerime gelen aptal bir vampiri kaldıramıyordum artık. Bir adım daha ilerlediğimde Katze'nin bana olan bakışları değişti. Yüzünden ağustos meltemi kadar hızlı şekilde mutlak bir dehşet ifadesi geçti. "Neden öyle bakıyorsun?" dedim az önce birden alevlenen sinirimi yutup tedirgince.

"Gözlerin kızıla döndü." Off, olamaz! Bir küfür savurarak vampiri şaşkın bir halde bırakıp iblisçenin yanına gittim. "Bazen

ben de diğer tüm varlıklar gibi sinirlenebiliyorum," dedim mırıldanarak. İçimden bir ses durumun çok daha karmaşık olduğunu söylese de şimdilik bunun üzerinde düşünmemeye karar verdim.

İblisçenin -ki artık kendisi bir stirigoi- diğer kolunu da kaldırıp yatağın simetrik diğer başlığına bağladım. "Eğer emirleri verebileceğine inanıyorsan hiç çekinme." Onun gururunu kırdığımı biliyordum ama hak ediyordu. Ayrıca kızıl gözlerimden konuşacak bir halde değildim. Aidanhell'in sinirlendiğinde kızıllaşan gözlerini bal gibi hatırlıyordum ve bu alametin gitgide daha fazla şeytana dönüştüğümün bir habercisi olduğunu hissediyordum. Şeytana dönüşüyordum. Gerçek bir şeytana.

"Ben de pekâlâ iyi bir lider olabilirim ama tabii sendeki şu ego olmasa. Kanatlarının sonsuza dek beyaz kalacağını mı düşünüyorsun, Cassandra? Sonsuza dek bir meleğinki gibi kar beyazı kanatların mı olacak? Bahse girerim iblis olduğun seneler boyunca kararacaklar. Tıpkı ruhun gibi. Diğer meleklere de böyle oldu, başlangıçta Lucifer bile beyaz kanatlı bir melekti."

"Saçmalıyorsun." İblisçeyi sağlam bir şekilde bağlayıp ayağa kalktım.

Katze konuşmak için dudaklarını aralamışken birden durdu. Hangisi daha önce oldu bilmiyorum, kapıdan gelen tekme sesleri mi yoksa gürleyerek adımı söyleyen bir erkek sesi mi?

Kalbim, bir ceylanın aslanın gözlerindeki dehşete şahit olduğu andaki hızla çarparken kuruyan dudaklarımı yaladım.

"Açın kapıyı!" Katze'nin belindeki hançeri çıkarıp sırtını kamburlaştırarak saldırı pozisyonuna geçmesini transta gibi izledim. Buraya gelmiş olabilir miydi?

"Cass," dedi Katze sessizce. "Aloha'yı oraya bırak, kapıdaki öküzü devirmemiz lazım." Gülme hissi karnımdan yukarı çıkıp kalbime toslayınca istemeden ağzımdan bir kahkaha kaçtı. Başımı iki yana sallayarak vampirin yanından sanki ayda yürüyormuşum gibi geçip kapıya yollandım. Katze bana çıldırmışım gibi bakarken titreyen ellerimle kapının sürgüsünü indiriyordum.

Kapıyı aralayıp Aidanhell'in alevler kaynatan kızıl gözlerini gördüğümde, Katze'nin az önce dediğini düşündüm. Ah, evet, kapıda kesinlikle bir öküz vardı. Büyük olanından!

Aidan kapıyı tekrar kapatmamdan endişe edermiş gibi ayağını aralığa koydu. "Avcıların buraya geliyor olduğundan haberiniz var mı?" Omzumun üzerinde hâlâ afallamış bir halde koridorda dikilen Katze'ye baktı. Kapıyı tamamen açıp ellerimle kolumun üst taraflarını sıvazlayarak içeri girdim. "Bizi nasıl buldun?" dedim odaya girip Aloha'nın yattığı tarafa yaklaşıp çöktüğümde. Şeytan odaya attığı ilk adımda şaşkınlıktan bir süre kıpırdayamadı, ardından hiçbir şey olmamış gibi yanımıza gelip Aloha'nın üzerine eğildi. Elini alnına koyup kaçınılmaz olanı anlamak için bir süre bekledi. Aloha'nın doğal olmayan ten soğukluğunu anlaması sadece bir saniyesini almıştı. Elini geri çekip hoşnutsuz gözleriyle vampir dostuma bakarken Aidan'ın, Aloha'yı ilk gördüğü anda kalbinin atmadığını, zaten duymuş olabileceğini düşünüyordum.

Aidan'ın, Katze'ye olan düşmanca bakışlarını yok sayarak, "Avcıların geldiğini nereden biliyorsun?" diye sordum. "Kokularını alabildiğimi biliyorsun," dedi şeytan sessizce. Kalkıp odanın ortasındaki masaya yönelip üzerindeki peçeteleri beşer onar söküp alnındaki, ardından pazılarındaki teri sildi. Kaslarına aç kalmış bir kedi gibi umutsuzca bakan gözlerimi azarlayıp bakışlarımı yere indirdim. "Senin de kokunu takip ettim," diye ekledi Aidan peçeteleri top top yapıp yere atarken. Kokumu burnuna kazımış olduğu anları hatırlayıp gözlerimi yerden kaldırmamaya çalıştım. Bir zamanlar fazlasıyla yakın takılmıştık.

Ondaki koku duyularından bende de olmasını isterdim, bu şekilde kardeşimi çok daha erken bulabilirdik. Bir şeytan olmayı öğrenmem gerekiyordu. "Aloha'ya ne olduğunu söyleyecek misiniz, yoksa daha bekleyecek miyim?"

Ben ne diyeceğimi bilemez halde huzursuzca kıpırdanırken, o ana kadar odanın bir köşesinde sessizliğini zar zor koruyan

vampir arkadaşım, "Burada bekleyin," diyerek odadan çıktı. Aidan ile birbirimize bakıp ardından Katze'nin dediğini yaparak onu bekledik.

Katze elinde pantolon ve tişörtle odaya girdiğinde, Aidan-hell'in yakıcı bakışları bedenimi tutuşturmak üzereydi. Gerilim somut bir şeymiş gibi odada, ben ve Aidan arasında duruyordu sanki. Şeytanımın gelip bana böyle bakacağını bilseydim aynanın karşısında daha fazla zaman geçirirdim. Gerçi bugün hiç aynaya bakmış mıydım, onu da bilmiyordum. İç çekerek dikkatimi Katze'nin elindeki giysi yığınına verdim.

Vampir, elindekileri Aidan'a uzatıp küçümser bir tavırla dudaklarını büzdü. "Avcılar buraya geldiğinde tabanları yağlamamız gerekiyor ve sen bu çıplak, şalvarımsı şey ile dikkat çekmeden on metre bile gidemezsin." Aidan'ın belirli belirsiz yumruklarını sıktığını gördüm ama ses çıkarmadan ona sunulan giysileri kabul etti. Bir an için bir şey diyecekmiş gibi bana döndü fakat ardından konuşmadan odadan çıktı.

Gerilim dalga dalga üzerimden azalırken omuzlarım içeri çöktü, kendimi hasta ve yorgun hissediyordum. Neden buradaydı? Bana Aloha ile gitmemi söyleyen o değil miydi? Beni istememiş, diğer dünyaya bir daha dönmeyeceğime söz verdirtmişti. Perilerin beni *Lider* yapmak istediklerini biliyordum, Aidan da biliyor olmalıydı. O halde beni görmeye mi gelmişti? Ya da belki de... Beni özlemiş olabilir miydi? Göz ucuyla bir elin bileğime uzandığını görünce sıçrayarak geri çekildim. Aloha baygın gözleri yarı yarıya açılmış halde bana bakıyordu, gözlerindeki ışık gitmiş, yerini karanlığa bırakmış gibiydi. Sanki güneş Aloha için doğmamıştı bugün. "Cassandra," dedi sızlanarak. "Acıktım." Gözlerinin yanındaki damarlar artık anormal biçimde koyulaşmış, ağaç dallarına benzer şekiller oluşturarak elmacık kemiklerine inmişlerdi. Daha dikkatli bakınca boynundaki ve bileklerindeki damarlarında artık koyu mor-siyah tonlarına dönüştüğünü

fark ettim. Vücudunda gezen kan -benim ya da Katze'nin kanı- normal değildi.

Aidan, kalçalarına fazlasıyla iyi oturan pantolon ve ona biraz dar olan tişörtle bir yıldırım gibi hızla odaya girdi. Kaslarına yapışan beyaz, dar bir tişörtün ve koyu lacivert sıkı bir kotun bir erkeğe nasıl bu kadar yakışabileceğini düşündüm. Sımsıkı sarılmış iri pazılarında takılı kalmış gözlerimi yukarı çıkarıp Aidan'ın aşina olduğum kırmızı gözlerine baktım. Bütün bu muhteşem görüntü karşısında gerçekliği bozan tek şeydi gözleri.

Şeytan kaslı kollarını göğsünde birleştirip başını hafifçe geriye atarak gözlerini gölgeleyen siyah saçlardan kurtuldu. "Ona ne oldu?" dedi çenesiyle yarı uyanık Aloha'yı işaret ederek. Dilimi kuruyan dudaklarımda gezdirip bakışlarımı kaçırdım. "Stirigoi oldu. Katze bitik bir haldeydi, kan içmesi gerekiyordu ve Aloha da ona kanını vermeyi teklif etti. Şimdi o kadar aç ki onu devamlı beslemem gerekiyor." Bileklerimi havaya kaldırıp iyi görebilmesi için içlerini ona çevirdim. Aloha'nın emdiği noktalarda iyileşmeyen ufak ısırık izleri birikiyordu.

"Bu yüzden zayıfladın," dedi Aidan kendi kendine konuşur gibi mırıldanarak. Ne yani zayıflamış mıydım ve o bunu fark edecek kadar beni incelemiş miydi? Zayıfladığımı nereden anlamıştı? Popomdan mı yoksa yüzümden mi?

"Yemek yemem gerekmiyor," dedim huzursuzca kıpırdanırken. "Artık insan değilim. Devamlı beslenmemi gerektiren bir durum yok." Beslenme kelimesi, bana olduğu gibi ona da kanımı içtiği günü hatırlatmış mıydı?

"Pekâlâ, flörtünüzü bozmak istemem ama avcılar kapımıza dayanacak, Cassie onları buraya yönlendirdi. Gitmeye ne dersiniz?" Katze oflayarak kendini ufak odadaki tek koltuğa attı. Ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını ovmaya başladı. Vampir koşuya hazırlanmadan önce hep bunu yapıyordu.

"Hayır, olmaz. Onlarla çarpışacağım. Lnn ve Jo ellerinde." Onları buraya bir hiç için çağırmamıştım, Aidan'ın gelmesi ya

da Aloha'nın kanıma duyduğu saplantılı isteğinin artması beni başladığımdan şeyden alıkoyamazdı. "Kardeşlerimizi bulmamızın tek çaresi liderleriyle konuşmam." İçimden bir ses yeni avcı liderinin kim olduğunu bildiğimi söylüyordu.

Vampir uzun çizmelerini giyip bağcıklarını hırsla bağlamaya başladı. "O insanları herkesten iyi tanıyor olman gerek. Sadece konuşarak işlerin yoluna girmeyeceğini bilmen gerekiyor." Katze her zamanki gibi durum hakkındaki olumsuz düşüncelerini dile getiriyordu. Bir kez olsun sadece bir kereliğine pembe saçlı çılgın, iyi bir şeylere dikkat çekse olmuyor muydu? Canı sıkkınmış gibi oflayarak devam etti. "Onlar insan. İnsanların davranışları tahmin edilemez."

Ona bizim davranışlarımızın da tahmin edilemeyeceğini söylemek istedim, bizler beklenildiği gibi her an kötü şeyler düşünen zorba pislikler değildik. En azından tanıdığım birkaç iblis böyle değildi. Marcus, Katze ya da Aidan hatta belki Draza bile... zorba değildik işte.

"Aloha'yı ben taşırım. Gitmemiz gerek." Aidan hızla yanıma gelip omuzlarımı tutarak sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kenara ittirdi. Baygın olan öğretmeninin bileklerindeki ipleri çözdü. İkisinin aynı tarafta olmasına inanamıyordum. Ben kafa karışıklığı ile çevremdeki koordine olmuş ekibe bakarken Katze yanıma gelip ellerimi tuttu. Yeşil gözlerini kocaman açıp ihtiyatlı bir ifadeyle gözlerimi süzdü. "Kardeşimi bulmayı en az senin kadar istiyorum fakat şu an onlarla karşılaşamayız. Yanımızda baygın bir stirigoi varken olmaz."

Elimi avucundan çekip hırsla arkamı dönerek en yakındaki şifonyere bir tekme attım. Kapıya yönelirken onların haklı olduğunu düşünüyordum ve haklı olmalarından nefret ediyordum. Bu işte yalnızdım. Gidecektim!

Kapıyı açtığımda iki çift göz şaşkınca karşıladı beni. Ufak olan yanındaki erkeğin elini tutmuş, ürkek bakışlarıyla bir adım

geride duruyordu. Kurt onu telkin edercesine gülümseyip bana döndü. "Biz geldik," dedi yarı hevesli yarı tereddütlü bir sesle, ardından ekledi. "Bizi özlediniz, değil mi?" Şaşkınlıktan tek kelime edemeyecek halde, elim kapının kolunda öylece gelen misafirlerimize bakıyordum. Tabii bu Katze'nin yanıma gelerek gelenlerin kim olduğunu öğrenmesinden birkaç saniye önceydi. Sonrası kardeşine kavuştuğu andaki sevinç çığlığı ve ardından Marcus'un dudaklarına yapışmasıydı. Şaşkınlığım geçtiğinde ben de kurda sarılıp Lnn'i yanaklarından öpmüştüm. Marcus artık ailemizin kurdu gibi bir şeydi, vampirin dediğine göre uzun zaman önce Katze ile eşlenmişlerdi.

"Kapı aralığındaki sevgi gösteriniz bittiyse size bir şey demem gerekiyor," dedi arkamızdan gelen soğuk, güçlü bir erkek sesi. Aidan'ın sesinin verdiği güç duygusunu özlemiştim, bana kendimi güvende hissettiriyordu. Dördümüz birden dönüp yakışıklı şeytanıma baktık. Aidan ensesinin arkasını kaşıyıp bana bakmadan konuşmaya başladı. Gergin gibiydi. "Ama önce siz," dedi parmaklarıyla ben ile Marcus'u işaret ederek. "Sizinle konuşmam gereken bir şey var."

"Bu kaçık yerde daha ne kadar zamanınız olduğunu bilemiyorum, bu yüzden sanırım bilmek hakkınız." Gözlerimi bile kırpmadan, neredeyse nefes almadan ona bakıyordum. Hava çoktan kararmış, soluk beyaz güzellikteki ay ışığı pencereden sızıp Aidan'ın güzel bedeninde şekilleniyordu. Kendimi söylediklerine vermek istiyordum ama bu adam her zamankinden daha destansı görünüyordu gözüme. Onu bir ömür boyu izleyebilirdim. Ay ışığı altında onunla bir ömür geçirebilirdim, onunla ve ayın büyülü gölgeleriyle.

Başımı sallayarak hayallerimi kovalamaya çalıştım. "Bunu şu an mı konuşmamız gerekiyor? Avcılar gelebilir..." Aidan kaşlarını çatarak öfkeli bakışlarını vampire dikip onu susturdu. "Hayır, şu an konuşmamız gerekiyor. Bekleyemez."

Vampir omuz silkip umursamazca, "Seni bekliyoruz," dedi. Lnn'in elini sertçe tutuşundan göründüğü kadar umursamaz olmadığını hissedebiliyordum.

"Sen ve Marcus," dedi kahverengiye dönen, sıcak çikolata rengi tatlı gözlerini bana dikerek. "Kardeşsiniz."

Ne?

"Abi anlamında mı kardeş?" dedi yanımda kaskatı kesilen kurtadam. Aidan olumlu anlamda başını salladı. "Sen, Marcus ve Meredith, Lilith'in çocuklarısınız."

Bayılmayı sevmezdim, bayılmak narin kızlara göreydi ve ben kendimi bildim bileli narin kız tanımına uymadığımı biliyordum. Ama yine de kapı aralığında bakışlarım kararırken ve bacaklarımın beni tutuşunu hissedemeyip yere yığılırken hâlâ bayılmaya uygun olmadığımı düşünüyordum. *Ben avcı-şeytan Cassandra, asla bayılamazdım!*

***

Bölüm 16

Cassandra, karanlıktan korkma, sen biraz da oraya aitsin. Zihnimde yankılanan bu tuhaf sesi nereden tanıyordum? Rüyalarımdaki kadın iyi geceler dileyip odamdan her çıktığında söylüyordu bu cümleyi. Tekrar ve tekrar başa sarıyordum.

Annemin benim için hazırladığı büyülü oymalarla oynuyorum yatağımda. Bugün ona kardeşlerimi görüp göremeyeceğimi soracağım, eğer izin verirse... İzin verirse ne yaparım, bilmiyorum. Tek bildiğim onları özlediğim. Onları hiç göremesem de özlüyorum tıpkı babamda olduğu gibi. Ben orada hayallerim ve oyuncaklarımla meşgul olurken Luc geliyor. Her zamanki soğukluğu ve ciddiyetiyle giriyor eve. Annemin merdivenlerden inip ona koştuğunu duyuyorum. Luc'ı sevmiyorum, benim gibi çocukları olduğunu söylüyor ama hiç oynamaya getirmiyor. Ayrıca gözlerinin rengini de sevmiyorum, anneminki gibi tatlı bir kırmızı yerine onun gözleri bordo rengi, kor gibi. Korkutucu bir adam Luc ama annem onu görünce gülümseyip bana sesleniyor. "Cassandra, Luc geldi, ona bir limonata yapalım." Bıkkınca nefesimi verip çıkıyorum yatağımdan, bugün de annemi Marcus ve Meredith'i görmeye ikna edemeyeceğim, tek tesellim annemin

şişkin karnını arada bir huysuzca tekmeleyen Jo'nun yakında doğacak olması. O doğduğunda annem, babam, ben ve kardeşim yeniden bir arada olacağız. Ürkütücü adam Lucifer da bizim ailemize gölge etmeyecek. İçime dolan kendime güvenimle sincap oymamı yatağa bırakıp odamın kapısına yöneliyorum. Bay Lucifer'a sevdiği limonatalardan yapmam gerek.

Bir anda gözlerimi açıp beni tutan tanıdık kolların ve ciğerlerimi dolduran tatlı baharat kokusunun farkındalığıyla sarsıldım. Aidan'ın güzel gözleri yoğun endişeli bir kahverengiye bürünmüş, çaresizce gözlerimin odak noktasını arıyordu. Doğrulmaya çalıştığımda hareketlendi fakat tutuşunu gevşetmedi. "İyi misin?" dedi tedirgince.

Başımı sallayıp yutkundum. Dudaklarının verdikleri hissin sadece birkaç santim ötemde olması beni mahvediyordu. O yakınımdayken duyularım onunla dolup taşıyor, başka bir şey hakkında düşünmeme izin vermiyordu. Şeytan benim zayıf noktamdı.

"İyiyim." İyiydim de. O yakınımdayken hep iyiydim zaten. Göz ucuyla Katze'nin endişe ile irileşen yeşil gözlerini gördüm. "Kardeşmişsiniz," dedi hipnoz olmuş gibi. Bakışlarındaki inanamazlık beni kendime getirip neden bayılmış olduğumu hatırlattı. Benim kardeşim, kardeşlerim vardı!

"Bu bir şaka olmalı," dedim kendimi Aidanhell'in tanıdık, cezbedici tutuşundan kurtararak. Şeytan ondan uzaklaşmam üzerine rahatsız olmuşçasına kaşlarını çattı fakat bir şey demedi.

"Cassie benim kardeşim mi?" dedi Marcus. O, Meredith ile kardeş olma evresini çoktan biliyordu ve kabullenmişti. Benim için ise durum farklıydı.

Aidan başını sallayıp onayladı. "Üçünüzün kardeş olması ile ilgili pek bir şey bilmiyorum. Tek bildiğim Marcus'un Meredith'i öldürmesi üzerine Lilith'in cadılarla anlaşma yapıp her şeyi yoluna koyduğu. Çukura gittikten sonra neler oldu, bilmiyorum. Jo ve Cassandra nasıl dünyaya geldi, hiçbir fikrim yok."

Şeytanım, dolgun alt dudağını dişleri arasına alarak omuz silkti. Başka zaman olsa onun bu insan erkeksi hareketine bayılırdım ama şu an, öğrendiğim gerçeklerle sarsılmakla meşguldüm.

"Vay canına," dedim Marcus'a dönerek. Sarı dalgalı saçları, kehribar-gri rengi gözleri ile benden farklı biriydi. Aramızdaki tek benzerlik belki kemik yapısı, az da olsa burnumuz ve dolgun olmayan ince biçimli dudaklarımızdı. Birinin dudaklarının ve burun yapısının size benzer olması onu kardeşiniz yapmazdı ama anlaşılan o benim kardeşimdi. *Ona sarılmalı mıydım?*

"Ben... ne diyeceğimi bilemiyorum," dedim tedirgince yerimde ileri geri sallanırken. Ama anlaşılan Marcus ne yapacağını biliyordu. Kollarını kocaman açıp bana sarıldı. Şaşkınlıkla bir saniye kadar beklesem de ardından ben de ona sarıldım. "Hep," dedi boğuklaşan sesiyle. "Hep Meredith dışında gerçek bir kardeşe sahip olmak istemişimdir." Meredith'in ona yaptığı şeyleri sadece hayal edebilirdim ve açıkçası düşünmek istemiyordum. İçime dolan yepyeni güçle Marcus'a daha sıkı sarıldım. "Kardeşin olmaktan onur duyarım, Marcus."

Erkek bir kardeşim daha vardı. Ve bir de kız kardeşim. "Şu an zamanı olmadığını biliyorum ama... Meredith bizim kız kardeşimiz mi?" Marcus başıyla onaylayıp Aidanhell'e döndü. "Gitmemiz gerekiyor," dedi aceleyle. "Jo," dedim elimde olmadan. "Onu bırakamam! Marcus, o bizim kardeşimiz." Yalvararak varlığından yeni haberdar olduğum erkek kardeşime baktım. Gözlerine çökmüş derin bir hüzünle hızla Katze'ye ve bana baktı. "Jo'yu bulmak istiyorum ama hepinizi güvende tutmamız gerek. Buradan ayrılın, Jo'yu ben ararım."

"Hayır, bensiz olmaz! Siz gidin, ben kardeşimi bulup yanınıza geleceğim." Kapıdan hızla uzaklaşıp mutfağa gittim. Kendime koca bir bardak su alıp kafama diktim. Adrenalin beni susatıyordu ve susamam normal miydi, bilmiyordum.

"Dünyada olduğumuz için güçlerimiz azalıyor, bu yüzden susuyorsun. Bu normal." İrkilerek hızla arkamı döndüm. Aidan-

hell kapının pervazına yaslanmış, kızıl gözleriyle beni izliyordu. Az önce neredeyse düşüreceğim bardağı dikkatlice tezgâha koydum. "Düşüncelerimi hâlâ okuyabiliyorsun. Nedense bu durumun değişeceğini düşünmüştüm."

Aidan kollarını çözüp eliyle ensesindeki saçları karıştırdı. "Senin düşüncelerin her zaman çok açık, Cassie. Onları gizlemediğin sürece bir iblis ya da bir insan, hiç fark etmez."

Seni rahatça okuyabilir. Şaşkınlıkla ona baktım.

Seni duyabiliyorum...

Çünkü zihnimi sana açtım.

Ellerimi teslim olmuşum gibi kaldırıp, "Ama bu çok yorucu. Normal konuşmayı tercih ederim," dedim. Yine susamıştım. Arkamı dönüp az önceki bardağa tekrar su doldurdum. Aidan içerideyken mutfak her zamankinden daha ufak oluyordu. Sanki o ve devası kasları dışında etrafta başka bir şey yokmuş gibiydi.

"Jo'yu bulmana yardım edeceğim. Marcus, Katze ve küçük vampir beraber gidecekler." Bu kadardı işte, ayrılıyorduk. "Peki ya Aloha?" dedim mutsuzca. Yan odada bir stirigoi olduğu gerçeğini daha ne kadar umursamayacaklarını merak ediyordum. Aidan, Aloha'nın bahsi geçince kaşlarını çattı. Bunu öncesinde düşünmediğini anlamıştım. "Onu sanırım senin ve benim almam daha mantıklı olur."

Gözlerimi kapayıp diyeceğim şeye odaklandım, böyle bir cümleyi söyleyecek olmaktan utanıyordum. Tanrım... Ben bu kadar kötü bir insan mıydım? "Aloha bizi yavaşlatabilir. Avcıların peşinden gidecek olanlar biziz. Onlar Aloha ile ilgilenmek için daha uygunlar." *Pekâlâ, işte oldu, söyledim.*

Aidan tek kaşını kaldırarak tuhaf bir şekilde yüzüme baktı. Böyle bir şeyi düşünebilmeme mi yoksa bu şeyin kendisine mi şaşırmıştı, bilemiyordum. Bir süre daha sessizce bekleyip ardından, "Tamam, onlara bunu söyleyeceğim," deyip gözden kayboldu. Derin bir nefes verip sırtımı tezgâha yasladım.

Acıkmıştım. Bunu kimseye itiraf edecek cesaretim olmasa da açlıktan ölüyordum. Katze'nin söylediği doğruydu, eğer Aloha'yı devamlı beslemeye çalışsaydım açlıktan yorgun düşerdim. Bedenim sanki bütün besin değerlerini damarlarımdan Aloha'ya göndermiş gibi güçsüz hissediyordum.

Aidan odaya yeniden girip de her yanımı kokusuyla doldurduğunda güçsüz hissetmemin sebeplerinden birinin de Aidan olduğunu fark ettim. Beni çaresiz ve zayıf hissettiriyordu.

"Gidiyorlar." Bir an için gözlerinde ne olduğunu çözemediğim bir bakışla bana baktı. Ona karşı hissettiklerimin farkında mıydı acaba? Asıl ben ona karşı tam olarak ne hissettiğimi biliyor muydum? Bu kaosun ortasında bile Aidanhell'i görmek neden bu kadar mükemmel hissettiriyordu?

Yerimden kalkıp Aidan ile omuz omuza hızla odadan çıktığımızda Katze'nin sırt çantasını takmakta olduğunu gördük. Hemen yanı başında Marcus, Lnn'i kucağına alırken yüzünde üzgün bir ifadeyle bana bakıyordu. "Güvende olacak mısınız?" dedim rahatsızca. Marcus bakışlarını kaçırarak, "Evet," dedi yavaşça.

Arka tarafımda Aidan, Aloha'yı uyanık tutmak için tüm gücünü kullanarak büyü yapıyordu. "Ona dinç durabilmesi için yeterli büyüyü yaptığımı düşünüyorum, yine de fazla güvenmeyin." Aloha'ya son bir kez bakıp onu diğerlerinin yanına gönderdi.

Kapının önüne koşup, vampir dostum Aloha'yı tutmadan önce Katze'ye sarıldım. "Eğer başınız belada olursa..." Geri çekilip düşünceli bir ifadeyle gözlerine baktım. Başları belada olursa nerede buluşacaktık? "Hmm," dedim düşünürken. Zaman aleyhimize işliyordu, biliyordum ama hızla mantıklı bir şeyler bulmalıydım.

Nihayet aklıma bir plan gelmişti. Belki süper değildi ama o an için kullanışlı görünmüştü. "Yarın geceden sonraki gece perilerin takıldığı barın ara sokağında buluşalım, tamam mı?" Katze onaylar biçimde başını sallayıp Lnn'i kucakladı. Aloha'yı tutma

işlemini Marcus devralmıştı. Kardeşim bir an için yüzüme bakıp, "Kendine dikkat et, Cassie," dedi.

Onlar gittikten sonra kapıyı kapatıp sırtımı yasladım. Bir kardeşim daha olmuştu ve ben az önce ondan ayrı düşmüştüm. Bütün ailemle ayrı düşüyordum.

"Kendine acıman, zamanı geri alıp vereceğin kararı değiştirmeni sağlamayacak. Beth ile görüşmek istiyorsan görüşeceksin ve yolumuza devam edeceğiz." Aidan kalçasını mutfağın kapısına yaslamış, Aloha'yı bağladığım ipleri evirip çeviriyordu. Bana bakmıyordu ama zaten bakmasını da istemiyordum, o bana baktığında kendimde olamıyordum.

"Sence avcılar büyük bir problem mi?" dedim birden. Aidan bir an için başını kaldırıp hafifçe sağa yatırdı. Saçları bu ince hareketiyle beraber gözlerinin önünden çekilip kenarlara düştüler. Böylece şaşkın kahverengi gözlerini görebilmiştim. "Ben de bir zamanlar avcıları küçümserdim. Eh, durumu biliyorsun." Yeniden başını eğip ipleri düğüm yapmaya devam etti.

Kapıdan uzaklaşıp dikkatli adımlarla ona yaklaştım. Bu bir pantere yaklaşmaktan farksızdı. "Neden buraya geldin?" Aidanhell yanıt vermedi, bunun yerine sadece omuz silkti. Huysuzlanıyordum, neden burada olduğunu bilmek istiyordum. Gururumu hiçe sayıp, "Benim için mi geldin?" diye sordum. Bu saçma şeyi daha fazla sürdüremezdim. Hislerimi saklamak, onlarla yaşamaktan çok daha zordu.

Aidan'ın ipler üzerinde seri bir şekilde hareket eden elleri durdu. Düğümlenmiş ipler yavaşça parmaklarından kurtulup yere düşerken şeytan, ellerini bana uzattı. "Buraya gel," dedi emir verir gibi tek düze, ağır bir sesle. Afallasam da sözünü dinleyip yanına gittim.

Aidan kollarımı tutup beni bedenine yasladı. Kollarıyla beni sımsıkı sarıp başımı göğsüne yatırdı. Bir rüyada olabilirim diye uyanmamak için gözlerimi kırpmadan kaskatı durdum kolların-

da. Kıpırdayıp tüm anı bozmak istemiyordum. Ah Tanrım... Ellerim titriyordu... Aidan bana sarılıyordu!

Şeytan bir elini sırtımdan yukarı, saçlarıma çıkararak orada bir süre bekletti. Konuşmaya başladığında parmaklarının belirli belirsiz saçımı okşadığını fark etmiştim. "Beni rahatsız ediyorsun," dedi sessizce. Pekâlâ, bu beklediğim söz değildi ama kollarında olduğum sürece önemi yoktu. "Sen olmadan her şey çok daha kolaydı." Elleri hâlâ aynı tatlı ritimde saçımda geziniyor, değdiği her telle bedenime adeta kıvılcımlar yolluyordu. Hâlâ titriyor muydum yoksa bu bedenimi sallayan heyecanlı kalp atışlarım mıydı, emin olamıyordum.

Yutkunarak konuşmaya çalıştım. "Ama artık ben varım." Aidan'ın saçımdaki eli durunca içimden kendime küfür ettim. Konuşmasam ölür müydüm? Bu güzel anı berbat ettiğime inanamıyordum. Tekrardan bana dokunması için kaç milyon yıl gerekecekti?

Ama Aidan tekrar saçımı okşamaya başladı. Bu kez parmakları daha net hissediliyordu. Sanki ben onunmuşum gibi daha sahipleniciydi. "Evet, artık sen varsın." Bunu keşke olmasan gibi söylemişti ve bu fazlasıyla kafa karıştırıcıydı. Bedenimi birkaç santim ondan ayırarak başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Her şey bitiğinde ne yapacaksın?" Aidan derin bir nefes alıp sanki ben yaramaz bir çocukmuşum gibi başımı tutarak tekrar göğsüne yasladı. "Her şey bittiğinde sanırım sen de ben de öleceğiz. Bu işin sonunda pembe, güzel bir gelecek görebiliyor musun?"

"Pembe mi?"

Aidan aklı başka yerdeymiş gibi özensizce, "Hı hı," diye onayladı. Ben ise kıkırdadım. "Seninle pembe bir gelecek zaten saçma olurdu." Bunun üzerine Aidan beni yavaşça bırakıp kendinden uzaklaştırdı. Konuşmaya başladığında o kadar endişeli görünüyordu ki tüm tüylerim diken diken olmuş, bedenim olası bir saldırıya karşı adrenalin ile dolmuştu.

"Ölmen imkânsız değil. Seni öldürmenin bir yolu var. Kader mızrağı. Saplandığı an işin biter."

Kafam karışmıştı. Bir adım ona yaklaşıp elimle yavaşça koluna dokundum. "Sen de bunu biliyorsun, çünkü?" dedim sorgulayan gözlerle kızıl gözlerine bakarak. Aidan rahatsızca kıpırdanarak kolunu parmaklarımdan çekti. "Seni öldürürsem yeniden eski Aidan olabileceğimi düşünmüştüm, bu yüzden Meredith'den seni öldürmenin yolunu öğrendim."

Kalbimin kırılması mı gerekiyordu? Gerçekten mi? Elbette ki hayır. O bir şeytandı, lanet olsun sevgiyi hissettiğinde hissettiği şeyin sevgi olacağını bilemezdi. Öte yandan belki Aidan sevgiyi hissedebilirdi. Bunu bilmenin bir tek yolu vardı.

"Bir şeyler var," dedi kalbini işaret edip, hâlâ bana bakmıyordu. "Burada bir şeyler var ve ben anlam veremiyorum. Bu beni rahatsız ediyor." Bu beni geri zekâlı bir âşık yapıyor olabilirdi ama lanet olsun ki onu anlıyordum. Aidanhell'in rahatsız hareketleri âdeta bir çocuk gibiydi. Az önceki sözleri seni seviyorum cümlesine en çok yaklaştığı andı belki de. Kalbinde onu rahatsız eden bir şeydim ben, bir şeytanı çok az şey rahatsız etmez miydi?

"Artık ölmem gerektiğini düşünmüyor musun?" Daha da yaklaşarak iki elimle yüzüne dokundum. Şeytan kısacık bir an için dokunuşum sanki onu çarpmış gibi gözlerime şaşkınca baktı, ardından o güzel gözlerini kapatıp ona dokunmama izin verdi.

Aidan beni öldürmek istese bile görünürlerde bir mızrak taşımadığı belliydi. Yani az önce saçlarımı okşayan, kafası karışmış çocuktan korkmama gerek yoktu. "Hâlâ seni öldürebileceğimi düşünüyorum. Ama sen öldükten sonra her şey eskisi gibi iyi haline mi döner yoksa her şey daha mı berbat olur, bilemiyorum. Bir çeşit hastalık gibisin." Kızıl gözlerini birden açıp öfkeyle gözlerime dikti. Öyle parlak bir nefretle bakıyordu ki dayanamayıp gülümsedim.

O hastalık dediğin şeye insanlar yirmi birinci yüzyılda aşk diyor seni fazla gelişmiş kaslı hıyar.

Ellerini tutup boynumun iki yanına yerleştirdim. Aidan'ın gözleri yaptığım şeyi izlerken yavaşça titreşip kızıllığını kaybederek kahverengiye döndüler. İki kaşı da hayretle açılırken bana tam bir kaçıkmışım gibi bakıyordu. "Ne yapıyorsun?" dedi şaşkınca. "Pekâlâ, tam olarak nasıl öldürülebilirim, bilmiyorum ama deve yaptıklarını gördüm. Kafasını nasıl kopardığını biliyorum. Belki aynı şeyi bana da yapabilirsin, bu iri parmaklarını." Ellerimle yavaşça boynumu kavrayan parmaklarını okşadım. "Boynumu kırabilirsin ya da deve yaptığın gibi koparabilirsin. Tek yapman gereken denemek." Aidan dehşete kapılmış bir ifadeyle ellerini boynumdan çekmeye çalışınca onları tutup pozisyonlarını bozmamaya çalıştım. Bu işi sonuna kadar götürecektim, bu geri zekâlının gözlerinin açılması gerekiyordu.

"Sen delisin!" Ellerini çekmek için mücadele verirken farkında olmadan gerileyip sırtını koridorun duvarına yasladı. Durmayacaktım, öldürülmemle ilgili bu kadar rahat konuşabiliyorsa bunu denemekten de korkmayacaktı. "Hadi yap şunu, yap da her şey eski güzel haline dönsün! Hadi!" Ellerimi var gücümle Aidan'ın ellerine bastırdım. Şeytan şaşkınlıktan herhangi bir hamle yapamıyor, ellerini çekmeye çalışırken parmaklarını istemeden boynuma daha çok gömüyordu. "Bırak elimi Cassandra, kendine zarar vereceksin!" Öfkeyle ellerini kurtarmaya çalıştı. Ah işte, öfke! Bana zarar gelmesini istemeyeceğini biliyordum ama benim bilmem yetmiyordu, onun bunu görmesi gerekiyordu. Beni her an kaybedebileceğini bilmesi gerekiyordu.

"Pekâlâ, sen istedin," dedi hızlıca. Ardından dudaklarıma gömüldü. Bir an için şaşkınlıkla tutuşumu gevşettim ve şeytan ellerini çekebildi. İkisini de belime yerleştirirken yüzünü yüzümden birkaç santim uzaklaştırdı. Bu beklemediğim bir hamleydi. Dudaklarına nefes verip, "Hey, bu yaptığına hile denir!" dedim. Şeytan baş döndürücü bir şekilde gülümsedi. Hâlâ göğüslerimiz inip kalkıyor, az önce yaşadığımız ölüm kalım anının etkisini

vurguluyordu. "Sen delisin, boynunu kırabilirdim." Öfkeli bakışlarını dudağıma indirdi.

"Beni az kalsın öldürecekken neler hissettin? Bununla yaşayabilir misin, Aidanhell?" Ellerinin belimde yarattığı etki mükemmeldi ama Tanrı aşkına, Aidan bütün projemi mahvetmişti, şimdi asla ben ölürsem neler hissedeceğini hayal edemeyecekti. Bana kaşı hissettiği duyguların derinliğinin farkına varmasını istiyordum.

"Sen gerçekten delisin. Kaçığın tekisin. Ve hayır. Sonsuzluk boyunca bir daha az önceki gibi hissetmek istemiyorum." Ardından yüzünü yüzüme yaklaştırıp dudaklarımı öptü. Başta minik bir yaz yağmuru gibi yalıyordu dudaklarımı ama ardından öpüşü harmanlanmış bir alev gibi artıp her yanımı sarmaya başladı. Öyle ki belimdeki parmakları durmadan beni okşuyor, özlediğim tüm o ateşi geri getiriyordu. Ona onu delicesine özlediğimi söylemek istiyordum, onsuz hayatın berbat olduğunu, hiçbir şeyden zevk almadığımı bilmesi gerekiyordu.

Aidan aklımı kaybetmeme sebep olacak yoğunlukta beni öperken kendimi bir an onunla duvar arasında buldum. Öyle ki ne zaman beni çevirip buraya hapsetmişti, hatırlamıyordum bile. Şeytan bacaklarımı kaldırınca hemen beline dolayıp kalçamı ona bastırdım. Pantolonum bacaklarının arasındaki bölgeye değdiği an Aidan dudaklarımı bırakıp kulağıma sertçe inledi. Tüm bedenim tatlı bir ürpertiyle sarsılırken Aidan'ın tekrar aynı sesi çıkarmasını istedim. Başımı oynatarak yeniden dudaklarını bulup onu öpmeye başladığımda bacaklarımı kalçasına daha sıkı sarıp kendimi yukarı aşağı oynattım. Bunu her ne kadar onu inletmek için yapsam da bu kez inleyen ben olmuştum. Şeytan bedenini daha da fazla bastırıp her şeyini bana hissettirdiğinde, bedenimde zevkten uyuşmayan tek bir yanım bile kalmamıştı. "Bir şeytan olmana şaşmamalı," dedi bedenini bana bastırıp çekerken. Her bastırışında inleyip her çekişinde mızmızlanıyordum. Aidan

bacaklarımı daha yukarı kaldırıp beni iyice duvara bastırdığında dediklerinin farkına vardım." Hey," dedim rüyadan uyanmaya çalışır gibi. "Bir şeytan olmamın bununla ne ilgisi var?" Aidan dudaklarını boynuma gömüp sorumu yanıtsız bıraktı. Dudaklarının boynumda yaptığı minik titreşimlere mi yoksa bacaklarımın arasına yaptığı ileri geri hareketlere mi odaklanmalıydım, bilemiyordum. Tek bildiğim giyinik olduğumdu ve Aidanhell'in daha fazla giyinik olmamıza izin vermeyeceğiydi.

Dudakları boynumdan göğüslerime inerken az önce ne düşündüğümü unuttum. Tüm bedenim, aklım, kalbim, her bir hücrem Aidan'ın hareketlerine hizmet vermek için nefes alıyordu sanki. Aidan biz öpüşürken duvardan uzaklaşıp yere eğildi. Beni tamamen kucağına alıp kalçasının üzerine oturttuğunda dudaklarımdan bir çığlık koptu. "Ne oldu?" dedi dişleriyle kulak mememi hafifçe dişlerken. Ne mi oldu? Bacaklarının arasındaki o şeyden haberi yoktu herhâlde? Hızla başımı sağa sola sallayıp, "Bir şey yok," diyebildim. Aslında bunu söyleyebilmiş miydim, emin değildim bile.

Aidan ellerinden birini kalçama atıp popomu sıktığında utanç duygum yerle bir olmuş, arzu yeniden her yanımı doldurmuştu. Dünyanın sonu gelebilirdi ve ben dünyanın sonunda sevdiğim erkekle beraber olamadan ölecektim.

Aidan dudaklarımı sıcak dudaklarıyla hapsetmiş, yoğun bir öpücükle boğuyordu. Beni öyle güzel öpüyordu ki birkaç dakika sonra adımı sorarsa doğru yanıtı veremeyebilirdim. Beni sadece öperek bu kıvama getiren bir erkeğin kollarındaydım, başka bir şeyler yaparsa kalbim buna dayanamazdı.

Şeytan öpüşmemiz esnasında bir anda kontrolü kaybedip hırlayarak beni bedenine bastırdı, bedenimin alt tarafında oluşan yoğun istekle sersemleyip doğrulmaya çalıştım. Ama şeytan elleriyle bedenimi sabitleyip kalçasını ileri geri hareket ettirdi. Hissettiğim yoğun duygularla başımı geriye atıp inlerken, bir

yandan da üzerinden kalkmaya çalışıyordum. Bu her neyse sırası değildi... değil mi? Elini tişörtümün altından göğsüme soktuğunda irkilerek zıpladım. Bu hareketim yeniden kucağına oturduğumda bir kez daha şaşkınlıkla zıplamama sebep oldu. Kocaman açılmış gözlerimle kucağında oturamadan ona bakıyordum. Otururdum... eh otururdum işler rayından çıkacaktı.

Şeytan birden kahkaha atmaya başlayınca daha da afallayarak öylece dağılmış saçlarına ve güzel yüzüne baktım. Kahkahası bitip de kızıl ürkütücü gözleriyle bana baktığında, bedenim hâlâ alev alev yanıyordu. Oturmaya çalıştığımda bacaklarımın arasına değen sert şey de onun bedeninin hâlâ yandığının kanıtıydı. "Ee, Cassie. Ölümden korkmayan ama seksten korkan bir dişi olmak nasıl bir duygu?" Ardından tekrar gülmeye başladı. Dikkatli hareketlerle kucağından kalkmaya çalıştım ama o bileklerimi tutarak beni orada tuttu.

"Kes şunu," dedim sinirlenerek. "Bu bir deneme miydi?" Lanet şeytan beni öldürüp öldüremeyeceğini denediğim için benden intikam almıştı! Öküz!

"Kabul et, eğlenceli bir denemeydi. İstersen sonuna kadar gidebiliriz." Emmekten kızarttığım dolgun dudağını yaladı. Sonuna kadar sözcüğüne yaptığı vurgulama ayak parmaklarımdan saçlarıma kadar her hücremin titremesine sebep oldu. Aidan gerçekten de sonuna kadar giderdi, hem de dur durak bilmeden. İşin kötü yanı bedenim bunun düşüncesiyle bile sarsılıp hazır hale gelebiliyordu.

"Bazen nasıl bu kadar pislik olabildiğini anlayamıyorum." Bileğimi kuvvetli parmaklarından kurtarıp ayağa kalktım. Aidan'ın az önceki gıcık ifadesi yerini yavaşça huysuzluğa bıraktı. Ayağa kalkıp beyaz tişörtünün göğsüne yapışmasına sebep olacak şekilde kollarını iki yana açarak, "Ne bekliyorsun, Cass?" dedi. "Ben bir şeytanım, benden ne bekliyorsun? Sen de bir şeytansın. Biz buyuz. Günahkârız. Seks yaparız. Benden ne bekliyorsun? Benimle beraber olmayacaksan beni kışkırtma!"

"Seni kışkırtmıyorum. Azgın olan sensin!" Aidan bir şey söylemek için ağzını açınca onu hemen susturdum "Bunu sonra konuşalım. Avcılar gelebilir." Arkamı dönerek hızlı adımlarla odadan çıktım. Sahi, bir şeytandan diğerine nasıl davranması bekliyordum ki? Doğru zamanı beklemesini dileyecek kadar şapşal mıydım ben? İşin kötü yanı değişimin bedenimde sebep olduğu bu şeytani arzularla, doğru zamanı ben bekleyebilir miydim?

***

Bölüm 17

"Ne yaptığını sanıyorsun? Beni bırakıp gidebileceğini sana düşündüren ne?" Öfkemi kontrol etmek, yoga yapmak kadar zordu benim için. Öfke, kontrol edilemeyen duygulardan biriydi. Aşk gibi! Belki de onu eşsiz kılan buydu, bizi kontrol edemediğimiz şeyler yönetirdi.

"Bana arkanı dönüp gidemezsin. Ben prensim!" Bağırarak duvarları fazlasıyla rutubet kokan motelin içinde ilerledim. Nihayet onu bulduğumda Cassie mutfaktaki sandalyede oturmuş, bacaklarını da masanın üzerine koymuştu. O küçük kızgın suratını gördüğümde bir kez daha öpmek istedim.

"Ne yapıyorsun?" dedim sinirle. Ben içeride bağırırken o nasıl burada rahatça oturabiliyordu? Avcı yanıt olarak sadece omuz silktikten sonra öfkeli bakışlarını benden alıp panjurları yarı açık olan eski pencereye çevirdi. Eh pekâlâ, bu kadar yeterdi! Sinirlenerek ona yaklaşıp ellerimle ince belinden tutup yavaşça kaldırdım.

"Bırak beni, seni hıyar!" Bu kız durmadan bacaklarını ve kollarını oynatarak neyi amaçlıyordu? Bir yerime zarar vermeyi mi? "Demek azgın olan benim?" dedim onu zar zor zapt edip mutfaktan çıkarırken. Bir şeytana dönüştüğünden bu yana ne kadar kuvvetlenmişti böyle?

Cassie elleriyle yüzümü tokatlayıp, "Beni bırak seni azgın şeytan!" diye bağırdı. Tanrı aşkına, bu çılgın şeyin bağırtısını bile özlemiştim! Başımı sağa sola sallayarak, "I-ıh olmaz," dedim. Ardından tekrar kaşlarımı çatıp hareketli bedenini sabit tutmaya çalıştım.

"Yatak nerede?" dedim esneyerek. Bilmediğim bir sebepten ötürü dünya beni yoruyordu. Marcus ve kaçık küçük kız kapıda belirdiğinden beri uyku bedenime dalgalar halinde çarpıyordu. Şu ana kadar her dalgadan ustalıkla kurtulmuştum ama artık dayanamıyordum. Sözlerim karşılığında kucağımda bir kelebek gibi pır pır hareket eden kız birden kaskatı kesildi. "Ne yapacaksın yatağı?" dedi irkilerek. İşte bu canımı yakmıştı, bu işi yapmaktan neden bu kadar korkuyordu ki? Onunla, o istemedikçe hiçbir şey yapmazdım.

Kapıyı tekmeleyerek Aloha'nın önceden yattığı odaya girdim. Stirigoinin yattığı çarşafı yataktan sökerek çıkarttım ve Cassie'yi pat diye yatağa bıraktım. Ufak şeytan bir heykel gibi kıpırdamadan bana bakıyordu, ne kadar komik göründüğünün farkında mıydı acaba?

"Yorgunum." Kapıyı ittirip kapatarak yavaş adımlarla yatağa ilerledim. Avcıların kokusu ben bu eve geldiğimden beri burnuma gelmiyordu, yani aslında görünürde avcı falan yoktu ama Cassie'nin bunu bilmesine gerek de yoktu. O korkuyu yaşamasını istiyordum. Onu korkutmaktan aldığım sapıkça zevke sırıttım. Ben adam olmazdım.

"Avcılar geldiğinde uyuyor mu olacaksın?" Korku dolu gözleri deli gibi odanın içinde fır dönüyordu. Bir bana bir de odanın kapısına bakarak dudaklarını birbirine bastırdı. Benden kaçabileceğini ona düşündüren neydi, anlamıyordum. Ne kadar güçlü olduğumu hâlâ öğrenememiş olması belki de benim suçumdu, belli ki benden yeterince korkmasına sebep olamamıştım.

Yatağa girip dizlerimin üzerinde emekleyerek ona yaklaştım. Cassie bir kedi gibi yatağın en köşesine gidip bedenini bükünce

istemeden güldüm. O gittiğinden beri gülmediğimi fark edince birden sustum. Uzun zamandır sadece onun yanında gülebiliyordum, beni sadece bu kız mutlu ediyordu.

"Cass... seninle sevişmeyeceğim." En azından Jo'yu bulana kadar onunla uğraşmamaya karar vermiştim. Kız öyle yorgun görünüyordu ki bir şakayı daha atlatabileceğinden emin değildim. Onu üzmek istemiyordum, tek istediğim biraz korkutmaktı.

Ama Cassie yatakta hızla doğrulup alınmış bir ifadeyle, "Neden?" diye sordu. Ardından kendi dediğine şaşırıp kızarıverdi. Utanınca kızaran tenini görünce homurdanarak başımı çevirdim, bu hatun aldığım kararı uygulamaktaki azmimi sorgulatıyordu.

Yastığımı kendime çekerken dediği şeye gülümsüyordum.

"Hayır yani, evet sevişmeyelim, neden diye şey için sordum, şey... her neyse." Cassie'nin renginin kırmızıdan mora doğru gitmekte olduğunu görünce kahkaha atmamak için yanağımın içini ısırdım. Bu şapşal kız çürümüş ruhumu dinlendiriyordu.

"Avcılar gelmeyecekler. En azından birkaç saat için. Saatte alabilecekleri yolu baz alırsak ve benim duyu hücrelerimin algılayabildiği kilometrelerce uzaklığı önümüzdeki bir buçuk saat piyasada olamayacaklar." Yastığın birini başımın altına koyarken ekledim. "Yani ben dinleneceğim, seni bilemem." Arkamı dönerek gözlerimi kapadım. Ardımda şaşkın bir şeytan kız bıraktığımın farkındaydım ama gerçekten de yorgun hissediyordum. Cass'in tatlı bebek kokusu ciğerlerime dolarken kendimi uykunun huzurlu, teskin edici kollarına bıraktım.

***

Rüyalarımdan kim uyandırmıştı beni? Şehvet dolu güzel rüyalarımdan? Cassie sanki kucağımda yatıyormuş gibi hissettiren, içimi ısıtan o rüyalardan? Gözlerimi hafifçe aralayıp pencereden gelen ışıkla içeriye bakmaya çalıştım. Işık, aralık kalan perdeden geçip havada uçuşan tozları parlatarak üzerimde toplanan çarşafa

düşürüyordu. İlk başta üzerimde yatan kütleyi tanıyamayıp irkildim, ardından Cassie'nin koyu saçlarının göğüslerimin üzerine gelişi güzel dağıldığını fark ederek rahatladım. Kız uyurken başını göğsüme koymuştu ve muhtemelen bundan haberi de yoktu.

Yavaş hareketlerle kızın kollarını tutup bedenimden ayırdım. Uyanırsa yine bana sapık ve azgın kelimelerini kullanarak deli gibi bağıracaktı. Üzerimdeki hoş ağırlığının teması kesilince o hissi geri isteyerek somurttum.

"Ona sahip oldun mu?"

Cassie'yi tutan ellerimi bırakıp pencerenin önündeki siyah kapüşonluya baktım. Onu tanımıyordum. İşin kötüsü onun burada olduğunu hissedememiştim. Önce lanet olası yorgunluk, şimdi de duyularımdaki eksiklik.

Oğlan ben yanıt veremeyince bir kez daha tekrarladı. Öyle ki sanki bana sabredemiyor gibiydi, benimle aynı odada olmak onu hasta ediyor gibi görünüyordu.

"Bundan sana ne?" dedim gıcık bir şekilde. İkimiz de saçma bir şekilde Cassie'yi uyandırmamak için fısıldıyor gibiydik. Ahmak kız ise yavru bir ayı kadar umursamaz halde uykusuna devam ediyordu.

Avcı yumruklarını sıkarak komik bir öfkeyle yatağa yaklaştı. "Ona ne yaptın? Onu büyüledin, değil mi? Asla senin gibilerden hoşlanmaz o!" Hâlâ şapşalca fısıldamasına anlam veremiyordum. Elimle Cassie'yi dürtüp uyandırmaya çalıştım. "Uyan fare. Dostların geldi."

Esmer çocuk huzursuzca kıpırdandı. "Hayır, sadece ben. Başka kimse gelmedi."

Cassie kıpırdamayınca oğlanın öfkeli bakışlarının yerini endişe aldı. "Ona ne yaptın? Onu bayıltıp mı sahip oldun? Seni piç!" Avcı tek hamlede sırtındaki oka uzanıp arkasında sakladığı yayını çıkardı. Onun ve komik yayından korktuğumdan değildi ama o yayın ucunda herhangi bir zehir olabilirdi, Draza'dan bi-

liyordum. Elimle Cassie'yi bir kez daha dürtüp kulağına fısıldadım. "Uyan, Cassandra." Cassie yavaşça gözlerini aralayıp uyku mahmuru bir ifadeyle dudaklarını araladı. "Aidan?" Sonra gözleri irice açıldı. "Seni azgın şeytan, ben neden üzerindeyim senin?" Sanki ben vebalı bir şeymişim gibi üzerimden kalkıp çarşaflarla kendini sakladı. Bunun üzerine esmer öfke, yayını doğrudan üzerime doğrulup, "Ona bir şey yaptın, değil mi?" dedi tiksinir gibi.

Ellerimi havaya kaldırıp bu saçma olaya bir dur demek istedim. "Pekâlâ, sizi kaçıklar. Cassie'ye bir şey içirmedim. Bu tamamen kendi uyuşukluğu. Ayrıca ona sahip olmadım. Ona sahip olurken bunun her anını hissetmesi önceliğim çünkü. Böyle şapşal bir yorgunluktayken onunla beraber olamam." Avcı sesli bir şekilde söverek okunun yayını daha da gerdi.

"Tom?" Cass âdeta donmuş gibi kıpırdamadan avcıya baktı. Nihayet gözleri salak arkadaşını bulabilmişti. Tom dediği yaratığa bakarken öfkeyle gözlerimi kıstım. Yataktan kalkarak üzerimi düzelttiğimde gözlerimi avcıdan ve yayından ayırmıyordum. Cass de benzer hareketler yaparak ayaklandı. Bu herif kimdi be?

"Umarım kardeşimi öldürdüğünüzde bir kan davası başlattığını biliyorsundur seni salak avcı. Bu nasıl bir öz güven böyle?" Tom, duruşunu bozmadan kuşku dolu bakışlarıyla Cassie'yi buldu. "Konuşmamız gerekiyor," dedi tek düze bir sesle. Cassandra gibi deli dolu bir kızın bu soğuk muşmulayı nereden tanıdığını merak ettim.

Cassie kollarını göğsünde kavuşturup omuzlarını dikleştirdi. "Konuşalım," dedi sertçe. O an onunla saçma sapan bir şekilde gurur duydum. Sonra hissettiğim şeyin abukluğunun farkına varıp suratımı ekşittim. Bana ne oluyordu? Bu salaklığım neydi?

"Onunla yalnız konuşmana izin vermeyeceğim, Cassie." Yatağın çevresinden dolanıp minik şeytanımın yanına gittim. Tom denilen pislik bir bana bir Cassie'ye bakıp yavaşça yayını indirdi. Hâlâ okun yaya takılı olduğunu görebiliyordum, tedbiri elden bırakmamıştı.

Kendimi daha fazla tutamadan çocuğu incelemeye başladım. Siyah saçlı, uzun boylu sakalsız bir çocuktu. Onu diğer erkeklerden ayıran bir şey var mıydı? Hayır, hayır yoktu. Ben yakışıklıydım o değildi, değil mi?

"Yeni lider Beth." Bir süre durup Cassie'nin bu sözlere nasıl tepki vereceğini bekledi. Bizim kız bir şey demeyince avcı konuşmaya devam etti. Cassie'nin onu bir kez daha bozmasına bayılmıştım!

"Peşinize düşmelerini emreden o değildi. Ama buna karşı da çıkamadı. Bu seni bulmamızın tek yolu gibiydi. Diğerlerinden önce yani." Avcının son sözcüklerle kısılan sesi daha da belirgin oluyordu. Göz bebekleri hüzünle gölgelenmiş, omuzları da taşımayacağı bir yükün altında ezilmiş gibiydi.

"Jo nerede?"

Tom bir an için gözlerini kıpıp ardından konuşmaya devam etti. "O güvende." Aurasından etrafa dağılan pembelikleri bariz bir şekilde görebiliyordum, Cass'e kör kütük âşıktı.

"Onu görmek istiyorum." Cass de auraları görebiliyorsa Tom denilen dallamanın onu sevdiğini biliyor olmalıydı.

"Korkarım bunu yapamayız. Şimdilik güvende olduğunu bilmek sana yetmez mi? Beth onu kimsenin ulaşamayacağı bir yere gönderdi. Ama sanırım Facebook hesabı en son baktığımda aktifti."

Cassie ile aynı anda, "Facebook ne?" diye sorduk. Tom sanki bu önemli bir şey değilmiş gibi oku tutan elini salladı. "Sosyal bir platform. Kardeşine oradan ulaşabilirsin."

Cass başını sağa sola sallayıp sinirle kaşlarını çattı. "Bir arkadaşımı öldürüp diğerini de öldürmeye çalıştınız." Bahsettiği Draza ve Katze'ydi.

Çocuk bir kez daha tedirgince bana bakıp ardından yayı tekrar sırtına aldı. "Vampir olan bize saldırdı. Kurt da ona yardım ediyordu. Yalnız değillerdi."

"Çünkü kardeşini elinden alacaktınız. Ayrıca o kurt, benim öz kardeşim." Tom sanki bir şey diyecekmiş gibi dudaklarını araladı ama ardından bir şey söylemeden geri kapattı. Tekrar bir hamle yaptığında yeniden konuşamayacağını düşünmüştüm. "Peki, o ne?" dedi beni göstererek. "O niye burada? Onunla ne yapıyorsun? O bir şeytan!"

"Ben de öyle Thomas!" Daha fazla bu saçma konuyu uzatamayacağımı fark edip yapacağım şeyi zihnimde belirledim. Tom'a dönerek, "Malakahamine," dedim ağır ağır. Avcı kaşlarını çatarak anlamayan gözlerle bana baktı. "Ne?" dedi hakir bir ifadeyle beni izlerken. Benim için hava hoştu, omuz silkip büyümü tekrarladım. Sağ yanımda Cassie, "Bu sadece işleri daha da kötüleştirecek," dedi ama onu duymazdan geldim. Bu işi çözeceksek avantajın bizde olması gerekiyordu ve bu salak avcı uyanıkken bu iş olmayacaktı, onu sorgulamak için önce bayıltmamız gerekiyordu. Jo'yu bulmak Cass için önemliydi ve bu ahmak bize güzellikle olmasa da Facebook denilen hapishanenin yerini söyleyecekti. Adından bile tüyleri ürpertecek kadar berbat bir yer olduğu anlaşılıyordu.

Tom denen esmer facia yayı tekrar çıkarmaya çalışarak sağa sola sallanıp endişe ile söylendi. "Neler oluyor?" diye mırıldandı yere kapaklanmadan hemen önce. Ardından yayından gelen bir çat sesiyle beraber yere yığıldı.

"Bu salağın seni sevdiğini biliyor muydun?" Cass sessizce yanıma gelmişti, ikimiz de yerde yatan baygın çocuğa bakıyorduk.

"Biliyorum," dedi fısıltıyla. "Onu umutlandırmasaydın şimdiye kadar peşini bırakmış olurdu." Ufak şeytan hırsla koluma vurdu. "Ben kimseyi umutlandırmadım!"

Kolumdaki minik kızarıklığa bakıp ardından nefesimi bıraktım. Sakin olmalıydım, öfkenin bu ölümsüz yaşantımda hiç yararını görememiştim. "İyi, şimdi onu bağlayabilirsin. Ben mutfakta olacağım," dedim ve Cassie'yi orada bırakıp odadan çıktım.

***

Tom'u üzerinde iblisçenin kanının kuruduğu kalın yorgan ipleriyle sıkıca bağlıyordum. Yaptığım hangi seçim hayatımda beni bu ana getirmişti, bilmiyordum ama getirmişti işte. Avcı arkadaşımı eski bordo bir koltuğa bağlayıp sorgulamak üzere kendimi hazırlıyordum.

Tom'u sorgulayıp kardeşimin yerini öğrenecektim ya da belki bunu zorla yaptırmama gerek kalmadan bana Jo'nun yerini söyleyecekti. Baygın avcıyı koltuğa sıkıca bağladıktan sonra geriye doğru iki adım atıp Tom'un savunmasız, güçsüz görüntüsüne baktım. Bir avcı bile olsa büyü yapamazdı, onun için yapacak birini bulamadıktan sonra silahları bizler için zararsızdı. Meredith'in yaptığı zehirlerden ellerinde birkaç tane kalmadıysa bu elf oku ve diğer zımbırtıların bize bir zararı olmazdı.

İçeriden camın kırılma sesini andıran bir ses gelince başımı kapıdan uzatıp Aidan'a seslendim. "Aidan?"

"Ben iyiyim," diye homurdandı şeytan. Ağır adımlarla mutfağı aşıp yanıma geldiğinde beyaz ince bir havluyu sağ elinin üzerinde tuttuğunu gördüm. Yüzünü huysuzca ekşiterek duvarın yanına çömeldi. "Ne oldu?" dedim bakışlarımı ellerinden ayırmadan. Aidan sırtını duvara yaslayıp bacaklarını açtı. "Bardak kırdım," diye homurdandı. Gülmemek için yanağımın içini ısırıp bir bardağa öfkelenen yakışıklı şeytanıma baktım.

Keyifli bir ifadeyle havluyu kaldırarak kestiği yere dokundum. Ve şok geçirdim. "Aman Tanrım, kanıyor," dedim şaşkınca. Aidan havluyu yere fırlatıp sessizce elindeki kesiği inceledi. "Çok derin mi kestin, neden kanıyor?" Aidanhell'in ufak bir çizikle kanının bu kadar akması normal değildi, o bir şeytandı. Şimdiye kadar bedeninin kendisini iyileştirmesi gerekiyordu.

Şeytan sanki bu önemsiz bir şeymiş gibi omuzlarını silkerek "Cehennemden uzaklaştıkça güçlerimizin azaldığını sana söylemiştim," dedi. Bu saçma hatırlatmasına meydan okumak için sağ elimin tırnaklarını diğer koluma geçirdim, boydan boya tırmala-

yarak derimi kanattım. "Uff, bu acıdı." Dehşete kapılan yakışıklı yüzünü görmezden gelerek yanına yaklaşıp kolumun iç tarafındaki kesiğin saniyeler içinde iyileştiğini ona gösterdim.

Şeytan oturduğu yerde rahatsızca kıpırdanıp bakışlarını kolumdan çekti. "Anlaşılan bu işten ben daha fazla etkileniyorum." Bunun üstüne diyeceğim bir şey yoktu. Parmaklarımı çoktan iyileşmiş izin üzerinde gezdirip Tom'a döndüm. "Onu bayıltmasak da konuşacak gibiydi," dedim gittikçe kısılan sesimle. Arkadaşıma böyle davranmak bana doğru gelmiyordu.

"O salağa karşı bir şeyler mi hissediyorsun? Kardeşini saklayan şerefsizlerden biri de o." Şeytan haklıydı, ona güvenemezdim, o da kardeşimi saklayan kaçıkların tarafındaydı. Ayrıca Tanrı aşkına neden ona karşı bir şeyler hissedecektim ki? Aidan hâlâ ona nasıl baktığımın farkında değil miydi?

Ayağa kalktıktan sonra bakışlarımı yeniden avcıdan alıp sanki bir sanat eserini dikkatle inceliyormuş gibi elindeki sargıya bakan Aidan'a çevirdim. "Sen ona böyle bakınca yara daha mı hızlı iyileşiyor?" Şeytan bir an için başını kaldırıp öfkeli bir şekilde gözlerime baktı. Yeniden eline baktığında artık öfkeliden çok kafası karışmış gibi duruyordu. "Meredith bana bir bedel ödeyeceğimi söylemişti."

Kız kardeşim olsa da kötü cadının adı bile ürpermeme sebep oluyordu. "Ne bedeli?"

Aidan yerden kalkıp ellerini ön ceplerine koyarak yanıma yaklaştı. "Draza'yı çukurdan döndürmek için bir kan büyüsü yapıldı. Tıpkı kardeşimin daha önce yaptığı dönüşüm büyüsü gibi. Kara kan büyülerini öyle bedelsiz yapamazsın." İri bedenini öne doğru bükerek ileri geri sallanmaya başladı. "Meredith bedeli olacağını ama ne olacağını bilmediğini söyledi. O kaltağa zerre kadar güvenmiyorum." Bir an durup bunun karşısında ne tepki vereceğimi merak edermiş gibi dikkatle yüzüme baktı. Kardeşim bile olsa Meredith'i savunacak halim yoktu. Hem kaltak benim

nasıl öldürüleceğimi Aidanhell'e söylemişti. İleride birbirimiz için kardeşlik duyguları besleyeceksek bile bunun tek taraflı olacağından emindim.

"Hâlâ sizin kardeş olmanız bana tuhaf geliyor. Annen en eski ve en güçlü şeytanlardan biri. Öyle ki Lucifer'den bile daha eski olduğunu düşünenler var. Onun kanını taşıyan birbirinden farklı üç iblis..." Elini cebinden çıkarıp koltuğun arka kısmına koydu. "Bence sizler birer proje falan olmalısınız. Lilith bir şeyi denemek için sizleri sırayla doğurmuş olmalı."

Bu düşünce canımı sıkmıştı. Lilith'in beni sırf bu yüzden, öylesine doğurmasının mantıklı olmadığını biliyordum. "O beni seviyordu," dedim ters ters. Aidan kırmızı gözlerini şüpheyle kısarak yüzüme baktı. Konuştuğunda ses tonu sanki açığımı yakalamaya çalışan bir dedektif gibiydi. "Bunu nereden biliyorsun?"

Ona ne kadarını söyleyeceğimden emin değildim. Göz ucuyla hareketsiz yatan avcıya baktım, eğer Tom uyanıksa ve rol yapıyorsa birazdan duyacağı şeyler karşısında şok geçirebilirdi.

"Bazı şeyler görüyorum. Sanki rüya gibiler. Annemi ve kendimi görüyorum, büyük beyaz güzel bir evin içinde." Aidan elini koltuktan çekip bir adımda yanıma geldi. Kaçırmaya çalıştığım bakışlarımı yakalamaya çalışıyordu. "Sadece bu kadar mı?" dedi meraklı bir şekilde. "Başka bir şey yok mu?"

Ellerimle kollarımı sıvazladım. Dudaklarımı ısırırken ona görülerde babasının da olduğunu söylemenin iyi bir fikir olup olmadığını düşünüyordum.

Sonunda kararımı verip başımı çevirerek Aidan'ın meraklı kızıl gözlerine baktım. "Luc adında birini de görüyorum, sanırım o senin baban. Neden bilmiyorum ama babamın görülerdeki eve gelmemesinin sebebi sanki Luc'mış gibi. Lucifer koyu bir karaltı gibi evimizin üzerine çökmüş gibi." Öldürdüğüm şeytanın ismi dudaklarımdan bir fısıltı halinde çıkarken irkilmiştim. Onu öldürdüğümü Aidan'a hatırlatmak aptalcaydı. Sevdiğiniz erkeğin

babasını öldürüp sonra da bunu ilk fırsatta hatırlatmak sadece aptallara özgü bir şeydi.

Aidan dediklerim karşısında derin bir sessizliğe gömülüp arkasını dönünce paniğe kapılıp iki adımda önüne geçtim. "Bu sadece bir teoriydi. Baban belki de başka bir şeylerin peşindeydi. O ve Lilith daha büyük bir şeyler için ittifak kuruyor gibiydiler. Babamsa... Bilmiyorum belki de bu ittifaktan hoşlanmayıp yapacakları şeyi onaylamıyordur, bu yüzden de dönmüyordur."

Tek kaşını kaldırıp ben bana bir daha asla gülümsemeyeceğini düşünürken Aidan gülümsedi. "Bunun üzerinde oldukça kafa yormuş gibisin." Başımı sağa sola sallayıp aceleyle konuştum. "Hayır, hepsi şu an aklıma geldiler."

Aidan derin bir nefes aldı. "Babam Luc adını kullanırdı," dedi düşünceli bir ifadeyle yerde yatan baygın avcıya bakarken. Tom uyandığında ona ne yapacağımızı ben de bilmiyordum ama korkuyordum da. Ellerimde bir avcı kanı olmasını istemiyordum. Ellerimde bir dostumun kanı olsun istemiyordum. Ben düşüncelerimde boğulurken Aidan devam etti. "Ona diğer adamlar Luc diyemezdi. Ona tam adını bile söylemeye cüret eden kişi çukuru boylardı. Ona kral ya da majesteleri derlerdi. Rüyalarında neden öyle gördün, bilmiyorum ama annem bile babama Luc diyemezdi. Lucifer'a kimsenin o kadar yakın olabileceğini düşünmemiştim." Eh, ona hak veriyordum. Aidanhell'in babasını düşlerimde tam olarak göremesem de adıyla ya da sesiyle orada olduğunu biliyordum. Ayrıca zaten görmeme gerek yoktu. Kılıcı kalbine sokup kaslarını yırtarak var gücümle çevirdiğimde gözlerini gayet yakından görebilmiştim. Aidanhell'inki gibi hafif çekik karanlık gözler. Bir ürperti bedenimi sarınca irkilip o ana döndüm. Aidan ne düşündüğümü anlamaya çalışır gibi dikkatlice yüzümü inceliyordu. Acaba böyle anlarda ne kadar ürkütücü olduğunu biliyor muydu? Ona bunu söylesem kendisiyle övünebilirdi.

"Sence Jo neden o lanet hapishanede?" Ellerimi kotumun arka cebine yerleştirip bedenimi az da olsa Aidanhell'den uzaklaştırdım. O bana bir metreden fazla yaklaştığında verdiğim tuhaf tepkilere engel olamıyordum. Şeytan dağınık koyu renk saçlarını parmaklarıyla düzeltmeye çalıştı. "Onu oradan kurtaracağız, biliyorsun." Biz demesi hoşuma gitmişti. Biz diye düşünmesini seviyordum. Biz bir ekiptik ve ekipler beraber çalışırdı.

"Tom'un sözlerinde canımı sıkan bir şey var." Aidan abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. "O çocuk konuşmadan da fazlasıyla rahatsız edici." Gelmek istediğim nokta bu değildi. Thomas'ın hemen arkasındaki komodinin üzerine uzanıp cep telefonumu aldım. Tom'un söylediği kelimeyi *safari*de arattım. Karşıma beyaz ve mavi bir ekran gelmişti. Kafa karışıklığı ile ekranı Aidan'a uzatıp gösterdim. Aidan güzel baharat kokusu eşliğinde eğilerek cep telefonuma baktı. "Bu ortak dil," dedi şaşırmış gibi. Yeniden kendime çevirip baktığımda yazıları okumaya çalıştım. Kaydol tarzı kelimelerle dolu anlamlandıramadığım koca bir "F" olan ekran gözüme pek de hapishane gibi görünmüyordu. "Bunun bir hapishane falan olduğuna emin miyiz?" dedim tereddütle kaydol butonuna tıklarken. Aidan sertçe nefesini bırakıp başını bıkkınca sağa sola salladı. "Kaydolmak ne işine yarayacak? Kim bir hapishaneye kaydolmak ister ki?" Ama ben çoktan gerekli bilgileri girip tuşlara basmıştım. Aloha bana e-mail açtığı için girmem çok zor olmamıştı.

Hipnoz olmuş bir biçimde ekrana bakıp adımları takip ederken Aidan arkama geçip omzumun üzerinden ekrana bakmaya başladı. Başta çok da zor gibi görünmeyen bu iş, şimdi bedenimi tir tir titreten bir hale dönüşmüştü. Şeytanın boynuma değen ılık nefesi, bedeninin sadece birkaç santim ötemde olmasının verdiği his, vücut ısısı... her şey fazlasıyla baş döndürücüydü. Aidan bir şekilde bana yaklaşmıştı ve ben gitmemesi için ona yalvarabilirdim. Gözlerimi kapatıp duyduğum yoğun istek karşısında dudaklarımı ısırdım, dokunmadan bile beni nasıl böyle yakabiliyordu?

"Arama butonuna onuncu kez basıyorsun Cassie." Gözlerimi açıp önümdeki ekrana indirdiğimde telefon neredeyse ıslanan avuçlarımdan kayıp yere düşecekti. Omuzlarımı dikleştirdikten sonra utancımı ona göstermemek için başımı öne eğip kâkülle-rimle gözlerimi gizledim. "Bunu bilerek yaptım," dedim hemen. "Aramamın ne kadar acil olduğunu anlamaları için." Aidan yanıt vermedi bunun yerine tekrar yanıma yaklaşıp ekrana bakmaya devam etti. Kendi kendime küfrederek arama butonuna Jo'nun adını yazdım. Tanrım, milyonlarcaydı! Aramayı daraltmak için ek bir bilgi istiyorlardı. Aidan kulağıma yavaşça fısıldadı. "Avcı yazmayı dene." Diken diken olan tüylerimi ve çırpınmaktan deli-ye dönmüş kalbimi görmezden gelerek dediğini yaptım.

Dakikalar süren arayıştan sonra nihayet bütün Jo'ları bi-tirmiştik. Aidan arkamdayken kaskatı durduğum için tutulan omzumu dirseğimi geriye bükerek parmaklarımla iyileştirmeye çalıştım. "Gezegendeki bütün Jo ismindekiler avcılıkla uğraşı-yor olmalı." Aidan sırıttı. "Avladıkları puhu kuşunu gördün mü Cass, senin popondan bile daha büyük bir kafası vardı." Tanrım! Tüm bedenim sanki parmak uçlarıma alev verilmiş gibi cayır cayır tutuşurken yutkunmaya çalıştım. Aidan ve popomla ilgili fikirleri...

Öksürük sesiyle ikimiz de alarma geçip arkamıza döndük. Tom yeni yeni ayılırken bağlı bileklerini kucağına koymuş, sırtı-nı da koltuğa dayamış bir şekilde öksürüyordu. "Su," dedi gözle-rini yavaşça açarken. Hemen içeri gidip ona bir bardak su doldur-dum. Tekrar odaya girdiğimde Aidan nedensizce gülümsüyordu. Tom'a suyunu içirirken göz ucuyla şeytanıma bakmayı sürdür-düm. Az önceki kadar alenen belli etmese de keyifliydi. Tom bo-ğuluyor gibi sesler çıkarınca telaşla bakışlarımı Aidan'dan alıp ona döndüm. Onu neredeyse boğacak olduğum için sessizce özür dileyip bardağı kaptım.

"Cehennemde tutsak kalmış gibi susamıştım," dedi kesik kesik. Sağ yanımda Aidanhell'in kendinden emin bir şekilde kollarını göğsünde kavuşturmasını izledim. "Eğer su içmezsem ölecektim." Tom bir an için dediğini düşünmüş olacak ki, "En azından öyle hissettim," diye ekledi. Aidan hâlâ esrarengiz espri-sine gülüyor gibiydi.

Ve o an anladım. Aidan, Tom ile uğraşıyordu. Sadece bir süredir bağlı olmasına rağmen deli gibi susamasının ve Aidanhell'in muzır sırıtışının tek sebebi bu olabilirdi. Şeytan ona bunu düşündürüyordu. "Eminim öyle hissetmişsindir," dedim mırıldanıp bir yandan da Aidan'a ters ters bakarak. Tekrar avcıya döndüğümde gözlerindeki hüzünlü ifade beni hazırlıksız yakalamıştı. Bir nedenle suçlu gibi hissettirmişti. "Neden Cass? Neden bir şeytan oldun?" Cevap vermek için dudaklarımı araladığımda bana sorduğu sorunun ne kadar saçma olduğunu fark ettim. Neden mi şeytan oldum?

"Öncelikle bu seçim yapabileceğim bir durum değildi," dedim rahatsızca yerimde kıpırdanarak. Ne sanıyordu, bir sabah uyanıp avcılıktan sıkıldığımı ve şansımı şeytanlarla denemeye karar verdiğimi mi? Omuzlarımı dikleştirip derin bir nefes aldım. Bana bakan üzgün gözlerini görmezden gelerek, "Ben şeytan doğdum Tom," dedim. "Her zaman şeytandım, sadece bunu bilmiyordum."

"Nasıl olur?" Öyle umutsuz ve bitik görünüyordu ki eğer düşman taraflarda olmasak onun için üzülebilirdim, eğer ölse onun için yas da tutabilirdim. Bana âşık ya da değil, bir zamanlar dostumdu. "Hadi ama her zaman bende bir tuhaflık olduğunu biliyordunuz. Hiçbir zaman beni kabullenmediler." Tom başını olumsuz anlamda sallayıp hafifçe doğrulmaya çalıştı. "Hayır. Diğerleri gibi düşünmediğimi biliyordun." Aidanhell'in beline ne zaman bağladığını göremediğim ip sayesinde kalkamayıp geriye düştü. Başını komodine çarptığında Aidanhell'in rahatça bıraktı-

ğı nefesini duyabilmiştim. "Kardeşi nerede?" Şeytanımın ölümcül bakışları çoktan kızıllaşmış, hedefine kilitlenmiş bir şekilde şeytani güdülerle avcıya dikilmişlerdi.

Tom acı bir kahkaha atarak düştüğü yerden sürünerek çıkıp yeniden oturdu. Sırtını koltuğa verdiğinde Aidan'a değil, bana bakıyordu. Siyah gözleri her zamankinden daha kederli bakıyor, aurası olarak tahmin ettiğim ışıklı hareler ise hayal kırıklığı ve aşk doluydu. Onun için üzülmüştüm. "Jo kardeşimi Facebook dediğin şeyde bulamadım. Bu bir hapishane mi?" Aidan dişlerinin arasından, "Öyle," diye tısladı. Onu duymazdan gelerek avcıya döndüm, bana yardım etmesi gerekiyordu. Cevaplara ihtiyacım vardı.

Bana yanıt vermeyeceğini, kalbi kırık bir şekilde bakacağını düşündüğüm sırada Tom konuştu. "Bir hapishane değil. Sosyal bir platform. Ön cebimde avcıların kaldığı adresin yazılı olduğu bir kâğıt var. Bethany'i orada bulabilir ve kardeşinin yerini öğrenebilirsin. O güvende, Cass." Bir an için dediklerini düşündüm. Thomas bana hiç yalan söylememişti, şu an da söylemediğini kalbimde hissedebiliyordum. Bunun bağlı olmasıyla ilgisi yoktu, bunun konuştuğu kişinin ben olması ile ilgisi vardı.

Öne doğru atılıp avcının yanına gitmek için yeltendiğimde Aidan güçlü kolunu önüme bir barikat gibi uzattı. Tökezleyerek soran gözlerle ona baktığımda sadece omuz silkti. "Kâğıdı almak için ona yaklaştığında sana âşık olduğunu söyleyebilir ya da seni öpebilir. Ben salak değilim." Beni afallamış bir halde orada bırakıp Thomas'ın yanına çöktü. Avcı dizlerinin üzerinde doğrularak bedenini bir yay gibi geriye doğru gerince Aidan kâğıdı hiç zorlanmadan çekip aldı. Bir an için kâğıda bakıp ardından cebine attı.

Az önce kıskanılmanın verdiği hoş duygu ve kardeşime yakın olmanın heyecanlıyla hevesle gülümsedim. "Ee, gidiyor muyuz?" Aidan bir üzerine bir de bana baktı. Ardından sanki bu her

gün yaptığımız bir şeymiş gibi teklifini öne sürdü. "Önce kıyafetlerimizi değiştireceğiz, ardından da yemek yiyeceğiz." Kızıl bakışları tatlı kahverengiye dönerken gözlerini gözlerime dikti. "Acıktım." Bedenim baştan sona alev alırken Aidanhell'in acıkmakla kastının ne olduğunu merak ettim. Bir hamburgeri mi yoksa beni mi istiyordu? Yanaklarım kızarırken bakışlarımı ondan kaçırıp bizi izlemek sanki kalbini dağlıyormuş gibi görünen avcıya baktım. "Sana her şeyi unutturacağız Thomas." Avcı üzgünce başıyla onayladı. "Hatırlamak istemiyorum zaten."

***

Bölüm 18

"Bethany yanına gitmemizi istiyor."

Omzumun üzerinden arkamda yavaşça ilerleyen şeytana baktım. Hemen arkamda olmasına rağmen ilgisi kesinlikle üzerimde değildi. Durmadan sağa sola bakıyor, sanki aynı oksijeni paylaştığı bütün insanların yüzlerini ezberlemeye çalışıyormuş gibi hevesli görünüyordu. Durup yanıma gelmesini bekledim.

"İnsanlara öyle ters ters bakma. Seri katil olduğunu düşünecekler." Aidan bir an için beni dinliyormuş gibi kaşlarını çatıp başını aşağı yukarı sallasa da, ardından tekrar yanından geçen bir grup gence baktı. Gözlerimi devirerek kolunu tutup benimle beraber yürümesi için önüme ittirdim. Tanrım, ne kadar ağırdı böyle, kilosu bir ton falan mıydı bunun?

"Pekâlâ, kimseye bakmadan duramıyorsun. Bu ani merakının sebebi ne? İnsanlara neden öyle bakıyorsun?" Aidan hemen başımızın üzerinden geçen küçük katlanmış uçağa büyülenmiş gibi baktı. Konuştuğunda karşıdan karşıya güvenli bir şekilde geçebilmemiz için trafik ışığını işaret ederek onu susturdum. "O şey renk değiştirmeden yola çıkarsan şu gördüğün büyük makineler canına okur." Tabii ki arabalardan bahsediyordum.

"Öyle hiçbir şey kolay kolay canıma okuyamaz benim."

Kalabalığın içinde karşıya geçmeyi beklerken sağ yanımdaki sarışın kızın Aidan'ı kestiğini fark ettim. Dönüp şeytana baktığımda bunu fark etmemiş gibiydi. Somurtarak tekrar önüme döndüm. Başkalarının ona yiyecekmiş gibi bakması hoş değildi.

"İnsanlar çok... değişik." Aidan bunu öyle sessiz söylemişti ki son kelimesini söyleyip söylemediğinden emin olamamıştım. Neyse ki kalabalık yoluna devam etmek için hareketlenince yeniden şeytanın koluna tutunup sağ tarafımdaki sürtüğe bakarak bedenimi Aidan'a yasladım.

Aidan ben ona yaslanınca iri kolunu belime doladı. Farkında olmadan sırıtarak adımlarımı hızlandırdım. "Yani düşünsene, yarın ölebilirler." Başımı hafifçe kaldırıp şeytanın yakışıklı yüzüne baktım. Düşünceli ve fazlasıyla karamsar görünüyordu. Sağ yanımdaki kız çantasını popoma kasıtlı şekilde vurup hızlanarak kalabalıkta gözden kayboldu. "Herkes yarın ölebilir. Kader mızrağı ile talihsiz bir rastlantı sonucu ben bile ölebilirim," dedim. Aidan'ın belimdeki tutuşu sıklaştı, konuştuğunda sesi biraz öfkeli biraz da alınmış geliyordu. "Sen ölmeyeceksin, en azından ben yanındayken." Beni birkaç gün önce öldürmeyi düşündüğünden, bu sözlerine güvenip güvenmemem gerektiğini merak ettim.

Karşıya geçip de Aidan yolun kenarındaki ufak çocukları görene kadar aklım, ölümün bizler için ne ifade ettiği hakkında derin düşüncelerle dolmuştu. Bu tarz şeyleri düşünmek istemiyordum, en azından dünya gezegeninde Aidan ile mutluyken böyle şeyler canımızı sıkmaya değmezdi, öyle değil mi?

Aidan beni bırakıp büyük bir pastacının bitişiğindeki ara sokağa girdi. Hemen peşinden koştururken sağı solu hızla bir kolaçan ettim. Karanlığı sevmiyordum ama karanlık, bulunmak istemeyenler için fazlasıyla iyi bir kamuflajdı. "Hiçbir şey söylemeden öylece hareket etmemek konusunda anlaşalım," dedim nefes nefese. Oysa Aidan çöp konteynırının yanındaki üstü başı

pis çocukların üzerine eğilmiş eliyle beni susturuyordu. "Birine haber verip hamle yapmam ben," dedi ters ters. Tuttuğum nefesi bırakarak yanına yaklaşıp bir ona, bir de çocuklara baktım. Onlar kesinlikle avcı değildi.

Çocuklardan biri en fazla üç yaşında gibi görünüyor, kalın naylon bir cekete sarılmış, elindeki yarım pizza dilimini kemiriyordu. Diğeriyse ondan biraz daha büyüktü. Siyah saçları ensesinde örgü yapılmış, elmacık kemikleri kırmızı minik sıyrıklarla doluydu, onun elinde diğerininki gibi bir pizza yoktu. İkisi de perişan görünüyorlardı.

"Ailelerinin kokusunu alamıyorum, en azından birkaç saattir burada değillermiş." Doğrulup sokağın diğer girişine bakmaya çalıştı. Bakışlarını takip ederek buranın bir çıkmaz sokak olduğunu anlamış oldum. "Bu sokağın tek bir girişi var," dedim sessizce. Aidan kaşlarını çatarak öfkeli gözlerini gözlerime dikti. "Salak değilim, avcı. Bunu görebiliyorum."

"Bana avcı deme." Ama Aidan beni duymamıştı. Bir adım daha atarak ufak olan çocuğu belinden tutup kaldırdı. "Onları beslememiz gerek," dedi hızla. Afallayıp kalakaldım. "Aidan," dedim tane tane konuşmaya çalışırken "Aileleri buralarda olabilir. Ayrıca çocuklar yanlarından geçen insanlara onları kaçırdığımızı bile söyleyebilirler." Dünyada kaldığım süre boyunca ufak insan çocuklarının oldukça haylaz olduklarını öğrenmiştim, ara sokaklardaki evsizler için üzülmeyi ise geride bırakmıştım. Bir şeytan bile olmak bazı şeyleri değiştiremezdi. İnsanların kaderlerine müdahale edemezdik.

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?" Yüzündeki derin hayal kırıklığı boğazıma kocaman bir yumru oturtmuştu. Bana neden öyle bakıyordu? Can sıkıntısıyla kollarımı sıvazlayarak gözlerine bakıp o yıkıcı ifadeyi görmemeye çalıştım. "Onlar için yapabileceğimiz bir şey yok. Üzerimize bir şeyler alıp dikkat çekmeden avcıların yanına gitmemiz gerekiyor. Ve bir de yemek yemeliyiz."

Aidan başını sertçe iki tarafa çevirdi. "Hayır," dedi öfkeyle. "Biz yemek yerken onlar aç kalmayacak." Ardından kucağındaki çocuğa daha sıkı sarılıp sesini alçalttı. "Sende kalp yok mu, Cassandra?" Pekâlâ, burada bir tuhaflık vardı. BENDE KALP YOK MUYDU?

"Aidan, pekâlâ burada neler oluyor?" Tüm duyularımı açıp elimden geldiğince kendimi zorlayarak yirmi metre yakınımdaki nefesleri hissetmeye çalıştım. Tenime ılık ılık değen kırktan fazla nefes vardı, çoğu da duvarın ardındaki kafenin içindeki müşterilerden geliyordu. Aralarından bir tane bile tehlikeli, farklı birini seçememiştim. Yani kahrolası cadılar ya da avcılar burada değillerdi, o halde Aidan'a kim büyü yapıyordu?

"Normal davranmıyorsun." Kollarımı göğsümde kavuşturup şeytanın kafası karışmış güzel yüzüne baktım. Az önce gerçekten de bana kalpsiz mi demişti? Hem de kendisi kalpsiz zorbaların en önde gideniyken?

"Normal davranmamdan kasıt bir piç gibi davranmam mı? Bunu mu istiyorsun?"

Ellerimi teslim olmuş gibi kaldırıp bıkkınca nefesimi verdim. "Pekâlâ, kavga yok. Çocukları alıp götüremeyiz ama onlara bir pizza alıp getirebiliriz. Şimdi ufaklığı yere bırak."

Aidan çenesini dikleştirip bir an için sertçe bana baksa da ardından eğilerek kucağındaki çocuğu yere bıraktı. Yanıma gelip tüm tüylerimi tek tek dikecek şekilde kulağıma fısıldadı. "Az önceki dediklerimde ciddiydim. Sende kalp yok. Ama bu seni arzulamama engel değil." Ardından önüme geçerek hızla sokağın çıkışına yürüdü. Peşine takıldığımda kafam öyle karışıktı ki pizzacıyı bulana kadar tek kelime etmedim. Beynim Aidan'ın beni gerçekten arzulaması ve kalpsiz bulması arasında gidip geliyordu. Beni arzulamasına sevinsem mi yoksa kalpsiz bulmasına üzülsem mi, bilemiyordum. Kalpsiz bulması normal bile değildi. O şeytan kralıydı. Birini kalpsiz bulamazdı. Onda bir tuhaflık vardı.

Pizzacının önüne geldiğimizde Aidan sabırsızlıktan dudaklarını kemiriyordu. Daha önce hiç böyle yaptığını görmediğimden bu hareketi karşısında şaşırmıştım. Onunla polemiğe girmek istemediğimden bir şey demedim.

"İki büyük pizza," dedim kasadaki çocuğa. Ardından çocuk duvardaki afişleri gösterip çeşidini belirlememi istedi. Omzumun üzerinden sabırsızca orada dikilen dev şeytanıma baktım. "Mantarla bir problemin yoktur herhâlde," dedim tereddütle. Aidan sadece mini minnacık bir an gülümseyip tekrar eski haline döndü. "Mantar iyi." Çocuğa dönerek pizzaları sipariş ettim.

Para üstünü cebine tıkıp Aidan'ın yaka rozetinde Diego yazan çalışan çocuktan pizza poşetlerini alışını izledim. Pizzalarını kucakladıktan sonra bile çocuğa ters ters bakmayı sürdürdü. Dükkândan çıktıktan sonra ona bunu sordum. "O çocuğu yiyip yemeyeceğine mi karar veriyordun?"

Aidan homurdansa da soruma cevap verdi. "Senin hakkında hayallere kapılmış gibiydi. Hatta benim iri bir moron olduğumu, sana yakışmadığımı bile düşündü." Şaşkınlıkla tökezleyip yanımdan geçmekte olan takım elbiseli bir adama çarptım. Adam benim ona çarpmış olmama rağmen özür dileyip arkamda bir yerlerde kayboldu.

"Ama evet. Onu öldürmeyi düşündüm. Onu parçalara ayırıp pizzaya eklemeyi düşündüm. Ama bu o ufak çocuklara insan eti yedirmek anlamına gelirdi ve onlara kıyamadım. Ayrıca sanki bir yerden tanıdık gelmişti." Bir kez daha tökezledim. Bu kez kimseye çarpmadığımdan rahatça bir nefes alıp yürümeye devam ettim. *Kıyamadım mı?* Kıymak mı? Aidan ve birine kıyamamak?

"Aidan sanırım sana birileri büyü yaptı. Neden ve ne için bilmiyorum ama sen farklısın. Demek istediğim çok tatlısın... yani sevimlisin ama farklısın." Aidan tatlı kelimesinde tek kaşını kaldırıp sevimli kelimesinde de hafifçe gülümsemişti. Bu bile onu daha yakışıklı, daha sıcak ve daha tapılası yapmıştı.

Kaldırım bitip de az önce geldiğimiz kafeyi görene kadar bana yanıt vermedi. Başta bunu konuşmak istemediğine yormuştum ama sessizlik büyüdükçe Aidan'ın buna verecek bir cevabı olmadığını fark ettim. Karşıya geçip ara sokağa vardığımızda, "Bunun farkındayım, Cassie," dedi. Ardından önüme geçip sokağa girdi.

Çocuklar onları bıraktığımız yerde daha üşümüş ve korkmuş bir şekilde saklanıyorlardı. Hava kararınca kediler bile bu şehirden korkuyordu, ufaklıklara elbette ki hak veriyordum. Aidan onlara yaklaşıp pizza kutusunu açana kadar küçük olan diğerinin arkasına saklanmıştı. Güzel kokulu pizza kutusunu görünce iki kardeş önce birbirine, sonra da Aidan'a baktılar. Büyük olan dudaklarını büzüp hoşnutsuzca küçüğe baktı. Konuştuğunda dili ağır ve akıcıydı. Şaşkınlıkla nefesimi tutup Aidan'a döndüm. Dehşete kapılmış bir ifadeyle geri geri adım atarak onlardan uzaklaştı. Şimdi yan yana durmuş, birbiriyle sessizce konuşan iki çocuğa bakıyorduk. Kullandıkları dil bir yerden tanıdık geliyordu...

"Melek dilinde konuşuyorlar," dedi Aidan gözlerini çocuklardan ayırmadan. Ürpererek küçük olanın öfkeyle başını sağa sola çevirdiğini gördüm, diğeri ise onun sırtını sıvazlayıp kulağına bir şeyler diyordu. "Bu pek karışmamamız gereken bir şey gibi," dedim farkında olmadan hâlâ gerilerken.

Nihayet çocuklar aralarındaki münakaşayı bitirip sustular. Saçları örgülü olan ellerinin tersiyle yanaklarındaki kiri silip adım adım bize yaklaşmaya başladı. Her adımında gözlerinin parıltısı daha da artıyor, cildi daha da berraklaşıyordu. Aramızda iki adım kalacak şekilde durduğunda gözlerindeki tanıdık parıltıyı çözmeye çalışıyordum. Mavi gözleri su damlacığı kadar parlak ve denizin güneşin altındaki ışıltısı kadar göz kamaştırıcıydı.

"Merhaba," dedi çocuk ve ardından saniyeler içinde uzayıp bükülerek bizim gibi bir forma büründü. Siyah saçları örgüsünden kurtularak kısalıp sarıya dönerken ufak burnu ve dudakları

da büyümeye başladılar. Formuna döndüğünde üzerinden yaldızlı tozlar dökülüyor, çıplak bedeni her zamanki gibi pürüzsüz bir mermere dönüşüyordu. Sanki dokununca parmağınızın üzerinden kayacakmış gibi bir izlenim veren ufak elmacık kemikleri öne çıkacak şekilde güldü melek. Mavi zeki bakışları bugün benim değil Aidan'ın üzerindeydi.

Önümdeki sanki elmas tozları arasında parlayan meleğin omzunun üstünden bakarak diğerini görmeye çalıştım. Hâlâ üç yaşında bir çocuk gibi görünüyor ve öfkeli gözleriyle bizi izliyordu. Eğer o da bir melekse, meleklerin öfkeli olmaması gerekiyordu.

"Uzun zamandır yoksun," dedim meleğe. Bunun karşılığında bakışlarını Aidan'dan alıp bana yöneltti. Dudakları konuşmak için aralandığında, bu ufacık hareketi sayesinde saçlarından bir tutam parlak toz daha döküldü. Nasıl olurdu da yolda yürüyen kimsenin bu ara sokakta meleklerin ve şeytanların konuştuğunu göremediğini merak ediyordum.

"Niyetim size denk gelmek değildi, Cassandra. Biz rutin sınamalardan biri için bu sokaktaydık. Sizinle görüşmek tamamen tesadüfi oldu." Ardından yeniden gülümsedi. İlk karşılaşmamızda olduğu gibi keyifli olması nedense hoşuma gitmişti. Hayatımda yeterince az gülümseyen kişi vardı zaten.

"Neden melek dili konuşuyorsunuz?" Melek mavi, parlak gözlerini kısarak başını hafifçe sola yatırıp bana baktı. Öyle ki kendimi incelenen bir denek gibi hissetmiştim. İncelenmek rahatsız edici derecede ürkütücüydü.

"Cassandra kanatların rahat, değil mi?" Başımı olumlu anlamda salladım. Kanatlarımın rahat olmasının konumuzla ne ilgisi olduğunu sormak istedim. Ama ben konuşamadan Aidan söze daldı. "Pizzayı siz yemeyecekseniz biz yiyeceğiz." Melek, başı hâlâ aynı pozisyonda bir robot gibi Aidan'a döndü. Bir saniye için parlak gözleriyle Aidan'ı ayaklarından saçlarına kadar tarayıp ardından yeniden gülümsedi. "Buyurun," dedi yana çekilip diğer çocuğa giden yolu açtığında.

Aidan homurdanarak gidip pizzasını aldı. Onun öfkeli olduğunu hissedebiliyordum. Ona söylememiştim ama son yarım saattir insanların çevrelerindeki renkli bulutları görmeye başlamıştım. Aidan'ın bulutu şu an petrol siyahıydı. İblisin aurasıydı bu, artık auraları görebiliyordum. İlk olarak Tom'un yanında belirli belirsiz çizgiler görmüştüm. Onlar bu kadar net değillerdi.

Aidan elinde pizza ile söylenerek bize gelirken melek bir anda yanıma yaklaşıp sarı saçları kulaklarımı süpürecek şekilde eğildi. "Az önce ruhumuzla konuşuyorduk. Melek dili budur. Aidan bir şeytan olduğu için bu dili tanıyabilir ama anlayamaz, o kelimeleri farklı bir dilmiş gibi bile duyamaz. Şeytan belki bir kuş cıvıltısı ya da bir su sesi işitiyordu. Ama sen," dedi fısıltısı gitgide artık daha duyulabilir hale geldiğinde. "Sen anlamını bilmesen bile harfleri duydun."

Aidan yanımızda bittiği an melek az önceki gülümsemesiyle başını geriye çekerek benden uzaklaştı. Gitmeden önce bir an için gözleri gözlerimde takılı kaldı. Neyi kastettiğini biliyordum. Artık anlamıştım.

Melek ve ardındaki öfkeli çocuk silinerek gözden kaybolduklarında, Aidan geride bıraktıkları toz bulutunun içine girerek, "Bu parlak tozlar tenimi nasıl gösteriyor, Cass?" diye sordu. Elindeki dev kara kutuyla parlayan tozların altında kendi ekseni etrafında dönüşünü izledim. Yüzünde şapşal bir ifade, üzerinde kirlenmiş beyaz tişörtü ve nemden kıvrılmış siyah saçları ile hayatımda gördüğüm en güzel şeylerden biriydi. O çok güzel bir erkekti.

Gülümsedim. "Bu minik parlaklıklar seni çok bakımlı gösterdi, şeytan." Ardından ona uzanıp elindeki kutuyu çektim. Şeytan kutusu ellerinden kayıp giderken hoşnutsuzca kaşlarını çattı. Elimdeki kutuya uzanırken hızlı davranıp arkama sakladım. Bunun üzerine Aidan *cık cık cık* sesleri eşliğinde başını sağa sola salladı. Bir anda beni belimden yakalayıp yukarı kaldırınca elim-

deki kutuyu düşürüverdim. Panikle aşağı bakıp pizzanın kutunun içinden düşüp düşmediğini görmeye çalıştım. Neyse ki düşmemişlerdi. Kutu içindeki pizzayla zararsız bir şekilde kirli sokak zemininde duruyordu.

"Çok yaramazsın, Cass," dedi şeytan alçak etkili sesiyle. Kıkırdadım. "Melek sana ne dedi?" dedi bu kez keyifli ifadesi yerini meraka bırakırken. Beni yavaşça yere indirerek pizza kutusuna uzandı. Gözlerimin önüne gelen saçları kulaklarımın arkasına tıkarak kutuyu temizlemekte olan Aidan'a baktım.

"Melek dilini nasıl tanıdın?"

Aidan doğrulup bir an için düşünüyormuş gibi başka bir noktaya baktı. Ardından konuştuğunda sesi sanki tam emin değilmiş gibi kulağa bulanık geliyordu.

"Yani sanırım bir su sesi gibiydi. Okyanustaki dalgalar gibi geldi. Genelde onları böyle tanırız. Yoksa birçoğumuz bırak dillerini anlamayı, melekleri göremez bile." O an için bu sözler üzerinde durup düşünmemiştim ama zaman geçtikçe bu cümlenin benim için ne kadar değerli olduğunu anlayacaktım.

"Kimler melekleri göremez?" dedim rahatsız olmuşçasına ellerimi ceplerime koyup çevreme bakınırken. İçimi tuhaf bir ürperti boydan boya kaplıyor, beynim tekrar ve tekrar aynı ana dönüyordu. Bir şeyi kaçırıyordum.

Aidan ellerini saçlarının arasından geçirip kıvrılan yerleri beceriksizce düzeltmeye çalıştı. Aurası artık siyahtan arınmış, daha çok sarının tonlarında geziniyordu. Acıktığını ve mutlu hissettiğini anlayabiliyordum. "Bir rivayete göre ruhu tamamen iyilikten arınmış olanlar melekleri göremezler. Ben hep görebiliyordum, kardeşlerim de görebiliyorlar. O yüzden kimlerin göremediğini bilmiyorum." Kutuyu açıp iri bir pizza dilimini ısırırken ekledi. "Yani tamam, hepimiz kötüyüz ama kim o kadar kötü olabilir ki?"

Dudaklarım kendi kendine açılıp onu yanıtladılar. "İyiliğini tamamen bırakmış biri o kadar kötü olabilir." O an kendimden

bahsettiğimi bilmiyordum ama kader bana bunu en inanılmaz şekilde gösterecekti.

Yanına gidip bir dilim de ben aldım. "Üstümüze güzel bir şeyler almalıyız." Aidan yanaklarının iki yanını da doldurmuş, büyük bir iştahla pizzayı yerken sanki dediğim önemsiz bir şeymiş gibi özensizce başını salladı. "Evet," dedi lokmalarının arasından.

"Üzerindekiler kokmak üzere." Bunun üzerine Aidan öksürdü. Ağzımdaki lokma ile şaşırarak ona baktım. "Kokuyor muyum?" dedi ters ters, elinin tersiyle ağzını silip kutuyu bana uzattı.

Sırıtarak kutuyu kaptım. *Hayır,* mükemmel kokuyorsun seni seksi şey! "Şimdilik kokmuyorsun ama ileride kokabilirsin. En iyisi temiz kıyafetler almak." Aidan ters ters bakarak sokağın çıkışına doğru yöneldi. Kutunun içindeki iki dilimi iki elimle tutarak peşinden koşturdum. "Nereye gidiyorsun?" Bir yandan da sağ elimdeki dilimi burnunun önüne getirerek canının çekip onu almasını istiyordum. Aidan bir saniyeliğine pizzaya kötü kötü bakıp ardından onu ısırdı. Elimdeki yarısı yenmiş dilime ve Aidan'ın hâlâ sinirli olan surat ifadesine bakakaldım. Bu çok sevimli bir andı! Bir daha yesin diye elimle dilimi yeniden dudaklarına değirdim. Bunun üzerine şeytan, bileğimi tutup hızla bana döndü. Elimdeki yarım bıraktığı pizzadan bir ısırık daha alırken gözlerime öyle dikkatli bakıyordu ki alev alıp kaldırımı eritebilirdim.

Aidan lokmayı sabırla yavaş yavaş çiğniyor, kızıl bakışlarının yakıcı etkisini bir an bile üzerimden eksiltmiyordu. Az önce ben sevimli mi demiştim... yanılmıştım. Bu fazlasıyla... seksi bir şeydi.

Aidan son lokmayı da ısırırken hafifçe parmaklarımı dişlediğinde ürperdim. Bir an sonra bileğimi bıraktığında yerimde duramayacak gibi olmuştum. Sanki bacaklarım artık beni taşıyamayacakmış gibi. "Tadı nasıldı?" dedim çatallaşan sesimle. Aidan çenesini yukarı kaldırarak âdemelması oynayacak şekilde lokma-

yı tutup ardından dudaklarını yaladı. Gözlerim ıslak öpülesi dudaklarında takılı kalmış, bir şekilde öylece şapşalca duruyordum.

"Mmm," dedi şeytan, gözleri yeniden gözlerimi bulduğunda, "Güzeldi," dedi. Ardından arkasını dönüp çıkışa yöneldi, bir saniye kadar orada kalıp arzudan ateş almayacağıma karar verdiğimde peşine takıldım. Aidan'ın güzel kalçasını görerek yürümek berbat bir fikir olduğundan biraz koşturup yanında yürümeye başladım. Diğer dilimin üzerindeki sosisleri bitirip ekmeğini bıraktıktan sonra konuştum. "Öncelikle iç çamaşırı falan almalıyız."

"Ben giymem," dedi Aidan. Ne?

Konuşurken titriyordum. Hangi caddeden geçiyorduk, nereye gidiyorduk bilmiyordum bile.

"Neden giymezsin? Şu an giymedin mi? Bekle! Bu önemli değil, sormadım farzet." Aidan bilmiş bir surat ifadesiyle bana bakıp son derece hoş bir şekilde gülümsedi. Hâlâ ıslak olan dudaklarının arasından görülen parlayan beyaz dişlerine baktım. Benim de dişlerim parlıyor muydu? Şeytan olmak bunu mu gerektiriyordu?

"Rahat dövüşemiyorum." Pekâlâ, bu iyi bir cevaptı. Çenemi kapayıp önüme bakmaya devam ettim. Birkaç cadde sonra hava iyice kararmış ve dükkânlar kapanmaya başlamıştı. Beth'i yarın bulmayı istiyorsak bugün sonlanmadan giyecek bir şeyler bulmalıydık.

"Hızlanalım," dedim adımlarımı hızlandırıp. Ben ilerlemek için birkaç adım attığımda Aidan'ın peşimden gelmediğini fark ettim. Geri dönüp ona baktığımda sağa sola bakınıp kaldırımı ortalamakta olduğunu gördüm. Aman Tanrım! Düşündüğüm şeyi mi yapacaktı?

Aidanhell gür siyah kanatlarını keskin bir kılıcın kınından çekilmesinin verdiği vızıltı gibi bir sesle iki yanında açtığında gerisin geri koşturup ona el işareti yapıyordum. "Kapa onları ça-

buk biri seni görmeden!" Şeytan kafa karışıklığı içinde sağa sola baktı. "Onlar kanadı sadece kuşlarda görmeye alışıklar," dedim nefes nefese yanına geldiğimde. Aidan bir an için caddenin diğer tarafındaki yaşlı iki kadına bakıp ardından tekrar bana döndü. "İnsanlar hâlâ melekleri ve şeytanları bilmiyor mu?"

Kanatlarını saklaması için bir kez daha ikaz edecekken şeytan onları içine çekti. Birinin onu görmesinden endişe eder halde hızla çevreme bakındım. "Seni görselerdi delirirlerdi," dedim huysuzca. "Jo'yu bulmadan önce başımıza bir şey gelmesini istemiyorum. İnsanlar melekleri ve şeytanları biliyor fakat... nasıl desem. Buna hazır değiller." Ortalığı kolaçan etmeyi bırakıp Aidan'a döndüm. Karanlığın görüşümü engelleyemediği ölçüde çevreme bakınabilmiştim ve gördüğüme göre kimse Aidan'ın taşkınlığına şahit olmamıştı.

"Uçarak daha hızlı gidebilirdik ama madem yürüyelim diyorsun, o halde tamamdır." Ardından elimi tutup beni beraberinde sürükledi. Gideceğimiz mağazayı bilmiyordu ama o kadar inatçıydı ki yolu ona göstermeme izin vermiyordu. Beni peşi sıra sürüklemek ona sadist bir zevk veriyor olabilirdi ama elimi tuttuğu sürece sorun yoktu. Bana göre şu an dünyadaki normal sevgililer gibiydik. Öfkeli çocuk ve peşinden sürüklenen iyi kız...

***

Bu diyardan gıcık kapmıştım. Yolları yürümek için elverişsiz, binaları da sanki her an yıkılacakmış gibi saçma sapan bir mimariyle yapılmıştı. Sanki domino taşlarıymışçasına, bir dokunsam hepsi bir birini ardına dökülecekmiş gibiydi.

Cassie'nin ufak eli avucumun içindeki terden sırılsıklam olmuştu. Çıt bile çıkarmadan onu yol boyunca sürüklememe izin vermişti. Tam tamına bir saat boyunca tuhaf müzikler yapan gençlerin olduğu, bize çiçek satmaya çalışan insanlarla dolu ka-

labalık caddelerden yürümüştük. Bir adam resmimizi çizmek için peşimize bile takılmıştı. Cassie yürüyüşümüz boyunca hiçbir şey demeden çevresine bakınmıştı. Bir şeyler düşündüğünü anlayabiliyor fakat ne düşündüğünü duyamıyordum, kalkanları vardı.

Nihayet kapanmakta olan bir mağazayı gördüğümde kızın elini bırakıp orayı gösterdim. Cassie gösterdiğim yere bakıp ardından huzursuzca kıpırdanmaya başladı. "Ne oldu?" dedim terslenerek. O lanet yerde tişörtler ve pantolonlar vardı, yoksa yine mi yanlış alarmdı. "Orası bir kıyafet mağazası değil mi?"

Avcı minik bir gülümsemeyle mağazaya baktı. "Evet, orası kıyafet mağazası fakat büyük bir problemimiz var."

Kollarımı göğsümde kavuşturup bana problemin ne olduğunu söylemesini bekledim.

"Paramız yok. Para olmadan kıyafet alamayız." Bunu düşündüm. Orada çalışan insanlar vardı, değil mi? E o halde oradan bir şeyler alabilirdik.

"Bak, bu diyardaki nefes alan hiçbir canlı gördüğüm kadarıyla yardımsever değil, yani bize onları vermeyecek ve sorun çıkaracaklar, öyle mi?" Hafifçe dönüp çalışanlarının birbiriyle şakalaştığı mağazaya baktım. O kadar zararsız görünüyorlardı ki... Bu kadar acımasız olmaları normal değildi. Kıyafetlere ihtiyacımız vardı ve paramız yoktu, Cassie'ye göre bu ciddi bir problemdi ama bana göre değildi.

"Yardımsever olup olmamaları önemli değil. Lidyalılardan beri durum bu. Paran yoksa alamazsın, Aidan." Bunu biliyordum. Demek istediğim, paranın anlamını biliyordum. İnsanların para için ruhlarını sattığına şahit olmuştum. Para için şeytan hizmetkârı olan insanlar tanımıştım, parayı seven insanları sevmezdim. Aslında insanları zaten sevmezdim ama konumuz bu değildi.

"Eskiden. Yüzyıllar önce de insanlar işlerini parayla hallediyorlardı. Ne tuhaftır ki o zaman da yardımsever değillerdi." Sözlerim karşısında Cassie daha da rahatsız olup uzun süredir

yapmadığı bir şeyi yaptı, bileğindeki bileklikleri çevirdi. Onu ilk tanıdığım zamanlar devamlı yaptığı gibi. Gözlerimi oradan alıp gözlerine çevirince Cass bakışlarını kaçırdı.

"Pekâlâ, paraya ihtiyacımız yok. Oraya gidip birilerini bayıltıp kıyafet çalabiliriz." Bu düşünce karşısında keyifle sırıttım. Cass farkında mıydı, bilmiyorum ama bu şeytan olma işine fena alışıyordu.

Parmaklarımı birbiri arasına geçirip omuzlarımı oynatarak bedenimi esnettim. "Hadi başlıyoruz o halde," dedim gözlerimi mağazadan ayırmadan hızlı adımlarla hedefime yöneldiğimde.

***

Bölüm 19

Aidan sayesinde mağazanın içindeki on çalışanı da bayıltmıştık. Bizi ilk gören otuzların sonlarında, elinde bir dolu poşeti olan süslü bir kadındı. Parfümünün ağırlığı ve aurasının siyahlığından onun kendini beğenmiş bir zengin olduğunu fark etmiştim. Onu bayıltma işini kendim üstlenmiştim. Aidan ise çalışanların hakkından gelmişti.

Hepsi hareketsiz bir şekilde yerde yatarken mağazanın panjurlarını indirdim. "Daha önce kimseyi bayıltmamıştım, umarım kadını öldürmemişimdir," dedim kendi bayılttığım, sarı saçları tokadan fırlamış baygın kadına bakarken. Aidan omuz silkip kadının üzerinden atladı. "Ölse bunu hissederdin. Birinin canını almak öyle basit değil." Ardından kaşlarını çatarak mağazanın içinde gözden kayboldu. Basit kelimesine yaptığı vurgu canımı acıtmıştı. Babasının başına gelenlerin benim suçum olmadığını bilse de kılıcı tutan bendim ve bu beni katil yapıyordu. Aidan bunu asla unutmazdı, ben bunu asla unutamazdım.

Şeytan mağazanın merdivenlerinden hızlıca tırmanıp kot pantolonların olduğu bölüme gitti. Rafları barbarca yere boşaltmasını izledim. "Bedenlerine bakmadan yere atmak çok zekice, Aidan," diye bağırdım. Aidan alt kattan duyabileceğim şekilde homurdanıp birkaç tane koyu renk kot pantolonla gözden kayboldu.

İç çamaşırı, tişört ve kota ihtiyacım vardı hatta koşu ayakkabısı bile alabilirdim ama paraya da ihtiyacımız vardı ve kızıl saçlı şişman bir kadının bilinçsizce uzandığı yer mağazanın kasasıydı. Tuttuğum nefesi bırakıp kadını ittirerek yerdeki dağınıklığın üzerinden atladım. Kasaya yaklaşıp üzerindeki anahtarı çevirdim. Bölme beraberinde bir çınlama çıkararak açıldı. Hızla içlerinden aldığım paraları ceplerime yerleştirdim.

Aidan tişörtsüz bir şekilde karşımda dikilip düşük bel kotunu bana gösterinceye kadar ne kadar zaman kasada oyalandığımı bilemiyordum.

Şeytan kalçalarına muntazam biçimde oturan pantolonu bana göstermek için kaslı kollarını kaldırıp kendi etrafında döndü. "Nasıl?" diye sordu. *Tapılası, öpülesi, muazzam biçimde dehşet?*

Yutkunup sorusunu yanıtladım. "Biraz daha bol bir şeyler alabilirsin." Bakışlarımı poposundan alıp merdivenlere yönelterek yanına çıktım. Erkeklerin bu kadar sıkı kalçaları olmamalıydı.

Aidan ben tam yanından geçip gidecekken bileğimi tutup beni durdurdu. Şaşkınlık ve arzuyla zıplayarak beni kollarına almasına izin verdim. "Böyle şeyleri çok ani yapıyorsun," dedim göğsüne konuşarak. Karşılığında Aidan o güzel erkeksi sesiyle gülünce çıplak göğsü hareketlendi. Teninin sıcağı yanaklarımı yakıyor, dudaklarımı kaşındırıyordu. Sanki dudaklarım onu ve kadifemsi tenini öpmek için kıvranıyorlardı.

"Kotumu sevmedin," dedi huysuzca. Başımı bedeninden uzaklaştırıp, "Hayır sadece..."derken aniden durup dediği şeyi düşündüm. "Auramdan beğenip beğenmediğimi göremiyor musun?" Tecrübelerime göre Aidanhell'i ne zaman umutsuzca arzulasam, auram ateş kızılına dönüşüyordu. Aidan'ın bu buram buram arzu dolu auramı görememesi için kör olması gerekirdi.

Şeytan tişörtümün yakasını parmağıyla çekiştirirken dudaklarını yaladı. "Hayır, göremiyorum," dedi umursamazca. Ama ben umursuyordum. Bana böyle bakması hoşuma gidiyordu ama

hâlâ yanlış olan bir şeyler vardı. "Auramı görebiliyor olman gerek," dedim istemeyerek ellerimi ılık güçlü bedeninden çekerken. Şeytan bir an için anlamayarak gözlerime baktı. "Belki de artık auranı saklayabiliyorsundur." Başımı sallayarak reddettim. "Saklayamıyorum. Bak ne diyeceğim." Tamamen ondan uzaklaşıp rafların yanındaki şişman deri koltuğa oturdum. Bacak bacak üstüne atarak kendimi olabildiğince geriye yasladım. Düşünmeye çalışıyordum ama Aidan'ın bu şaşkın ve seksi görüntüsü düşünmeme engel oluyordu.

"İçimden bir şey diyeceğim ve bunu duyabilecek misin diye bakacağız, tamam mı?"

Aidan çapkınca sırıtıp tek hamlede yere çöktü. Bacaklarını uzatıp dirseklerinden destek alarak bana baktı. "Deneyelim," dedi boğuk bir sesle.

Yutkunup gözlerimi kırpıştırdım. Aidan bilerek mi kaslarını gösteriyordu, o baklavalar neydi öyle? Pekâlâ, sakin olmalıydım. Gözlerimi kapatıp zihnimde ona diyeceğim şeyi belirledim.

Kucağına çıkmak istiyorum. Sağ gözümü açıp utanarak şeytana baktım. Hâlâ az önceki çapkın sırıtışıyla beni izliyordu ama bu kez ayaklarını sağa sola sallıyordu, sanki sıkılmış gibiydi. Nihayetinde biraz doğrulup konuşmaya karar verdi. "Ee ne zaman söyleyeceksin?"

İrkilerek hızla yerimden kalktım. "Zaten söyledim. Beni duymadın mı?" Aidan şaşırmış görünüyordu, ağır ağır doğrulup şaşkın ifadesiyle bana baktı. Şeytan farkında olmadan mor bir auranın içinde yüzüyordu. Gözlerimi kapayıp az önceki cümlemi tekrarladım. *Hadi ama kucağın diyorum, çıkıp seninle öpüşmek istiyorum.* Gözlerimi açıp baktığımda Aidan'ın değişmeyen şaşkın ifadesi ile karşılaştım.

"Beni duyamıyorsun, auramı göremiyorsun? Sence bunda bir tuhaflık yok mu?" Aidan'ın düşündüğüm şeyi anlamasını gözlerinde görmüştüm. Bir anda kızıl gözleri titreşerek kayboldu.

"Hayır, böyle bir çıkarıma varma. Bunun dünyada olmamızla bir ilgisi var. Cehennemden uzaklaştıkça olan bir şey bu. Daha fazlası değil. Tesadüfi şeylere olmayan anlamlar yükleme."

"Ben de cehennemden uzaktayım ama senin gibi güçlerimi kaybetmiyorum." İçimden cümlemi devam ettirdim: *Aslında daha da güçleniyorum.*

Aidan ters bir şekilde sanki bütün bunların sorumlusu oymuş gibi sağ tarafında duran sarışın cansız mankene baktı. Ardından onu cezalandırmak istermiş gibi sertçe tekmeleyip yere devrilmesine izin verdi. Mankenin parçalanma sesinin yarattığı etkiyle yerimde hafifçe zıplayıp Aidan'ın arkasını dönerek kabinlerin olduğu yere gidişini izledim. Bir problem vardı ve eğer çözmezsek başımıza bela olacaktı.

***

Son bir kez aynadaki yansımama bakıp aldığım kıyafetleri inceledim. Siyah tayt pantolon, bordo bir kapüşonlu, bordo bir bot almıştım. Artık üşümediğim ve sıcaklamadığım için istediğim şeyi alabilirdim ama bir bikini ile şeytanlarla savaşmak mantıklı olmazdı. İçine hançerlerimi koyabileceğim, enine genişleyen büyük ceplerim olmalıydı şimdi üzerimdeki kapüşonluda olduğu gibi.

Ellerimle saçlarımı tarayıp tepemde atkuyruğu yaptım. "Güzel renk." Aidan aynadaki görüş alanıma girdi. Simsiyah yarım kollu bir tişört ve yine gece karası bir kot pantolon giymişti. Ayakkabısı yoktu. "Ayakkabı alman gerek," dedim elinde tuttuğu şeye bakmadan önce. Şeytan çıplak ayaklarına bakıp sırıttı. "Bağcıklılar hoşuma gitti ama rahat koşabilir miyim, bilmiyorum." Botları almadan önce mağazaya geldiğim haşat olmuş spor ayakkabılarıma baktım. Pek de koşmaya uygun değillerdi. "İstersen sana koşu ayakkabısı tarzı bir şey alalım." Arkamı döndüğüm an, şeytanımdan yayılan hoş deri kokusuyla karşılaştım.

Duyularım artık bir insandan çok daha fazlasını fark edebilir bir kapasitedeydi. Aidan'ın elindeki deri ceketin kokusu, mağazanın girişindeki baygın kadının parfümü hatta arka sokaktaki çöp kutularının kokusunu alabiliyordum. Bu ürkütücüydü.

Aidan ceketi giyip yakalarını düzeltti. "Sana bir motor lazım," dedim şakalaşarak. Ama şeytan buna gülmedi. Kaşlarını çatarak aynadaki yansımasına bakmaya devam etti. Bakışlarını takip ederek yeniden aynaya baktım. "Sorun ne?"

Aidan elleriyle gözlerini kapatan saçlarını dağıttı. "Çıplakken daha korkutucu göründüğümü düşünüyordum ama bu deri ceketle daha... sert oldum." Yan dönerek sırtına baktı. "Bir kumaş parçası bir insanı daha sert gösterebiliyor... Ayakkabılarımı da deri alacağım." Buna diyecek sözüm yoktu, sadece gülümseyebiliyordum. Şeytanın kıyafetleri ve giyenlere hissettirdiği duyguları çözümlemeye çalışması çok hoştu. Deri Aidan'ı kesinlikle sert gösteriyordu ama yanıldığı bir nokta vardı: Göğsü çıplakken de aynı etkiyi yaratıyordu zaten.

"Bu müziği sevdin mi?" dedi Aidanhell durup hoparlörlere bakarak. Başımı iki yana salladım. "Yavaş müzikler bana göre değil." Bunun üzerine aklıma bir fikir geldi. Eğer bunu yapmazsam hayatımın geri kalan her gün pişman olacağımı düşündüm. Ellerimden destek alarak kasanın diğer tarafına sıçradım. Bilgisayardan internete girip gençlerin devamlı takıldığı Youtube sitesini açtım. Max bazen barda çalan çocuklara istek parça geldiğinde *gidin Youtube dinleyin*, derdi. Arama kutucuğuna *Pitbull-Fun* yazdım ve şarkı açıldı.

İlk sözler geçtikten sonra müziğin birden artışı şeytanımı şaşırtmıştı. Tek kaşını kaldırarak inanamayan gözlerle bana baktı, *gerçekten mi* diyordu sanki. Kıkırdadım. Kapüşonlumu çıkarıp üstümde az önce aldığım ince askılı bluz ve altımdaki taytımla kaldım. Tokamı çıkarıp dans etmeye başladım. "Hey, bana öyle bakma," diye azarladım onu, sonra tekrar dans etmeye devam ettim.

Aidan başta temkinli tuhaf bakışlarıyla beni izlemeyi tercih etmiş olsa da ardından ona uzanıp ellerini tuttuğumda seçme şansı kalmamıştı. "Benimle dans et seni pis şeytan." Sözlerim üzerine Aidan başını geriye atıp gülerek o güzel dişlerini gözler önüne serdi. İçimdeki her geçen saniye artan hayranlık duygusuyla gözlerim onun gözlerinden başka yeri göremez halde kıkırdayıp ayaklarımı hareket ettirmeye başladım.

Aidan ellerimi sıkıca tutup beni kendi eksenim etrafında çevirince ufak bir çığlık attım. "N-nasıl?" diyebildim. Aidan baştan çıkarıcı hoş gülümsemesiyle yanıtladı. "Dans etmek insanlara özgü değil." Ardından kalçasını ağır ağır hareket ettirerek daireler çizmeye başladı. Kalbim güm güm atarken ellerini tutup yaptığı hareketlere baktım. Aidan bir an için durdu, dans ederek ceketini çıkarıp başının üzerinde çevirerek dükkânın ilerisinde bir yere fırlattı. Heyecan ve arzu somutlaşıp sanki dokunabileceğim bir şeymiş gibi ikimizin arasında duruyordu, müzik hiç bitmesin istiyordum. Tanrım, Pitpull'u seviyordum!

Aidan ellerimi tutup bedenimi kendi bedenine bastırdı. Şimdi kalçasıyla her daire yaptığında ben de ona ayak uyduruyordum. Onunla sonsuza dek dans etmek istedim, sonsuzluk ne kadar zaman ediyorsa artık.

Şarkı bitince bir elini tutarak kasanın diğer tarafından bilgisayara uzanıp tekrar oynat tuşuna bastım. Ve dans etmeye devam ettik. "Nesin sen, danşçı mı?" dedim kolları arasında onun ritmine kapılıp erirken. Aidan yanıt vermeyip kolunu kaldırarak beni çevirip tekrar bedenine yasladı. Kıkırdayarak sıcak göğsü ve karnının bedenimi sarmalamasına izin verdim. Şeytan kulağıma eğilip keyifli bir sesle, "Kalça hareketlerin beni öldürüyor, Cass," dediğinde arzudan tutuşmuş durumdaydım. Birini bu kadar istemek normal miydi?

Orada *fun* şarkısını art arda beş kez dinleyerek deli gibi dans ettik. Hatta bir ara Aidan'ın pantolonsuz nasıl güzel dans edece-

ği hakkında hayallere kapılmaya başlamıştım. Bir striptizci olsa barmen olarak çalıştığım kulübe bayağı para kazandırabilirdi.

Şarkı bittikten dakikalar sonra hâlâ bedenine yaslanmakta olduğumu fark edip aceleyle doğrulmaya çalıştım. Ilık nefesi yüzüme çarparken, "Bunu bir ara yine yapalım," dedim gülümseyerek. Aidan karşılığında bir şey demeyip hoş bir şekilde güldü.

Sonrası mağazada ona uygun bir ayakkabı bulup bir sırt çantasına parfüm ve iç çamaşırı doldurmakla geçti. Mağazadan çıkarken bulduğumuz kameraları un ufak edip kapıyı özenle kilitleyerek saniyeler içinde oradan toz olduk. Saat gece yarısını geçerken şehrin sokakları tekinsizdi elbet ama iki şeytandan daha tekinsiz bir şey olabilir miydi?

Sırt çantamın bir askısını çıkarıp önüme aldım. Fermuarı açıp içindekilere göz gezdirdim. Hâlâ eksiklerimiz vardı. "Bir fener ve şok cihazı falan almalıyız." Aidan gözlerinde koyu bir merakla bana dönüp yürümeye devam etti. "Ne cihazı dedin?"

İç geçirerek çantamı yeniden sırtıma taktım. "Şok cihazı. Saldırganları elektrikle çarpmanı sağlıyor." Aidan'dan memnun olmuş bir mırıldanma duyuldu. "Havalıymış. Ama bir saniye. Ona ihtiyacımız yok. Bizim güçlerimiz var." Bu tartışmanın geleceğini biliyordum. Adımlarımı hızlandırırken onunla göz göze gelmemek için başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. "Güçlerinde bir tuhaflık var. Ne zaman sıfırlanacağını bilemiyoruz."

"Güçlerim sıfırlanmayacak," dedi Aidan tıslar gibi. Öfkelendiği şeyin benim dediklerimin doğru olma olasılığı olduğu biliyordum. "Bak bir tuhaflık var ve ben hazırlıksız yakalanmak istemiyorum. Silah bile almamız gerekebilir..."

Aidan alay eder gibi bir kahkaha atıp, "Avcıları silahla öldürmeyeceğim, hepsinin boğazını deşeceğim," dedi. Bakışlarımı indirip ona baktım. Kızıl gözlerini ben onları görür görmez çevirip yola döndü. Üzerinden simsiyah bir aura akıyordu ve bu hiç hoş değildi. Avcılara öfkeli olması gereken bendim, o değildi.

"Hiç uyumlu bir partner değilsin, Aidanhell." Bunun üzerine şeytan büyük ihtimalle onun partneri olmadığımı söylemek için ağzını açtı fakat omzuna dadanan bir vampir buna engel olmuştu.

Teni kâğıt gibi beyazlaşıp incelmiş, siyah saçları yer yer sökülmüş, öfkeli bir adamdı bu. Bir kaplanın ön dişleri uzunluğundaki tuhaf dişlerini Aidan'ın omzuna geçirince çığlık atıp adamın omuzlarına tutundum. Bu da neydi böyle?

"Cass, uzak dur. Stirigoiyi bana bırak." Ama onu dinlemedim, Tanrı aşkına elbette ki onu dinlemeyecektim. Sırt çantamı yere atarak tüm gücümle vampirin saçlarını tutup kendime çektim. Stirigoi bir an için başını çılgınca kıpırdatsa da yaptığım hareket onun o uzun sivri dişlerini Aidan'ın teninden ayırmasına yeterli olamamıştı. Yaratık âdeta bir sülük gibi şeytanın bedenindeki yaşam enerjisini emiyordu.

"Cass, git. Beni öldüremez." Aidan her ne kadar emreder bir tutum sergilese de sesindeki gelgitler ve aurasındaki can çekişen renkler bana işlerin hiç de yolunda gitmediğini söylüyordu. Dehşete kapılmıştım.

"Bundan emin olamazsın!" Aidanhell'in ölmeyeceğinden eskisi kadar emin değildim. Bir şekilde sanki dünyada bu mümkünmüş gibi geliyordu. Auraları bile göremiyorsa ölüme karşı bedeninin gösterdiği direncin hâlâ kaçta kaçı onunla birlikte olabilirdi ki?

Tişörtümün ön cebindeki hançeri alıp yaratığın boynuna batırdım. Stirigoi saniyenin onda biri gibi bir zamanda dişlerini şeytanımın boynundan çekip insanın tüylerini ürperten bir çığlık attı. "Kan..." dedi zar zor anlaşılan aksanıyla. Ardından Aidan'ı sanki bir oyuncak bebekmiş gibi sokağa fırlatıp bana döndü.

"Efendi Cassandra," dedi ağır ağır bana yaklaşırken. Boynunun tutuk bir şekilde sağa sola hareket edip ardından ürkütücü kıtırdamalar eşliğinde bükülüşünü izledim. Gözleri siyahın en katıksız rengine bürünmüş, boynu ve dudakları tuhaf bir şekilde morarmıştı. Aloha... O da mı böle olacaktı? Bunlardan biri gibi?

Yaratık başını tamamen sağa yatırıp omzuna yasladığında bir adım geriledim. "Cassandra..."dedi bana daha da yaklaşarak.

Bir anda buna öfkelendim. Adımı bu şekilde söylemesine... O kim oluyordu da bana adımla hitap edebiliyordu?

Kaşlarımı çatarak üzerine yürüdüm. Dudaklarım kendiliğinden açılıp üzerinde düşünülmemiş kelimeleri fısıldarken kalbim öfkeden kararmış ve ağırlaşmıştı.

"Missinagh por!" Yaratık birden durup hareketsizce beklemeye başladı. İçimde yükselen öfke tekrar konuştu. "Missinagh por pisinalihk!" Bu kez stirigoi dizlerinin üzerinden yere çöküp elleriyle kendi saçlarını yolmaya başladı. Bir yandan sızlanıyor, bir yandan da sivri tırnaklarının el verdiği ölçüde tüm gücüyle saç köklerini harap ediyordu. "Du mana Cassandra, du mana fad!"

"Missinagh gur fazalinka!" Stirigoi son sözlerimin üzerine kendini yere atıp deli gibi çırpınmaya başladı. Neden defolup gitmeyi beceremiyordu? Ona emrettiğimi neden yapmıyordu. "Por!" Yaratık son sözümle ağlarmış gibi mırıltılar çıkarıp sakinleşti. Elimin tersiyle alnımdaki teri silip yanına yürüdüm. Başının üzerinden ona bakarken konuştu. "Du mana fad." Ve ardından kalktı, hızla koşup karanlığın içinde gözden kayboldu.

Dizlerim beni taşımıyordu, ruhum sanki az önce ölümüne yorulmuş gibiydi. Ayakta duramıyordum, dudaklarım ve zihnim harap haldeydi. Gözlerimi zar zor açık tutabiliyorken Aidan'ı bulmaya çalıştım.

Biri arkamdan yaklaşıp beni kendi bedenini bastırdı. Aidan'ın güzel kokusunu tanıyınca gözlerimi kapayıp kendimi onun kollarına bıraktım. "Yoruldum," dedim mırıldanırken. Şeytan beni yavaşça yere indirirken saçlarımı okşadı. Ilık nefesi kulağımdaki saçları uçuştururken kendimi Aidan'ın sıcak bedeninde uykuya bırakmaya hazırlanıyordum.

"O dili nereden biliyorsun?" diye fısıldadı Aidan yavaşça. Gözlerimi son bir çaba açıp ona bakmaya çalıştım hangi dilden bahsediyordu bu?

Ilık nefesi kulağımın yanındaki ufak saçları uçuşturdu. "Az önce şeytan dilini konuştun. Bu dili nereden biliyorsun?" Aidan saçmalıyordu. Uykuya ihtiyacım vardı. Başımı kollarına gömerek gözlerimi tekrar kapadım. Dudaklarım uyumadan önce son enerjisini toplayıp sorusunu yanıtlarken beynim çoktan uykuya geçmişti.

"Küçükken annem öğretti."

***

"Babamı görmek istiyorum anne, lütfen."

"Üzgünüm Cass, onu görebilir misin bilmiyorum."

"Neden?"

"Çünkü ruhu tamamen kararmış olanlar onun gibileri göremezler."

"Onun gibi mi?"

"Onun gibi bir..."

"Uyan, Cassie." Gözlerimi açıp çevreme bakamasam da nerede olduğumuzu biliyordum, strigoiyle çarpıştığımız ara sokaktaydık. Aidan'ın tatlı nefesi ve üzerimde yarattığı mahmurluk da benimle beraberdi. "Uyan seni çirkin şey," dedi şeytan elleriyle nazikçe terden yanaklarıma yapışan saçlarımı çekerken. Gözlerimi açıp beni bekleyen endişeli kahverengi gözlere baktım.

"Bu bayılmalarına alışmaya başladım."

Doğrularak dağılan saçlarımı düzeltmeye çalıştım. "Bayılmadım. Çok yorgundum, uyudum."

Aidan ikna olmamış bir sesle beni tekrarladı. "Uyudun?" Omuz silkip kalkarken beni de kaldırmasına izin verdim. Az ileride bıraktığım sırt çantamı takıp hançerimi aramaya başladım. Aidan elinde parlayan bir nesneyi ağır ağır sallayarak bana seslendi. "Bunu mu arıyorsun?" Gözlerim elindeki hançere gidince gülümsedim. Yanına giderek hançeri sweatin büyük cebine koy-

dum. Yolumuza devam etmek için hazırlanırken Aidan'ın soracağı ve benim cevaplamaktan kaçındığım soruyu bekliyordum. Sanki az önce yaşananlar hiç umurumda değilmiş gibi çantamın askılarındaki dikişleri söküyordum, sanki dikişler dünyanın sonuymuş gibi.

Şeytan elini ensesindeki saçlara atıp bakışlarını kaçırdı. "Orada konuştuğun dil... bunu bu kadar kısa sürede öğrenmene imkân yok." Buna nasıl yanıt vermeliydim, bilmiyordum. Bakışlarımı olabildiğince ifadesiz göstermeye çalışarak caddedeki sokak lambasına baktım. "Zor bir dil değil sanırım."

Aidan başını sağa sola sallayıp sert bir şekilde güldü. "Hayır güzelim, oldukça zor. O dili öğrenmem elli senemi aldı."

Bedenime ürkek hoş bir sıcaklık yayılırken Aidan'a baktım. "Az önce ne dedin sen?"

"Elli senemi aldı dedim." Gözlerimi devirdim. "Hayır, ondan önce ne dedin?" Şeytan sahte bir kafa karışıklığı ile parmaklarını dudaklarında gezdirdi. "Hmm," dedi. "Oldukça zor dedim."

Pekâlâ, Aidan her şeyi berbat etme konusunda master sahibi bir pislikti. Az önce beni güzel bulduğunu söylememiş miydi, neden söylememiş gibi yapıyordu ki? Ellerimle hafifçe göğsünü ittirip, "Seninle uğraşmayacağım," dedim. Onunla rüya gibi bir yirmi dört saat geçirdikten sonra bile Aidan tam bir pislik gibi davranmaya devam ediyordu. Bana güzelsin bile diyemeyen bir erkeği neden istiyordum ki!

Arkamı dönüp adımlarımı küt küt yere basmadan önce Aidan bir şeyler mırıldandı. Ne dediğini anlamamıştım ama açıkçası merak da etmiyordum. "Şok tabancası, fener ve birkaç zıkkım daha almamız lazım." Ama Aidan gitmeme izin vermedi. Bileğimden tutup beni kendine esir etti. "Kimse şeytan dilini bir ayda öğrenemez, Cassandra."

Heyecan ayaklarımdan başlayıp bir bir tırmanarak kalbime pompalanırken gözlerine bakmayı sürdürdüm. Beni sorguluyor muydu?

"Anneni hatırlıyorsun." Bu bir soru değildi, bu yüzden bir cevabım da yoktu. Annemi hatırlıyorsam ne olmuş? Bunu ona zaten ben kendim söylemiştim.

"Başka ne hatırlıyorsun?" Bileğimi yavaşça bırakıp karşımda dikilmeye devam etti. Somurtarak bakışlarımı ondan alıp beceriksizce çevremde gezdirdim. "Çok bir şey değil. Sadece bazı anılar."

Başımı kaldırıp Aidan'a baktığımda kızıl gözlerini kısarak şüpheci bakışlarıyla beni izlemekte olduğunu gördüm. Bana güvenmiyordu ve bunun için onu suçlayamazdım. Ona yalan söylemiştim, babasını öldüreceğimi bildiğim halde ondan bunu saklamıştım.

"Başka?" Aidan deri ceketi göğsünde kırışacak şekilde iri kollarını kavuşturdu. Şeytan haklıydı, deri onu daha sert gösteriyordu. "Luc," dedim yavaşça. "Luc'ı görüyorum. Annemle konuşurken, bizde limonata içerken. Hep bizimle. Ama sana zaten bunu söyledim." Aidanhell'in güzel biçimli kaşları çatıldı.

"Babamı göremiyorum. Annem onu göremeyebileceğimi söyledi."

Aidan konuşmadan önce derin bir nefes verdi. "Cass, sanırım ben babanın ne olduğunu biliyorum." Biliyor muydu? Soluğumu tutup şeytanın kızıl parlak gözlerinde gerçeği görmeye hazırladım kendimi. Babam kimdi?

"Ara sokaktaki meleklerin konuşmasını duyduğumda şüphelenmiştim." Eliyle kanatlarımın olması gereken yeri işaret etti. "Renkleri bir iblisin gibi koyu değildi. O zaman da şüphelenmiştim." Ardından rahatsız olmuş gibi omuzlarını kıpırdattı. "Bugünkü dili çabuk kavrayışın da beni düşündürdü. Sanırım neler olduğunu biliyorum."

Hafif bir esinti Aidanhell'in koyu renk parlak saçlarını savuşturup çıkık elmacık kemiklerine çarptırdı. "Cass, sanırım baban bir melek." Esinti geldiği hızla kaybolurken kalbimin durduğunu

hissettim. Düşüncelerinizin başkaları tarafından bir gerçekmiş gibi dile getirilmesi korkunç bir şeydi.

"O halde ben ne oluyorum?" dedim sesim titrerken. Tanrım... Her şey tepe taklak olacaktı!

Aidan konuşmadan önce dolgun alt dudağını dişleri arasına alıp sıktı. "Sen bir melezsin."

***

Bölüm 20

Pekâlâ, işte başlıyorduk. Zihnimdeki düşünceler bir DNA sarmalı gibi birbirine dolanırken, Aidanhell yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu. Sessizce söylediği şeye vereceğim tepkiyi bekliyordu. "Melez?" diye tekrar ettim. "Babamın bir melek olduğuna emin misin?" Aidan ensesini kaşıyıp kaşlarını çatarak bana baktı. "Bu her şeyi açıklardı." Bunu ben de düşünmüştüm ama kalbim bir türlü diğer yanımın melek olduğunu kabullenememişti.

Sırt çantamı çıkararak kaldırıma oturdum. Aidan ses çıkarmadan yanıma kuruldu. "Melek kanı taşısaydım bunu bilirdim. Yani hissedebilirdim, öyle değil mi?" Kızıl parıltıların oynaştığı kahverengi gözleriyle bana baktı. "Bilmiyorum."

"Melez olmam herhangi bir şeyi değiştiriyor mu?"

"Nasıl yani?"

Gözlerimi kucağımda birleştirdiğim ellerime diktim. "Yani," dedim sıkkınca. "Ekstra güçlerim falan ya da ne bileyim dikkat etmem gereken herhangi bir şey var mı?" Vampirlerin kan emmesi ya da kurtların dönüşüm geçirmesi gibi zorunlulukları vardı, bende de o tarz bir şey olup olmadığını merak ediyordum.

Aidan ufak bir kahkaha atınca gözlerimi ellerimden kaldırıp ona döndüm. "Cassie," dedi ılık, cezbedici sesiyle. "Daha önce bir melez görmedim ama eğer sen bir melezsen, oldukça taş olduklarını söyleyebilirim. Bunun dışında bir şey bilmiyorum."

Sanki aklımdaki her şeyi okuyabilirmiş gibi görünen şeytani bakışlarından kendimi kurtarıp derin bir nefes aldım. Daha fazla ona ve imalarına dayanamayacaktım. Dünyanın sonu gelmiş olsa bile Aidan, Aidan'dı işte. Baştan çıkarıcı, tehlikeli ve cezbedici...

"Ne düşünüyorsun?" Yanaklarımdaki alev toplarını görmemesini umarak tedirgince ona baktım. Dudaklarını dişliyordu. "Bize ne olaca..." Sözüm başımın hemen dibinden geçen sivri bir okla kesildi. Saniyeler içinde Aidan gürleyerek beni belimden yakalayıp beraberinde tutarak kaldırdı.

Belimdeki elini bükerek beni arkasına saklamaya çalıştı. Sıkılaşan pazılarından başımı kaldırarak neyle karşı karşıya olduğumuza baktım. En az on tane avcı ellerindeki oklarla koşarak bize yaklaşıyorlardı. Hepsinin de gözlerinin çevresi siyah boyalarla çerçevelenmiş, kıyafetleri gece karasıydı. Soluğumu Aidanhell'in sırtına vererek, "Beni korumana gerek yok," dedim. Karşılığında Aidan hırladı. Onda uzun zamandır görmediğim bir vahşilikle kükreyip arkasına uzandı. Kuvvetli eli tenime sürtünürken içten içe titredim. "Onları alt edebilirim sakın karışma, tamam mı?" Ben yanıt vermeyince elini daha da aşağı indirerek kalçamı sıktı. "*Anladın mı,* dedim." Kuruyan dudaklarımı yalayıp konuşmaya çalıştım. "A-anladım."

Aidan eliyle beni kendisinden uzaklaştırırken bedenim dokunuşuyla alev almıştı. Bize doğru bağırarak yaklaşan deli saçması grubu doğru düzgün göremiyordum. Ben ne zaman bu kadar aptallaşmıştım?

"Sürtüğü hemen öldürmeyin, Beth belki kendine ister." İrkildim. Hemen önümde Aidan bedenini hafifçe sallayıp siyah kanatlarını sırtından çıkardı. Birkaç tüy göğsüme hızla çarpar-

ken az önce konuşan avcıyı bulmak için kalabalığı gözlerimle taradım. "Şu herifi biriniz indirsin artık." Daha dikkatli bakınca konuşanın Fred olduğunu gördüm. Gözlerimi kısarak nefretle o ve arkadaşlarına baktım. Sürtük ve herif demek ha!

Burnumdan solurken cebimdeki hançeri çıkarıp onlara yürüdüm. Sağ yanımda Aidan kanadını üzerime savurunca tökezleyerek geri çekildim. "Ne yapıyorsun?" dedim tokadan çıkıp önüme gelen saçlarımı düzeltirken. "Bizi öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

Aidan sadece bir an için öfkeyle gözlerime bakıp ardından ona doğru gelmekte olan bir oktan kanatlarını açarak kurtuldu. "Sana karışma demiştim, Cass," dedi dişlerinin arasından. Ciddi miydi, on avcıya karşı bir mi olacağını düşünüyordu?

"Beni öldürmeyecekler," dedim eğilerek başka bir oku savuşturduğumda. "Ama seni öldürürler." Aidanhell'den ölmeyeceğine dair homurdanmalar duyulurken hançerimi avucumda sıkıp kanatlarının altından geçtim. Ben üzerlerine doğru hırsla koşarken kızıl kısa saçlı bir avcı yayını indirip şaşkınca bana baktı. Tereddüdünün kokusunu alabiliyordum. Belli ki beni öldürmemek için emir almıştı. Ben ona yaklaşırken küfrederek yayını yere bıraktı. Aramızda iki adım kaldığında zıplayarak üstüne çıktım. Dirseklerimi göğüs kafesine bastırıp nefesini kesmeye çalışırken söverek yüzüme tükürdü. "Alın şu sürtüğü üzerimden!" Hançeri boğazına dayayıp gözlerimi kızıla çevirerek ona güldüm. Kızıl saçlı avcı dehşete kapılarak bana baktı, artık tükürmüyor ve deli gibi çırpınmıyordu. Hançerin ucunu boğazının altındaki et yığınına değirirken biri saçlarımdan yakalayıp beni kaltağın üzerinden çekmeye başladı. Elimdeki hançeri bırakıp beni tutan ellere uzandım. Acı, milyonlarca sivri uçlu iğne kafama batıyormuşçasına katlanılamaz dereceye ulaşırken bağırarak ve tekmeler savurarak beni tutan parmakları tırmaladım. "Bırakın beni!" diye bağırıyordum. "Bırakın beni köpekler!"

Nihayet kızıl saçlı kaltaktan metrelerce uzaklaşmışken saçlarımı tutan el zayıfladı. Ani düşünerek kanatlarımı sırtımdan çı-

kardım. Sivrilen uçları arkamdaki avcıya çarpınca, avcı acı dolu çığlığıyla yere yığıldı. Silkelenip ayağa kalktığımda yerde cenin pozisyonunda kıvrandığını gördüm. Ellerimle dağılan ve ağrıyan saçlarımı yoklayıp avcının üzerine tükürdüm. Çocuk Fred'di. Kanlı ellerini durmadan göğsünde gezdiriyor, ağzından çıkan koyu renk köpüklerde boğuluyordu. Kanatlarım çocuğun göğsünü boydan boya beş farklı yerden kesmişti. Kemikleri görünmese de organlarına büyük oranda zarar verdiğimden emindim. Ağzımı koluma silerek arkamı döndüm. Eğer bana karışmasalardı onlara bulaşmayacaktım. Kimsenin canını almak istemiyordum, tek niyetim kardeşimi bulmaktı.

Ama anlaşılan Aidan öyle düşünmüyordu ki savaş çığlığı atarak üzerine gelen iki avcının üzerine atlıyordu. Kalbim sanki kulaklarımda pompalanıyormuş gibi uğultu duyuyordum. Saç diplerim acıyordu, lanet olsun ki berbat bir acıydı bu.

Aidan kızıl saçlı avcıya yürürken adımlarındaki kararlılığı hissedebiliyordum. Canını alacaktı, kızı öldürecek ve bunu en acılı şekilde yapacaktı. Ona gitmek için hazırlanırken kalkan adımım Fred tarafından engellendi. Islak parmakları botumun üst sınırından içeri sızarken az duyulan bir sesle adımı söylemeye çalışıyordu. Ayağımı sallayarak elinden kurtuldum. Ona döndüğümde gözbebekleri ağzından fışkıran kanlarla lekelenmişti. "Cass, beni iyileştir," dedi yalvarır gibi. Gözlerimi kısarak avcının acıyla ekşimiş yüzüne baktım. Benden istediği şeyi anlamam için birkaç saniye geçmesi gerekmişti.

"Seni iyileştirmemi mi istiyorsun?" Fred yapabildiği ölçüde başıyla onayladı. Ölüm meleği tarafından canım alınmak üzereyken Aidan çektiğim acılara büyüyle son vermişti. Acılar melekten değil ondan öncesinde, ekibim tarafından ihanete uğradığımda oluşmuştu. Lanet bir uçurumdan aşağı itilmiştim. Fred kanlı parmaklarını yeniden bana uzatınca irkilerek düşüncelerimden uyandım. "Şeytan olmam iyileştirme büyüsü bildiğim anlamına gelmiyor." Fred gözlerini kapatıp acıyla inledi.

Arkamda bir yerlerde kemiğin vücuttan sökülmesi gibi tok ve tüyler ürpertici bir ses duyuldu. Sesin kimin bedeninden geldiğini bilemeyerek korkuyla arkamı döndüm. Aidan orada durmuş, bir avcının kolunu kırıyordu. Bunu yaparken de öyle ağır şeyler söylüyordu ki ondan gerçekten korkmuştum. Şeytan ya da değil, sanırım erkekler küfür etmeye bayılıyordu. Fred'i orada bırakıp Aidanhell'in yanına koştum. İyileştirme büyüsünü bilmiyordum, bilseydim eğer Fred'e yardım eder miydim, emin olamıyordum. Ve bu kararsızlık beni ürkütüyordu.

Bir avcı -kızıl saçlı olan- Aidanhell'den uzaklaşıp bana doğru koşmaya başlayınca dişlerimi öfkeyle sıktım. Bunların derdi neydi? Biz eskiden aynı takımda değil miydik? Lanet olsun hepsine!

Kızıl saçlı cebinden çıkardığı ufak çakısıyla bana doğru koşarken adımlarımı hızlandırıp ona gülümsedim. Ağzını burnunu dağıtacağım seni sürtük! Ama düşündüğüm gibi olmadı. Kız sağ tarafa sapıp benden uzaklaşınca bir an için bocaladım. Ne yaptığını anlayamadan orada öylece koşmaya devam ettim. Kızın oval bir yol izleyip çaprazımda dolanması üzerine adımlarımı yavaşlattım.

Avcı nihayet uzaklaşmaktan bıkmış olacak ki durup elinin iki parmağını ağzına sokarak ıslık çaldı. Yanıt olarak arkamdan bir ıslık daha duyuldu. Kızıl kafa her ne planlıyorsa yalnız değildi. Bana tuzak kurmaya çalışıyordu. Dişlerimi gıcırdatarak göz ucuyla Aidan'ın ne yaptığına baktım. Avcıların alçak planlarından haberdar mıydı, bilmiyordum.

"Kanatlarını açacak mısın artık?" Aidan gürleyerek üzerime geliyordu. Kara kanatlarını çoktan tamamen çıkarmış, çevresinde dalgalanan havayı sertçe dövüyordu. O üzerime gelirken arkamdan gelen avcı güruhunun sesleri duyuldu. Evet, kanatlarımı açacaktım ama önce yapmam gereken bir şey vardı. Derin bir nefes alarak var gücümle kızıla koştum. Kız ben ona doğru gelirken birkaç adım gerilese de elindeki çakıyla saldırı pozisyonu

almıştı. Tamam, bu biraz hile olacaktı ama ne yapabilirdim ki? Ben *hilekâr* bir varlıktım. Kanatlarımı azıcık açarak kızın üstüne indim. Tekmemi karnına sertçe geçirip elimi yumruk yaparak burnuna indirdim. Ufak bir kırılma sesi işitince sırıtarak bunu bir kez daha yaptım. Sürtük elindeki hançeri bakmadan sallayınca elimin üstündeki deriyi yırttı. Parmaklarımdan sızan kanı görmezden gelerek bir tekme daha attım. Ardından bir tane daha. O da bana vuruyordu ama umurumda değildi, ne de olsa bıçak sıyrıkları sonsuza dek bedenimde kalmazdı. Ben şeytandım.

Baharat kokulu güçlü kollar belimi kavrayınca kendime geldim. Avcı yerde yatıyordu ve ben durmadan onu tekmeliyordum. Burnuma kanın bayıltıcı ağır kokusu dolarken devam ettim. Her seferinde daha sert vuruyordum, öyle ki artık vücudunda bol miktarda kırık kemik bıraktığımı hissedebiliyordum. Hissediyordum ama duramıyordum sanki kontrol benden alınıp içimdeki bir varlığa verilmişti. Sanki içimdeki diğer bene, kötü benliğime.

Şeytanım, ılık nefesi boynuma çarparken fısıldadı. "Cass, artık gidelim, sayıları çok fazla." Ellerim kontrolsüzce titrerken başımla hafifçe onayladım. "G-götür beni buradan." Ardından Aidan, ben kanatlarımı açamadan bedenimi kucaklayarak yükseldi.

Hava dalga dalga çevremizde şekillenirken kanlar içindeki avuçlarıma baktım. "Fred?" dedim güçsüz bir sesle. "Onu iyileştirmemi istedi ama ben nasıl yapıla..." Aidan "Şşş," dedi yavaşça. Ardından saçımı okşadı. "Onu iyileştirdim."

"Neden?" Kucağında hafifçe hareket ederek gözlerini görmeye çalıştım. "Onu bilinçsizce öldürmeni istemedim. Ellerine bir kez kan bulaştı mı geri dönüşü pek kolay olmuyor." Kan bulaşmakla kastının birini öldürmek olduğunu biliyordum, aslında birini öldürmüştüm ama anlaşılan Aidan artık babasının ölümünde oynadığım role kızmıyordu. Mecbur olduğumu biliyordu. Kolay kolay kimse Lucifer'a karşı gelemezdi.

Başımı deri ceketine gömüp gözlerimi kapadım. Saçlarım yakaları arasından havalanırken ceketine daha sıkı sarıldım. Ora-

da o kızı neredeyse öldürecekken neden öyle yoğun ve karanlık duygular hissetmiştim ki? Aidan her saniye içindeki bu canavarımsı duygularla mı yaşıyordu, buna nasıl katlanabiliyordu? Histerik derin nefeslerimden birini alıp ona bunu sordum. "O kızı da öldürebilirdim." Aidan sadece, "Biliyorum," demekle yetindi. Rüzgâr saçlarımı uçuşturup kulaklarımı gıdıkladığında yeniden konuştum. "Bir şeytan olmak böyle bir şey mi?"

Şeytan, "Sanırım," dedi yavaşça. Ardından ekledi. "Kanatlarımı artık daha yavaş çırpacağım, bizi görmelerini istemiyorum." Başımı göğsünden çekip aşağı baktım. Avcılar karınca sürüsü gibi bir araya toplanmış, etrafa saçılan eşyalar ve yaralılarıyla ilgileniyorlardı. "Onları takip edebiliriz," dedim heyecanla. Bunun üzerine şeytan göğsü inip kalkacak şekilde ufak bir kahkaha attı. "Evet seni akıllı fare, onları takip edebiliriz." Sırıtarak başımı yeniden göğsüne gömdüm.

Birkaç dakika daha havada kaldıktan sonra nihayet avcılar hareketlenmeye başlamışlardı. Ana caddeden farlarını kapatmış iki jeepin onlara yaklaşmakta olduğunu gördük. Askeri jeepler tozu dumana katarak keskin virajlar yapıp avcıların toplandığı yerde durdular. Bir tanesi hızını alamayıp çöp kutusuna çarpınca diğerleri çil yavrusu gibi kaçıştılar. Sırıtarak onları izlemeye devam ettim.

Nihayet hepsi jeeplere doluştuğunda başımı Aidan'ın sıcak göğsünde kaydırıp gözlerine bakmaya çalıştım. "Takip etmeyecek miyiz?" Aidan pek konuşkan erkeklerden değildi. Yanıt vermek yerine kanatlarını daha hızlı çarpmaya başladı. Kendi başıma da uçabilirdim ama ne o ne de ben bunu teklif etmiyorduk. Onun kollarından ayrılmak istemiyordum, anlaşılan o da beni bırakmak istemiyordu.

Jeepler hareket edince Aidan kanatlarını daha da hızlı çırpmaya başladı. Havalanan kâküllerim şeytanımın çenesine çarpınca homurdandı. "Gıdıklanıyorum," dedi sertçe. Ardından belimi

tutan ellerinden biriyle çenesini kaşıdı. Mutlu bir şekilde gülümseyip kollarımı şeytanımın sırtına doladım. Ona alışıyordum ve ilk kez ona alışmak beni korkutmuyordu.

Aidan tutuşunu sıkılaştırınca göz ucuyla aşağı baktım. Jeepler geldikleri yönde hızla yol alıyorlardı ve biz de onları takip ediyorduk. Ben saatlerce uçacağımızı düşünürken birkaç sokak sonra arabalar eski büyük bir binanın önünde durdular. Olabildiğince binaya yakın durarak kapıları açıp inmeye başladılar. Bu mesafeden Fred'e ya da kızıla ne olduğunu göremesem de birkaç tane topallayan avcı görmüştüm. Diğerlerinden destek alarak karanlık binanın kapısında gözden kayboldular. Aidan kanatlarını yavaşlatırken başımı daha da kaldırıp binayı incelemeye başladım. "Sence tamamı orada mı?" Aidan omuz silkerek yanıtladı. "Ne önemi var? Beth ve Jo orada olduğu sürece önemli değil." Neden bu kadar gıcık olmak zorundaydı ki? Somurtarak başımı yeniden göğsüne gömdüm. "O halde inelim."

Ve indik. Öyle hızlı indik ki eğer bu kalın botları giymeseydim ayağımdan fırlayıp uçabilirlerdi. Aidan şahinlerinki gibi sivri bir şekilde dalışa geçmişti. Tek fark baş aşağı değil, tam tersi uçuyor olmamızdı. Ayak parmaklarım uyuşmaya başladığında Aidan beni yere indirdi. Ondan uzaklaşıp kendimi hemen zemine bıraktım. Tanrım, yanaklarım kurumuştu! Gözlerimdeki yaşlar bile kurumuştu. "Süper iniş," dedim gözlerimi devirerek saçlarımı düzeltmeye çalışırken. Karşılığında Aidan'ın dudağı keyifle kıvrıldı. Deri ceketinin yakasını düzeltip üzerindeki hayali tozları temizledi. "Biraz avcı tekmeleyelim mi?" Heyecan bedenimi ısıtırken parlayan gözlerle ona baktım. "Evet!"

Artık sırtımda olmayan çantamın eksikliğini hissederek yürümeye başladım. Sokağın hemen karşısındaki bina; camları kırılmış sanki içinde yüzlerce mamut dans etmiş, dans ederken de devasa popolarını duvarlara vurmuş gibi yıpranmıştı. Bu dökük yerde avcıların ne bok yediğini merak etmiştim. Her geçen sani-

ye onlardan daha fazla nefret etmeye başlamam korkunçtu. Bir zamanlar onlar benim ailem sayılırdı, gerçi şeytana dönüşmeden önce de beni sevmeyenleri hatta öldürmek isteyenleri vardı ama... Her neyse. "İçeri nereden gireceğiz?"

Aidan dudaklarını bükerek kızıl gözlerini düşünüyormuş gibi kıstı. "Balkona ne dersin?" Gözlerini takip ederek dediği balkonu buldum. Yarısı sanki bir depremde göçmüş gibi görünen eski balkonu inceledim. Ben tekrar ona dönüp bir şey diyemeden önce Aidan devasa kanatlarını çıkarıp yükseldi. Somurtarak ben de peşinden kanatlarımı çıkardım. Birlikte sadece yerden on metre yüksekliğindeki balkona indik. Adımlarım kırık tahtaların üstüne değer değmez kanatlarımı içime çekip belimdeki hançeri çıkardım.

"Seninle yeniden görüşmek güzel, Cass."

Kapı eşiğindeki kız gölgelerden çıkarak tam karşımda durdu. Sarı saçları örgüler halinde yüzünü çerçeveliyor, gözleri her zamankinden daha anlamlı bakıyordu. Bethany önce bana, sonra da arkamdaki devasa şeytanıma baktı. Ardından tekrar bana baktığında gözlerini kısmıştı. Yapacağı şeyi anlamıştım. Bedenimi saldırı pozisyonunda bükerek Aidan'ın önüne geçtim.

"Sana zarar verdi mi?" Beth saniyeler içinde elindeki eski elf yayını germiş bir şekilde gözlerini kırpmadan Aidanhell'e bakıyordu. Aurasında gördüğüm bulanıklığın kararsızlığından kaynaklandığını biliyordum. Kararsızdı çünkü Aidan'ı öldürebilirse sıra bendeydi. İçten içe beni öldürmek istemediğini biliyordum.

"Jo nerede Beth?"

"Sana zarar verdi mi?" Okunu açabildiği kadar açtı.

"Hayır, lanet olsun hayır!" Avcı şüpheli bakışlarını Aidan'dan bana yöneltti. Yeşil sivri uçlu oku hâlâ şeytanı gösteriyordu. Bir anlık dalgınlık, minicik bir hata Aidan'ın bedenine saplanmasıyla son bulabilirdi. Buna izin veremezdim. "Beth, okuna dikkat et. Geri dönemeyeceğin hatalar yapma." Bethany

alaylı bir tavırla gözlerini devirdi. "Hata mı? Bana bunu hatalar kraliçesi mi söylüyor!"

Başımı eğip ona bakmamaya çalıştım. Beth öfkemi kontrol edemediğim gibi saçma sapan bir yargıya varmadan önce sakinleşmem gerekiyordu. Tırnaklarımı avuçlarımın içine geçirerek gözlerimin kızıllığının geçmesini bekledim. Avcılar günah kırmızısı gözlerimi görmemelilerdi.

"Ben konuşurken artık bana bakamıyor musun? Seviyenden aşağı mı görüyorsun?" Dayanamayıp ona baktığımda Beth yere tükürüp okunu bana yöneltti. Sağ tarafımda Aidan siktirli bir şeyler mırıldanıp bir adım öne çıktı. "Bunu dramatikleştirme," dedi rahatsız olmuş bir ses tonu ile. Beth kıpırdamadı. Hadi ama saçmalamaya bir son vermesi gerekiyordu.

"Seninle dövüşmeye gelmedim. Kardeşim nerede?"

Beth'in arkasında gölgelerde saklanan avcılardan onaylamayan bir uğultu yükseldi. Bethany'nin gözleri tereddütle gölgelense de ardından tekrar eski ifadesini takınıp çenesini dikleştirdi. "Emin ellerde. Onun için endişelenmene gerek yok."

Aidan güldü. Bu kaçık hareketinin sebebini sormak için ona döndüm fakat şeytan bana bakmıyordu. Koyu yakut rengi gözlerini kırpmadan avcıya bakıyordu. Öyle ki Bethany'in o bakışlar altında korkmamasına imkân yoktu. Herhangi bir canlı yanıp kül olabilirdi, Aidan istediği zaman ürkütücü istediği zaman da etkileyici biri olabiliyordu.

"Sana bir teklifim var. Jo'nun yerini bize söyleyeceksin yoksa seni ve şu salak adamlarını göz açıp kapayıncaya kadar öldürürüz." Durup keskin bakışlarını avcının birkaç santim etrafını kapsayacak şekilde genişletti. Aidan'ın şu an Bethany'nin aurasına baktığının farkındaydım. Bu güzeldi. Aidan hâlâ auraları görebiliyorsa beki de geçici bir güç kaybı yaşıyordu, her hâlükârda bunu atlatabilirdik. Kardeşimi de alıp dünyadan bir daha gelmemek üzere defolabilir, arafta kendimize bir hayat kurabilirdik.

Beth sinirlenip dişlerini sıkmaya başladı. Pekâlâ, bu iyi değildi, onu tanıdığımdan beri sinirlendiğinde bunu yapardı ve Beth'in sinirlenmesi iyi değildi özellikle de elinde şeytanları öldürebilen bir zehre batırılmış elf oku taşıyorsa.

"Jo'nun sizin gibilerin rehberliğine ihtiyacı yok." Kendimi tutamadım. Aidan'ın ikaz dolu bakışlarını görmezden gelerek hızla birkaç adım attım. Avcıyla arama üç metre koyduğumda konuşmaya karar verdim. "Bizim gibiler derken?" dedim sinirlenerek. Bethany kendi düşündüğünün aksine beni küçümseyecek bir konumda değildi. "İblisler," dedi sadece.

"Jo'nun yerini söyle, Beth. Bu iş kardeşimle benim aramda. Seni ilgilendiren bir durum yok. Eskiden benim en yakın arkadaşımdın, şimdi tekrar öyle davranmanın vakti geldi. Eski zamanların hatırına hâlâ birbirimize karşı yerine getirmek zorunda olduğumuz görevler var." Artık o da, ben de birbirimizin en yakın arkadaşı olduğumuza inanmıyorduk. Ya da o ana kadar ben öyle düşünüyordum, arkadaşımın gözlerime özlem dolu baktığı o ana kadar.

"Bunu seninle ayrı konuşmak istiyorum." Okunu indirip arkasını dönerek bana onu izlememi işaret etti. Diğer avcılar bu durumdan hoşnut olmayan bir şekilde söylenince, Beth başını kaldırıp onlara kötü kötü baktı.

"Dikkat et, Cass," dedi Aidan geriden gelen tereddütlü bir sesle.

O benim kardeşim gibi, ne olursa olsun. Böyle hisler bir anda silinip gitmez. Aidan'ın beni duyup duymadığını bilmiyordum ama şu an için öyle ummaktan başka şansım yoktu.

Beth'i takip ederek binada iki kat çıkmıştım. Merdiven eskiden olsa beni nefes nefese bırakırdı ama şimdi etkilemiyordu bile. Benim aksime Beth fazlasıyla yorulmuştu. Aurasındaki eflatunlar miskince oynaşıyordu avcının sarı örgülü saçlarının arasında. "Asansörleri kullanabilirdik ama onlardan biraz korku-

yorum." Hiçbir şey söylemeden onu takip etmeye devam ettim. Gerçekten benimle sohbet etmeye mi çalışıyordu? Hem de kardeşimi alıkoyduktan sonra.

Nihayet Beth'in benimle konuşmak için uygun gördüğü odaya gelebilmiştik. Odanın tam onun zevkine göre döşendiğini görünce şaşırmamıştım, artık lider oydu yani istediği şeyleri yapacaklardı. Basit bir odanın dizaynı hiçbir şeydi. İstese avcıları savaşa yollardı, uğruna ölmelerini sağlardı.

"Kardeşime ne olduğunu söylemek için beni buraya getirmene gerek yoktu. Orada da söyleyebilirdin."

"Hayır, söyleyemezdim. Onu dünyanın diğer ucuna gönderdim."

"N-ne yaptın?" Elimde olmadan kendimi onun üzerine yürürken buldum. Kendime hâkim olmam gerekiyordu. Gözlerimi kapatarak kızıllıkların geçmesi için dua ettim. Tekrar ona baktığımda Beth şok olmuş bir ifadeyle beni izliyordu, eli belindeki bıçağındaydı. O an gözlerimin hâlâ normale dönmediğini anlamış oldum.

"Gerçekten de onlardan birine dönüştüğüne inanamıyorum," dedi sessizce. Eh, ona hak veriyordum, ben de hâlâ bir şeytana dönüştüğüme inanamıyordum. Gözlerimi tekrar sımsıkı kapatıp kızıllıklarının geçmesini bekledim. Ona baktığımda bu kez bakışlarında az öncekine yeniden eklenen başka bir şaşkınlık olmadığını gördüm. Anlaşılan artık normal hallerine dönmüşlerdi. "Buna ben de inanamıyorum," dedim sessizce.

Ardından omuzlarımı dikleştirerek, "Kardeşim diyorduk, Beth. Nerede o? Neden dünyanın diğer ucuna yolladın, aklından ne geçiyordu senin böyle?" diye sorguladım.

"Tek otorite ben değilim. Bunu sen de çok iyi biliyorsun. Bu kadar genç yaşta lider olmak için seçildiğime göre birilerinin yardımını almam çok olası değil mi?"

Bir tahminde bulundum. "Periler?" Beth onaylamayarak başını sağa sola salladı. "Daha kötüsü. Yıkım getirenler." Şaş-

kınlıkla ağzım bir karış açık kaldı. "Ritüeli gerçekleştirdiklerini söyleme sakın."

Beth istemeyerek başıyla onayladı. "Maalesef öyle. Ritüeli yaptık ve geri döndüler. Çevrem belalı feministlerle dolu. Ve her hareketimi izliyorlar. Jo'yu kaçırmamış olsaydım başına ne gelirdi, bilmiyorum."

Ona yakın olan sandalyeye kendimi bırakarak başımı da tavana kaldırıp gözlerimi kapadım. "Hâlâ Jo'nun yerini söylemedin."

"Onu sakladık. Yeni Zelanda'da, istersen sana telefon numarasını verebilirim. O güvende, Cass. Biliyorsun, Jo aileden biri."

"Peki ya ailem... yani Marr ve Anton? Onlar nasıl?"

Beth gözlerini kaçırdı. "İyiler. Aslında onlar gelmedi." Eliyle masanın üzerindeki kalın kitabı kaldırıp tozlarını silkeledi. "Arafta kalmak istediler. Vampirlerin peşine bizler düştük." Kitabı masanın üzerindeki katlanmış bir mendille temizleyip bana uzattı. "Bunu okumak isteyebilirsin." Tereddüt etsem de yerimden kalkıp yanına gittim. Kitabı ellerinden alırken ona yeniden Marr ve Anton'u sorup soramayacağımı düşünüyordum.

"İlk sayfalarda değişik bir şeyler var. İlgini çekebilir." Ona kitabı yanımda götüreceğimi ama önce Jo'nun yerini söylemesi gerektiğini söyledim.

Cebinden telefonunu çıkarıp numaraları tuşladı. Telefondan dıt diye sesler gelirken aceleyle bana uzattı. Elimdeki kitabı masaya bırakıp telefonu kulağıma koydum.

"Alo, Beth?" Boğazıma bir düğüm oturdu. Konuşan Jo'ydu. Sesimin çıkıp çıkmayacağından emin değildim ama yine de denedim. "Jo, benim." Telefonun diğer ucundaki kardeşimin şaşkınca verdiği nefesi duyabiliyordum.

"Aman Tanrım, Cass! Nasılsın? Beni buldun!" Art arda çok hızlı konuştuğu için güldüm. Elimin tersiyle gözlerimdeki yaşları silerek, "Seni bulurum tabii ufaklık," dedim. "Ne yapıyorsun? Seni ne kadar zamandır aradığım hakkında bir fikrin var mı?"

Diğer uçtan kâğıtların hışırtısı duyuldu. Telefonu kulağıma daha da bastırıp Jo'nun konuşacağı anı bekledim. "Beni aradığını hissetmiştim ama Beth ile konuşman neden bu kadar uzun sürdü?" İçimden yanıtladım. Çünkü beni öldüreceğini sandığım için ondan kaçtım. "Birbirimizi daha yeni bulabildik," dedim Beth'e bakarak. Avcı kıpırdamadı.

"Diğer avcılardan saklanıyordum. Hepsi bizim gibi değil. Pardon, sanırım artık sen ve ben onlar gibi değiliz. Bunu bazen unutuyorum." Hışırtılar durdu. Kâğıtlarla mı oynuyordu bu çocuk?

"Güçlerin ortaya çıktı mı?" dedim göz ucuyla Beth'e bakarken. Ona ne kadarını anlatabilirdim, hâlâ bilemiyordum. Aramıza birkaç adımlık mesafe bırakarak duvarın yanına tünedim. "Kanatların en âlemde?" Jo, can sıkıntısı dolu nefesini bıraktı. "Kanatlarımın çıkmaması için bana bir şeyler içiriyorlar."

Sinirlerim yay gibi gerilirken sakin olmak için gözlerimi kapadım. "Ne içiriyorlar?" Daha da önemlisi kim ona bir şey içiriyordu?

"Tapınaktakiler günde beş kez bir su hazırlayıp içiriyorlar. Bu birçok belirtiyi saklıyor." Birden sessizleşip ekledi. "Ama auralarını görebiliyorum." Sinirlerim geldikleri hızla yatıştılar. Şimdi gülümsüyordum. Jo'da bir problem yoktu, kardeşim de tıpkı benim gibiydi. Gerçi bir melez olmasına sevinse miydim üzülse miydim, bilemiyordum.

"Eğer frenleyemediğin arzuların oluyorsa kızlardan uzak dur."

"Ablaaaaa," dedi bıkkınca. "Tapınaktakilerin hepsi erkek." Omuz silkip Beth'in olduğu yere döndüm. Belki de şeytanlığın cinsel getirileri sadece benim gibi biraz daha büyük olanlar için geçerliydi. "Bu numaradan sana ulaşabilirim, değil mi bücür?"

"Senden uzunum. Hem evet, bu numaradan ulaşabilirsin. Whatsapp'tan mesaj atabilirsin, şimdi idman başlıyor. Hoşça kal, Cass." Ve ardından telefonu kapadı. Kulağımdan indirip çatık kaşlarımla Beth'in yanına gittim. "Bana tapınaktan bahset."

Beth az önce bıraktığım kitaba uzanıp yeniden ellerine aldı. "Tapınağa onu eğitmeleri için gönderdim." Kitabı bana uzatıp derin bir nefes aldı. "Onu bir avcı gibi eğitiyorlar. Burada kalırsa onu diğerlerinin elinden alamayabilirdim ama orada bir şansı var."

"Burada, benim yanımda da bir şansı vardı."

Beth başını sağa sola sallayarak reddetti. "Hayır, dünyayı o zamanlar bilmiyordu, burada kaybolurdu. Beslenemezdi de. Yeni Zelanda onun için çok uygun. Orada dövüşmeyi öğrenecek."

Keyif ile uzaktan yakından alakası olmayan sert bir kahkaha attım. "Onun dövüşçü olmayı öğrenmesine gerek yok. Bir avcı olmayacak." Beth bakışlarını kaçırdı.

Ne?

Kitabı kolumun altına alarak avcının üzerine yürüdüm. "Onu bir şeytan avcısı olarak yetiştiremezsin. O bir şeytan. Kendi ırkını öldürmeyecektir." Beth sakin olmaya çalışır gibi gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. "Bu kararı büyüdüğünde kendisi verebilir." Bir an için söylediklerini düşünmek istedim. Jo buradan uzakta güvendeydi, sanırım şimdilik buna odaklanmam gerekiyordu. Her şeyi halledip gidip onu alacaktım. Elimdeki kitabı kaldırarak, "Bunu neden verdin?" diye sordum.

Beth daha önce bu konuşmaya kendini hazırlamış gibi omuzlarını dikleştirerek, "Bu senin ve Jo'nun başına gelenlerle ilgili bilgiler barındırması muhtemel bir kitap," dedi. Kitabın ilk sayfasını açıp yazılanlara baktım. "Bu bir büyü kitabı."

Beth başını onaylar anlamda sallayıp, "Evet. İçinde senin bir insan gibi on yedi sene boyunca gizlenmeni sağlayan büyü de var," dedi. Sayfaları hızla çevirip kitabın içindekileri taradım. Birçok sembol ve çizimlerin yanında ufacık bir el yazısı vardı. "Bu kime aitti?" Parmaklarımı el yazısının üzerinde gezdirip her paragrafın bitişindeki büyük L harfinin üzerinde durdurdum.

Beth öksürüyormuş gibi bir ses çıkarıp çekmecesine uzandı. Bir minik defter daha çıkarıp masaya bıraktı. "Belki buna da

bakmak istersin." Tuhaf şekilde tanıdık gelen deftere kaçamak bakışlar atıp, "Bugün doğum günüm falan mı?" diye sordum. Beth uzun süredir onda görmediğim gerçekten keyifli bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Bunlar sana ait."

Kitabı göğsüme dayayıp uzanarak defteri elime aldım. "Bunlar kimin?" dedim bir kez daha. Beth bu kez daha fazla kaçamayacağının bilincinde olarak derin bir nefes aldı. "Lilith'e aitlerdi." Şaşkınlıkla neredeyse elimdekileri düşürecektim. Defteri ve kitabı elimden alacağı korkusuyla çabucak kucakladım.

"Sen nereden buldun bunları?"

"Eski evinizi bulduk. Dünyadaki. İhtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Bunlar bir çeşit günlük mü?"

"Evet." Zihnimde gezinen tilkilerin çığlıklarından kurtulmak için kafamı sağa sola salladım. Bethany huzursuzca tırnağıyla masanın üzerindeki bir kiri kazıyordu. İkimiz de söylenmemiş sözlere veremediğimiz yanıtlarımızı düşünüyorduk. O bana beni özlediğini söylememiş, ben de ondan her şey için özür dilememiştim. Gergince tuttuğum nefesimi bırakıp Beth'e döndüm. "Teşekkürler." Avcı buruk bir şekilde gülümsedi. "İyi şanslar, Cass."

***

Bölüm 21

"Onları neden öldürmüyoruz? Bu hepimiz için daha kolay olmaz mı?" Kıçıma batan demir tahtta kıpırdayıp kendime rahat bir pozisyon bulmaya çalıştım. *Aptal kardeşim bu tahtta nasıl oturuyor ve daha da önemlisi nasıl rahat edebiliyordu?*

"Onları öldürmek bir çözüm değil. Geri gelebiliyorlar." Rohan elleriyle ensesindeki saçları kaşıyıp mutsuzca kendi ufak koltuğuna çöktü. Onu umutsuz görmek bizim için felaket demekti. "Hırsızlar dünyaya indiyse bırakalım onlarla insanlar ilgilensin, biz içinde bulunduğumuz savaşla ilgilenelim." Aidanhell'in gittiği gün krallarının cehennemi terk ettiği dedikodusu yeri yerinden oynatmıştı. Başıboş piçler hemen isyana katılmış, kıçımızdan ter getirtiyorlardı. Aidan bana yıkık dökük bir krallık bırakmış, onun için onarmamı beklemişti.

Oturuş pozisyonumu milyonuncu defa değiştirerek kıçıma batan demiri görmezden gelmeye çalıştım. En yakın zamanda bu tahtın güzel bir tamirden geçirilmesi gerekiyordu. "Hırsızları geri getirip kurtlarla birlik olmalarını mı sağlayalım? Rohan, aptal mısın? Hepsi başımıza bela olacak." Hiddetle yerimden kalkınca boynumdaki uzun kolyeler şıkırdadı. Toplam üç kolyem

vardı ve dünyanın sonu da gelse bunları çıkarmazdım, bunlar bir cadının bana büyü yapmasını engelleyebilecek yegâne şeylerdendi. Yavaş adımlarla iblisçenin yanına yürüdüm. Kafası hâlâ karışık görünen adama bakarken kaşlarımı çatarak söylendim. "Kaç milyon yıldır uyumuyorsun? Bok gibi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim, Draza." Sandalyesinde öne eğilip başını ellerinin arasına aldı. "Hırsızları dünyadan almazsak o gezegen mahvolacak."

"Umurumda gibi mi görünüyor?" Tam bir şey diyecekken onu susturdum. "Sanırım ben çevreme yanlış bir izlenim veriyorum. Umurumda bile değil. O gezegen boku yese de hırsızları oradan almayacağım."

Rohan can sıkıntısını ortaya koyan bir oflama eşliğinde ellerini üzerlerine koyarak dizlerinden destek alıp ayağa kalktı. "O gezegende olan bütün değişiklikler bizleri de etkiliyor. Bunu bilmen lazım. Ne zaman orada bir sel olsa buradaki ekinlerimiz kurur." Elleriyle hayali tarlalarımızı işaret etti. Ekinleri ya da dünyayı dağıtan sel umurumda değildi ki.

Baş ve işaret parmağımla şakaklarımı ovarak kendimi daha farklı nasıl ifade edebileceğimi düşündüm. "Bak Rohan, bugün kurtlarla görüşeceğim, artık daha fazla yorma beni." Cehennemin çukurlarında kaldığım süre buradaki gibi kendini bir ay olarak hissettirmemişti. Ben orada çok daha uzun süre kalmış ve eziyet görmüştüm. Konuşmadan önce cümlelerimi aklımdan geçirmem gerekiyordu. Küfür etmek güzeldi ama devamlı edilince pek hoş olmayabiliyordu. Zihnimde küfürsüz cümleler kurabiliyorken gerçekte neden küfretmeden duramadığımı merak ediyordum.

"Şu tahtın yüzeyini düzelttir yoksa ben..." Durup küfürsüz ama aynı etkiyi yaratacak başka bir kelime bulmaya çalıştım. "Ben ortalığı dağıtacağım." Kahretsin, pek aynı etkiyi yaratmamıştı ama Rohan'ın hemen başını sallayıp onaylayan mırıltılar çıkarması, diyeceğimi yapacağı anlamına geliyordu. Son bir kez her an ölecekmiş gibi duran iblisçeye bakıp taht odasından çıktım.

"Sssize doğru geliyorlarss efendimis."

"Hay senin ben..." Dehşete kapılmış bir ifadeyle öylece kapıda kalakalmıştım. Kara bölük iblisi de benimle aynı oranda şaşkın bir şekilde dikiliyordu. Beni korkutmak istememişti, bunu biliyordum ama öyle birden çıkınca... Ben ayvayı yemiştim, bu ödlekliğim belki de asla düzelemeyecekti. O kaltak zebanileri alıp bir güzel... her neyse. "Efendis Draza özür dilerims." İblis kara deliği andıran gözlerini kısıp hafifçe eğilmeye çalıştı. "Kimler geliyor?"

Kara iblis hışırtılar eşliğinde yarasa kanatlarını sırtından çıkarıp uzun ince parmağıyla kapıyı işaret etti. "Köpeciklers."

Tek kaşımı kaldırarak şapşalca kapıya baktım. "Köpek mi? Kurtadamlar mı?" İblis onaylar gibi başını sallayınca gözlerimi devirdim. "Koca krallıkta senden başka gözcü yok mu? Ben..." Yine küfür! Kendimi tuttum. *Bugün sövgü yok, Draza,* dedim kendi kendime. Bugün krallarla görüşeceğim için beyefendiliğimi korumam gerekiyordu.

"Gözcüs yoks. Ben var." İblisin ağzı çarpık bir şekilde açılıp içindeki timsahvari dişlerini açığa çıkarınca gülümsediğini anladım. Nedense bu beni de gülümsetmişti. Elimi sadece deri ve kemikten meydana gelmiş gibi görünen ince omzunun üzerine koyup, "Diğerlerini hazırla. Avluda buluşacağız," dedim. İblis başını sallayıp kanatlarını içine çektikten sonra hızla gözden kayboldu. Göz ucuyla aşağı kata inen merdivenlere baktım. Meredith acaba hangi zindanda çürüyordu? Zindanına biraz hayalet gönderip onu kızdırsa mıydım?

Avludan gelen bağrış çağrış sesleri üzerine düşüncelerimden sıyrıldım. Elim ben farkında olmadan belimdeki kılıca gidince kendime küfür ettim. Tehlike yokken bile alarma geçiyordum. Elbette ki sesler gelirdi, kurtlar sessiz sedasız hareket edemeyecek kadar barbardılar. Adımlarımı hızlandırıp sarayın arka kapılarından birine yöneldim.

"Bugün yemek yedin mi?" Durup sesin geldiği yöne, tam arkamdaki iri gargoyle büstünün yanına baktım. Katja tombul ellerinde bir mendille huzursuzca dikilip dudaklarını kemiriyordu. Kanatlı kurt büstü huzursuzca kıpırdanınca Katja çığlık atıp birkaç adım uzaklaştı. Sırıtarak yanlarına gittim. "Heykellerimizin hepsi hareket ediyor ve sen bunu zaten biliyorsun." Katja titreyen elleriyle alnındaki ve tombul gıdığındaki teri sildi. "İnsan alışamıyor," dedi korkuyla. Ardından silkelenip bana döndü "Bugün bir şey yemedin değil mi?" Oflayarak söylendim. "Yemedim büyük anne."

"Bu hiç hoş değil, büyük annen yaşında değilim. Sadece annen yaşında olmalıyım ya da büyük bir teyzen olsaydı belki onun yaşında." Tavandaki sabit bir noktaya bakarak durmadan konuştuğunun farkına varıp sustu. "Yemek yemiyorsun. Biliyorum, ihtiyacın olmadığını düşünüyorsun ama aslında var. O zalimlerin elinden yeni kaçtın..." Sözünü kesip onu sakinleştirmeye çalıştım. "Katja ben beyaz ufak bir köpek yavrusu değilim. Bildiğin üzere ben de bir zalimim. Ve sağ ol, onlar ne?" O elindekileri bana hevesle sunamadan mendilleri sıyırıp ne getirdiğine baktım. Bunlar iki koca dilim çikolatalı kekti.

Birini hemen ağzıma atıp diğerini de elime aldım. Ağzım doluyken, "Lezzetli," diye bildirdim. Katja gülümseyip ardından büste kötü kötü bakmaya devam etti. Bu kadın o büstün onu ısıracağını falan mı sanıyordu? "Ben dönene kadar mutfaktan çıkma. İşler yolunda gitmezse kendini oraya kilitle. Ya da... kendini bıçakla. Ölüm kurtadamların eline geçmekten daha iyi bir yol." Lokmamı bitirip parmaklarımı yalarken ekledim "Sanırım."

Hizmetçi kadın kireç gibi bembeyaz teniyle dilini yutmuşçasına korkuyla bana baktı. "Tamam," dedi içine kaçmış sesiyle. Büste dönüp, "Sakin ol oğlum," dedim parmaklarımı heykelin ensesinde gezdirirken ardından yeniden avluya yöneldim. Bu kez yoluma biri çıkmazsa işimi çabucak halledebileceğimi umuyordum.

Avlu, babamın bizi bırakıp gitmeden önceki zamanları gibiydi. Fazlasıyla ölü ve hissedilebilir türden soğuk. Bu halini seviyordum. Derin bir nefes alıp taş merdivenlerimizden inerken buranın belki de evim diyebileceğim tek yer olduğunu düşünüyordum. Aidan belki o aptal kız için dünyada kalmaya karar verir, ben de büyük bir mutlulukla sarayıma kurulur, sonsuza dek buraya hükmederdim. Sonsuza dek kral olmak...

Ellerimi duvarın ilk şeytan savaşlarında hasar almış göçüklerinde gezdirirken zevkle gülümsedim. Bu yerle birden fazla ortak noktam vardı. Benim gibi yıllanmış ve yıpranmıştı. Bu bina da kendi halkı tarafından zulüm görmüş, zalimlerin işkencesine maruz kalmıştı. İşkenceyi düşünmek bedenimi baştan sonra ürpertip ruhumu daraltınca daha fazla düşünmemeye karar verdim. Basamaklardan hızla inip beni bekleyen kafileyi arkalarından karşıladım.

Büyük bir çadır ve sayısız kurt, kibirli bakışlarla sarayın ön kapısını izliyorlardı. Oradan ineceğimi umuyorlardı ama ne diyebilirdim ki, ben ters bir adamdım.

"Hoş geldiniz." Ellerimi kaldırıp misafirlerimi karşıladım. Kralları Whydar ortalarda yoktu. Belli ki züppe kendi yerine iki yaverini yollamayı uygun görmüştü. "Sizi özlemişim," dedim suratıma şapşal bir ifade yerleştirip yerlere kadar eğilirken. "Siz yokken buraların tadı tuzu yoktu." Hepsinden gıcık kapıyordum ve bunun içinde bulunduğumuz savaşı daha da körüklemeyeceğimden emin olsam hepsinin boğazını deşerdim.

"Sana bayılmıyoruz, Draza, sen de bize." Selamlamamı bitirip yerden kalktım. "Bana bayılmıyor olmanız, emirlerime neden karşı çıktığınızı anlamama yardımcı olamıyor beyler." Son kelime yerine aslında piçler demek istemiştim ama politika insanı bazen kısıtlayabiliyordu, bu da o anlardan biriydi işte. "Sizin kralınız olarak burada durduğumu unutmayın." Göz ucuyla çadırın ardındaki kurtlara baktım. Hepsi de beklendiği üzere hırıldayan

bir avuç fazla gelişmiş pislikti. Kızların neden onları seksi bulduklarını anlamıyordum.

Beta, koyu kahve parmağını dudaklarına götürüp piç bir şekilde sırıttı. "Yanlış konuşmayalım. Sen burada kral olarak değil, onun refakatçisi olarak bulunuyorsun." Gözlerimi devirdim. "Bla bla. Aynı şey. Burada ayrıntılara odaklanmak yerine daha büyük işler başarmalıyız. Mesela kurt köylerinizin vampirlerin istilasına uğramasını engellemek gibi." Ben konuşunca Beta'nın suratındaki kendini beğenmiş sırıtma sararıp soldu. Yanındaki iri yarı çocuğu kendine çekerek kulağına fısıldadı. Duymayacağımı düşünecek kadar salak olmasını bir kenara bırakıp onları dinledim. Alfa'yı çıkarın.

Çocuk Beta'nın sözlerine itiraz etmek için kıpırdanınca Beta hırlayarak üstüne yürüdü. Bu kez acemi olduğu fazlasıyla belli olan kurt, küfrederek çadıra yöneldi. Başka bir kurt da ona katılırken Beta yere bakıyor, özellikle bakışlarını benden kaçırıyordu.

İki kurt açık sarı renkli solmuş çadırın girişini açıp içeriye daldılar. "Hazineyi mi getirdiniz?" Beta başını sağa sola salladı fakat yanıt vermedi. Bir dakikadan az bir süre sonra iki kurt kollarının altında başka bir kurtla çadırdan çıkıp yanıma doğru gelmeye başladılar. Gözlerimi kısarak aralarında taşıdıkları yorgun bedene baktım. Kim olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. "Alfa?" dedim şaşkınca. "Ne olmuş sana?"

Alfa hemen önümde kurtlarından yardım alarak dikildi. Her zaman kıskanılası olan gür saçları gitmiş, uğruna şiirler yazılan kaslı bedeni incelmişti. Bu tuhaf görüntüsüne ek olarak parlak gözleri donuklaşmış, esmer bedeni ise ölmüş bir çiçek gibi solmuştu. Kısacası mahvolmuştu.

Alfa, kurt sürüsünden destek alarak doğrulmaya çalıştı fakat bedeninde nereden geldiğini çözemediğim acı buna engel oldu. Öksürerek başını diğer tarafa çevirdi. "Neler olduğundan çok, bu durumu nasıl düzeltebileceğimiz daha önemli aslında. Bir cadın varmış."

Vay canına, doğrudan konuya girmişti. Hey bir dakika, cadım mı?

Alfa, konuştuktan sonra öldürücü bir öksürük krizine yakalanıp acıyla inledi. Yeniden kedine geldiğinde elinin tersiyle dudaklarındaki kanı sildi. "O cadı bana lazım. Karşılığında istediğin sayıda asker senin olabilir." Tek kaşımı kaldırarak şaşkınca Alfa'ya baktım. Şaka yapıyor gibi bir hali yoktu kaçığın. Tek bir cadıya koca bir kurtadam ordusu mu?

Adamlardan hoşnutsuz bir homurtu yükselince gözlerimi kısarak onlara baktım. Her birinin aurası kararmış ve hafif de olsa yeşilleşmişti. Öfkeli ve kıskançlardı. Omuzlarımı dikleştirerek kollarımı göğsümde birleştirdim. "Adamların senin hayatın karşılığında hepsini tehlikeye atacağın bir tekliften hoşlanmıyor gibiler." Cümlem bittiğinde homurdanmalar da kesilmişti. Kral omzunun üzerinden geriye bakmayı denese de beraberinde katlanacağı büyük acıları düşünce bundan vazgeçmiş gibiydi. Henüz üç gün önce onu gördüğümde sapasağlamken neden şimdi böyleydi, aklım almıyordu.

"Beni kara kaşım kara gözüm için tutmadıklarının farkındayım." Başını kaldırıp onu pazılarından ve bedeninden sıkıca tutan adamlara ters ters baktı. "Ama ellerindeki tek Alfa benim. Beni kurtaramazlarsa boku yemişler demektir." Adamlardan tek bir homurtu ya da fısıltı duyulmadı. Alfa haklı olmalıydı, kurt ordusunda Alfa bitmişse elbette kalan tek Alfaları için ellerinden geleni yapacaklardı. Ama yine de bir şey beni rahatsız ediyordu.

Ellerimle sarayımı göstererek sahte bir neşeyle, "Orada bir cadı tuttuğumu nereden çıkardın?" dedim. Alfa ufak fısıltı gibi bir kahkaha attı. "Hasta olmam aptal olduğum anlamına gelmiyor. Lilith'in büyük kızının senin zindanında olduğunu biliyoruz. Eğer onu bana verirsen ordum senindir. Kan emicilerin ve parıldayan felaketlerin kökünü kurutabilirsin." Vampirlerin ve perilerin yok olması mı? Hmm... Aslında fena fikir değildi.

Başımı yan çevirerek düşünceli gözlerle ona baktım. Teni her geçen saniye incelen bir yaprak gibiydi. Sanki onu burada tutup oyalarsam öldürecekmişim gibi. Çenemle adamlarını işaret ettim. "Onlara güvenmiyorum. Hırıldıyorlar." Bu doğruydu. Alfa makul bir herif gibi görünüyordu ama Beta ve diğerleri için bunu söyleyemezdim. Boş bıraktığım an kıçımı ısıracaklarmış gibilerdi. Kıçımı seviyordum.

"Onlar ben demedikçe sana bir şey yapmazlar. Burada kalıp egonu şişirmeyi çok isterim ama vaktim yok, Draza." İsmim dudaklarından birkaç damla kan ve acıyla çıkmıştı. Kollarımı çözüp derin bir nefes aldım.

"Üzgünüm. Aslında üzgün değilim ama her neyse cadıyı size veremem. Başka bir şey için pazarlığa oturabiliriz."

Alfa hiddetle dişlerini sıktı. "Seni buna oturtmama ne dersin?" Tiksinerek işaret ettiği organına baktım. "Üzgünüm gay çocuk, ben senin gibi değilim. Aletinle Beta'yı becerebilirsin. O seve seve yardımcı olacaktır." Beta üzerime atılmak için yerinden fırlayınca Alfa ona tısladı. Beta öfkeli bakışlar eşliğinde dişlerini gıcırdattı. "Buraya gelmek bir hataydı. Onu gebertip cadıyı yine de alabilirdik. Emri ver ve öldüreyim." Elimle kılıcımı tutup kınından yavaşça çektim. Ben cehennemde kat be kat kötüleriyle acının dansını etmiştim, bu birkaç acemi benim için çerezden başka bir şey değildi. Birkaç adım geri çekilerek bacaklarımı açıp kollarımı gerdim. Boynumu kıtırdatmaya başlamışken Alfa ofladı.

"Tamam, sakin olalım," dedi dişlerinin arasından. Bu herif kendi sesinin kulağa nasıl geldiğinin farkında mıydı? "Sakin falan olmam göt kılıklı! Adamlarını al ve defol. Sarayıma yaklaşmayın." Kaşlarımı çatarak kanatlarımı çıkarmaya hazırlandım. Bu ahmaklara güzel bir gösteri yapacak, leşlerinin önünde dans edecektim.

"Senin bütün terbiyesizliklerini görmezden geleceğim, pazarlık yine de geçerli." Şaşkınlıkla bana hâlâ vaatte bulunabilen

kurda baktım. "Milleti kazığına oturmak için yanıp tutuşan ben değilim. Senin sözüne güvenecek kadar da aptal değilim. Lanet olsun, zekâma bir hakarettir bu!" Alfa, sağındaki öfkeli adamı ittirip aceleyle başını sağa sola salladı. Yeniden konuşmaya başladığında ciddi şekilde doğrulmuştu. Alnında oluşan boncuk boncuk terler de bunu yaparken ne kadar zorlandığını gösteriyordu. "Kan yemini," dedi hemen. "Kan yemini yaparsak bana güvenirsin."

"Cık. O babamın işi, ben kimseyle anlaşma yapmam. Hele kanımı bağlayan anlaşma hiç olmaz." Kılıcı yeniden yerine yerleştirip kollarımı göğsümde birleştirdim. Bu salak zaten ne istersem yapacaktı, benim olacak bir ordudan adam eksiltmeye hevesli değildim. Öte yandan kurtlar sadece Alfa'yı dinlerdi, bu yüzden ordunun kullanışlı olabilmesi için Alfa'yı hayatta tutmalıydım.

Alfa solundaki kurdun tutuşundan kurtulup ağır adımlarla yanıma yaklaştı. Dibime geldiğinde dudaklarını oynatarak Morgain incisi taşırım dedi. "Hayret verici," diye mırıldandım. Kurt ölmemek için bana hizmetkârım olmayı teklif ediyordu. Bu düşünülmeye değer bir teklifti. "Bunu düşüneceğim."

Alfa, başını sağa sola sallayıp küfür etti. Üzerinden buram buram yayılan kan kokusuyla silkinerek kollarını sıvadı. "Vakit yok. Beni cadıya götür ve izleri koluma bırak. Vakit yok!" Derin bir nefes alarak olasılıkları kafamda tarttım. En kötü ne olabilirdi ki? Bir adım geriye çekilerek kurdun omzunun üzerinden adamlarına seslendim "Sadece o ve ben gideceğiz."

Beta rahat duramayıp atıldı. "Ancak cesedimi çiğnersen." Gözlerimi devirdim, bunu gerçekten söylemiş olamazdı, değil mi? "Tamamdır," deyip Beta'ya doğru yürümeye hazırlandım ama Alfa kolumu tuttu. "Tamam, sadece ikimiz gidelim. Onu boş ver." Bir an için ona ve kıymetli Beta'sına baktım. Sonra manzarayı çaktım. Sevgililerdi. Aşkı asla anlayamayacaktım, bu yüzden üzerinde düşünmemeye karar verdim. Alfa geriye dönüp

çadırın yanında bekleyen iki kurda seslendi. "Döndüğümde burada olun." Onu tutarak yürümesine yardım etmeye çalıştım fakat kurt, ben ona dokunduğum an irkilerek elimden kaçtı. "Bana dokunma," dedi kesin bir şekilde.

Beraber arka kapının merdivenlerinden çıkarak avluya veda ettik. Girişte az önce beni uyaran kara iblis duruyordu. Zindanların olduğu kata doğru yöneldiğimizi fark edince dikkatimizi çekmek için tısladı. "Zindanlars güvenli diil. Cadı her yeri büyüledis. Gitmeyin efendi Drazass." Kurt birden durup kolumu sıkıca kavradı. Gözleri kocaman açılmış bir şekilde iblise bakıyordu. "Burada ne tür yaratıklar var?" dedi tedirgin bir şekilde.

"Korktun mu?"

"Elbette hayır. Ama onun gibisini daha önce hiç görmemiştim." Kurda baktım, ruhunu auralarının kuytu köşelerini görebileceğim kadar derin bir şekilde inceledim. Evet, korkmamıştı ama merak ediyordu. Bu yürekliliği hoşuma gitti, hergele tam bir kral gibiydi. İşaret parmağımla yanımdan gitmekte olan ibisi işaret ettim. "O ve onun gibiler kara bölük askerleridir. Zindanlarda ve tepelerde onlardan çokça bulabilirsin." Kral öksürdü. "Eğer vaktim olsaydı bu hikâyeyi gerçekten duymak isterdim ama nalları dikmemle aramda duran tek şey zaman." Omuz silkerek koluna tutundum, ne diyebilirdim ki haklıydı.

Beraber ite kalka merdivenlerden zindanlara indik. Meredith'i yapabildiği büyüleri öngörerek kimsenin gitmek istemediği en dip zindana kapatılmasını emretmiştim, ona farelerimiz ve mahkûmların bokları eşlik edebilsin diye. Bazen zekâma bayılıyordum.

"Neden sırıtıyorsun? Bunu görmek korkunç." Alfa kolunu omzuma atmış olmasına rağmen benden biraz uzaklaşmaya çalıştı. Onu pek az şeyin korkutabileceğini biliyordum, benim gülmemin onu ürkütmesinin iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğu konusunda düşünmek istemedim. Homurdandım. "Biraz

hızlanmaya ne dersin, gideceğimiz yer koridorun sonu." Bir an durup sırıtmamın bütün yüzüme yayılmasına izin verdim. "Eğer istersen seni uçarak götürebilirim." Alfa katiyetle başını sağa sola salladı. "Yürü," dedi zayıf bir şekilde. Uçmakla diğer iblislerin ne derdi vardı anlamıyordum, kara elf olarak kaldığım seneler boyunca yeniden uçabileceğim günün hayalini kurmuştum. Bence uçmak güzeldi, kadınların hoşuna gidebilirdi.

Biz yanlarından yalpalayarak geçerken mahkûmlardan birkaçı uyuşuk uyuşuk parmaklıklara yaklaştı. Solup gitmiş bakışları baştan sona üzerimizde gezinirken sorunu anlamaya çalışıyorlardı. Onları buraya hapsedişimizden beri pek fazla ilgi çekici olay göremediklerini varsayıyordum. Gardiyanları kara iblislerdi, yani burada bir kaçma girişimi bile olamazdı. Ölümle aralarında ölümden daha beter şeyler vardı. "Majesteleri bize af çıkarır mı?" Omzumun üzerinden çaprazımdaki zindandaki karanlık siluete baktım. Yaşlı zayıf bir adam kemikleşmiş parmaklarıyla zindanlara tutulmuş, burnunu ve dudaklarının bir kısmını aralıklardan dışarı çıkarmıştı. Gri kirli saçları gözlerini gölgelerken, bedenini bükerek zindanın kapısına dayadı. Kendini göstermeye çalışıyordu. "Majeste af sevmez," dedim sadece. Ve yoluma devam ettim.

Zindanının önüne geldiğimizde Meredith günler önce onu bıraktığım yerde, köşedeki eski divanda uzanıyordu. Böyle güzel bir krallıkta nasıl böyle eski ve pis şeyleri barındırabiliyorduk, anlamıyordum. Sanırım babam ya da Aidan mahkûmları lükse alıştırmak istemiyorlardı. Gözlerim Meredith'in tuvaleti olması gereken yerdeki büyük siyah kovaya takıldı. Tamam, lüks yoktu ama tuvalet ne zamandan beri lüks sayılabiliyordu?

"Kovama bakıyorsun, Draza, neden?" Koluyla gözlerini kapamış tıpkı bir ölü gibi sırt üstü yatağında uzanıyordu. Bakışlarım yeniden ayakucundaki kovaya gitti. "Böyle rezil bir halde olman çok hoşuma gidiyor." Onun kovaya sıçıp lüksten uzak,

hayvan gibi yaşaması beni memnun ediyordu. Meredith şu an ve bundan sonraki bütün anlar için yapacağım her şeyi hak etmişti. Kurt homurdanarak boynumdaki kolunu çekip ayakta kendi başına durmaya çalıştı. "Neden onu kızdırıyorsun? İşimize yaraması lazım, suyuna gitsene." Bunları fısıldayarak söylemişti ama Merr kaltak bir cadıydı ve bu duyularının diğer herkesten yüksek derecede hassas olduğu anlamına geliyordu. Bazen düşünceleri bile duyabildiği söylenirdi, kızda o kadar hassas kulak vardı yani.

Alfa'nın kolunu tutup dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Zaten ne istersem yapmak zorunda." Bir an sonra Meredith gülümsemeye başlamıştı. Bu öyle gıcık, rahatsız edici bir gülümsemeydi ki onu boğmak istedim. Kolunu gözlerinden çekip yatağında doğruldu. Üzerindeki uzun zaman önce gelinlik olarak kullanılmış olabilecek beyaz dantelli elbisesi, pislik içindeki dizlerine örtülmüştü. Bu, kollarındaki kurumuş kan lekeleri ve eteklerindeki fare kemirme izleri ile hiçbir kızın hayalindeki gelinlik olamazdı. Daha çok bir kefen gibiydi.

Cadı ayaklanıp sanki bunu yapabilirmiş gibi elleriyle üzerini silkeleyerek temizlemeye çalıştı. Ardından başını kaldırıp o tehlikeli yeşil gözlerini kurda yöneltti. "Sevimli bir şeysin Alfa ama sana yardım edemem. Ölüm kokusu üzerine fazlasıyla sinmiş, bunu tersine çevirecek bir büyüm yok." Alfa'nın tuttuğum kolundaki bütün tüyleri dikleşti. Soluğu hızlanırken dudaklarını yalayıp çaresizce bir bana bir de cadıya baktı. Nefesimi bıkkınca vererek parmaklıklara yaklaştım. "Şu adamı iyileştir, ben de sana güzel bir tuvalet getirteyim." Meredith konuşmadan önce gözlerinden bir an için geçen parlaklığa şahit oldum. "İlk olarak onu iyileştiremem çünkü bu zindanda büyü yapamadığımı biliyorsun, ikinci olarak sen verdiğin sözleri tutmazsın."

Ne diyebilirdim ki? Omuz silkip alfanın yanına döndüm. Soru soran bakışları gözlerimde gezinirken sıkkınca geveledim. "Cadı haklı. Burada büyü yapamaz ve ben verdiğim sözleri ge-

nelde tutmam." Alfa eliyle alnına vurup biraz sövdü. Cümlelerindeki *kahrolası, piç, göt herif* sözcüklerini teşhis edebildim. Ve açıkçası bu biraz gururumu okşamıştı. Ünümü kaybedeceğim konusunda endişelenmeye başlamıştım.

Alfa bir anda sanki kalan tüm gücünü kullanıyormuş gibi hırsla omuzlarımı tuttu. Eğer bedenimin üst tarafına bir şey giymiş olsaydım uzun kurdun tırnaklarıyla onu paramparça edeceğinden emindim. "Lanet elf bozuntusu, şu cadının dediğini yap." Ardından dişlerinin arasından ekledi. "Lütfen." Ellerimle kollarını tutup kendimden uzaklaştırdım. Meredith'e döndüğümde uğursuz yeşil gözleriyle beni izlemekte olduğunu gördüm.

"Beni buradan çıkar, Draza. Ben de büyüyü yapmaya çalışacağım. Garantisi yok ama deneyeceğim." Göğüslerini parmaklığa sürterken ağdalı bir şekilde güldü. "Tuvaletin yanı sıra gül esansı da istiyorum." Başımı yavaşça salladım. "Seni zindandan çıkaracağım ama ters bir hareketinde neler olacağını biliyorsun." Cadı gözlerini devirdi. Ben kilidi açmak için uzandığımda birkaç adım çekilip sabırla bekledi. "Neler olacağını biliyorum. Kardeşin her seferinde söylüyor. Beni gebertirsiniz." Sırıttım. Kapıyı son bir uğraşla zorlayıp ardına kadar açtım. Meredith'in yeşil parlak gözleri bir an için kararsızlıkla ben ve açık kapı arasında gidip geldi. Ona bir oyun oynadığımı düşünüyordu. Ama oynamıyordum, Alfa'nın iyileşmesi önemliydi. Alfa iyileşince ordum daha da büyüyecek, yenilmez olacaktım.

Meredith dikkatli ağır adımlarıyla zindandan çıkıp düşmanca bakışlarını içinde bir süredir kaldığı karanlık pis mekâna doğrultu. "Büyüden sonra banyo yapacağım," dedi fısıldayarak. Omuz silkerek yanıtladım. "Önce şu adamı iyileştir."

***

Bölüm 22

"Liderler yalnız ölür."

Aidan çenesindeki taze sakallarını kaşıyıp düşünceli gözlerle tişörtüme baktı. "Gerçekten mi?" dedi tek kaşı kalkarken. "Böyle yazan bir tişörtü mü giyeceksin?"

Elimle açıkta kalan saçlarımı tutup başımı eğerek tişörtüme baktım. Büyük pembe harflerle siyah kumaşın üzerinde *liderler yalnız ölür,* yazıyordu. Başımı kaldırıp Aidan'a baktım. "Bir tek bu vardı. Diğerinde *bakireler kutsaldır,* yazıyordu." Bunun üzerine Aidan beyaz dişlerini sergileyecek şekilde güldü. Ona arkamı dönüp saçlarımı atkuyruğu yapmaya çalıştım, ıslak oldukları için tokaya girmiyorlardı ama bu sorun değildi. Aidan'ın beni kızarmış bir şekilde görmesini istemiyordum. Hâlâ utanabildiğime inanamıyordum, belki de Aidanhell'in dediği gibi tam şeytan değil bir melezdim ve bu da duygularımı etkileyebilirdi. Saçlarımı düzeltip tekrar ona döndüm. Benimki belki de tamamıyla kötü bir ruh değildi.

"Güzel gülümsüyorsun." İçim bana bakışı karşısında ısınırken kendimi sakinleştirmeye çalıştım. *Hadi ama Cass, sadece minik bir iltifat, abartmaya gerek yok.* İltifat... Aidan iltifat etmişti!

Yutkunup ona bakmamak için kâküllerimi düzelttim. "Bunu yeniden benimle dans etmek için söylüyorsun." Aidan erkeksi hoş bir kahkaha atınca daha fazla ona bakmadan duramadım. Biraz avcı tekmelediğimiz için kıyafetlerimiz ter içinde kalmıştı. Bu yüzden sabaha kadar uyuklayıp gündüz olduğunda, erken saatlerde bir dükkân soyup yeni kıyafetler edinmiştik. Ben pembe yazılı aptalca bir tişörtle koyu renk kot pantolon giyerken, Aidan geniş yakalı biraz bol siyah yazısız bir tişörtle açık renk yırtık bir kot giymişti. Bu kadar sade ve normal şeylerle nasıl bu kadar mükemmel görünebiliyordu?

"Yine dudağını ısırıyorsun, bana bakıyor ve bunu yapıyorsun." Ardından gözlerini kısıp kendi kendine mırıldandı. "Uzun süredir böyle yapmamıştın." Konunun dudak ısırmalara gelmesi beni germişti. Özellikle Aidanhell'in son imalarından sonra onu baştan çıkarmamaya karar vermiştim, onunla beraber olmayacaksam onu kışkırtmamamı söylemişti.

Gözlerimi zorlukla Aidanhell'in uzamış siyah saçlarının salındığı güzel boynundan uzaklaştırıp göğsünde bir noktada sabitledim. Neden bir heykel kadar mükemmeldi? "Lilith'in günlüğü bizde. Eğer istersen biraz bakabiliriz." Sonra bir anda kendimi Aidanhell'in kollarında buldum. Başımı geçen gün yaptığı gibi tutup göğsüne yasladı. Kalp atışlarım dörtnala koştururken gözlerimi kocaman açtım. Korkuyordum, heyecanlanıyordum, ruhum onun ruhuyla çarpışınca sonsuza dek onunla olmak istiyordum. Bu isteklerimdi beni korkutan, ona âşık olmuştum ve aşkın her zaman iyi bir sonla biteceği muammaydı.

Aidanhell dudaklarını saçlarıma sürterek kulaklarımı okşadı. "Bunu sırf benimle bir daha dans et diye yapıyorum." Kıkırdadım. Kim bir erkeğin hem yakışıklı hem de mizah dolu olabileceğini bilebilirdi ki? Kollarımı koyacak yer bulamadığım için göğsümle onun göğsü arasında tuttum. "Bunu neden yapıyorum, ben de bilmiyorum, Cass. Tek bildiğim sanki yapmazsam bir

daha vaktimiz olmayacakmış gibi." Sözleri tüylerimi ürpertmişti. Başımdaki parmakları nazik bir şekilde saçlarım arasında gezinirken ondan böyle şeyler duymak istemiyordum. İç çekerek fısıldadım. "Neden bu anı berbat ediyorsun? Her şey için vakit olacak. Biz ölümsüzüz." Aidan saçlarımı bırakıp iki eliyle omuzlarımı tutarak beni biraz kendinden uzaklaştırdı. Sırtını kamburlaştırarak eğilip yüzünü yüzümle aynı hizaya getirdi. Kızıl gözleri son zamanlarda hep olduğu gibi tatlı kahverengine bürünmüş, koyu renk saçları alnında hafifçe kıvrılmış, onu olduğundan daha sevimli göstermişti. Gözlerini kocaman açarak derin bir nefes aldı. "Sana söylemem gereken bir şey var." Gözlerimi kapayıp dudaklarımı birbirine bastırdım. Yine boku yemiştik, değil mi? "Lütfen hemen söyle, kalbim duracak." Ardından gözlerimi açıp endişeli bakışlarıyla beni izleyen şeytanıma baktım.

"Meredith'e Draza'yı geri getirmesi için bir büyü yaptırdım. Ve bu büyü karşılığında bir bedel olacağını söyledi. Beni bilirsin, öyle her şeyi dikkate almam."

Seni bilir miyim, seni nasıl tanıyor olabilirim ki? Benimle daha önce hiç bu kadar uzun konuşmadın.

"Bedelin ne olacağını hiç düşünmedim. Bir şekilde canıma okur, kıçımdan kuyruk çıkartır diyordum." Bunu düşündüm, Aidan'ı bir ejderha kuyruğuyla hayal ettim. Sonuç büyüleyiciydi. Ondan boynuzlar bile çıksa Aidan'ı büyüleyici bulacaktım. "Ama kuyruk falan çıkmadı. Ve hastalanıyorum gibi hissediyorum. Bu mümkün olamaz, biliyorum ama kendimi hep yorgun hissetmeye başladım." Şimdi yapacağım şeyden ölesiye korksam da içimden kopup fırlayan bir cesaretle bunu yapmaya karar verdim. Ellerimle Aidan'ın yüzünü tutup alnımı alnına dayadım. "Dünyadayken güçlerimiz azalıyor. Ben de bazen güçsüz hissediyorum." Şeytan gözlerini kapayıp dudaklarıma ılık nefesini bıraktı. "Anlamıyorsun," dedi yeniden bakışları benimkileri bulduğunda. "Daha fazlası olabilir. Hasta hissediyorum. Bir şeytan

gibi..." Susup derin bir nefes daha aldı. "Bir şeytan gibi hissedemiyorum." Şaşkınlıkla başımı geri çektim. "Ne dediğinin farkında mısın sen?"

Aidan omuzlarımdaki ellerini çekip ensesine alarak orada birleştirdi. Konuşmaya başladığında ileri geri hareket ediyordu. Huzursuz ruh halini buram buram soluyabiliyordum. "Daha önce hiç hastalanmadım. Bazen kızıl gözlerimle bakarken görüntü bulanıklaşıyor. Kanatlarımı çıkardığımda dengemi sağlamakta zorluk yaşıyorum, auraları çoğu zaman göremediğim gibi devamlı yorgun hissediyorum." Aidan bunca sıkıntısına rağmen avcılarla dövüşmüş, bana hiçbir şey söylememişti. Partnerinden neden bunları saklıyordu ki?

"Yani avcılarla beraberken yaralanabilirdin," dedim huysuzca. Aidan başını salladı. "Hayır, dövüşebiliyorum. Kılıç tutmakla ya da birilerini benzetmekte sorun yaşamıyordum, yani pek yaşamıyorum." Aman Tanrım... Aidan hastaydı! Aidan gerçekten de hastaydı. Birileri sanki ruhumu eziyormuş gibi hissediyordum, ruhumu ezip de pestilinin üzerinde dans ediyorlarmış gibi.

Yerdeki günlüğe uzanıp ellerimde sıkı sıkı tuttum. "Bir yere gidip şu şeyi okuyalım. Ardından cehenneme geri döneceğiz." Neden bilmiyorum ama çözümün orada yazabileceğini umut ediyordum. Eğer orada da yazmıyorsa bunu Meredith çözebilirdi. En azından ona zorla bunu yaptırabilirdik.

"Onu cehennemde de okuyabiliriz." Katiyen reddettim. "Birileri elimizden alabilir." Aidan ellerini ensesinden çekip yerdeki eşyaları sırtlandı. Birkaç adım atıp saklandığımız yerin az ilerisindeki çıkışa baktı. "Kahve seviyor musun?"

***

Kahveyi sevmemiştim. Hatta açık olmak gerekirse ondan nefret etmiştim. Buna ilk yudumumdan sonra karar vermiştim. İnsanlar zevksizdi ve kahve de bok gibiydi.

Cass karşımda oturmuş, kahvesini sakince yudumlarken onu izledim. Kahveyi teklif eden hıyar bendim ama o bu zehir gibi şeyi nasıl içebiliyordu? "Gerçekten sevdin mi yoksa ben gıcık olayım diye sevmiş gibi mi yapıyorsun?" Kirpiklerini şaşkınca kıpırdatıp elindeki kahveyi masaya bıraktı. Bakışları benim fazlasıyla dolu fincanıma kaydı. "Şekersiz olsun diyen sendin, neden mızmızlık yapıyorsun?"

"Mızmız mı?" Cass omuz silkip günlüğün üzerinde parmaklarını gezdirdi. Hayal kırıklığı dolu nefesimi bırakıp koltuğumda geriye yaslandım. "Bari içeceğimiz bir şey için insanları soymuş olmasaydık." Burada iki kahve içebilmek için bir kadının çantasını çalmıştım. Cass, gözleriyle beni azarlayınca homurdanıp çevreme bakmaya karar verdim. Oturduğumuz kafe büyük, güzel bir mekândı. Ceviz rengi duvarları ve bembeyaz mobilyaları vardı. *Kar gibi,* diye düşündüm bir an. Sonra bu düşünceme şaşırdım. Karlardan bahseden romantik bir şeytana mı dönüşüyordum?

Hepsi dolu olan masalardaki zevksiz insanlara baktım. Hepsi de bir zehir için insanlardan para mı çalmıştı yani? "Bir şey alır mısınız?" Düşüncelerim masamızda beliren çocuğun sözleriyle kesildi. Beyaz sade bir gömlek ve ondan daha da zevksiz düz siyah bir pantolon giymiş, elindeki ufak defteri ve kalemiyle bize bakıyordu. Daha doğrusu Cassie'ye bakıyordu. Hem de fazlasıyla dikkatli bir şekilde.

Masada öne eğilip Cassie'nin günlüğün üzerindeki elini tuttum. Oğlana dönüp dişlerimin arasından, "Evet, siktirip gidersen bize oldukça yardımın dokunur," dedim. Cassie'den hafif şaşkın bir nefes duyuldu. Çocuk ise afallamış bir halde gerileyip ardından toz oldu. Yeniden Cassie'ye baktığımda hâlâ onaylamayan bakışlarla bana baktığını gördüm. Elimi elinden çekerek söylendim. "Ne var?" Omuz silkip kızaran yanaklarını görmemem için günlüğü masanın altından kucağına aldı. Kızarmasına bayılıyordum!

"Ee, günlükte ne yazıyor? Baban hakkında bir şeyler var mı?" Havadan sudan konuşmak bana göre değildi ama Tanrı aşkına, bir kafede oturup evcilik oynamak da zaten bana uymuyordu! Tanrım... benim burada ne işim vardı? Cass, heyecanlı parlak gözlerini günlükten kaldırıp bana yönelttiğimde iç sesim ağzıma sıçarak yanıtladı. *Onun için buradasın, onun şu heyecanlı, gülümseyen halini görebilmek için.*

"Babam hakkında hiçbir şey yok. Ama Lilian fena bir kadınmış. Burada bir liste var." Eliyle defteri kaldırarak sararan eski yaprağı bana gösterdi. Art arda yazılmış bir sürü ismin yanında çarpı işaretleri vardı. Sadece bir tanesinde tik atılmıştı. Cass defteri yeniden indirip önüne aldığında, "Sence bu ne?" diye sordu.

"Anlaşılan annen tüm iblis ordusuyla yatmış. Yanlarındaki tikler de memnun kalıp kalmadığının işareti olabilir." Cassie öfkeli bakışlarından birini atarak omuzlarını dikleştirdi. Alayla sırıtıp ona bakarken bir şeyin farkına vardım. Babamın ve Lilian'ın mektupları..."Hey, belki de öyle değildir." Cassie yine saçma bir şaka yapacağımı düşünüp ofladı oysa ben bu olaya bir açıklık getirebilmenin sevincini yaşıyordum. "Sarayda babamın odasında bazı belgeler buldum," dedim masada daha da öne eğilip Cass'e yaklaşarak. O da kitabı kucağına indirip masaya eğildi. "Ne tür belgeler?" Ağzımda belki de önemli olmadığına dair bir şeyler geveleyince Cassie diretti. "Belge değil, mektuplar," dedim ben de. "Bir sürü mektup. Aşk gibi, ne bileyim daha farklı." Ufak şeytan gözlerini birkaç kez kırpıp sessizce, "Aşk mı?" dedi. O kadar şaşkın görünüyordu ki ona gülmek istedim. Ama şu an gülmeyecektim, ciddi bir şeyi konuşuyorduk. Ciddi biri olmam gereken anlardan biriydi.

Cass parmaklarını birleştirerek gözlerini onlara dikti. "Baban Lilith'e âşık mıymış?" Yavaşça başımı salladım. "Birbirlerine yazdıkları mektupları okudum. Lilith cennetteki ilk şeytanmış. Babam Lucifer'i, hizasından çeviren de oymuş. Babam ona

hayranmış." Son cümleyi kimsenin duymasını istemediğim için dudaklarımı oynatarak ifade etmiştim. Bana göre babamın bir kadına hayran olması kabul edilemez bir durumdu. Can sıkıcıydı.

Cass kahvesine uzanıp büyük bir yudum aldıktan sonra dudağının üstünde kalan köpükleri yaladı. Kafede çalan şarkı değişirken bana gülümsedi. Kalbim hızlanırken öfkeyle, "Bunu bir daha yapma," dedim. Bakışlarımı kaçırıp koltukta geriye yaslandım, onun iyiliği için -ya da artık her neyi içinse- ona dokunmayacaktım. En azından o şekilde. Cassie korkuyordu, aurasını görmeme gerek yoktu. Korktuğu gözlerinden ve hareketlerinden belli oluyordu. Sırf o korktuğu için o isteyene kadar uzak durmak istiyordum ama ben yaradılışım gereği ahlaki değerlerden yoksundum, kendimi ne kadar frenleyebilirdim ki? O orada o minik sıcak diliyle pembe dudaklarını yalarken ben ne kadar bedenimi zapt edebilirdim?

Ufak şeytan kızararak bardağını masaya bıraktı. "O mektuplarda neler yazıyor?" Ona bakmadan anlatmaya başladım. "Lilith kendine bir ordu kuruyormuş ve bunun için de sanırım birilerine ihtiyacı vardı. İlk olarak babamı diğer tarafa çekmeye zorlamış. Lucifer ona olan aşkı için cenneti bırakmayı kabul etmiş." Cass, eliyle beni durdurdu. "Kimse böyle bir şey için cenneti bırakmaz." Bunu düşündüm. Ne kadar büyük bir aşk cennetten daha önemli olabilirdi ki?

"Belki babamın ruhunda hep bir karanlık vardı, Lilith de onu tetiklemiştir." Cassie makul anlamında başını sallayarak onayladı. "Lucifer taraf değiştirdikten sonra arkadaşlarını da Lilith'in tarafına almış. Ama Lilith asla geri dönmemiş." Cassie boşalan bardağını bırakıp dudaklarındaki köpüğü bu kez elinin tersiyle sildi. "Hayır, burada bir yanlışın var. Hatıralarımda annem ve baban görüşüyorlardı. Lilith babanı terk etseydi görüşemezlerdi." Gözlerimi devirdim. "Bu anlattıklarım bin sene önce oluyor olmalı. Birkaç sene önce birbirlerini görmüşlerse ne olmuş?"

Bu iyi değildi. Babam burnumuzun dibinde bir işler karıştırmış ve bence ilgilenmemesi gereken şeylere bulaşmıştı. "Babam neden ölmek istedi?" Bu soruyu uzun zamandır ona sormak istiyordum. Cassie nedense bu olaylardaki kilit noktaydı, benden fazla bir şeyler bilmesi daha muhtemeldi.

"Aidan... ben... gerçekten bilmiyorum."

"Hadi ama bir şeyler biliyor olmalısın. O kadar insan arasından seni seçti. Senin onu öldürmeni istedi. Mutlaka bir şey olmalı. Düşün."

"Denedim," dedi elleriyle alnına bastırırken. "Hem de çok kez denedim ama sebebini bulamıyorum. Baban neden özellikle beni seçti, bilmiyorum. Bir tek *dolunayda başladı ve dolunayda bitecek,* dedi bana, bu benim için yeterli bir bilgi değil."

Dolunay mı? "Dolunayda başlayan ne?" Cass, bilmiyorum anlamında omuz silkti. "Birini neden öldürdüğünü bilmiyor musun?" Sesim istediğimden sert ve suçlayıcı çıkmıştı ama ne yapabilirdim, ben böyleydim. Şeytan kızın bakışları sertleşince gözlerindeki öfke de beni tetiklemişti. "Onu öldürürken ne uğruna olduğunu bilmiyor muydun yani? Neyim ben, aptal mı?"

"Evet, sen koca bir aptalsın. Lucifer'ı öldürmeseydim, ailemi yeryüzünden silecekti. Bu insana pek fazla seçenek bırakmıyor." Ardından günlüğünü ve siyah ceketini alıp masadan kalktı. Sinirden ve bir şey öğrenememiş olmanın verdiği hayal kırıklığı ile gözlerim kararmış bir şekilde arkasından bakakaldım. Cebimden yürüttüğüm cüzdanı alıp içindeki paraları masaya bırakarak Cassie'nin peşinden orayı terk ettim. Dışarı çıktığımda kapının hemen yanında durmuş, hâlâ öfkeli olan gözleriyle otoparka bakıyordu. "Arabalara garezin mi var?" dedim ona takılarak. Ama Cass yanıt vermedi.

Kafenin kapısı açılıp içeriden birkaç çocuk çıktığında Cassie çoktan yürümeye başlamıştı. Hızlı adımlarla peşinden gidip ona yetiştim. "Eğer beni sinirlendirmeye çalışıyorsan başarılı oldun."

Cass birden durup sinirli bir kahkaha attı. "Seni sinirlendirmeye çalışmak mı? Her şey senin etrafında mı dönüyor sanıyorsun?"

"Bu konuyu tartışmaya devam mı edeceğiz yoksa kafamızı kullanıp dolunay meselesini mi çözeceğiz?" Öfkeli bir hareketle saçlarını savurup bana döndü. Bakışları çoktan kızıllaşmış, yüzünü daha önce onda var olduğunu bilmediğim sert bir ifadeye bürümüştü. Ardından gözleri hâlâ kızılken gülümsedi. "Dolunay seni ilgilendirmiyor, Aidan."

Hah? Doğru mu duymuştum?

"Cass, ne saçmalıyorsun?" Ufak şeytan adını duyunca aniden gülümsemeyi kesip gözlerini kapadı. Yeniden açtığında bakışları eski ela rengindeydi. "Bu bazen oluyor," dedi eliyle özensizce kendini işaret ederek. "Bazen sanki böyle öfke nöbetleri geçiriyorum." Öfke nöbetleri ile ilgili birkaç bilgim vardı elbet. Başımı yavaşça sallayarak üzerine gitmemeye karar verdim. Bilinmeyen diyarlarda geziniyorduk, bazı şeyler kurcalanmamalıydı.

"Tamam, dolunaydan bahsetmeyelim. Ben sadece anlamaya çalışıyorum. Babamın çukura gitmek istemesinin sebebi Lilith olabilir." Cass yanıt vermeden elindeki günlüğü açıp sayfalarını hızla çevirdi. Aradığı sayfayı bulup aceleyle taradı. "Burada babanın adı yazmıyor." Kafasını kaldırıp şaşkınca bana baktı. "Baban da ordudaydı. Eğer Lilith ordudakileri yanına çekmeye çalıştıysa ve senin mektuplarında babanı da kendi tarafına aldığı yazıyorsa orada olması gerekiyordu."

Ensemi kaşırken bunu düşündüm. "Belki de unutmuştur." Cassie gözlerini devirerek defteri kapadı. "Kadınlar unutmaz." Omuz silkerek yürümeye devam ettim. "Öfkelenip kafeden kaçmasaydın hâlâ o günlüğü okuyabiliyor olurdun. Şimdi yeni bir yer bulmamız gerekiyor. Üstelik acıktım." Ne derlerdi, kahrolası bir kurtadam kadar açım!

Cassie şaşkınca bana bakıp sırıttı. "Oradan çıktım çünkü kahveleri bok gibiydi." Bana bakıp tatlı tatlı göz kırptı. "Ayrıca

acıkmış olamazsın, daha dün yedik." Ona dünkü pizzayı yerken bile aç olduğumu söyleyemezdim. Huzursuzca kıpırdanarak otoparkın çıkışına yürüdüm. "Belki de Meredith beni bir deve çevirmiştir. Şu seni kaçıran kadar büyük ve aç bir şeye."

"Sanmam o kadar büyük değilsin."

"Gururumu kırıyorsun." Ama sırıtıyordum. O da sırıtıyordu. Beraber otoparktan geçip kaldırımda yürümeye başladık. Bu gibi anlarda kanatlar işimizi görürdü ama Cassie yakalanabileceğimi söylüyordu. Bazen sırf o tersini uygun buluyor diye kanatlarımla gezmek istiyordum.

"Yürümek seni acıktırıyor, farkındayım ama buradaki güvenliğimiz için bu gerekli."

Durup öfkeyle homurdandım. "Düşüncelerime mi sızdın?" Cass başını olumsuz anlamda salladı. "Oflaya puflaya yürüyorsun. Yürümekten gıcık kaptığını biliyorum." Ben ve benim yeni ihtiyaçlarım üzerine konuşmayı kapatarak yeni bir konu açtım. "Güvenliğimiz artık eskisi kadar zor değil. Avcıların bir daha bize bulaşacağını sanmıyorum."

Sağ yanımızda şişman bir kadın elindeki koladan uzunca bir yudum alırken arkadaşlarıyla kahkaha attı. "Savaştayız. Vampirlerin dünyada olduklarını sen söyledin."

Bakışlarımı yoldaki insanlardan alıp yanından geçtiğimiz dükkânların tabelalarına yönelttim. Ufak bir esinti tenime çarpıp gözlerimi yaşartınca şaşırdım. Rüzgârı böyle net hissetmemeliydim. "Kan emiciler kıçımı öpsün, umurumda değiller." Durup Cassie'nin kızaran yanaklarına baktım. Tekrar yürümeye başladığımda keyfim yerine gelmişti. "Eğer sen istemezsen vampirlere kıçımı öptürtmem."

"Kes sesini, Aidan." Omzumun üzerinden baktığımda Cass'in sırıtmakta olduğunu gördüm. Onu güldürmekle neden bu kadar yakından ilgili olduğumu ben de bilmiyordum ama zaten son zamanlarda neyi biliyorduk ki?

"Kurtadamlarla ittifak kurmuş sayılırız. Yani Draza bu iş üzerinde çalışıyordu."

"Araf şövalyeleri?" Artık avcı-şeytanım yanımda yürüyor, tıpkı benim gibi çevresini inceliyordu. O da benim gibi burayı bir daha göremeyeceğini düşünüp ezberlemeye çalışıyor gibiydi. Bu gezegende sonsuzlukta tutunabileceğim birkaç anımız kalmıştı, asla unutamayacağım. Bu eğlenceli ve rahat yerden ayrılacağımızı düşününce canım sıkıldı. "Canları çukura onların! Bize yardım etmeyecekler." Cassie derin bir iç çekip pizzacının önünde durdu. Dikkatlice çevreye bakındıktan sonra bana elindeki defteri tutuşturdu. "Birkaç saate kadar ilerideki çıkmazda Marcus ve Katze ile buluşacağız." Ah o iki ahmağı tamamen unutmuştum! "Önce pizza yesek?" Cassie bu sözüm üzerine çevreyi kolaçan etme işini bırakıp bana döndü. Beni öyle güzel bir gülümseme ile ödüllendirdi ki neredeyse ona bir daha pizza yemek istediğimi söyleyecektim, her dediğimde böyle sevinecek miydi?

"Pizzayı yerken günlüğü okuyalım mı?" Başımla onayladım. Ardından avcı-şeytanım ürkek bir şekilde elimi tutup kapıyı itti-rerek beni de peşinde sürükledi.

***

"Ne olur beni yeme." Aidan ağzından sarkan yarım pizza ile tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Bu bir espriydi," diye açıklamaya çalıştım. Bunun üzerine şeytan dilimin tamamını yutup gözlerini devirdi. "Pek zeki değilsin, Cass."

Tanrım... onu tekmelemek istiyordum! Omuzlarımı dikleştirerek önümdeki tabağı ona ittirdim. Bana iki dilim yetmişken ona neden iki büyük pizza yetmemişti? "Deve dönüşüyor olabilirsin. Bu hızla yersen onlarınki kadar büyük bir göbeğin olacak." Aidan sırıtıp önündeki pizzaya uzandı. "Hadi okumaya devam et," dedi ağzını doldururken. Onu ve önüne geçilemez açlığını bir

kenara bırakıp günlükte kaldığım yeri açtım. "Bu büyüleri ezberlememiz imkânsız," dedim fısıltıyla. Lilith'in öyle karmaşık büyüleri vardı ki okumakta bile zorlanıyorduk. "Mesela baksana, ejderler için kanat kuvvetlendirme büyüsü yapmadan önce bir geyiği bıçakla öldürüp kafasını kesmen gerekiyor."

Aidan önündeki bardağa kolasını doldurup bir yudum aldı. "Geyik kafası eski büyülerin olmazsa olmazıdır."

"O niye?"

Aidan omzu silkip sorumu yanıtsız bıraktı. Şeytan böyleydi işte, konuşmazdı. Uyuz bir şekilde bazı şeylere yanıt verir, bazılarına ise vermezdi. Meraktan kıvranarak ölmenizi beklerdi. "Ejderhaların öldüğünü sanıyordum, gerçekten de soyları tükendi, değil mi?" Şeytan bir an için ağzındaki lokmayı çiğnemeyi bıraktı. Bakışları beni bulduğunda kaldığı yerden yemeye devam etti. "Kardeşlerimden biri ejderhaydı." Peçeteyi çıkarıp dudaklarını sildi. "Bu konu tartışmaya açık değil." Huzursuzca kıpırdanarak kafamı günlüğe gömdüm. Bunlar nasıl bir aileydi böyle? Ejderha bir kardeş mi? Gece uyurken kıçımı yakardı herhâlde.

"Bazı şeyler şifreli. Bunları ancak şifre bilimciler kırabilir. Ama kimseye söyleyemeyiz." Dünyalılara güvenmiyordum. Bazısı çok sevimli ve sevgi dolu görünebilirdi ama hepsi için aynı şeyi söyleyemezdim. Burada olduğum süre boyunca insanların uzaylılardan nefret ettiğini çözmüştüm, bizler de bu dünyaya ait olmadığımız için onların gözünde uzaylıdan farklı değildik.

Aidan tabaktaki son dilime bakıp iç geçirdi. "Cehennemde bunlardan yapmaları gerek." Pizzaya şimdiden duyduğu özleme gülümsedim. Şu tüm ben cehennemin kralıyım mevzusunu saymazsak bazen çocuk gibi olabiliyordu. "Pizzayı büyüyle yaptırabilirsin," dedim kolamı yudumlarken. Aidan cık cık sesleri eşliğinde başını salladı. "Büyüyle bu kadar güzelini yapamazsın." Parmaklarımda tuttuğum bardağın içindeki patlayan baloncuklara baktım. Sanırım kolayı da büyüyle yapamazdık.

"Günlüğü bitirdiysen arkadaşlarının yanına gidelim." Teknik olarak arkadaşım olan Katze'ydi, Marcus kardeşimdi, ayrıca günlüğü henüz bitirmemiştim. Bardağı kafama dikip hafifçe geğirdim. Aceleyle Aidan'a baktığımda beni görmediğini anlayıp rahatladım. Kimse geğiren kızları sevmezdi değil mi?

"Geğirdiğini duydum."

Ne? Olamaz! Yavaşça başımı kaldırınca Aidan'ın muzır bakışlarıyla karşılaştım. Dudağının kenarı hafifçe kıvrılmış, alaycı bir ifadeyle bana bakıyordu. "Geğirmedim," dedim mırıldanarak. Defteri tutan terden sırılsıklam olmuş avuçlarımı pantolonuma sildim. Sakin olmalıydım, sadece minik bir gak sesiydi.

"Geğirmediysen neden kızardın?" Şimdi büsbütün sırıtıyordu işte. "O kelimeyi bir daha söyleme de şu bahsi kapatalım lütfen." Bir şeytana dönüşmeme rağmen utanınca kızarma sorunuma bir çözüm bulamamıştım. Ayrıca koladan artık nefret ediyordum, bir daha Aidan ile kola içmeyecektim. Kulağımın arkasındaki saçları çıkarıp alnıma döktüm, gözlerime bakmasını istemiyordum. Derin bir nefes alıp tekrar günlüğün sayfalarına tekrar gömüldüm.

Lilith akıllı bir kadındı. Dişi şeytan unvanını hak edecek birçok şey yapmıştı. Şifreli yazıtları çözmek zorsa kim bilir bunları yazmak ne kadar zordu. Acaba öz annemin bu tuhaf zekâsından bende de var mıydı? Az önceki konuyu dağıtmak istercesine Aidan'a döndüm. "Sence Lilith bu günlüğü bulmamı ister miydi?" Aidan hâlâ sırıtırken yanıtladı. "Evet, sanırım kızına nasıl geğirileceğini de öğretmek istemiştir."

Gözlerimi devirerek, "İğrençsin," diye mırıldandım. Ardından günlükteki otuz kadar sayfayı hızlı hızlı çevirdim. Çünkü anladığım tek bir kelime bile yoktu. Hepsinde irili ufaklı semboller ve sıkıcı uzun yazıtlar vardı. Sembolleri anlasam bile yazılardan bir şey çıkaramazdım. "Belki de o tamamen bir büyü kitabıdır." Ona yanıt vermedim, aşağılayıcı şapşal suratını görmek istemiyordum.

Sonraki yarım saat boyunca Aidan iki kutu kola ve on ikili soğan halkasını midesine indirdi. Ben ise günlüğü okumaya devam ettim. Bir süre aynı sayfalara baktıktan sonra şifreli yazıların da büyü olabileceğini anlamıştım. Annemin değişik tarzda büyülerle uğraşması muhtemeldi, hatta kimsenin bilmediği büyüleri üretmesi bile olasılıklar dâhilindeydi. Meredith'e bakınca şeytani büyü kabiliyetinin annemizden geldiğini söyleyebilirdim. Acaba ben de Lilith'den bir şeyler almış mıydım? Dikkat dağıtıcı düşünceleri kafamdan uzaklaştırıp günlüğün kalanını okumaya devam ettim. Lilith bir düzine sayfa kadar isimler yazıp yanlarına sayıları karalamıştı. Birkaçının kadın adı gibi olduğunu fark edince rahatlamıştım çünkü bir yanım Aidanhell'in dediğini mantıklı bulmuş, annemin buradaki tüm isimlerle yatabileceğini düşünmüştü.

Günlüğün son sayfasını da bitirdikten sonra kapağını kapatıp masaya koydum. Aidan koltuğunda geriye yaslanıp kafasını minderlerin bitimine koymuştu. Uzun kıvrık kirpikleri elmacık kemiklerine yayılmış, dalgalı ipeksi saçları ensesinde kıvrılmıştı. Âdemelması aşağı inince gözlerimi kırpıp bakışlarımı kaçırdım. Eğer uyanıksa onu izlediğimi fark edip havalara girebilirdi. Ama Aidan uyanık değildi. Yeniden ona baktığımda etli dudaklarını aralayıp yerinde kıpırdanarak uyuklamasına devam etti. Bir an için kamptaki çocuklara yaptığımız gibi burnuna bir tüy değirirsem ne yapacağını merak ettim. Yerimden hafifçe kalkıp masanın üzerine eğilerek burnuna dokundum. Aidan bir anda hâlâ havada olan bileğimi yakalayıp sıktı, ardından ağır ağır gözlerini açarak uykulu bir ifadeyle bana baktı.

"Uyanıkken bana dokunmuyorsun, uyuyunca neden dokundun?" Bir an için ne diyeceğimi bilemeyerek öylece ona baktım, başını hafifçe sallayarak alnına dökülen saçlardan kurtuldu. "Burnunda ketçap vardı onu sildim," dedim hızla. Aidan bileğimi bırakınca yeniden yerime oturup ceketimi giydim. "Katze ve

Marcus'la görüşmeye hazır mısın?" Aidan yanıt vermeyip tembel bir kedi gibi gerindi. Günlükleri kucağımda tutup kalktığımda göz ucuyla ceketini giymekte olduğunu gördüm.

Beraber pizzacıdan çıkıp takımın diğer üyeleriyle buluşacağımız çıkmaz sokağa doğru yürümeye başladık. Yağmurun yağdığını fark edince korkuyla ceketimin fermuarını açıp günlükleri içime sakladım. Omzumun üzerinden Aidan'a baktığımda hareketsizce durup başını kaldırarak gökyüzüne bakmakta olduğunu gördüm. "Ne yapıyorsun?" dedim aceleyle. Şeytan gözlerini kapatıp yağmur damlarının tenini ıslatmasına izin verdi. Koyu renk ipeksi saçlarının yavaş yavaş ıslanıp kıvrılmasını büyüleyici bularak ona baktım. "Belki bir daha yağmuru göremeyiz." Sözleri canımı sıkmıştı, neden bu kadar umutsuz konuşuyordu ki? Kollarımın üst tarafını sıvazlayıp arkamı dönerek sokağa doğru yol aldım. Çok geçmeden şeytanım da bana katılmıştı.

***

Bölüm 23

Köşeyi döner dönmez bizi Urange'nin turuncu parlak bukleleri karşıladı. Başta perinin neden durmadan hareket ettiğini merak etmiştim ama ardından Marcus'un perinin boynuna sarılmış gergin parmaklarını görünce olayı anlamıştım. "Hey, bırak onu!" Yanlarına koşarak vardığımda Marcus parmaklarını perinin ince boynundan çekmiş, bu kez yakasını kavramıştı. Sarı keskin bakışlarını periden alıp bana yöneltti. "Bunu tanıyor musun?" Başımı aceleyle sallayıp konuşmaya çalıştım. "Onu rahat bırak, o benim arkadaşım." Marcus hırlar gibi bir ses çıkarıp periye döndü. "Adın ne?" Hâlâ Urange'nin yakasını sıkıca kavramış, perinin onun onayı olmadan hareket etmesine bile izin vermiyordu. Urange omzunun üzerinden bana bakmaya çalıştı. "Cassie?"

Arkamda bir yerlerde Aidan'ın uyuz kahkahası duyuldu. Gözlerimi devirerek Marcus'un yanına gittim. Elimi omzunun üzerine koyup teskin edici bir şekilde fısıldadım. "Sorun değil. O bizden biri." Marcus yaradılışı gereği aniden parlayabilen bir yapıya sabitti. Kurtadamların genleri ebette ki köpeklerden falan gelmiyordu ama bazı şeyleri benzerdi. Sadakat ve koruma duygusu da bunlar arasındaydı.

Kurt derin bir nefes alıp perinin yakasını bıraktı. Urange hızla geriye doğru birkaç adım atıp kendince güvenli bir mesafeye ulaştığında eğilerek elleriyle dizlerine tutundu. "Büyük babamın bekçi köpeği gibisin," dedi zar zor çıkan sesiyle. Marcus ona doğru bir adım atınca önüne geçip ellerimle göğsünü tuttum. "Hadi ama, o bir peri, elbette ki gıcık şeyler söyleyecek. Bu onu pataklaman için bir sebep değil."

Arkamda sokaktan geçen arabaların uğultusu duyulurken ellerimi Marcus'tan çektim ama önünde durmaya devam ettim. Katze, Marcus'un koluna dokunup sakince konuştu. "Cass haklı. Bence bizi nasıl bulabildiğini öğrenelim." Geriden onaylamayan bir homurdanma daha duyunca Aidan'a döndüm. "Periyi eskiden de sevmezdim. Bu çocukta doğru olmayan bir şey var. Kimsenin yapamadığını yapıp bir anda nasıl buldu bizi?"

"Sizi öylece bir anda bulmadım. Bir aydır nerede olduğunuzu saptamaya çalışıyorum." Doğrulup yakasını düzeltirken alıngan bir ses tonuyla ekledi "Ayrıca bizler de büyü yapıyoruz, eğer unuttuysanız!" Kollarındaki hayali tozları silkelerken gözlerini tek tek hepimizin üzerinde gezdirdi. "Haber getirdim. Arkadaşın boynumu kırmaya çalışmadan önce bunu söylemeye çalışıyordum." Katze, kucağındaki Lnn'i yere indirip kısık sesle konuştu. "Haklı. Bu tarz bir şeyler gevelerken Marcus onu boğmaya çalıştı, çocuk doğru kokmuyormuş." İç çekerek periye döndüm. "O benim arkadaşım değil, kardeşim. Ve bu uzun bir hikâye." Elimi önemli değilmiş gibi salladım. Oysa Urange'nin zaten sormak gibi bir niyeti olmadığı görülüyordu. Sabırsızca kıpırdanıp konuşacağı vakti bekliyordu.

"Ne anlatmaya geldiysen anlat." Aidan ağır adımlarla yanımıza gelerek Lnn'in sessizce oynadığı köşeye oturup sırtını duvara yasladı. Henüz birkaç dakika önce yeterli besini almasına rağmen neden bu kadar yorgun göründüğünü düşündüm. Tanrım... Onun için endişeden kıvranıyordum!

Aidan yaslandığı duvarın önünde saçlarıyla gözlerini kapatacak şekilde başını hafifçe eğdi. Bizi izlediğini ama bunu sessizce yaptığının farkındaydım. Bu onun her zaman yaptığı bir şeydi.

Marcus homurdanarak Aidan'ın diğer yanına oturup Lnn'i kucağına aldı. Katze ve ben ayakta duruyor, perinin ne diyeceğini bekliyorduk. Bir şekilde insanlar sokağın girişinden gelip gidiyor, kimse bu ara sokakta neler olduğuna bakmıyordu. Artık daha fazla olay olmaz derken bir şeylerin yine rayından çıkması sinirlerime dokunuyordu.

Urange ceketinin cebine uzanıp eski sarı bir kâğıt çıkardı. Kâğıdı açtıktan sonra yeşil büyülü gözleriyle hızla tarayıp bana döndü. "Burada talimatlarım yazıyordu. Şimdiki aşama, hep birlikte geri dönmemiz."

"Sen bana bir şey açıklamadan şuradan şuraya gitmem." Marcus bacak bacak üzerine atarak Urange'ye orta parmağını gösterdi. Karşılığında peri rahatsızca kıpırdanarak kâğıdı cebine geri koydu. "Cehennemde savaşlar başladı, eğer müdahale etmezsek ne olur, bilmiyorum." Elleriyle terden sırılsıklam olmuş turuncu buklelerini alnından çekti. "Draza kurtlarla ittifak yapmaya çalıştı ama sonucunu bilmiyorum. Buraya kendi kâhinlerimiz tarafından gönderildim. Cass'in bizimle gelmesi gerekiyor."

Katze sinirli sert bir kahkaha attı. "Biz olmadan onu yollayacağımızı mı düşü..?" Urange başını sağa sola sallayarak vampiri susturdu. "Bu yüzden hepimiz gitmeliyiz," dedi.

Elimde olmadan perinin düşüncelere sızmış halde buldum kendimi. Urange kendi kastı dışında bütün kastların zekâsından şüphe ediyordu. Hiçbirinin kendi engin zekâsıyla yarışamaz düzeyde olduğuna kanaat getirmiş ve bunu henüz bir çocukken kabullenmişti. *Periler zekiydi, diğerleriyse değil,* diye düşünürdü hep.

O an da farklı düşünmüyordu. Katze ve Marcus'u bulduğundan ve onlara önemli haberleri ilan ettiğinden bu yana beş dakika geçmişti ama uyuşuk iblisler sanki hiçbir şey olmamış gibi öyle-

ce oturuyorlardı. Peri, onların şoka girmiş olabileceğini düşünüp endişelendi. Sırtındaki çantayı yere indirip gözlerinin önüne gelen saçları kulağının arkasına ittirdi. "Sanırım iyi anlatamadım. Cehennem savaşları başladı diyorum!" Bu kez heyecanlı ses tonunda hissedilebilir bir öfke vardı. Öfkeliydi peri. Çünkü hiçbir şey kâhinler tarafından öngörülen şekilde ilerlemiyordu. Periler başta ben şeytana dönüştüğüm için sevinmişti, beni *lider* yapabileceklerini düşünüyorlardı ama şimdi ben şeytana âşık olmuştum.

"Şeytana âşık olduğumu düşünüyorsunuz. Sizce bu yüzden mi kehanet gerçekleşmedi?" Bir anda çevremdeki bütün gözler bana döndü. Urange'nin yeşil gözleri kocaman olup şaşkınlıkla gözlerimde asılı kaldılar. "Düşüncelerimi mi okuyorsun?" Omuz silktim. Bir şeytandım, elbette ki düşünceleri okuyabiliyordum. Ardından tekrar düşüncelerine sızdım.

Hâlâ bir şans daha var, diye düşündü Urange. Periler Meredith ile anlaşıp Aidan'a büyü yapması konusunda cadıya yardım etmişlerdi. Urange ve diğerlerinin beklediği şekilde büyü yavaş yavaş kendini göstermeye başlamıştı, zamanı geldiğinde de tamamlanacaktı. Büyü bittiğinde Urange benim için üzülecekti. Her ne olursa olsun benim dostumdu, beni seviyordu.

"Hey hey hey!" dedim fısıltılara son vermek için ellerimi kaldırarak. Ekip sustuktan sonra kireç rengi kesmiş teniyle karşımda dikilen periye baktım. "Aidanhell'e ne yaptınız? Büyü bittiğinde neden üzüleceğim?" Yeniden düşüncelerine girmek istesem de Aidan'ın hızla yerinden fırlayıp yanıma gelmesiyle bu pek mümkün olamadı. Kulağıma ılık nefesiyle fısıldayarak, "Sorun ne?" dedi yavaşça. İşte ben de bunu bilmek istiyordum! "Urange, bana anlatabilirsin, dostun olduğumu biliyorsun." Tanrı aşkına, Aidan'a ne olacaktı?

Katze pembe kısacık saçlarını eliyle dağıtarak haşin bir şekilde sırıttı. "Bak peri çocuk, ben vampirim ve susadım. Üzerimize gelme. Her şeyi anlat." Ardından kız, kurdun elini tutup onu

uzandığı rahat yerinden kaldırdı. Kardeşim hâlâ dinmemiş öfkesiyle kollarını göğsünde birleştirerek periye baktı. O an Urange'nin suratındaki ifadeye bakarak belki de hayatında ilk kez ağır bir şekilde sövmek istediğini düşündüm.

"Neler olacağını bilmiyordum," dedi birden. "Yemin ederim, Cass, bilmiyordum. Kehanetin bütün ırklar için önem taşıdığını biliyorduk. Kâhinler senin ölümünü hesaba katmamışlardı. Kimin ölüm meleği ile karşılaşacağını bilmiyorduk. Sadece takip ediyorduk. Sonra sen geldin. Gökyüzünden yaralı bir kuş gibi düşüyordun." Durup sanki bunları söylemek ona acı veriyormuş gibi yüzünü ekşitti. "Ölüm meleği seni sarıyordu, ruhun bu diyardan diğerine geçiyordu sonra... sonra Aidanhell seni kurtardı. Her şeyini riske atarak melekle bir anlaşma yaptı. Kehanetten haberi vardı ama demek istediğim, yapmayabilirdi. Kehanete inanmamıştı ama seni yine de kurtardı. Ve o gün her şey daha da kötüye gitti. Aidan ilk kez içinde korku ve merhamet hissetti." Durup Aidanhell'e baktı. "Bunların hiçbiri öngörülememişti, üzgünüm." Yeşil gözlerindeki hareketli parıltılar durup hissizleşerek periyi olduğundan daha soluk göstermeye başladı. "Yeşil Çamların son veliahdı olarak Yaprak Taht adına yemin ederim ki söylediklerim doğru."

Ne diyeceğimi bilemeden birkaç adım gerileyerek onlara arkamı döndüm. Sağ yanımda Marcus kollarını çözüp kehribar rengi bakışlarını çocuğun gözlerine sabitledi. Marcus yalanı göremezdi ama kokusunu alırdı. Dev ciğerlerine derin bir nefes çekerek peri çocuğu koklamaya çalıştı. Bunu ürkütücü yapmamamın hiçbiri yolu yoktu, kimse koklanmak istemezdi. Hem ben içten içe Urange'nin doğru söylediğini biliyordum.

Omzumun üzerinden onlara baktığımda perinin dehşete kapılarak birkaç adım gerilediğini gördüm. Konuşmaya çalıştığında sesi pembe kavak ağaçlarından gelen ölü perilerin hışırtılarını andırıyordu, ölü fakat farkındalık dolu bir ses... "Yalan söylemi-

yorum," dedi kekeleyerek. Elini cebine atıp yeşil tombul kesesini çıkardı. Marcus başını yana eğerek ürkütücü bakışlarını periden alıp elindeki keseye yöneltti. Sadece bir an için koklayıp yüzünü ekşitti. Dudaklarını bükerek huysuz bir köpek gibi başını sağa sola salladı. "Ah Tanrım," dedi hapşıracakmış gibi. "Bunun içinde ne var, kurtboğan mı?"

Urange bir an için boş bulunup sırıtarak, "Şanslı tahmin!" diye ağzından kaçırıverdi. Hemen sonrasında Katze ona öyle ters baktı ki peri çocuk gülümsemeyi bıraktı. Yutkunup elinde tutuğu keseyi yeniden cebine koydu. "Bu kesedeki şey uçuş tozu. İçinde kurtboğan var ama birkaç saatlik bir yolculuk için dayanabilirsin. Cehenneme uçmalıyız."

Bu üçünün o gün için son konuşmasıydı. Marcus ani bir hareketle yumruğunu Urange'nin suratına geçirip onu yere devirdikten sonra elini ileri geri salladı. "Burnunu mu kırdın?" dedi Katze rahatsız olmuş bir sesle yerdeki periyi incelerken. Marcus sanki hâlâ hapşıracakmış gibi sulanan gözlerini birkaç kez kırpıştırıp çocuktan da, keseden de uzaklaştı. "Neresini kırdıysam kırdım. Sorun şu ki ben bu salağın elindeki kurtboğanı kullanıp bir yere gitmem! Uçmak mı? Daha neler!"

Sıkılgan bir nefes alıp yerde baygınlık geçirecekmiş gibi duran, ağzı yüzü kan içindeki periye baktım. Dizlerimin üzerine çökerek bakışlarımı yüzünde gezdirdim. "Aidanhell'e ne olacak?" Peri gözlerini gözlerime sabitlemeye çalıştı ancak belli ki bunu yapabilmesi için şu ankinden daha iyi bir halde olması gerekiyordu. "Özelliklerini kaybedecek."

Aidan arkamdan aceleyle sordu. "İnsan mı olacağım?" Urange yavaşça başıyla reddetti. "Hayır, güçlerini kaybederek öleceksin." Sonrasında gözlerini daha fazla açamayarak bayıldı. Bir anda kendimi pat diye yere otururken buldum. Sağ yanımda Katze'nin yanıma çökerek elini omzuma koyduğunu hissettim. Bir şeyler diyordu ama anlamıyordum. Gözlerim sadece Aidan-

hell'in gözlerinde, ne hissettiğini anlamaya çalışıyordum. Kırgın mıydı o da benim gibi tüm bu olanlara?

"Dedikleri saçmalık. Ona güvenmeyeceksiniz, değil mi?" Marcus bağıra bağıra konuşarak el kol hareketleriyle karşımıza geçti. "Kendine gel, Cassie," dedi öfkeyle. "Kendine gel ve şu periye bir bak. O böyle şeyleri nereden bilebilir." Katze eliyle omzumu sıkarak kendini fark ettirmeye çalıştı. "O haklı, Cass. Böyle şeyler ilahîdir. Bilemezsin, kimse ölüm ve yaşam arasındaki kutsallığı çözemez." Bakışlarıyla Aidanhell'i bulup ekledi. "Hem bir şeytan neden özelliklerini kaybetsin ki?"

Anlamıyorlardı. Aidanhell'in zaten özelliklerini kaybediyor olduğu gerçeğini bilmiyorlardı. Gözyaşları gözlerimi yakarken Aidan öfkeyle üzerime eğilip omuzlarımdan kavrayarak beni kaldırdı. Ağlamamak için gözlerimi kocaman açıp öylece tuttuğu yerde durdum. Diğerlerine dönerek, "Bir saate döneriz," dedi sertçe. Ardından beni kucağına alıp kanatlarını çıkararak gökyüzüne yükseldi.

***

"İnsanlar bizi görebilir." Umurumda mı sanıyordu? Ellerimle belini daha sıkı sararak kulağına fısıldadım. "Cehenneme kadar yolları var." Ardından kanatlarımı daha sert çırptım. Her çırpışım sanki tüm bu olanlara vurduğum birer darbeydi. Ben hiçbir zaman kalbi olan bir adam olamamıştım. Küçüklüğümden bu yana hep zalimliği öğrenmiştim. Benim dudaklarım kötü sözler söylemek, gözlerim ise zina yapmak için çalışırlardı. Ben birine aşkla bakıp ona aşk dolu sözler söyleyememiştim. Bu, ruhuma kazınmış bir mühür gibiydi. Başka türlüsünü görememiştim ki uygulayayım, benim kalbim sertti. Hareketlerim sertti. Elimde değildi, ben böyle bir adamdım. Burnumu Cassie'nin yumuşak kahverengi saçlarına gömüp mis kokusunu içime çektim. Eğer

öleceksem bazı şeyleri o veda anında hatırlamak isteyebilirdim. Güzel bir koku, sanki ölümü yenebilirmişim gibi hissettiren...

Ufak şeytanımın bedeni kollarım altında hafifçe kıpırdanınca kulağına eğildim. "Bizi görseler bile bu yükseklikten kuş olduğumuzu düşünürler."

"Ben de kanatlarımı açabilirim, böylece birlikte uçabiliriz," dedi ağlamaklı sesiyle. Bunun üzerine kaşlarımı çatarak poposuna hafif bir şaplak attım. "Zaten şu anda birlikte uçuyoruz." Cass, iç çekerek elleriyle bileklerime tutundu. Normal zamanlarda o küçük sivri diliyle benimle uğraşması gerekirdi ama şu an o kadar üzgündü ki bunu yapamıyordu. Sadece ara sıra göğsünün kalkıp inişinden hıçkırdığını anlayabiliyordum. Onu daha da sıkı sarıp kafasını başka bir şeye vermesini sağlamaya çalıştım. "Şehir ne kadar da ufak görünüyor, değil mi?"

Cassie acı acı güldü. "Kara Lordların efendisi şehrin boyutu hakkında mı konuşacak yani?" Aslına bakarsak konuşacaktım. Şu an şehrin en yüksek binası bile minik bir böcekten farksızdı. "Yoksa şehri büyüleyici mi buldun?" Sesi sert esen rüzgârın içinde yarı yarıya kaybolmuş halde kulaklarıma ulaştı. "Evet," dedim kulağına eğilerek. "Ama sen daha büyüleyicisin." Bunun onun hoşuna gideceğini, onu gülümseteceğini düşünmüştüm ama Cass hıçkırarak ağlamaya başladı. Öyle ki artık acı çekiyormuş gibi sesler çıkarıyordu. Bedenini daha sıkı tutarak aşağı inişe geçtim. Kanatlarımı yarı yarıya kısarak baş aşağı pozisyonumu alıp avcının başını göğsüme yasladım. Hava akımı alnımdaki saçları uçuşturup dikkatimi dağıtsa da kulağımda hâlâ Cassie'nin ufak hıçkırıkları vardı. Göğsümde bir kelebek gibi durmadan kıpırdıyordu.

Nihayet şehrin ortasındaki büyük parka indiğimizde saat oldukça geç olmuştu. İnsanlar bu saatlerde gezinmeyi uygun bulmamış olacak ki birkaç evsiz dışında park tamamen boştu. Yere iner inmez avcının kollarımdan kurtulacağını düşünmüştüm ama

öyle yapmadı, sıkı sıkıya bana sarılıp başını göğsüme gömdü. "Seni perinin söyledikleri üzüyor." Yavaşça başını sallayıp sümüğünü tişörtüme sildi. "Üstümü fazla pisleme," dedim gülümseyerek. Ama o bunu duymadığı için gülmedi, daha da göğsüme gömüldü. "Vampir kız haklı. Herkes her şeyi bilemez." Göz ucuyla birkaç metre ötemizde duran banka baktım. "Hadi oturalım." Onu birazcık kendimden uzaklaştırarak kolunu koluma takıp banka götürdüm. Avcı oturup sessizce önündeki manzaraya baktı. Gözleri yere düşen her bir esmer yaprağın üzerinde tek tek gezdi.

"Bana ne ara bu kadar bağlandın?" Yanıt vermek yerine iç çekerek arkasına yaslanıp elinin tersiyle burnunu sildi. Sonra gözlerini kırpıp hâlâ oraya bakarken konuştu. "Ölmekten neden korkmuyorsun?"

Ellerimle uçuştan karışmış olan saçlarımı düzelttim. "Beni öldürmek kolay değil." Cassie başını sağa sola sallayıp huzursuzca söylendi. "Buna artık sen de inanmıyorsun." Bankta bedenimi geriye çekerek baktığı yapraklara bakmayı denedim. Evet, ben de inanmıyordum. Kader mızrağı gibi daha başka nesneler, daha farklı büyüler olabilirdi. Artık hiçbir şeye inanmıyordum. "Annen bütün şeytan ırkı için bir tehdit bence."

Cassie bankta yan dönerek bana baktı. "Neden?"

Omuz silkerek umursamazca yanıtladım. "Meredith'i doğurarak hepimizin canına okudu." Ve Cassie güldü. Eliyle gözlerinin önündeki saçları kulağının arkasına itti. Kızarmış gözleri ve burnuyla çok komik ve sevimli görünüyordu. "Sence beni doğurarak neyi amaçladı? Kimsenin işine yaramayan şapşalın tekiyim." Bunu düşünüyormuş gibi yaptım. Gözlerimi kısıp parmaklarımla dudağıma vurdum. "Haklısın," dedim gayet ciddi bir şekilde. Bunun üzerine Cassie dizime vurarak omuzlarını dikleştirdi. Bu inatçı haline bayılıyordum.

"Şakaya vuruyorsun ama endişelerini kör bir trol bile görebilir." Parıltısı sönmüş üzgün ela gözlerine bakıp iç geçirdim.

"Buraya gel." Kollarıyla bana uzanıp bankta yanıma kaydı. İnce kollarını belime dolayıp çenesini omzuma yasladı. "Bana bayılıyorsun, bana dokunmadan duramıyorsun değil mi?" Karşılığında avcı dişleriyle omzumu dişleyince kahkaha attım. "Eğer bu seni rahatlatacaksa cehenneme dönelim. Orada bir yolunu buluruz. Orada büyücülerimiz var."

"Büyücülerimiz?"

"Benim büyücülerim," dedim öksürerek. Tanrım, beynim bana oyun mu oynuyordu böyle? Ne bizi? Biz diye bir şey yok. "Onlar bu uğursuz büyüye bir çare bulurlar." Avcı yavaşça başını sallayıp onayladı. "Sümüklü halin beni iğrendiriyor, Cass."

Koluma hafifçe vurup kollarını belimden çekti. Dağılan saçlarını düzene koymak için tokasını çıkarıp kucağına koydu. Bir süre parmaklarıyla oynayarak sessizce oturdu. Hissettiğim yorgunluktan bahsetmenin sırası değildi, geri dönüş yolunu uçamayacak olmamdan da bahsetmeme gerek yoktu.

"Cehenneme gidene kadar ölme yeter." Ardından derin bir nefes alıp azimle saçlarını topladı. Elimi açıp kapayıp eklemlerimin durumuna baktım, parmaklarımı hareket ettirmek bile canıma okuyordu. Cehenneme kadar dayanabileceğimden emin değildim.

***

Aidanhell'in düşünceleri zihnime beyaz bir kâğıttaki koyu mürekkep yazılar kadar berrak geliyordu. Cehenneme kadar dayanabileceğinden emin değildi. Saçımı toplamayı bitirip ona döndüm. Ona bunu başaracağımızı, beraberken her şeyin üstesinden gelebileceğimizi söylemek istedim. Ama ben bunu yapamadan Aidan dondu. O ve yeryüzündeki diğer her şey.

Arkamdaki çatırtıyı duyduğumda geleni tanımıştım. Yavaşça ayağa kalkıp ellerimi ceplerime koyarak arkamı döndüm. Ora-

daydı, her zamanki gibi bütün muhteşemliğiyle karanlıktaki saf bir ışık huzmesi kadar görkemli ve eşsizdi. Yaldızlı beyaz gömleği ve beyaz pantolonuyla asil bir varlık olarak süzülüyordu havada. Ben ona dönünce kanatlarını içine çekerek yavaşça yere indi. Sarı parlak bukleleri her zamankinin aksine özgürce dağılmak yerine ensesinde sımsıkı toplanmıştı. Melek, boynundaki siyah ipek kuşağı yavaşça çıkarıp avucuna aldı.

"Beni unuttun sanıyordum," dedim kollarımı göğsümde birleştirip ona doğru yürüdüğümde. Melek hafifçe gülümseyince yanaklarındaki parlak tozlar havalandı. "Eskisinden daha yoğunum diyebiliriz," dedi sanki gizli bir işten bahsedermiş gibi ketumca. Onunlayken buna alışmıştım. Hiçbir şeyi tam olarak söylemezdi. "Aidan hasta," dedim birden. Bana şimdiye kadar birçok kez yardımı dokunduğu için ona güvenebileceğimi hatta ondan bu konu hakkında da yardım isteyebileceğimi düşündüm.

"Biliyorum. O yüzden buradayım. Aidanhell hasta olmanın da ötesinde." Dediklerini anlayamamıştım, bana yardım edecek miydi yani? "Henüz adını bilmiyorum," dedim birden. "Yani evet, senden yardım istiyorum ama adını da bilmiyorum." Saçmalıyor gibi görünüyordum ama başka çarem yoktu, Aidanhell'i kaybetmemek için ne gerekiyorsa yapacaktım.

"Adımı söyleyemem." Bunu öyle sessizce söylemişti ki doğru duyup duymadığımdan emin olamamıştım. "Adım," dedi melek yavaş adımlarla yanıma gelirken "Tüm toplumlar için farklıdır." Nasıl farklıydı? Bu melek bütün uygarlıklar tarafından nasıl bilinebilirdi? Aidanhell'i bile herkes bilmezdi, bir avcı olmama rağmen ben bile bilmiyordum.

"Baş meleklerden biri misin?" Ben farkında olmadan ayaklarım gerilemiş, beni melekten az da olsa uzaklaştırmışlardı. Beyaz yüzündeki parlak taşları andıran gözleri hafifçe kısıldı. "Tam olarak anlamını bildiğin bir şey mi bu, baş melek?" Bir adım daha gerileyip bütününe baktım. Bir baş meleği görsem tanıyabilir miydim?

Melek, sorgulayan bakışlarıyla beni izlemeye devam ederken sözlerinin ne anlama geldiğini düşündüm. "Sanırım," dedim tereddütle. Melek sarı saçları gözlerini kapayacak şekilde başını hafifçe yana yatırdı. Her hareketinde çevresinde uçuşan parıltılar da ona eşlik ettiler. "Adımı sana söylemeyeceğim." Bunu öyle kesin bir şekilde söylemişti ki üzerine herhangi bir şeyi geveleyebileceğimden emin değildim. Sadece çenemi kapalı tutup Aidan için nasıl yardım isteyebileceğimi düşündüm.

"Bir melek bir şeytana yardım edebilir mi, merak ediyorsun," dedi sessizce çevremden dolanıp Aidan'ın oturduğu banka yaklaşırken. İstemsizce hançerime giden parmaklarımı geri çekerken içimden kendime küfrettim. O bir melekti, ondan korkmamı gerektirecek hiçbir şey yoktu, sakin olmam gerekiyordu.

Melek, ince uzun parmaklarıyla Aidanhell'in saçlarını alnından çekerken yerimde durabilmek için derin bir nefes aldım. Her ne yapıyorsa şımarıklık yapıp bozmak istemiyordum. Parmaklarını saçlarından alıp boynuna götürünce dayanamayıp yanına gittim. "Damarlarındaki zehri koklayabiliyor musun?" Bu sorusu beni hazırlıksız yakalamıştı. Şaşkın gözlerle ona bakıp dediklerine anlam vermeye çalıştım. Bunun üzerine melek, Aidanhell'in üzerine eğilip işaret parmağıyla boynundaki atar damarına hafifçe vurdu. "Burası sana olması gerekenden daha siyah görünmedi mi?"

Ellerimle görüşümü bozmasın diye saçlarımı tutup eğilerek gösterdiği yere dikkatlice baktım. Dediği gibi damarları siyaha dönmüştü. "Aidanhell'i kendi kanı zehirliyor. Bu şekilde tüm güçleri yavaşça yok olacak ve ruhu zehirlenmiş bir bedende kalacak."

"Hayatta kalamaz mı?" dedim yeniden doğrulup bakışlarımı Aidanhell'den uzaklaştırırken. Melek ince soluk dudaklarını karar veremiyormuş gibi büzdü. "Pek çok değişken var," dedi kendi kendine konuşur gibi. "Bunu izlemek değişik olacak."

Kaşlarımı çattım. "Değişik olacak olan ne?" Melek zarif bir tebessümle Aidanhell'den ayrıldı. "Duyguların hareketleri yö-

netmesi farklı ve benzersiz bir şey. İstediğine göre hareket edebilmek. Mutlak özgürlük. Günah ve sevapları seçmekte özgür olmak. Hatta doğruyu ve yanlışı hissederek anlamak." Soluk dudaklarındaki tebessüm tüm yüzüne yayılırken anlamayarak ona baktım. "Dediklerini anlamıyorum," dedim utanarak. Aptal biri sayılmazdım ama bilmecelerde hiçbir zaman iyi olmamıştım.

Melek bu kez tekrar Aidan'a bakıp iç geçirdi. "Bir şeyi çok istediğinde ne yaparsın, Cassandra?" Sonrasında tekrar bana dönüp beyaz kirpiklerini kıptı. "Elimden geleni yaparım," dedim kendimden emin olmaya çalışarak muazzam parlaklıktaki safir mavisi gözlerine bakarken. "Ve bu yeterli olmadığı zaman ne yaparsın?" Ellerimle kollarımın üst tarafını sıvazlayarak yanıtı düşündüm. *Elimden gelen yeterli olmazsa ne yapardım?*

"Fedakârlık yaparsın," dedi melek sessizce. Ardından sanki bu kelime her şeyi açıklıyormuş gibi yeniden gülümsedi. "Bana cennetin kapısını açmışsın gibi bakıyorsun." Melek dişlerini gösterecek şekilde kahkaha attı. "Mizahına bayılıyorum." Ardından ellerini iki yana açarak kendi etrafında döndü. "Sana cennetin kapısını açamam ama onun için hâlâ açılacak kapılar var." Dönüşü hızlanırken parlak tozlar daha fazla uçuşup bedenini sarmaya başladı. Afallamış halde birkaç adım geriye çekilerek meleğin kanatlarını çıkarışını izledim. Yaydığı minik hortumdan kâküllerim çıldırmış gibi uçuşuyor, belimdeki hançer ileri geri sallanıp kemerime çarpıyordu.

"Fedakârlık kelimesinin benim için bir anlam ifade etmesi mi gerekiyor?" diye bağırdım. Meleğin rüzgârı sesimi alıp âdeta bir kara deliğe göndererek yeryüzünden sildi. Tam beni duymadığını düşünüp tekrar bağırmaya hazırlanırken çanları andıran sesiyle konuştu. "Bu sana çok şey ifade edecek. Ama dediğim gibi pek çok değişken var, Cassandra. Hangisini seçeceğini Tanrı dışında kimse bilemez." Avuçlarımı yumruk halinde sıkıp gittikçe hızlanan meleğe baktım, o bana bir şeyler verdiğini düşünüyordu ama gerçekte elimde koca bir hiç vardı.

"O halde bana adını söyle. Eğer söylersen sana güveneceğim. Kimsin sen?" Bunun üzerine çanlar yoğun bir şiddetle çarpışmaya başladılar. Küçük çınlamalar dev çarpışma seslerine dönüşüp kulaklarıma bir kasırga gibi çarpınca acıdan inleyerek yere devrildim. Ellerimle iki kulağımı da kapayıp cenin pozisyonunu alarak hortumun bir an önce geçmesini diledim. Ama geçmedi. Hortum hemen yanıma, ayaklarımın dibine gelip az da olsa yavaşladı. Kulaklarımdaki yoğun uğultudan ve inanılmaz baş ağrımdan yaşaran gözlerimi açamadım. İçimden sessizce dua ettim.

"Değerli Cassandra, beni zaten tanıyorsun." Ses onca çan sesinin arasından minik bir ışıkmış gibi süzülüp benliğime çarptı. Gözlerimi zorlukla açıp baktığımda yanı başımdaki hortumun içinde iki parlak mavi göz gördüm. Konuşan melekti ama hiç mantıklı gelmiyordu. Onu tanımadığımdan emindim.

Ardından hortum yavaşça göğe yükselmeye başladı, o yükseldikçe çanların sesi yavaşladı. Birkaç saniye içinde saçlarım artık eskisi kadar havalanmamaya, uğultu da eskisi kadar zarar vermemeye başlamıştı. Ellerimi yavaşça kulaklarımdan çekerek sulanmış gözlerle gökyüzündeki parlak hortuma baktım. Ve sonra zihnime ufak, yumuşak bir fısıltı süzüldü.

Hadi ama henüz değil, ölmek için hazır değilim. İrkilerek hızla doğruldum. Ellerimi gözlerime siper ederek kanatlarımı çıkardım. Bu sözler benim sözlerimdi. Ölüm meleği tarafından ziyaret edilip, Aidan ruhum için onunla anlaşma yapmadan hemen önce söylemiştim. Kanatlarım bir jilet gibi tişörtümün sırtını doğrayıp dışarı çıktıklarında hortum uçarak hızla ulaşamayacağım bir mesafeye varmıştı. Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldıktan sonra var gücümle kanatlarımı çırpmaya başladım. Ona yetişmeliydim. Ona bunu sormalıydım.

Ama yetişemiyordum. Ne kadar hızlı çırparsam çırpayım hortum benden çok uzaktaydı, her ne kadar beraberinde döndürdüğü hava sertçe bana çarpıyor ve hızımı etkiliyor olsa da asıl

engelin beynimde olabileceğini fark etmiştim. Uçmaya odaklanmaya çalışmak çok zordu. Bu yüzden birden durup havada kalmak için kanatlarımı yavaş yavaş çırptım. İçten içe beni duyabileceğini biliyordum. Nefesimi vererek hortuma seslendim. "O sendin, değil mi?" Karşılığında hortum ilerlemeyi bırakıp olduğu yerde hızını azaltmadan dönmeye devam etti. Cesaretimi toplayıp bir kez daha bağırdım. "Aidan seninle anlaşma yaptı. Ölüm meleği sendin." Karşılığında çanları andıran keyifli bir kahkaha duyuldu. Sonrasında ise hortum göğe yükselerek ardında sadece tozları bırakarak kayboldu.

Afallamış halde gökyüzünde öylece duruyordum. Baştan beri oydu, canımı alacak olan, ormanda devamlı kaçtığım melek oydu. Ve bana söylememişti. Başka bir şey aklıma gelince bedenim buz kesti. Ölüm meleği bugün buraya benim için değil, Aidan için gelmişti. Bu yüzden Aidan'ı bugün gördüğünde, "Onun için buradayım, hasta olmanın ötesinde," demişti. Tanrım! Onu öldürecekti!

Yutkunarak bacaklarımı geriye çekip aşağı baktım. Ama öldürmemişti, değil mi? Ona yaklaşıp dokunarak değişkenlerden ve fedakârlıklardan bahsetmişti. Hâlâ onu kurtarmamın bir yolu vardı, sadece henüz ben bilmiyordum. Kanatlarımı daha sert çırparak şeytanımın yanına inerken neleri feda edebileceğimi düşündüm. Onu hayatta tutmak için nelerden vazgeçebilirdim?

***

Bölüm 24

"Sana attığım mesajlara dönmedin." Dudaklarımı dişleyerek -ki son zamanlarda bunu oldukça fazla yapmaya başlamıştım- yürümeye devam ettim. Beth'e hiç de kolay olmayan yollardan ulaşıp Jo'nun numarasını almak çok miktarda paraya ve fazlasıyla zamana mal olmuştu. Telefonun mikrofon kısmını yanağıma alarak peşim sıra gelip sanki kıçımızı kurtarmamız gerekmiyormuş gibi gülüşen arkadaşlarıma baktım.

"Burada ağır bir eğitim alıyorum, Cass. Canıma okuyorlar." Jo mutsuzca iç çekti. "Seni özledim ufaklık," dedim nefesimi verirken. Karşılığında Jo, "Ben de," dedi. Ardından son birkaç gününün nasıl geçtiğini, aldığı eğitimleri, kampa yeni gelen kızları, ailemle internet üzerinden olan konuşmalarını anlatıp bana nasıl olduğumu sordu.

Antika bir saatçi dükkânına giren Marcus'a bakarak tereddütle yanıtladım. "İyiyim." Yalan söylüyordum, iyi değildim hatta berbattım. Aidan ölüyordu ve henüz bunu durduracak şeyi bulamamıştım. Fedakârlık pek çok anlama gelebilirdi ve ben neyi feda etmem gerektiğini anlayana kadar işe yaramazın tekiydim. "Yani işler güçler," dedim ağzımda geveleyerek. Jo'nun haberi

olmasa da bu bir veda konuşmasıydı, telefonu kapattıktan sonra geçidi açıp cehenneme geri dönecektik. Orada Aidanhell'in durumu için birlikte kafa yorabileceğimiz başkaları olacaktı.

"Hey Jo, bir süreliğine ortalarda olmayacağım."

Heyecanla parlayan sesi şekeri alınmış bir bebek gibi birden soldu. "Nereye gideceksin?" Katze'nin benim için açık tuttuğu kahverengi ahşap kapıyı itekleyerek dükkâna girdim. Aidan ve Marcus kasadaki çocukla çoktan ağız dalaşına girmişlerdi. "Cehenneme geri dönmemiz gerekiyor. Bir arkadaşım hasta ve ben onu iyileştirecek şeyi bulamıyorum." Parmaklarımı alnıma bastırarak can sıkıcı baş ağrımı unutmak için gözlerimi kapadım. "Orada bir çözüm olabilir."

"Bu arkadaş erkek mi?" Gözlerimi devirdim. Kardeşimin en son ilgilenmesi gereken şey aşk hayatımdı. "Evet," dedim gözleri muzırlıkla parlayan vampir arkadaşıma baktığımda. Katze'nin beni dinlediğini biliyordum. "Ama dediğim gibi hasta ve onu iyileştirmeliyiz." Karşılığında Jo onaylıyormuş gibi homurdandı. "Kendine dikkat et abla, seni seviyorum."

Gözlerim dolarken beni görmeyeceğini bilsem de gülümsemeye çalıştım "Ben de seni seviyorum ufaklık." Ardından onu birkaç güne kadar arayacağımı söyleyip telefonu kapattım.

"Cehennemde cep telefonları için santraller olmadığını biliyorsun." Koluma gözlerimi silerek alaycı dostuma döndüm. "Evet, ama onu yine de arayacağım. Unuttun mu, ben süper güçleri olan şeytan bir kızım." Katze sırıttı. "Hayır, sen tapılası güçleri olan vampir bir kızın dostusun." Göz ucuyla Marcus'un konuşmayı bir an için bırakıp bize bakıp gülümsediğini gördüm. Tanrı aşkına, aynı anda kaç yeri dinleyebiliyorlardı?

Çevreme bakınıp aradığımı bulamayınca yüzümü ekşittim. "Urange ile Aloha nerede?" Katze omuz silkerek umursamaz bakışını takındı. "Aloha onu yemedi, değil mi?" Bunun üzerine gülümsedi. "Hayır, perilerin kanı bok gibiymiş."

Aidan kasadaki çocukla olan konuşmasını keserek oturduğu taburede döndü. Sırtını tezgâha yasladıktan sonra nefesini bıraktı. Peri uçuş tozuyla gidecek, kapılardan geçmeyi sevmiyormuş.

Gözlerini kapayıp sanki zihin konuşması canını yakıyormuş gibi dişlerini sıktı.

Şu çocuğun derdi ne? *Kapıyı neden açmıyor? A*idan başını sağa sola sallayıp daha fazla dayanamayacağını belli eden bir bakışla yavaşça yerinden kalkarak ağır adımlarla yanımıza geldi. Alnında biriken ter damlalarının yürümeye çalıştığından mı yoksa zihnime konuşmasından mı kaynaklandığını bilemiyordum. Yanımıza geldiğinde bir bana bir de Katze'ye baktı. Konuşmaya başladığında sesi hasta ve bıkkın geliyordu. "Eğer ona Morgain incisi verirsek kapıyı açarmış."

"Siktirsin!" Vampir dostum hiddetle hareketlenince bileğini yakalayıp onu durdurdum. Lnn, ablasının bu öfkeli haline gözlerini kocaman açarak şaşkınca baktı. "Hey, sakin ol, kimse ona Morgain incisi vermeyecek." Katze sinirle bileğini çekip kurtardı. "Çocuk çıldırmış, Cass. Onu etkim altına alacağım." Aidan hafifçe güldü. "Bunu yapamadığını biliyoruz. Sadece stirigoiler bunu yapabilir."

Katze homurdanarak hızlı adımlarla dükkândan çıkıp dışarıdaki merdivenlere oturdu. Aidanhell'i yakalayıp elimin tersiyle alnına dokundum. Beklediğim gibi alevler içinde olmak yerine bir ölü kadar soğuktu. İrkilerek elimi çekip diğeriyle parmaklarını ovaladım. Ateşlenmesi mi yoksa buz gibi olması mı daha korkunçtu, bilemiyordum.

"Neden dünyanın sonu gelmiş gibi bakıyorsun?" Endişeli bakışları yanaklarımı yakar yakmaz yutkundum. Ona fedakârlıktan bahsetmemiştim ve Aidanhell'i tanıdığım için bahsetmeyi de düşünmüyordum. "Savaş halindeki bir diyara gidiyor olduğumuz için rahatsız hissediyorum." *Ve Cass,* yılın yalancılık ödülünü alıyor sayın seyirciler.

Aidan'ın bakışları sertleşince farkında olmadan koluna dokunan parmaklarımı çektim. "Yalan söylediğini anlamam için auranı görmeme gerek yok." Ses tonu onunla ilk konuştuğumdaki gibi ölümcül ve sertti. Aidan'ın sert bakışlarından hoşlanmadığımı düşünürdüm ta ki onu sonsuza kadar kaybetme ihtimaliyle ruhum yanıp kül olana kadar. Yanımda olduğu sürece nasıl baktığı önemli değildi. Gözleri beni gördüğü sürece ifadelerine kafa yormayacaktım.

"Bizi korumak için yalan söylüyorum," dedim az önce çektiğim elimi yüzüne yaklaştırarak. Aidan havadaki elimi tutup avucunun içine alırken şaşkınca gülümsedi. "Biz mi?" Utanarak başımla onayladım.

"Eric kabul etti." Marcus'un seslenmesiyle belki de son yirmi dört saatteki en romantik anım bir bıçak gibi kesilmişti. Kurdun şaşkın bakışlarını fark edince ne yaptığımın farkına vardım, gözlerim kontrolsüzce kızıla dönmüştü. Aidan diğer koluyla omzumu sıvazlayıp beni kendisine çevirdi. "Daha sık olmaya başladı avcı-şeytan. Ruhunu kaybediyorsun." Derin bir nefes alıp sakince konuşmaya çalıştım. "Ruhum hâlâ benimle. Tamamıyla bir iblise dönüşüyor olmam beni değiştirmeyecek, Aidan."

Aidan kolunu omzuma atıp kulağıma fısıldadı. "Çünkü tamamen şeytana dönüşmüyorsun. Aynı zamanda da meleğe dönüşüyorsun, Cassie." Ona yanıt vermedim, çünkü hazırcevaplığım dün gece yaşadığım aslında *-sen-önceden-melekle-tanışmıştın* durumuyla alt üst olmuştu. Ona verebileceğim olmayan cevabımı yutarak beni, Marcus ve kaçık çocuğun yanına götürmesine izin verdim.

"Morgain incisini sana versem bile ben ölmek üzere olan bir iblisim." Çocuk gri saçlarını geriye atarak derin, aceleci bir nefes verdi. Saçları ile aynı renkteki tuhaf gözlerini Aidan'dan bana çevirdi. "Ya sen? Sen de bir iblissin." İrkilerek şeytanımın kollarından kurtuldum. "Şaka yapıyor olmalısın." Çocuk sinirle bir

kahkaha atınca kafayı yediğine kanaat getirdim. Normal değildi. "Bak," dedi kalbini göstererek. "Ben hastayım. Beni hizmetkârın yapmazsan zaten cehenneme gideceğim." Kati şekilde reddettim. "Henüz küçüksün. Cennete ya da cehenneme gidebileceğini..." Birden üzerime atılıp ellerimi tuttu. Marcus aynı anda çocuğun boynunu kavrayıp sıkarken çocuk hâlâ bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. "Cehenneme gitmem daha yüksek ihtimal. Ölünce bu olacak. Biliyorum. Ölmemem lazım, lütfen." Kardeşim bana dönüp kehribar gözlerini gözlerime dikti. Ardından parmaklarını yavaşça çocuğun boğazından çekip birkaç adım geride durdu. Çocuk terleyen ellerini ellerimden çekip boğazına götürerek sızlandı. "Kaç yaşındasın sen?"

"On dört."

Aidan'a döndüm. "Tanrım, Jo'nun yaşında. Bunun olmasına izin veremem. O henüz küçük." Eric denen gri saçlı çocuk parmaklarını Aidan ile arama sokup salladı. "Ben burada yokmuşum gibi konuşmayın." Ve o an aklıma bir şey geldi. Dudaklarımı dişleyerek onlara arkamı dönüp ileri geri yürümeye başladım. Eğer diyeceğim şeyi yaparsa gelecekte daha farklı problemlerle uğraşmak zorunda kalabilirdik ama eğer onu hizmetkârım yaparsam öldüğümde başına ne geleceğini bilemezdim, bu sorumluluğu almak istemiyordum.

Arkamı dönüp endişeli bakışlarla beni izleyen üç erkeğe baktım. "Bizi kapıdan geçireceksin. Ardından sana verdiğim telefon numarasını arayıp olanları anlatacaksın. Kardeşim Jo da tıpkı benim gibidir. Hizmetkârı olmanı kabul edebilir." Önerimi bitirip yavaşça tuttuğum nefesimi bıraktım. Aklımdakileri söze dökünce sanki daha fazla kabul edilebilir gelmişlerdi.

Gri saçlı çocuk yutkunarak gözlerini kocaman açtı. "Yani hizmetkâr olabilecek miyim?" Başımı sallayıp bana sanki az önce bir unicorna binmişim gibi bakan iki devasa iblise döndüm. "Hem," dedim sesimi güçlü çıkarmaya çalışarak. "Kardeşimin

de bir koruması olur." Pekâlâ, bu düşünce her saniye daha mantıklı gelmeye başlıyordu.

En sonunda Marcus, "Ben Katze'yi getireyim," diyerek dükkânın çıkışına gitti. Eric heyecanlı bakışlarını benden alamazken cebimdeki kâğıdı çıkarıp ona verdim. "Senin yaşında," diye de bildirdim. Eric kucağında kablolu telefonla dükkânın arkasına doğru gözden kaybolduğunda rahatlayarak kendimi Aidan'ın az önce oturduğu yüksek tabureye bıraktım.

"Sence doğru bir şey mi yaptım?"

"Kim bilir. Zaman gösterecek." Gözlerini kısarak düşünceli kahverengi gözleriyle bana baktı. Acaba ben o zamanı görebilecek miyim?

Aidan sanki tereddütlerimi hissetmiş gibi güven verici bir gülümsemeyle konuştu. "Ben şeytan kralım, Cass. Her şeyi atlatabilirim. Göreceksin." Ona bazı şeylerin farklı olduğunu, kaderi anlayamayacağımızı, bir zorluğu aşana kadar onun ne kadar zor olduğunu bilmediğimizi söylemek istedim. Ama ben bunu yapamadan pembe saçlı vampir yanımıza varmıştı. Eliyle enseme bir tane vurunca şaşkınlıkla göğsümü tezgâha çarptım.

"O yaştaki bir çocuğu nasıl hizmetkâr yaptırırsın?" Göğsümü çarptığım noktayı ovalayarak vampire ters ters baktım. "Ne yapabilirdim? Burada sıkışıp kalmıştık." Katze kollarını göğsünde birleştirip çenesini kaldırdı. "Abin uçuş tozundan kaçmasaydı bunlar olmayacaktı."

"Hey, o meseleyi aştık sanıyordum." Gözlerimi devirdim. Bütün bu saçmalıkların yanında bunlarla mı uğraşacaktım? Neyse ki Eric köşeden elinde eski bir anahtarla görünmüş, bize gelmemiz için el işaretleri yapmıştı. Katze omzunu omzuma geçirip söylenerek çocuğun yanına gitti. Bizler de peşinden. Aidan'ın kalkarken suratını ekşitmesi gözümden kaçmamıştı. Ne kadar zamanımız kaldığını bilememek beni mahvediyordu.

Eric elleriyle yana taradığı saçlarını düzeltip anahtarı Katze'ye uzattı. "Bu kapının anahtarı," diye bildirdi. "Kapı nerede

parlak çocuk?" Katze sarı büyük anahtarı cebine atıp küçümseyen bir tavırla Eric'e baktı. Çocuk hizmetkâr olmayı tutturdu diye aklından şüphe ettiğini biliyordum.

Eric bir adım geriye çekilip gömleğinin düğmelerini çıkarmaya başladı. Marcus hırlayarak yanına koşturup eliyle çocuğun henüz birkaç iliği açılmış gömleğini tutup yakalarını bir araya getirmeye çalıştı. "Aptal mısın be, ne yapıyorsun?" Çocuk şaşkınca kurda bakıp ardından bana döndü. "Kapıyı açmamı istemiyor musunuz?" Kafa karışıklığım Nirvana'ya ulaşmış halde sorusunu düşündüm. "Elbette ama sen soyunuyorsun." Gri çocuk sırıttı. O sırıtınca Marcus'un ona bakışları değişmişti. Artık çocuğa öfkelenmiyordu, zira artık o da tıpkı kız arkadaşı gibi çocuğun aptal olduğuna inanıyordu. Acıyan gözleriyle çocuğa bakarak iç geçirdi.

"Geçit kalbimde," dedi çocuk Marcus'a kaçamak bakışlar atıp başını omzunun üzerinden uzatırken. Kalbini işaret edip ekledi. "Geçit kalbim. Bu yüzden cehenneme gideceğimi biliyorum. Siz buradan geçen ilk iblis kafilesi değilsiniz."

"Diğerlerinden ne istedin peki?" diye sordu sessizliğini bozan Aidan. Çocuk mahcup bir ifadeyle gözlerini kaçırdı. "Herkesten aynı şeyi istiyorum, beni iblise dönüştürmelerini." Katze elleriyle alkış yaparak bana döndü. "Bravo, Cass. Tek yufka yürekli iblis olmak nasıl bir duygu?" Aidan'a baktığımda gözlerinde tek bir anlam vardı. *Ben sana melezsin demiştim.* Şeytanlar merhametli olmaz. Bir oğlanı hizmetkâr yapmak ne kadar merhamet sayılabilirse tabii.

"Koca bir kafile ona hayır derken sen evet dedin." Katze'yi duymazdan gelerek çocuğun yanına gidip Marcus'u ondan uzaklaştırdım. "Geçidi aç ve gidelim." Omzumun üzerinden Aidan'a bakıp tekrar çocuğa döndüm. "Fazla vaktimiz kalmadı." Çocuk endişeli bakışlarını kurttan çekerek bana yaklaştı. "Kurt biraz geride dursun. Onun türü bu yolculuğu sevmiyor." Çocuk atleti-

ni çıkarıp kızarmış derisine iğneyi bastırırken ona bunu sordum "Peki, kurtlar neden sevmiyor?"

Geçit açılıp da muazzam şekilde parlamaya başladığında çocuk yanıtladı. "Geçit kurtboğan sarmaşıklarıyla kaplı da ondan."

***

Geçit bizi cehennemin kör noktası diye tabir edilen ıssız bir yere atmıştı. İçgüdülerime göre burası arafla cehennemin kesişimi olan ufak bir bölgeydi. Isı cehennemdeki kadar sıcak olmasa da araf ormanları için fazlasıyla yüksekti. Burası daha önce eğitim aldığım çöldü. Nahara Çölü. Araf şövalyelerinin gezdiği ıssız mekânlar.

Başımı kaldırıp çevreme baktım. Janec adı verilen kumun üzerinde hepimiz sere serpe yatıyorduk. Katze'nin ayakları başımın hemen dibine düşmüş, gövdesi ise kumların altında kalmıştı. Vampirlerin nefes almakla ilgili ciddi sorunları olmadığı için bunu dert etmedim. Başımı yavaşça çevirip diğer tarafımda üzerindeki kumu silkeleyip hapşıran Marcus'u gördüm. Geçitten geçerken kurtboğanlara değip istemsizce dönüşüm geçirmişti. Şu an burada mahvolmuş halde yatıyor olmamızın sorumlusu biraz da oydu.

Kurt ona baktığımı hissetmiş olacak ki birden bana döndü. Kaşları hüzünle çatılırken dudaklarını oynattı. "Özür dilerim kardeş." Başımı önemli değilmiş gibi sallayıp doğrulmaya çalıştım. Aidan'ı yattığım yerden göremiyor olmak canımı sıkmıştı.

Avuç içlerimi kızgın kumlara koyarak dizlerimin üzerinde doğruldum. Kolumdan akan kan çoktan kurumuş, pençe izlerinin olduğu yerler de iyileşip kapanmışlardı. Kurt kardeşim canımıza fena okumuştu. Elimin tersiyle yüzümü silerek derin bir nefes aldım. Sağ yanımda Katze hareketlenmeye başlayınca nefesimi hızla bırakıp ayağa kalktım.

Ve onu gördüm. Bizden yaklaşık on metre ileride bir ölü kadar hareketsiz sırt üstü yatıyordu. Dehşete kapılarak ona koş-

maya başladım. Her adımımla kum ciğerlerime dolup yakarken yutkundum. "Aidan?" Aidan hareket etmedi. Yanına gidip hemen dizlerimin üzerine çöktüm. Zayıf kalbinin atışını duyar duymaz rahatlayarak nefesimi bıraktım. Tanrım, bir saniye için öldüğünü düşünmüştüm ve o bir saniye benim sonum olmuştu. Kumdan kirlenmiş elini avucumun içine koyarak başparmağımla kumları silkeledim. "Aidan, sert mi düştün?" Aidan yanıt vermedi. İç çekerek üzerine eğilip ona sarıldım. Kollarımı beline dolayıp başımı göğsüne yasladım. Hastayken sıcaklığı çok düşmüş olabilirdi ama yine de o şeytanımdı. Göğsü her zaman benim için sıcak kalacaktı.

"Cass?" Başımı hafifçe kaldırıp şeytanımın uykulu gözlerine baktım. "Efendim?" Aidan gözlerini kapatıp kendini yeniden yere bıraktı. "Kardeşin tam bir hayvan." Aidanhell'in üzerinde birkaç nokta paramparça olmuştu. Sanki biri üzerinde zıplamış ya da biri onu doğrayıp salataya katmak istemiş gibi. "O bir kurt," dedim üzerinden kalkarken.

"Üzgünüm. Dönüşüm geçirmişim." Marcus yanı başımıza gelerek rahatsızca kıpırdandı. Ellerini ensesine götürüp huzursuz bakışlarını bizim dışımızdaki her yerde gezdirmeye başladı. Konuşmaya başladığında Katze de yanımıza gelmiş, bacağındaki uzun hançerini sallayıp kumlarını dökmeye çalışıyordu. Hemen yanında Lnn, ablasının çizmesine tutunmuştu. "Kurtboğan üzerimde kötü bir etki bırakıyor." Aidan homurdandı. Hasta olduğu için yaralarını iyileştirmesi en geç süren oydu.

Katze, Aidan'a olan çaresiz bakışlarımı yakalayıp, "İstersen kanımdan ona verebilirim. Bu onu iyileştirir," dedi. Aloha'ya olanlardan sonra mı? Asla! "Stirigoi tarzı bir şey olursa bu kanatlı serseriyle nasıl baş ederiz, bilmiyorum." Sözlerim biter bitmez Aidan popomu avuçlayıp sıktı. Arkamı dönüp baktığımda çoktan oturmuş, kızıl muzır bakışlarıyla beni izlemekte olduğunu fark ettim. Şeytan popomu tam olarak kavrayan büyüklükteki elini yavaşça çekip baş döndürücü sırıtmasına devam etti. "Hastay-

ken bile azgınsın," dedim fısıldayarak. Yanıt olarak sadece omuz silkti. Yeteneklerini kaybetse bile Aidan, Aidan'dı işte.

Utandığımı belli etmemek için ters ters bakarak ayağa kalktım. Şeytan hemen arkamda ayaklandı fakat doğrulduğu an suratını acıyla ekşitmesi de gözümden kaçmamıştı. "Pekâlâ, planımızı söylüyorum." Marcus güldü. Biz orada şaşkınca ona bakarken, kurt sinir bozucu bir şekilde katıla katıla güldü. "Neler oluyor?" dedim Katze'ye bakarak.

"Sizin ailede akıl problemleri var avcı-şeytan." Normal zamanlarda dirseğimi şeytanımın güzel karın kaslarına gömerdim ama lanet olsun ki hastaydı. Bu yüzden sadece ters bir bakış atarak kurda döndüm.

"Neden gülüyorsun?" Marcus elinin tersiyle gözyaşlarını silerek kahkahasını durdurmaya çalıştı. Sinirlerim bir elf yayı kadar gerginken karşımda alaydan kırılan bir kurtadam görmek istemiyordum.

Nihayet Marcus biraz nefes almak için mola verdiğinde hâlâ yarı öne eğilmiş bir biçimde karnını tutuyordu. "Cassandra, kardeşim olman burada emir verebileceğin anlamına gelmiyor." Ardından kendini işaret ederek ekledi. "Hele yanında bir Alfa varken."

Ne? Şaka yapıyordu, değil mi? "Lütfen şaka yaptığını söyle." Katze elimi tutup avucunda hafifçe sıktı. "Cass, Marcus'un tavrını doğru bulduğumdan değil ama... biz sizinle gelemeyiz." Bakışlarımı beni tutan eline indirip ardından gözlerine baktım. Vampir dostumun gözleri beraber geçirdiğimiz son birkaç günde yeşilliği solmuş, ruhsuz bir çift göz haline gelmişti. O birkaç günde yaşadıklarını düşünürsek başka türlü olması da beklenemezdi. "Annemle babamı bulmam lazım," dedi üzgünce.

Kehanet gereği Aidanhell'in bütün iblis krallıklarını devirmesi gerekiyordu, bu yüzden bir süre beraber yol alıp yazılanları adım adım gerçekleştirmiştik. Ama sonra şeytanla kavga etmiş

ve yollarımızı ayırmıştık. Draza beni kaçırıp da planlarına alet ettikten sonra vampir hanedanlığının çöktüğünü öğrenmiştim.

"Gözlerimi her kapadığımda Vanelia'daki ağıdı duyuyorum." Öyle üzgün bakıyordu ki o ağıdın ruhunu esir ettiğini anlamamak imkânsızdı. "Lnn'i güvenli bir yere götürmem gerekiyor," dedi bana sarılmadan hemen önce. Kulaklarıma nefesini verirken, "Başaracağız," diye ekledi fısıltıyla. "Her şey bittikten sonra parti bile yapabiliriz." Sırtını sıvazlarken gülümsedim. "Partiye Aloha ve Urange bile katılabilir. Hatta belki Jo'yu alırız. Belki Beth bile gelir." Katze yanıt vermedi. İkimiz de bunun gerçekleşmeyecek boş bir söylemden ibaret olduğunu biliyorduk. Bizler için hiçbir zaman normal bir parti olmayacaktı, bizler normal olmadığımız gibi yaşantılarımız da olamazdı. Beraber gülüp eğlenecek vaktimiz olmayacaktı. Belki bir daha beraber nefes bile alamayacaktık.

Arkadaşım yavaşça benden ayrılırken son cümlemin Aidan için olduğunu fark etmiştim, onunla nefes alamayacak olmak ruhuma dokunuyordu.

"Kardeş kucaklaşması?" dedi Marcus hemen önümde ellerini iki yana açıp şapşalca sırıtırken. Gülümseyerek ona kocaman sarıldım. "Jo'yu görsen ona bayılırdın. Bir abi için kuduruyordu." Geri çekilip saçlarımı kulağımın arkasına aldım. "Ablaları bilirsin, biraz dırdırcıyız. Ortalığı dağıtabilecek bir abisi olsun isterdi."

Marcus iç ısıtıcı bir şekilde gülümsedi. Sarı saçları nereden estiği belli olmayan bir rüzgârla uçuşarak kehribar rengi gözlerini gölgeliğinde Jo'nun da gözlerinin hemen hemen bu renklerde olduğunu fark etmiştim. "O halde görüştüğümüzde beraber dağıtacağız!"

İç çekerek mırıldandım. "Umarım." Ardından ufaklığı da öpüp arkadaşlarımın çölün derinliklerde kayboluşunu izledim. Aloha ve Urange hangi cehennemdelerdi, bilmiyordum ama şu

an için önceliğim Aidan'ı saraya yetiştirmekti. Her şeyi bilen cadı kardeşim Meredith'den yardım dilenecek olmak midemi bulandırıyordu.

Az önce arkadaşlarımın durduğu yere gidip yerdeki ayak izlerini dağıttım. Esinti kumları bedenimin açıkta kalan yerlerine ufak iğneler gibi batırıyordu. "Peşimize kimin takılacağı belli olmaz." Aidan başıyla beni onaylayıp kemerini soymaya başladı. İrkilerek ona baktım. "Ne yapıyorsun?"

Şeytanım sırıttı. "Sevişeceğiz."

"Ne?"

"Her an ölebiliriz. Beraber bir bütün olamadan ruhumun bu diyarı terk etmesini mi istiyorsun?" Kemerini tamamen çıkarıp elinde tuttu. Dehşete kapılmış bir halde ona bakarken söylediği cümlenin ne kadar güzel olduğunu fark ettim. Bilerek mi romantik cümle kuruyordu yoksa böyle mi hissediyordu, emin değildim. Onunla sevişmek istemek ve o işi direkt yapmak bambaşka şeylerdi. Ben ne diyeceğimi bilemez halde şaşkınca ona bakarken Aidan sırıttı. "Pekâlâ, bu bir şakaydı. Ama söylemem gerek, bana bakışını görmeliydin." Kemeri parmaklarına dolayıp bileğini ileri geri oynattı. "Silahım yok. Bir şey bize saldırırsa bunu silah olarak kullanmayı deneyeceğim. Bir zincir değil ama faydasını görürüz."

Rahatlayarak tuttuğum nefesimi bıraktım. Kalbim yeniden atmaya başlarken somurttum. Benimle böyle oyunlar oynayarak neyi amaçlıyordu acaba? "Evet evet, silah mantıklı," dedim içime kaçan sesimle. Pekâlâ, rahatlamıştım ama neden bok gibi hissediyordum? Bir yanım neden hayal kırıklığına uğramıştı?

"Silah mantıklı," dedim bir kez daha salak gibi. Aidan tek kaşını kaldırarak şaşkınca bana bakınca çenemi kapalı tutmaya karar verdim. Silah mantıklı ne ya? Salak Cassie.

Aidan bir anda durup hızla çevresini tarayınca savunma pozisyonuna geçerek yaptığını tekrarladım. Duyularım bana nanik yapmıyorsa çevremizde tehlike falan yoktu. Yeniden Aidan'a

baktığımda yüzünde bariz bir sevinçle bana doğru yürümekte olduğunu gördüm. "Cass, sanki iyileşiyor gibiyim daha iyi hissed..." Henüz bir adım atmıştı ki cümlesini tamamlayamadan yere devrildi. "Aidan?" Hemen yanına koşup kuma bulanan yanağını temizledim. Gözleri hâlâ kapalı ve bana yanıt vermiyorken var gücümle bedenini çevirip sırt üstü yatırdım. Aidanhell'in azalan nabzı benimkinin artmasına sebep oluyordu. Zamanımız yoktu. Bir an önce krallığa gidip cadıyla konuşmam gerekiyordu.

Onu kaybetmeyecektim. Ne pahasına olursa olsun onu kaybedemezdim! Üzerine hafifçe eğilip baygın şeytanımın kulağına fısıldadım. "Seni kaybetmemek için ne gerekiyorsa feda edeceğim ve eğer bu da yetmiyorsa seninle geleceğim. Ölüm ya da yaşam. Beraber olacağız. Seni seviyorum." Dudaklarımı hafifçe kulağına bastırıp gözlerimi yakan yaşları geri yolladım. Aidanhell'in kalp atışları birden hızlandı, şeytan gözlerini yavaşça açıp derin kahverengi gözlerle bana baktı. Dudaklarını yalayıp konuşmaya çalıştı. "Ben..." Gözlerimi kocaman açıp beklenti ve heyecanla gözlerine baktım. Başladığı cümleyi bitirmesini beklerken kalbim şaha kalkmış bir Pegasus gibi kanatlarını çırpıyordu.

Ama Aidan cümlesini bitiremedi. Gözleri ağır ağır kapanıp başı yavaşça dizlerime düştü. Kalbi ben ona onu sevdiğimi söylemeden önceki gibi ağır ağır atıyordu. Sanki pili bitmek üzere olan antika bir saat gibi.

Ellerimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. O an kendi kendime yemin ettim. Aşkımı itiraf ettiğim bu erkeği ne pahasına olursa olsun bırakmayacaktım. Kanatlarım zaten yırtık olan tişörtümün aralıklarından çıkarken Aidan'a sımsıkı sarıldım. Onu krallığa götürecek ve lanet olası cadıdan yardım isteyecektim.

Ne pahasına olursa olsun vazgeçmeyecektim.

***

Bölüm 25

Aidan'ı odasındaki geniş yatağa yatırdıklarından bu yana yirmi dakika geçmişti. Yirmi can sıkıcı geçmek bilmeyen dakika. Rohan'ın benim için hazırlattığı odaya girip kapıyı kilitledim. Sırtımı kapıya verip gözlerimi kapadım. Geç kalmışsam mahvolurdum.

Kapı sırtımda titreşimler bırakacak şekilde birkaç kez vurulunca gözlerimi açıp derin bir nefes aldım. Geleni biliyordum, geleni hissedebiliyordum. Kilidi açarak arkamı dönüp pencerenin önündeki komodine gittim. Draza bir yıldırım gibi odaya dalarken komodinin üzerinde oturmuş, tırnaklarımla oynuyordum. Beyaz elf, siyah gözleri ve kar beyazı saçlarıyla tuhaf, güzel bir yaratıktı aslında ama şu an öfkeli bir kara elf olarak burnundan soluyordu. Uzun tırnaklarını beni işaret edecek şekilde kaldırıp dişlerinin arasından tısladı. "Ona ne oldu?" Siyah gözleri kara elmaslar gibi mattı. Bana bakarken nasıl mümkün olduğunu anlayamadığım şekilde daha da koyulaşmış gibiydiler. Ellerimle yolculuktan fena halde hırpalanmış saçlarımı karıştırıp tokamı çıkardım. "Sen söyle."

Draza'nın öfkeli bakışları bir an için silinince bir kez daha ona baktım. Gerçekten dönmüştü. Çukurdan dönmüştü.

"Aidan'a ne oldu avcı?" Tokamı yeniden bağlayıp komodinden aşağı atladım. "İlk olarak ben avcı değilim." Kanıtlar nitelikte hafifçe silkelenerek odanın iki duvarına değecek şekilde kanatlarımı açtım. "İkinci olarak seni döndürmek için bir büyü yapmış. Bu da geri ödemesi. Neden Meredith'e sormuyorsun?" Kollarımı göğsümde birleştirip meydan okurcasına ona baktım. Kardeşi için her şeyini feda edebilecek birine nasıl böyle davranabiliyordu. Draza'da, Aidan'ın yarısı kadar beyin yok muydu?

Şeytan-elfin aurasında ufak mor çizgiler filizleniyordu. O an gözlerinin altını ve teninin saydamlığını fark edebilmiştim. Son birkaç gündür uyumuyor ve yemek yemiyor gibiydi. Onu bu kadar gerenin ne olduğunu anlayamamıştım, sonuçta biz daha yeni gelmiştik. "Neden aurama öyle dikkatle bakıyorsun?" Sorgulayan sert bakışları benim auramda gezinirken böyle ikiyüzlü bir soruyu nasıl sorabildiğini merak ettim. "Yemek yemiyor ve uyumuyorsun, neden?"

"Seni ilgilendirmez avcı." Hay senin avcına!

"Aidanhell'in dışında cehennemde neler oluyor? Savaş ne durumda?" Gözlerimi kısıp dikkatimi ona yoğunlaştırarak benden saklayabileceği en minik ifadeyi görmek istedim. "Kurtlarla ittifak sağlayabildin mi?" Draza bu kez sinirlerini bozmuşum gibi rahatsızca yüzünü ekşitti. "Seni ilgilendirseydi söylerdim avcı." Gözlerimi devirerek ondan uzaklaştım. "Bu işte beraberiz, tamam mı? İste ya da isteme, biz beraberiz." Parmaklarımla gözlerimin hemen yanındaki çukurlara bastırdım. Dünyadan beri bitmek tükenmek bilmeyip her saniye daha da fazla şiddetlenen bir baş ağrım vardı. Canım sıkılıyordu. Derin bir nefes alıp koltuğa oturdum, Draza'ya ne olduğu ile ilgilenmediğimden değildi, yalnızca bütün hücrelerim Aidan konusunda endişeliyken elf-iblise karşı hoş görülü olamıyordum.

Koltukta kendimi geriye çekip ayakkabılarımı çıkardım. "Bu tahtı istediğini biliyorum, o yüzden şimdi dökülsen iyi edersin.

Neler oldu?" Çoraplarımı da çıkarıp ayaklarımı ovalarken ekledim. "Biz yokken neler oldu?" Eğer Aidan'ı kurtarmak istiyorsam bunu güvenli bir yerde yapmalıydım. Güvende değilsek mahvolmuştuk.

Draza kapıdan uzaklaşıp sinirli adımlarla karşımdaki koltuğun başına gelip elini başlıktaki topuzlardan birine koydu. Siyah karanlık gözlerindeki donuk bir yorgunluk kendini ele veriyordu. "Kurtlarla ittifak yapmak için krallarını ölümcül bir hastalıktan kurtardım." Bir an için hareket eden parmaklarım öylece durdu. "Kurtadamlar ölümcül hastalığa yakalanabiliyor mu?"

Elf-iblis omuz silktikten sonra parmaklarını yavaşça topuzun üzerinde gezdirdi. "İblislerin hastalanamayacağını düşünürdüm. Bir şeyler çok yanlış ilerliyor. Eskiden bu tarz şeyler olmazdı." Sırtımı koltuğa yapıştırıp bacak bacak üstüne attım. "Eskiden ben şeytan ve sen de bir kara elf değildin." Draza yanıt vermedi, boş karanlık gözlerini bana yöneltmekle yetindi. O kadar ifadesizdi ki ne düşündüğünü anlayamıyordum. Ardından derin bir nefes alıp koltuktan uzaklaştı. "Hâlâ şeytan olmadan önceki kadar çok konuşuyorsun." Eh, buna diyeceğim yoktu. "Sen de kanatlarını almadan önceki kadar züppesin."

Bir süre ikimiz de konuşmayınca daha fazla sabredemedim. Çukurda neler olduğunu eskisinden daha çok bilmek istiyordum. Eğer bir gün Aidan'ın söylediği gibi kader mızrağı bana saplanırsa gideceğim yer o lanet çukur olabilirdi. Üstelik düşünmek her ne kadar acı verse de Aidan'a bir şey olursa... o... çukura gidebilirdi. Orada tam olarak ne olduğunu bilmek istiyordum. Ellerimi kucağıma birleştirip başparmaklarımı birbiri üzerine yerleştirdim. Çekinerek ona bunu sordum. "Öldüğünde ne hissettin?" Draza rahatsız bir kahkaha attı. "Yine dinsel konulara dalıyorsun avcı." Artık Draza'nın her avcı demesine gözümün seğireceğini düşünüyordum, beni bir iblis olarak kabul etmesi bu kadar mı zordu? "Sadece öldüğünde neler olduğunu anlatabileceğini düşündüm."

"Bunu kendin geberdiğinde anlayabilirsin, avcı." Kızgın bakışlarını gözlerime dikti. Onunla konuşulmayacağını anlamıştım. "Eğer söyleyecek bir şeyin yoksa odamda yalnız kalmak istiyorum elf." Ben bana saldırıp nasıl kendi evinde böyle ahkâm kestiğimi sormasını beklerken Draza sadece tıslayarak odayı terk etti. Giderken de kapıyı öyle hızlı çarptı ki kopan menteşeler odanın diğer yanına fırlayarak ayağıma çarptılar. Biraz dinlenip Meredith ile görüşmem gerekecekti. Önümüzdeki birkaç gün dinlenemeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden şimdi dinlenmeliydim, henüz yapabiliyorken.

***

"Onu neden göstermiyorsun anne?" Annem gülümsüyor. Yanıt vermeyeceği zamanlarda hep yaptığı gibi. Babamı sakladığını hissedebiliyorum çünkü Luc'ın söylediklerine göre Lilian çok güçlü bir kadın. Neden babamı bulamasın ki, nerede olduğunu biliyor olmalı. Biliyor ama saklıyor. Omuzlarımı dikleştirerek annemin karşısına dikiliyorum. "Onu sakladığını biliyorum." Bu kez annem gülmüyor, hüzünleniyor. Gözlerine mutsuz bir gölge düşüyor. Parmaklarımı birbirine geçirip yerimde huzursuzca sallanıyorum. Onu üzdüm, sadece babamı sormak bile onu üzüyor. Ben tam ayıcığımı alıp odama gitmeye hazırlanırken annem konuşuyor. "Babanı saklamıyorum, Cassandra. Nerede olduğunu bulamıyorum, onu göremem." Anlamıyorum. "O zaman babam bizi bulsun." Annem başıyla reddettikten sonra bana uzanıp sarılıyor. "O dünyaya istediği zaman gelemez. Geldiğinde seni bulamaz. Dünya çok büyük bir yer, Cassandra." Annem benden ayrılıp yaşlı kızıl gözlerini siliyor. Ona uzanıyorum, hâlâ anlamıyorum. "Anne sen neden babamı göremiyorsun?" Annem bu kez gülümsemiyor ama ağlamıyor da. "Çünkü," diyor kendinden emin bir sesle. "Ruhu tamamen kararmış olanlar melekleri göremezler."

Ter içinde zıplayarak doğruldum. Islanmış beyaz çarşafları üzerimden çekip bir süre karanlık odada öylece bekledim. Aidan için yapmam gereken ne varsa yapacaktım, kalbim bunun sebebini çok iyi biliyor olsa da beynim bir türlü kabullenmek istemiyordu. Benim için yanlış bir erkeğe âşık olmuştum. Buydu işte, bu kadar basitti, âşıktım ben. Derin bir nefes alıp kendimi sırt üstü yatağa bıraktım.

Pencerenin önündeki tüller hareket edince dirseklerimin üzerinde doğrulup gözlerimi kıstım. Urange beraberinde serin bir havayla karşımda belirince örtüleri tamamen atıp yataktan kalktım. Peri uçuşun etkisiyle sersemlemiş bir şekilde ayakta durmaya çalışıyordu. Üzerinden dökülen tozlar bedenime savrulurken yanına gittim. "Aloha'yı nereye bıraktın?" Urange beni görünce kıvırcık turuncu saçları havalanacak şekilde hızla başını kaldırdı. "Bilmek istemezsin, Cass." Omuzlarındaki hayali tozları temizleyip pencerenin bitişiğindeki duvara yaslandı. Kollarımı göğsümde birleştirip kararlı bir ifadeyle karşısına dikildim. "Aslında bilmek isterim, Urange. Lütfen bana söyle." Kardeşimi buluşumun üzerimden yapmam gereken sadece iki işim kalmıştı. İlki Aidan'ı iyileştirmek, ikincisi de Aloha'nın iyi olacağından emin olmak.

Peri uzun zamandır tutuyormuş gibi göründüğü nefesini bıraktı. Konuşmaya başladığında canı o kadar sıkkındı ki gözlerindeki her zaman büyülü parlaklık yok olmuştu, her ne olmuşsa Urange'nin eski halinden eser kalmamıştı. "Bak, yorgun görünüyorsun. İnan bana anlıyorum." Tokamı çıkarıp saçlarıma çeki düzen verdim, çünkü birazdan Meredith'i görmeye gidecektim.

"Çok zor günler geçirdim, inan bana anlıyorum seni," dedim yeniden. Atkuyruğu yapıp karşımda endişeli bir şekilde dikilen periye baktım. Urange çapraz taktığı çantasını çıkarıp yere bıraktı. "Aloha'yı iyileştirmeye çalışıyorlar ama belki de bu hiç mümkün olmayacak. Diğer vampirler gibi değil. O fena durumda."

"Diğer vampirler fena değil mi?" Zoraki esprime sırıtarak kalçamı yatağın boşluğuna dayadım. Urange hafifçe sırıtarak

elleriyle saçlarını geriye taradı. Perde esintinin etkisiyle perinin başına düşünce saçları tekrar dağıldı. "Diğerleri açlıklarını kontrol edebilir ama o edemez." Bakışlarımı ondan alıp yere yönelttim. Aloha'nın diğerleri gibi olmadığını biliyordum ama bu onun başına gelecekleri kabullendiğimi göstermezdi. "Onun güvende olacağına söz ver." Başımı kaldırdığımda periyle göz göze geldik. Gözlerindeki devasa soruyu görmem için çok zeki biri olmama gerek yoktu.

"Bir yere mi gidiyorsun, Cass?"

"Gittiğimi biliyorsun. Bir çözüm bulacağım Aidan için." Peri iç çekerek pencereden uzaklaştı. Yavaş adımlarıyla tam karşıma gelip durduğunda gözlerinde her zamankinden daha fazla durgunluk vardı. Yorgundu, yorgundum. Elimi avucuna alıp kederli bir ifadeyle yüzüme baktı. "Âşık olduğunu biliyorum." Buna yanıt vermedim. "Onu kurtaracağını da biliyorum, en azından elinden geleni yapacağını." Onaylar anlamda başımı salladım. Bu belki de günlerdir yaptığım en anlamlı sohbetti. Birileri sonunda ruhumu okumanın yolunu bulmuştu.

Peri derin bir nefes alıp, "Yolun sonunu hiçbir kâhin tahmin edemedi," dedi. "Bu ne demek?" Elimi yavaşça avucundan çekince Urange'nin kaşları hoşnutsuzlukla çatıldı. "Peri kâhinleri bir yola çıkacağını düşünüyor ama yolun sonu karanlık. Bir melez olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Bakışlarımı kaçırdım. "Bunu tahmin ediyorduk ama emin değiliz." Urange yeniden elimi tutup beni ona bakmaya zorladı. "Cass, sen bir melezsin ve bu hareketlerini herkesten daha çok tahmin edilemez yapıyor. Ruhun ikiye bölünmüş durumda. Kalbinde pompalanan kan babana ve annene ait."

"Eğer babam bir melekse Urange, ruhum ona çekmiş." Kürek kemiklerimi içime çekip bırakarak beyaz kanatlarımı dışarı çıkardım. "Beyazlar. Tıpkı bir melek kanadı gibi." Urange elimi bırakmadan sağ tarafıma uzanıp dikkatlice kanatlarıma dokun-

du. Parmaklarını hafifçe tüylerin üzerinde gezdirince gıdıklanıp geri çekildim. "Kanatların bir meleğinki kadar saf ve berrakken gözlerin bir şeytanınki kadar kızıl ve günahkâr." Tam zamanlı çalışan kızıl gözlerimi unutmuştum, artık son günlerde devamlı olarak kırmızılardı. Yeniden omuzlarımı sağa sola hareket ettirip kanatlarımı içime çektim. Elimle gözlerimi ve sırtımı işaret ederek huysuzca söylendim. "Ne olduğumu bilmiyorum. Bir melez ya da başka bir şey olabilirim ama önemli olan bunun bana ne getirdiği, Aidanhell'i nasıl kurtarabileceğim." Urange bir an için hiçbir şey söylemeden yeşil büyülü gözleriyle gözlerime baktı. Ardından beni orada bırakıp geri dönerek yerdeki çantasını aldı. Elini içeri daldırıp biraz yokladıktan sonra beyaz bir kâğıtla beraber geri döndü. Bana uzatırken yüzünde anlamlandıramadığım bir ifade vardı. "Bunu kâhin gönderdi. Aidan ve senin kehanetini yazan kadın." Ah, o çatlak kadını biliyordum. Uzanıp bana yazılan kâğıdı aldıktan sonra arkamı dönüp okumaya başladım.

Öldürüldü soylular.
Ele geçirildi korkaklar.
Sorguya çekilenler dallandı budaklandı.
Şeytanların kanları yeniden alev aldı.
Çift kan oldu hilekâr fakat liderler neye yarar.
Lider olamazsa Hilekâr
Sonsuza dek kaybolacak aşklar ve yalanlar.

"Bu ne?" Yazılanları üçüncü kez okuyordum ama her seferinde satırlar bana daha bir anlamsız geliyordu. Tekrar periye dönüp ona kâğıdı gösterdim. "Bunu bana getirirken okudun mu?" Başıyla onayladı. "Bir şey anladın mı?" Urange bir an için düşünür gibi dudaklarını birbirine bastırıp boş boş tavana baktı. Ardından hafifçe boğazını temizleyip konuşmaya başladı. "Birkaç teorim var. Öldürüldü soylular derken ilk kehanetin tamamlanmasından

bahsediyor olabilir. Korkaktan kastının ne olduğunu ben de anlamadım. Alev almaktan kastını da anlamadım. Sadece Hilekâr'ın sen olduğunu biliyorum. Ve sana en başında dediğim gibi Lider olman gerekiyor, Cass."

Bahsettiği cümleleri ben de anlamıştım ama bana hâlâ saçma geliyorlardı. "Neyin lideri olacağımdan bahsetmemiş, ayrıca lider olamazsam sonsuza dek kaybolacakmış yalanlar. Daha fazla yalan istemiyorum peri çocuk." Urange tek kaşını kaldırarak ciddi misin dercesine bana baktı. "Kaybolacak olan bir tek yalanlar değil, aşklar da yok olacak. Buradaki aşkın ne olduğunu sanıyorsun? Aidan ve senin arandaki aşk bu."

Güldüm. "Hayır lanet olası! Aidan beni sevseydi aramızda bir aşk olabilirdi. Eğer varsa bile bu tek taraflı bir şey." Ellerimi kollarıma dolayıp huysuz bir çocuk gibi sallandım. Kendimi platonik bir aşkı itiraf etmişim gibi huzursuz ve utanmış hissediyordum.

Urange turuncu kafasını bıkkınca sağa sola salladı. "Siz delisiniz," dedi öfkeli bir şekilde. "Eğer seni sevmeseydi senin için tahtı bırakıp dünyaya gitmezdi. Bir kral tahtını kardeşine bile emanet etmez. Lanet olsun Cassandra, onun için tahtından daha değerlisin. Neden yaptığı fedakârlığı yapamıyorsun? Bıraktığı tahta geri oturup *Lider* olacaksın. Bu kehanette yazıyor!"

"Kehanetinizde Aidan'ı nasıl kurtaracağım yazmıyor ama. Ayrıca Draza'nın bana tahtı bırakacağını sana düşündüren ne?" Urange'nin buna verecek yanıtı yoktu. Benim de aynı soruyu tekrar edecek takatim kalmamıştı. Az önceki bağrışmamız birkaç saatlik uykumdan kazandığım enerjiyi alıp götürmüştü. Yeniden bitkin ve yorgun hissediyordum.

"Kehanetlerinizden nefret ediyorum."

"Sana tamamını vermedim."

"Ne?" Urange bakışlarını kaçırıp az önceki söylediklerini yüksek sesle tekrarladı. "Sana tamamını vermedim. Kehanetin." Elini cebine atıp yırtık bir kâğıt parçası çıkardı. Burnumdan nefes vererek elindeki kâğıda uzanıp çekip aldım.

Ruhu karanlıkta kalmış olanlar aydınlığı göremezler. Kaşlarımı çattım. "Bu verdiğin diğer kâğıttakilere benzemiyor. Kafiyeli bile değil." Peri gözlerini devirip ellerini cebine attı. "Kâhinler kafiyeli olsun diye uğraşmıyor, Cassie." Kâğıdı tekrar okudum. "Ama anlaşılan kimse anlamasın diye bayağı uğraşıyorlar, bu da ne?"

Peri sanki daha fazla söylemeden dayanamayacakmış gibi derin bir nefes alıp döküldü. "Bunu da bir kâhin yazdı ama diğerlerinden farklı bir kâhin. Bunu bir peri yazmadı, bir iblis yazdı." Yeniden kâğıda dokunup parmaklarımı harflerin üzerinde gezdirdim, sözcükler son derece tanıdık geliyorlardı. Annemin sözleri gibi... *Ruhu tamamen kararmış olanlar melekleri göremezler.*

"Annem mi yazdı?" Urange bakışlarını kaçırınca cevabımı almış oldum. Annem en başından beri beni takip ediyordu. Muhtemelen yaptığım her hareketi izlemiş ve seçecek olmam yüksek ihtimal olan yolları belirlemişti. Beni tanıyordu. Ben onu tanımasam da o beni tanıyordu.

Kâğıdı cebime koyup Urange'ye yaklaştım. "Lider olmamı istiyorsan bana yardım edeceksin." Urange başını aceleyle sallayıp beklentiyle gözlerime baktı. "Annem nerede?" Peri çocuk tuttuğu nefesini bırakıp bakışlarını kaçırdı. İki adım geriye giderken eli çoktan cebindeki tombul keseye varmıştı. "Üzgünüm, Cass. Bu konuda yardım edemem. Ama diğer her şey için emrine amadeyim." Ardından keseyi tutan elini burnunun altına koyarak gözden kayboldu.

"Kehanet yazmayı biliyorsun fakat erkek arkadaşımı kurtaramıyor musun?" Tüm gücümle bağırıyordum, kaçık dişi şeytanın beni duyduğunu biliyordum. Bir şekilde yolunu bulup beni izleyip duyuyor fakat yine de hiç karışmıyordu. "Ona bir şey olursa," durup yutkundum. "Seni asla affetmeyeceğim!" İçimden sessizce ekledim, *anne.*

***

Bölüm 26

"Çekil önümden, aşağı inmem gerekiyor."

Ama yaratık çekilmiyordu. Karanlık gözlerinde göremediğim ifadenin ne dolduğunu merak ediyordum. Öfkeli miydi, şaşkın mıydı, üzgün müydü bilemiyordum. Ama onun ne olduğunu biliyordum. Babasını öldürdükten sonra Aidan'ın peşime diktiği kara bölük iblisiydi. Başının iki yanında kulaklarının olması gereken yerde geniş yarıklar vardı. Dikkatli bakabilirsem o yarıkların içinden beynini görebileceğimi düşünüyordum.

"Üzgünüss." Üzgünmüş! Tanrım, buradan çıkmam gerekiyordu. Meredith'i bulmam, onunla Aidanhell'in durumunu konuşmam sonra da liderlik konusuna bir göz atmam gerekiyordu. Bütün bunları yapabilmem, şu lanet yerden çıkmama bakıyordu. Elimi kemerime sakladığım hançere uzatıp bir kez daha iblise baktım. "Burada kalınızs lütfens." Hançeri kavrayıp ona gösterecek şekilde karnımın önünde dikey bir şekilde tuttum. İblisin göz kapakları olmadığı için bana bakan gözlerinde herhangi bir değişiklik var mıydı, emin olamıyordum. "Bu hançeri sana sapladığım an bayılırsın ve ben giderim. Neden sana zarar vereyim? Tek yapman gereken önümden çekilmek." İblis ağır aksak hareketleriyle başını sağa sola salladı. Konuşmaya başladığında parmak eklem-

lerinden çıtırtılar geliyordu. "Canımıs yanmass." Afallayarak geri çekildim. "Nasıl canın yanmaz?" dedim dehşete kapılarak.

İblis bir yarasanınki gibi sadece ince gergin bir deri ve sivri kemiklerden oluşan kanatlarını huzursuzca kıpırdattı. "Hissetmeyiss." Hissetmiyorlar mıydı? Saçma, acıyı hissetmeyen bir varlık olamazdı ki. "Nasıl hisse..."

"Cass, askerimi sıkıştırmayı bırak." Sözlerim Draza'nın kendini beğenmiş sesi ve cümlesi ile ağzıma tepilmişti. Hançeri yeniden kemerime sıkıştırıp gelen iblise döndüm. Draza da tıpkı benim gibi saçlarını tepede toplamıştı. Uzun saçlarını kestirmediği sürece daima bir elf gibi görünecekti. "Onlar ne? Yani ne olduklarını biliyorum, kara bölük ama tam olarak ne demek bu? Hissetmediğini söylüyor." Kara elf beyaz gömleğin altına dar siyah bir pantolon giymişti. Kasten elf gibi mi görünmek istiyordu yoksa iblisin kimliğine mi kazınmıştı, anlam veremiyordum. Aidan asla tayt ve tuniğimsi gömleklerden giymezdi.

"Onlar senin de söylediğin gibi iblisler." Kollarını göğsünde kavuşturup tasasız bir şekilde gülümsedi. "Hissetmediklerini söylüyorlarsa hissetmiyorlardır." Pekâlâ, bunun soruma bir cevap mı olması gerekiyordu?

Kara iblis bana bakarak sessizce yanımızdan geçip gitti. Sırtında kürek kemiğinin hemen yanlarındaki yarıklara bakmış ve onlardan birer kanat çıkmasının canını nasıl yaktığını merak etmiştim. İblis tamamen yanımızdan gidince bakışlarımı beni dikkatli bir şekilde inceleyen Draza'ya çevirdim. "O yarıklar canlarını yakıyor olmalı. Tüy yerine kemik ve derileri var. Uçabiliyorlar mı?" Draza gözlerini devirip sanki bütün bunları sormam beni bir aptal yapıyormuş gibi küçümsercesine güldü. "Uçamazlarsa neden kanatları olsun? Ayrıca yarasalar da uçabiliyorlar ve kanatları tüylerden oluşmuyor." Ellerini çözüp iki yana açtı. "Kara bölükle neden bu kadar ilgilendin?"

İleride benim emrimde olacakları için yakından tanımam gerekiyor.

Omuz silkerek yürümeye başladım. "Kendi türümden olan herkesle yakından ilgilenmek istiyorum."

"Aidanhell ile de yakından ilgilendin mi?" Neyi ima ettiğini biliyordum ama onunla uğraşacak vakti ya da dirayeti kendimde göremiyordum, hem istesem de istemesem de Aidan yarı baygın bir halde yatarken Draza buranın kralıydı. Nerede olduğumu iyi bildiğim zindana ilerlerken Draza da peşime takılmıştı. Beraber ses çıkarmadan iblislerin ruhunu yansıtan boş duvarların süslediği koridorlardan ilerliyorduk. Bu adamların hiç atası falan yok muydu? Duvarlarda bir portre, bir sembol... neden hiçbir şey yoktu? Omzumun üzerinden Draza'nın rahat hareketlerle ilerlediğini görünce ona bunu sordum. "Ee vekil kral Draza, neden duvarlarında atalarınızın resmi yok?" İblisten can sıkıntılı bir homurtu yükselince gülümsedim. "Elli ve yüz yaş iblisler için fazla genç değil mi?"

İblis bir anda yanıma gelip kulağıma fısıldayınca ürperen tüylerim ve ben dehşete kapılmıştık. Bazen onun diğerlerinden daha fazla karanlık ve daha fazla kurtarılamaz bir ruha sahip olduğunu unutuyordum. Elf konuşurken fısıltılarının içine saklanmış hafif tanıdık bir zehir kokusu kalbimi hızlandırıp bedenimi tetiklemişti. Lanet olsun ki o zehri iyi biliyordum, zonklayan kulağım Aidan'ın büyüleri olmasaydı şimdi bile iyileşmemiş olurdu.

"Ölümsüz olduğunu düşünüyorsun, Cassandra. Hatta kibirli hareketlerin ve kendinden emin kızıl gözlerin ölümsüz olduğundan oldukça emin. Ben de ölümsüz olduğumu düşünürdüm ve kendimi nerede bulduğumu iyi biliyorsun. Aidan da ölümsüz olduğunu sanıyordu ve yakında o da gerçeklerle yüzleşecek." Kaşlarımı çatarak ondan uzaklaştım. "Aidan yakında bir şeyle yüzleşmeyecek. Hâlâ ölümsüz. Kaderi belliymiş gibi zırvalamayı kes."

Draza nick nick sesleri eşliğinde başını sağa sola salladı. "Burada seni gebertmememin tek sebebi hâlâ kardeşimi hayatta tutabileceğine inanmam. Ama eğer böyle davranmaya devam

edersen sana katlanmam sürtük." Eliyle gitmekte olduğumuz koridoru gösterdi. "Diğer sürtük kardeşine gideceksen hiç durma, zindanlarda. Siz iki salağın ne konuştuğu umurumda değil. Yararlı bir şeyler bul, yeter." Arkasını dönüp gitmeden önce uzunca bir süre öfkeli karanlık bakışlarıyla ruhumu kararttı. Nihayet gittiğinde kalbim hâlâ hızını alamamış eski bir araba gibi tekinsiz bir şekilde çarpıyordu.

Boş duvarları izleyerek zindanlara yürümeye devam ettim. Bana güvenen bütün insanların güvenlerini boşa çıkarmıştım. Kardeşim, Beth, Aloha ve ailem. En son da Aidanhell. Kimseye yararı dokunmayan, ne olduğu belli olmayan bir şeydim ben. Lilith bile beni büyütmeyi istememişti, dişi şeytan bile benden vazgeçmişti.

Derin düşüncelerim beni bir şizofrene çevirmeden önce durup duvara yaslandım. Meredith ile konuşacaklarımı kafamda tasarlamak istemiştim ama Urange elindeki belirsiz kehanetle çıkıp gelerek her şeyi mahvetmişti. Yeniden bir bilinmezlikte sıkışıp kalmıştım. Dopdolu bir nefes alarak duvardan uzaklaştım. Bir lider olmam gerekiyorsa olacaktım. Draza'yı ne yapacağımı henüz bilmiyordum ama bir lider olacaksam önemi yoktu.

Ayaklarım beni zindanın hemen önündeki merdivenlere getirdiğinde takip ediliyor olduğum hissi huzursuzca çevreme bakınmama sebep oldu. Draza'yı çenemle bezdirmem, konuşacaklarımızı duyamaması açısından paha biçilemez olmuştu. Onu indirecektim ve tahta geçeceğimle ilgili tek bir söz bile planlarımı mahvederdi.

Girişteki kapıya yüklenip açınca iki kara iblis beni karşıladı. Ben daha bir şey söyleyemeden iki iblisten uzun olan konuştu. "Cadıyı görmek istiyorsanızss benimle geliniss." Afallayarak dediğini yaptım. İki minik adımda iblislerin ortasına gelip çenemi kapalı tuttum. Zorluk çıkarmadan dediklerimi yaptıkları sürece onlarla dövüşmeme gerek yoktu hem onlardaki bir şey beni ra-

hatsız ediyordu. Ben orada ne kadar şanslı olduğuma dair tuhaf çıkarımlarda bulunurken kısa olan bana bakarak öksürüyormuş gibi bir ses çıkardı. Sanki ben orada yokmuşum gibi diğerine dönerek, "Ondaki kokuyuss alıyor musunss?" diye sordu. Tüylerim diken diken olurken ne çeşit kokabileceğimi düşündüm. Şöyle kanlı bir biftek gibi mi mesela?

"Ondaki koku dünyadan bile alınabilirs," dedi diğeri önündeki eski masanın üzerindeki anahtarları yan yana dizerken. "Ne kokuyorum?" Sorum üzerine iki iblis de bana dönüp başlarını doğal olmayan bir biçimde yan yatırdılar. Bana avlanmak üzere olan bir uzaylıyı andırıyorlardı, aslında uzaylı görmemiştim ama eminim bu iblislere benziyorlardır.

"Doğal değil." Sonra yeniden işine döndü. Eski paslanmış anahtarları yan yana dizdikten sonra toplayıp bu kez diğer tarafa uzayacak şekilde yerleştirdi. İki durumda da ortadaki taşa dokunup en sonunda onu aldı. "Bu cadının." Kısa olana dönüp bir şey diyecekmiş gibi yapsa da konuşmadan anahtarı bana uzattı. Elimin büyüklüğündeki anahtarı avucuma bırakır bırakmaz arkasını dönüp zindanın girişindeki üç koridordan sağdakine doğru yürüyerek gözden kayboldu. O gidince diğeri masaya oturup anahtarları önüne topladı. "Kapılar değişmeden öncess ortadakine girss, en ssonda."

"Kapılar değişmeden mi?" İblis anahtarları büyük mavi renkte bir mendile doldurup bana bakmadan yanıtladı. "Kapılar hareketliiss." İrkilerek elimdeki anahtarı sıktım. Burada daha fazla kalıp kapıların gizemini falan çözmek istemiyordum. Kendi etrafımda dönerek hızlı adımlarla ortadaki koridora girerken arkamdan iblisin kıkırdamasını duyabiliyordum.

Uzun ve karanlık bir koridorun ardından nihayet duvarların sonu gelmişti. Boru gibi ilerleyen yolun sonundan sola döndüğümde parmaklıklarla çevrelenmiş içinde bir yatak ve bir tuvalet olan büyük bir kafes beni bekliyordu. Kafese yaklaştıkça yatağın

boş olmadığını fark ettim. Burnuma lağım kokuları dolarken yüzümü ekşittim. "Meredith?" dedim temkinli adımlarla ona yaklaşırken. Yataktaki çarşaflar birden havalanıp altında yatan zayıf bedeni ortaya çıkardığında irkilerek geri çekildim. Cadı, saydam gibi görünen teni ve çelimsiz bedeniyle onu son gördüğümden bu yana epey değişmişti. Gerçi o doğrulurken hareket eden dolgun göğüslerine bakacak olursak pek de formundan düşmemişti. Kardeş olmamıza rağmen neden göğüslerim onunki kadar dolgun değildi? Ailedeki bütün memeleri cadı toplamıştı.

"Somurtuyorsun kardeşim." Düşüncelerimden sıyrılarak çoktan ayaklanıp bedenine yattığı çarşafı saran cadıya baktım. Kardeşim mi? Artık birbirimize böyle mi hitap ediyorduk? Omuzlarımı dikleştirerek iblisten aldığım anahtarı pantolonumun arka cebine koydum. "Kardeşler birbirlerini öldürecek yegâne şeyleri bir yabancıya vermezler." Meredith başını geriye atarak gıcık bir şekilde kahkaha attı. "Aianhell yabancı değildi, ayrıca kader mızrağı her şeyi öldürebilir. Sadece seni değil, beni de Aidanhell'i de."

Tuttuğum nefesimi bırakıp parmaklıklara yaklaştım. "Onu şu an öldürmekte olan mızrak değil, sensin. Onu bu hale getiren Draza'yı döndürmek için yaptığın büyünün bedeli." Meredith'in dediklerimi yalanlamasını ya da en azından basit bir hayır demesini beklemiştim ama cadı kıpırdamadan o yeşil uğursuz gözleriyle beni izlemişti. Nihayet ben sustuğumda çarşafı kaldırıp göğüslerinin hemen üzerinde bir düğüm atarak turuncu uzun saçlarını ensesinde örmeye başladı. "Benden ne istiyorsun, Cassandra?" Pekâlâ, kardeş muhabbeti buraya kadardı işte.

"Aidanhell'e olanları tersine çevirmeni." Cadı örgüsünü bitirip yüzünü ekşitti. "Neden öyle bir şey yapayım? Acı çektiğini görmek bu kadar güzelken." Gittikçe artan sinirimi kontrol edemez halde ellerimi yumruk yapıp parmaklıklara indirdim. "Neden bu kadar ruhsuz bir kaltaksın?"

Meredith yeniden gülümsedi. "Sen değil misin? Seni benden farklı kılan ne?" Avuçlarımın içindeki paslı demirlere tutunup gözlerimi ona diktim. Beynim çaresizce ondan farklı olan yanımı bulmaya çalışırken sessiz kaldım. Ondan tek farklı yanım kanatlarım olması mıydı? Duygusal farklılıklar fiziksellik kadar somut olmasa da etkisiz miydi aynı zamanda? "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi cadı sessizliğimi bir cevap kabul ederek. Arkasını dönüp kafesin diğer ucundaki yatağa oturdu. "Bana bir kıyafet bile vermiyorlar. Draza vermiyor, Aidan verirdi." Durup sanki bir şeyi yeni hatırlamış gibi az ilerideki klozetine baktı. "Gerçi Aidan tuvaletimi bir kovaya yapmamı tercih ediyordu."

Bütün bunlar ben ilgilendirmediğinden orada durup cadıyı izlemeye devam ettim. O uğursuz dudaklarından acaba benim için yararlı bir şey çıkabilir miydi? Meredith herhangi biri için yararlı bir şeyler söyleyebilir miydi ki? "Aidanhell'e olan büyüyü geri çeviremez misin yoksa çevirmez misin?" Cadı dirseklerinden destek alacak şekilde yatakta doğruldu. "Çeviremem ama aslında bunu yapabilsem bile yapmazdım. Bilirsin, onunla yıldızımız hiçbir zaman uyuşmadı." Ellerimi parmaklıklardan çekip dudaklarımı birbirine bastırdım. Senin kahrolası yıldızların kimin umurunda? "Hayatta en çok değer verdiğin şey nedir, Meredith?" Daha farklı bir taktik denemenin vakti gelmişti, cadının anladığı dilde konuşacaktım ve şu ana kadar şeytan kardeşlerin bu yol dışında her şeyi denediklerini tahmin edebiliyordum. Onunla ancak özgürlüğü konusunda pazarlık edebilirdim, diğer her şey cadı için teferruat kalacaktı.

Bir adım geri çekilerek kafesin hemen önüne çömelip cebimdeki anahtarı çıkardım. Cadı bana vereceği yanıtı düşünürken anahtarı sakin hareketlerle aramızda bir metre kalacak şekilde yere koydum. Meredith'in düşünceli bakışları ben anahtarı yere bıraktığım sırada değişip daha farklı bir hal aldılar. "Onu nereden buldun?" dedi gözlerini kısıp aramızdaki anahtara bakarken.

Omuz silkip sorumu tekrarladım. "Bu hayatta en çok istediğin şey diyorduk." Cadı kısık gözlerini anahtardan bana kaydırdı. "Özgürlük," dedi sıkılı dişlerinin arasından.

Doğru iz üzerindesin Cass. "O halde," dedim anahtara bir bakış atarak. "Sanırım sana bunu sağlayabilirim." Cadı derin bir nefes alıp gözlerini kapadı. "Bunu kardeşim olduğun için yapmıyorsun," dedi sertçe. O göremese de kafamı salladım. "Kardeşim olman seni özgür bırakacağım anlamına gelmiyor, tıpkı senin kader mızrağı meselesini başkasına söylemen gibi." Cadı gözlerini açmadı ama bu kez hafifçe tısladı. Benden ölesiye nefret ettiğini hissedebilmem için auraları gören bir iblis kız olmama gerek yoktu. Bacaklarımı bağdaş kurarak kemerime bağladığım hançeri çıkarıp elimde çevirmeye başladım. "Aidanhell'i nasıl kurtaracağını bilmediğini söylerken ciddi miydin?" Meredith gözlerini açıp elimde çevirdiğim iblisöldürene baktı. "Bedeller ödenir, Cass. Buna engel olamayız." Boğazıma takılan yumruyu görmezden gelerek, "Peki ya bedel ödendikten sonra geri alabilmemizin bir yolu var mı?" diye sordum. Aidanhell'in bedeli ölmekse öldükten sonra geri getirmemizin bir yolu olacak mıydı?

Meredith olumsuz anlamda başını sallayıp derin bir nefes aldı. "Kara büyü konusunda gerçekten usta sayılırım ama ben bile onu tekrar nasıl getireceğimi bilmiyorum. Aidanhell öldükten sonra çukura gitmeyebilir, nereye gideceğini ben de bilmiyorum. Bir bedel karşılığında ölürsen ruhun nereye gidiyor bilemem." Hançeri yere bırakıp dirseklerimi dizime koydum. Avuçlarımla yüzümü örtüp hızlı hızlı nefes aldım. Sanki ne kadar oksijen alırsam alayım yetmiyor gibiydi, tıpkı hiçbir büyünün Aidan'ı kurtaramayacağını öğrenmem gibi.

Cadı dalgınca mırıldanınca parmaklarımı yüzümden çekip hafifçe doğruldum. "Aslında sanırım biri biliyor olabilir."

"Kim?" Yerden kalkıp pantolonumdaki tozları silkeledim. Meredith hâlâ kafa karışıklığı yüzüne kazınmış halde bana bakar-

ken uzanıp kafesinin anahtarını aldım. "Kimden bahsediyorsun?" Cadı yanıt vermeyip boş boş bakmayı sürdürünce parmaklıklara yaklaştım. "Bak, özgürlüğün buna bağlı, neden anlamıyorsun?" Cadı elini havaya kaldırıp beni susturdu. "Özgürlüğüm buna değer mi diye düşünüyorum."

Anlamamıştım. "Ne?"

Meredith yatağından kalkıp hipnozdaymış gibi yanıma yaklaştı. Elleriyle parmaklıkları tutup hafifçe öne eğildi. Ne yapacağını merak edip görmek için ona yaklaşınca kusmaya başladı. Geri çekilip içini tüketene kadar dışarı çıkarmasını bekledim.

"Onun yanına gidersek," dedi doğrulup çıplak koluyla ağzını silerek. "Bize ne olacağının bir garantisi yok." Yeniden ona yaklaşıp elimdeki anahtarı gösterdim. "Buna değecek. Her şeye değer." O özgür olacaktı ve Aidan ölmeyecekti, tartışmaya gerek bile yoktu.

Cadı anahtara bakıp huzursuz gözlerini gözlerime dikti. "Özgürlük ve aşk bir yana, gideceğimiz kişiyi bilmiyorsun, Cassandra. Bu dünyada sadece bir kişi benden daha iyi büyü yapabilir."

Gözlerimi kocaman açıp vereceği yanıtı bekledim. Aidanhell'i kim kurtaracaktı, kâhin mi yoksa lanet başka bir büyücü mü? Kim?

Cadı yeşil ürkek gözlerini gözlerime dikince cevap yavaşça zihnime sızdı. Kurumuş dudaklarını yalayıp, "Annem," dedi sessizce. "Annemiz Lilith kara büyüler konusunda herkesten daha ustadır."

***

Bölüm 27

Küçük bir kızken bazı anların ölümsüz olduğuna inanırdım. Örneğin ilk regl olduğunuz anı ya da ilk bilinçli ağladığınız anı hâlâ hatırlayabilirsiniz ve asla da unutmazsınız. Meredith'in karşımda durup annemden bahsetmesi bu anlardan biriydi. Annemin hâlâ bir yerlerde ve ulaşılabilir konumda olduğunu bilmek, hayatımın unutamayacağım anıları arasındaydı. Lilith öyle bencil ve öyle kötü bir yaratıktı ki öz çocuklarını senelerce görmeden ve duymadan yaşayabilmişti. Urange'den duymak başka, kendi öz kardeşimden duymak bambaşka bir şeydi.

"Lilith yaşıyor mu?" Meredith evet anlamında başını sallayıp terden alnına yapışan turuncu saçlarını kenara çekti. "Onun yaşadığını kalbinde hissedemiyor musun?" Donuk bir, "Hayır," dedim. Birinin yaşadığını kalbinizde hissedemezdiniz, öyle değil mi?

"Farz edelim ki Lilith yaşıyor, onu nerede bulacağız? Bize yardım edecek mi?" Eklemlerim beyazlaşana kadar parmaklıkları tutup sıktım. "Bize yardım etmez. O bencil bir yaratık, tamam mı?" Cadı hüzünlü bir şekilde yere çöküp çarşafla ayak parmak uçlarını örttü. Bedenine yerleşen histerik titreme ile artık tam bir kaçık gibi görünüyordu. "Benim için kendini feda etti," dedi ağır

ağır. "Pis kardeşim atar damarımı koparıp çıkardığında, Lilith ben geri dönebileyim diye kendini feda etti." Meredith henüz küçük bir çocukken çukura gitmiş, Draza'nın bir yetişkinken yaşadıklarına benzer tecrübeler yaşamıştı. Henüz bebekken kötülükle tanışan bir kızdı o.

"Bu çok uzun zaman önceydi," dedim tıpkı onun gibi yere eğilip tam karşısına otururken. Cadı üzgün yeşil gözlerini benden kaçırıp geldiğim karanlık koridora yöneltti. "Onu bulursak eğer Aidanhell'i nasıl kurtaracağımızı öğrenebiliriz. Ama annemizi bulursak... bilmiyorum belki de öğrenemeyiz. Sen onu tanımıyorsun." Aslında tanıyordum, düşlerimde gördüğüm bütün o görüntüler, annemin bana söyledikleri ve benim ona söylediklerim hepsi gerçek gibiydi. İçimden bir ses cadıya o anılarımdan bahsetmem gerektiğini söylüyordu. Her ne kadar kardeşim de olsa Meredith'e güvenemezdim, o normal biri değildi. Benden bile daha anormaldi.

"Tek şansın o." Bakışlarını kucağında birleştirdiği ellerine dikti. "Ama sanırım özgürlüğümü kazanmam için de tek şansım ona gitmek." Elimde tuttuğum anahtarı parmaklıkların ötesine, cadının hemen yanına fırlattım. Anahtar birkaç kez zeminde sekip tok bir sesle cadının ayaklarının dibinde durdu. Meredith bir yanındaki anahtara, bir de bana baktı. "Eğer benimle beraber Aidan'ı kurtarmak için annene gitmezsen, yolda kaçar ya da onun gibi bir şey yaparsan, yemin ederim seni öldürürüm. Bu kez bir daha o yerden dönememeni sağlarım." Yavaşça yerden kalkıp hançerimi kemerime yerleştirdim. "Sana kardeş sözü veriyorum, seni öldürürüm, Meredith." Cadı şaşkın bir halde sendeleyerek anahtarı yerden aldı. Hâlâ bu olanlara inanamıyor gibiydi. Onu suçlayamazdım, ben de hâlâ şaşkındım.

"Bir saate geleceğim. Hazırlansan iyi olur." Nerede hazırlanacağı ya da Draza'nın onu gördüğünde ne yapacağı umurumda değildi. Özgürlüğünü ve kaderini ellerine bıraktığım kız kardeşime bakıp zindandan ayrıldım.

Sarayın basamaklarını hızla çıkıyordum. Temiz çarşaflarla aylak aylak koridorda gezinen Katja ya da odanın kapısından meraklı bir şekilde başını uzatan Rohan'ı görmezden gelerek sarayın iç odalarına doğru yol aldım.

Nihayet Aidanhell'in kaldığı odaya geldiğimde derin bir nefes alıp kapıyı ittim. Şeytanım hâlâ onu bıraktığımdaki gibi sırt üstü yatıyordu. Ben yokken çarşafları değiştirilmiş, saçları da yıkanmıştı. Aşinası olduğum baharat kokusu ve kıvır kıvır saçları olmasaydı onun canlı olduğunu anlayamazdım.

"Beni bırakıp gitmeyeceksin," dedim duyup duymadığından emin olamaz halde. Omuzlarım hayal kırıklığı ile çökerken yanına sokuldum, soğuk iri bedenini yatağın diğer ucuna itmeye çalıştım. Kendime biraz yer açtıktan sonra çarşafı kaldırıp yanına uzandım. Aidanhell ile geçireceğim sessiz ve huzurlu bir saatim olduğunu bilerek gözlerimi kapadım.

***

Bir kız çığlığı... huysuz, ateşli bir çığlık. Bu kulak cırmalayıcı sesi kimin çıkardığını anlayabilmek için yavaşça gözlerimi açtım. Cassie karşımda sinirden kıpkırmızı şekilde debeleniyordu. Biraz daha dikkatli bakınca kollarımla onu hapsettiğimi anlamıştım, sağ elimdeki yumuşak şey de poposu olmalıydı. Sırıtarak avucumu sıktım. "Aidan," dedi çabucak. "Hastasın." Hey, bu acıtmıştı. Hasta olmam popo mıncıklayamayacağım anlamına mı geliyordu? Tek hamlede minik şeytanımın üzerine çıkıp karnındaki çarşafı attım. "Yatağıma geliyor ve mızmızlık mı yapıyorsun, Cass?" Tanrı aşkına, bu kız normal değildi! Yatağıma gelip kucağıma yerleşen oyken neden böyle mızmızlanıyordu ki? Hem günlerdir kendimi ilk defa iyi hissediyorken bana neden bunu yapıyordu?

Üzerine daha da eğilerek başımı başının hemen yanına koydum. Konuşmak beni biraz yoracak gibi hissettirmişti. Alnımı

çarşafa yaslayıp kulağına fısıldadım. "Seni özledim gibi hissettim." Cassie'nin altımda kaskatı durduğunu hissedebiliyordum. "Gibi mi hissettin?" dedi ağır ağır. Aurasının hemen hüzünlü yeşile dönmesiyle başımı çarşafa daha da gömdüm. Yüksek sesle söylenemeyecek şeyler düşünüyordum. Ben duygularını kolayca itiraf edenlerden değildim. "Sanırım özledim," dedim dudaklarımı tamamen çarşafa bastırırken. Cassie ellerini ensesinde birleştirip, "Hımıdı hımıdı ne demek?" dedi meraklı bir şekilde. Hımıdı hımıdı mı, o kadar saklanmıştım ki dediklerimi duyamamıştı. Bu kez dudaklarımı çarşaftan çekip kulağına bastırdım, çok ama çok hafif bir şekilde fısıldadım. "Özledim." Cassandra özlem dolu bir iç çekince sol elimi saçlarına götürüp parmaklarımdan birine bir parçasını doladım. Her zaman böyle bebek mi kokacaktı, benden sonra bile? Başkalarına da böyle güzel mi kokacaktı?

Düşüncelerim canımı acıtırken biraz geri çekildim. Onu başka erkeklerle düşünerek neden kendime işkence ediyordum ki?

"Yüzün asıldı şeytan." Ona baktım. Onu bir daha göremeyeceğim hissine kapılarak bakışlarımı ezberlercesine gözlerinde, dudaklarında ve yumuşak yanaklarında gezdirdim. Gözlerinin artık devamlı olarak kızıl olduğunu biliyor muydu? "Gözlerin artık eski renklerine dönemiyor," dedim işaret parmağımla kâkül-lerini yana ittirirken. Cassie nefesini bırakıp bakışlarını kaçırdı. "Seni ürkütüyorlar mı?" dedi kısık bir sesle.

Kahkahalar eşliğinde yatakta kendimi hemen yanına bırakıp başımı koluma yaslayarak ona baktım. "Şaka yapıyorsun," dedim hâlâ gülümserken. Cassie bana ters ters baksa da yanıma daha da yaklaşıp ellerini göğsüme koydu. Bana dokunmasının verdiği uyuşturucu hissiyle gözlerimi kapatıp tuttuğum nefesimi bıraktım. "Gözlerin mor bile olsa seni istemekten hiç vazgeçmeyeceğim." Şeytanımın minik parmak uçları göğsümde titreşince sözlerimin onu ne kadar etkilediğini fark ettim. Gözlerimi açıp üzgün bakışlarla beni izleyen kıza baktım.

"Cenazede gibi görünü..." Parmaklarıyla dudağıma bastırıp beni susturdu. "Saçma sapan şeyler söyleyip kendini acındırıyorsun," dedi sertçe. Aslında amacım bu değildi ama düşününce mantıklı gelmişti. Elimi yavaşça belinden aşağı, poposuna götürüp sıktım. "Böyle yaparak neyi amaçlıyorum peki?" dedim ağır ağır. Cassie kalçasını geri çekmeye çalışırken utanıp kızarıyordu. Hâlâ benden utanmasına gücense miydim yoksa hoşuma mı gitseydi, karar veremiyordum. "Sana acıyıp seninle birlikte olmamı sağlamaya çalışıyorsun." Avucumu dolduran poposunu son bir kez sıkıp elimi çektim. Şaşkınlıkla bana bakınca kaşlarımı çatıp çenesini tuttum. "Benimle acıdığın için yatmak mı? Kiminle konuştuğunu unutuyorsun sen."

Çenesini kaldırıp ellerimden kurtuldu. Elleriyle aramızdaki çarşaflardan birini tutup ipliklerini yolmaya başladı. "Durumun için çözüm arıyordum." Pekâlâ, rahat durmayacağını zaten biliyordum, bu yeni bir bilgi değildi. Dirseğimin altındaki yastığı kabartıp kendimi yatağa bıraktım. Cassie konuşmadan önce her zamankinden daha çok duraksıyordu. "Meredith ile görüştüm." Pekâlâ, bu da olması muhtemel şeylerden biriydi. Kolumu minik şeytanımın koluna atıp diyeceklerini dinlemeye koyuldum. "Cadı bana dedi ki bunu ancak bir tek kişi çözebilirmiş. O da belki." Ah, meseleyi anlamıştım. "Meredith kendini övmek için bazen böyle şeyler saçmalayabiliyor." Elimi omzundan ilerletip yanağına getirdim. "Hayır hayır, kendinden bahsetmiyordu." Söylediklerini dinlerken parmağımın tersiyle yumuşak yanaklarını okşuyordum.

"Annemizden bahsediyor. Lilith." Yanağını okşayan elim durdu. Doğru mu duymuştum? "Ne dedin?" dedim başımı yattığım yastıktan hafifçe kaldırırken. "Sanırım yanlış duydum. Lilith dediğini falan sandım." Kahkaha atarak kendimi yeniden yatağa bıraktım. Gülmem bitince avcının yüzünde tuhaf bir ifadeyle sessizce beni izlediğini gördüm. Tanrım, şaka falan değildi! "Sen

aklını mı kaçırdın?" Yatakta oturup sinirle saçlarımı geriye attım. Cassie de benim gibi doğrulup elime uzandı. Başparmağını eklemlerimin üzerinde gezdirirken alt dudağını büzdü. "Lütfen Aidan, bunu yapmak istiyorum." Sinirli bir şekilde gülüp elimi ondan çektim, intihara gideceğini söyleyip elimi tutamazdı. O kadar kolay değildi!

"O kadını annen sanıyorsun, sana annen olabilecek ruha sahipmiş gibi geliyor ama değil, inan ki değil. O kadın çok farklı bir şey, Cass. O kadar kötüsünü görmedin." Dediklerimi daha iyi anlayabilmesi için ona yaklaşıp kelimelere tek tek vurgu yaptım. "Babamdan daha kötü bir şeytandan bahsediyoruz." Cassie yeniden elimi tutmaya yeltenince bir daha çektim. "Bu bir intihar ve sen bunu zaten biliyorsun."

Lanet olsun! Anlamam gerekirdi. Cassie bana bir kedi gibi yaklaşıyorsa bir şeyler peşinde olduğunu anlamam gerekiyordu, bu kız ne zaman gözlerimi bu kadar kör edebilmişti? Ben düşünceli bir şekilde onu bu beladan nasıl kurtaracağımı düşünürken, avcı yokluğumdan faydalanıp kucağıma tırmandı. Sıcak bedenini kollarımda hissettiğim an dudaklarıma yapıştı. Bunu yapmak ölümüne zor da olsa dudaklarımı ondan ayırıp, "Bu bir veda öpücüğü mü?" diye sordum. Cassie yanıt olarak yeniden dudaklarıma gömülünce anlamıştım, veda ediyordu.

Ellerimle sırtını kavrayıp onu iyice kucağıma yerleştirdim. Bacaklarını belimin çevresine dolayıp ellerini saçlarımın arasından geçirirken zevkle iç geçirdim. Mükemmel kokuyordu... Cassie dudaklarının arasından ufak dilini soktuğunda artık kendimi daha fazla tutamayacağımı anlamıştım. Tek hamlede yatağa yatırıp üzerine çıktım. Dudaklarından bir an için ayrılıp üzerimdeki tişörtü çıkarıp attım. Ben yeniden üzerine eğilmeden önce Cassie göğsüme bakıp derin bir iç geçirdi. Bunu gördüğüm için daha da keyiflenerek gülümsedim. "Hoşuna gitti mi?" Boynunu öpmeye başladım, ufak ufak ama ıslak bir şekilde.

Minik şeytan boynunu daha iyi öpebilmem için başını geriye attı. Konuştuğunda kıkırdıyordu. "Mağara adamları ilgimi çekmeye başlarsa ilk senin haberin olacak." Yaptığı bu minik hatırlatmaya gülümseyip boynunu öpmeyi bıraktım. Dirseklerimden destek alarak hafifçe doğrulup beni izleyen parlak gözlerine ve öpmekten şişirdiğim pembe dudaklarına baktım. "Seninle sonsuza dek oynaşabilirim." Tatlı şeytanım gülümseyerek bakışlarını kaçırdı. Üzerindeyken bile benden utanabilen bir kızla yiyişiyor olduğum gerçeği bir şekilde hoşuma gidiyordu. Tam onu tekrar öpecekken içimde bir yelerde bir şeylerin koptuğunu hissettim. Sanki kalbimin aşağılarında bir şey sökülüyormuş gibi bir acı saplandı. Öksürerek kendimi Cassie'nin üzerinden yere attım.

Kan, metalik ağırlığıyla ciğerlerimden fışkırıyor, dudaklarıma çarpıyor ve onu dışarı akıtmam için âdeta benimle savaş veriyordu. İki büklüm yerde kıvranırken en sonunda dayanamayıp var gücümle öksürmeye çalıştım. Sanki içime öksürmeyi seven bir canavar kaçmıştı da onu çıkarmaya çalışıyor gibiydim, ne kadar öksürürsem sanki o kadar fazla kurtulacaktım bu yaratıktan.

"Aidan, lanet olsun Aidan!" Yanı başımda avcının yere oturup bana doğru yaklaştığını görünce elimi kaldırıp onu durdurmaya çalıştım. "Uzak dur," dedim kan damlayan öksürüklerim arasından. Arkamı ona dönüp yeni bir öksürük krizini atlatırken hareketlenen midem daha fazla dayanamadı. Öne doğru eğilerek içimde ne varsa dışarı çıkardım. Nihayet öksürükler bitip sakinleştiğimde elimin tersiyle ağzımı silerek arkamdaki korkmuş kıza döndüm.

Tanrım, ağlıyordu! "Cass, ben iyiyim," dedim ona uzanırken. Cassie elleriyle hemen bana sarılıp hıçkırıklar eşliğinde ağlamaya devam etti. "İyi değilsin," dedi boğuk sesiyle. "İyi değilsin ve daha da kötüleşeceksin." Hızlı inip kalkan göğsü kalbime çarparken gözyaşları boynumu ıslatıyordu. Ellerimi tıpkı onun gibi arkasına dolayıp olabildiğince bedenime sardım. Bu kızın benden

birkaç santim uzağa gitmesine bile dayanamazken ondan nasıl ayrı kalacaktım, özellikle de ölebilme ihtimalim varken. "Kötüleşmeyeceğim. Asıl sen Lilith kaltağını bulmaya gidersen kötüleşirim." Başımı hafifçe yana çekip kulağını öptüm. "Lilith'e gidersen beni yalnız bırakacaksın küçük şeytan." Cassie daha da sesli bir şekilde ağlamaya başlayınca yanlış sözleri söylediğimi fark ettim. Acısını dindirmek için yapabilecek hiçbir şeyim yoktu. Benim acım onun acısıydı.

Minik şeytan hâlâ enseme doladığı kollarını gevşeterek yüzünü yüzümün tam karşısına getirdi. "Aidan... Bunun tek yolu Lilith." Söylediğine o kadar inanıyordu ki annesinin işe yaramaz bir kaltak olduğunu anladığında yıkılacağını biliyordum. O an yıkılacak ve benim yanımda olmadığı için pişmanlık duyacaktı.

Parmaklarımla gözlerinin altında biriken yaşları sildim. "Ağladığında çok çirkin oluyorsun." Avcı-şeytanım birden gülümseyince uzanıp burnunu öptüm. "O kaltak seni mahvedecek, Cassie, gitme." Ona az zamanımız kaldığını hissettiğimi, beraber geçireceğimiz bir dakikanın bile eşi bulunmaz bir hediye olduğunu söylemek istiyordum ama o kadar kırılgan görünüyordu ki bu onu mahvederdi. Ona bunu yapamazdım.

Yeniden uzanıp dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. Ruhum daha fazlası için kıvransa da bedenimin buna mecali yoktu. Az önce bedenimden hatırı sayılır miktarda kan akıtmıştım, organlarımın hâlâ iflas etmemesinin bir açıklaması yoktu. Artık eskisi gibi kendimi iyileştiremiyordum. Cassie'ye sesli olarak bunu söylemesem de ölüp gittiğimin farkındaydım, hisler bile artık silikleşiyordu. Cassie dışındakiler. Cassie ile ilgili her şey göz kamaştırıcı parlak bir berraklığın içindeydi. Onda silikleşen tek bir şey bile yoktu.

"Sen gidersen seni kesin özlerim ben." Pekâlâ, sonunda söylemiştim. Bakışlarımı kaçırıp ikimizin arasında birbirine değen göğüslerimize baktım. Avcının kalbi tıpkı benimki gibi heyecanlanıp tuhaf bir neşeyle durmadan çarpıyordu. Ardından kız yeni-

den boynuma atılıp kemiklerimi sızlatacak şekilde bana sarıldı. "Ben de seni kesin özlerim, Aidan hem de o kadar kesin ki şu an bile başladı." Biraz geri çekilip yanağımı öptü. "Hoşça kal mağara adamı." Ardından ben ona uzanıp durduramadan yataktan çıkıp hızlı adımlarla odayı terk etti.

***

"Doğum yapan bir öküz gibi ağlıyorsun." Meredith nereden bulduğunu anlamadığım sigarasını içerken hoşnutsuz bakışlarıyla beni rahatsız ediyordu. Zindanların hemen önündeki kapıya sırtımızı yaslayıp bir sonraki hamlemizi konuşmak üzere buluşmuştuk. Ama az önce Aidanhell ile yaşadığım fazlasıyla duygusal anlardan dolayı bunu yapamıyordum. Mantıklı konuşmak bir yana, konuşamıyordum. Ne zaman kafamı başka bir şeye odaklamaya çalışsam, kahverengi tatlı bakışlarının hüzün kokan gülümsemesi geliyordu gözlerimin önüne. O bilmediğimi düşünse de kucağındayken zihnini okumuştum. Öleceğini düşündüğünü ve ruhunun ölüme ne kadar yakın olduğunu hissetmiştim. Elimin tersiyle gözyaşlarımı silip burnumu çektim. Yanı başımda sigarasını tüttüren cadıya ters bir bakış atarak söylendim. "Hiç doğum yapan bir öküz gördün mü?" Meredith omuz silkti. "Muhtemelen şu anki halin gibidir."

Onu çekecek gücüm yoktu. Onu kaldıracak ruhum da yoktu. Çaresiz, acı içinde ve yalnız hissediyordum. "Bizi aynı kadının doğurduğuna emin misin?" dedim ellerimle yüzümü yelleyip gözyaşlarımı geldikleri yerlere göndermeye çalışırken. Lanet şeyler bir gelince gitmek bilmeyip beraberinde sümüğü de misafir ediyorlardı. Ağlamaktan ve sümüklü olmaktan nefret ediyordum.

Tanrım, çok mu geçti? Yukarı çıkıp şeytanımın yanına yatarak onu sevdiğimi söylemek için çok mu geçti? Belki de Aidan haklıydı, onu kurtarmak için buradan gitmemeliydim. Yanında olmalıydım, onunla veda anını karşılamalıydım.

"Bizi aynı kaltak doğurdu eğer sorduğun buysa." Neden herkes Lilith'e kaltak diyordu? Ben de ondan bahsederken o kelimeyi kullanıyordum ama bunu neden yaptığımı bilmiyordum. "Bir kurbağa değil de şeytan olduğuna emin misin?" Sigarasını atıp siyaha boyadığı gözlerini gözlerime dikti. "O kadar şişmişler ki mutanta benzemişsin." Sinirlerim tepeme çıkarken sakin kalmaya çalışmanın faydasız olduğunu anlamıştım. Bir yanım şeytansa o bir yanımın hakkını vermem gerekiyordu. Meredith'in bana sataşması canımı sıkıyorsa ona bunu ödetebilirdim. "Benimle uğraşırsan seni gebertirim ne olduğu belli olmayan cadı. Şimdi neden özgür olduğunu biliyorsun, karşılığını ödemek için benimle çalışacaksın."

Cebimdeki kehanetin yazılı olduğu kâğıdı çıkarttıktan sonra eline tutuşturup okumasını söyledim. Meredith az önceki sözlerimden rahatsız olmuş bir halde kâğıda uzanıp elimden aldı. Okurken gözlerinin yavaş yavaş büyüdüğünden az çok bir şeyler anladığını kestirebiliyordum. "Hâlâ bitiremedin mi?" Cadı kâğıdı daha net görebilmek için yüzüne yaklaştırıp birkaç kez daha okudu. Nihayet bitirdiğinde gözlerindeki şaşkınlık neredeyse elle tutulabilecek kadar somuttu.

"Sen lider olacaksın!" dedi nefes nefese. "Lider olup tahta geçeceksin, eğer yapamazsan yalanlar ve aşklar kaybolacak! Bu ne demek, bilmiyorum ama kaybolması kötü bir şey gibi. Yani düşünsene bir aşkın kay..." Ellerimi sabırsızca sallayarak onu susturdum. "Takılma buna, devam et. Başka neyi anladın?" Meredith derin bir nefes alıp yeniden kâğıda baktı. "Soylular öldürüldü yani görev tamam, ilk kehanet tamamlandı. Ele geçirilenlerin ne olduğunu anlamadım, ele geçirilme hırsız şeytanlarla ilgili terimlerde kullanılır. Onlar da cehennemin en dibinde oldukları için herhangi birilerini ele geçirdiklerini düşünmek mantıksız."

"Artık şeytanların hepsi cehennemde değil. Vampirler indiyse onlar da inebilir." Bir an için Meredith ile sessizce bakıştık. O da benim düşündüklerimi düşünüyor gibiydi ve bu nedense hiç

de rahatlatıcı değildi. "Sorguya çekilenler insanlar, değil mi?" dedim ağır ağır. Meredith başını bilmiyorum anlamında sallayıp yeniden kâğıda döndü. Şeytanların kanlarının alev almasını anlayamıyorduk, o da anlayamamıştı ki bundan bahsetmemişti bile.

Tekrar bana dönüp kâğıdı uzattığında cadı az öncekinden daha huzursuz görünüyordu. "Seni lider yapacaksak başımız belada. Draza ile uğraşma yolunda sana bol şans. Lilith'i buluruz ve benim görevim biter, anlıyor musun kardeş?"

Onu taklit ederek duygusuzca yanıtladım. "Anladım kardeş." Aidanhell'in bana sarılmasından bu yana kalbimde bir şeyler değişmişti, ruhumda bir delik açılmıştı ve açılan yer kara delik misali ruhumu tüketiyor gibiydi. Bir şeyler değişmişti ve bu değişiklik bana daha güçlü hissettirse de daha az acı vermiyordu. Kalbim hâlâ yanıyor, hâlâ Aidanhell'i özlüyordum ama onun dışındaki her şey flu bir perdenin arkasında gibiydi. Artık tek umurumda olan Aidanhell ve ona duyduğum aşktı. Aşk hiçbir şekilde tehlikeye atılmaması gereken kutsal bir duyguydu ve sahip olduğum bu güzel şeyin avuçlarımdan kayıp gitmesine izin vermeyecektim.

Sigarasını atan huysuz kız kardeşime bakıp geçmesi için yolu işaret ettim. Ters ters bana bakarak sarayın çıkışına doğru yol aldı. Bu yolculuk kolay geçecek değildi ama içimden bir ses Meredith'in çok da zorluk çıkarmayacağını söylüyordu. Nihayetinde ona en çok istediği şeyi vermiştim.

Sarayın parlak merdivenlerinden aşağı inerken omzumun üzerinden dönüp son bir kez şeytanımın hâlâ nefes aldığı geniş balkonlu odaya baktım. Güneş, odanın camlarından yansıyıp göz alıcı bir parıltı ile Aidan'ın odasını işaretliyor gibiydi. Buraya tekrar döndüğümde her şey farklı olacaktı. Ardından derin bir nefes alıp yola devam ettim.

***

Bölüm 28

"Davetliler bok yiyebilir, umurumda değil." Yatakta daha da gömülüp Cassie'nin kokusu sinmiş olan yastığı kulağıma kapadım. Ahmak kardeşimin ahmak sözlerini duymak istemiyordum. Ama Draza konuşmaya devam etti. "Öyle deme, ne yiyecekleri önemli. Bu adına yakışır bir veda olacak. Yüzyıllar sonra bile konuşulmalı." Gözlerimi devirip başıma kapadığım yastığı daha da bastırdım. "Bok yesinler," dedim bir kez daha. Tanrı aşkına kim öldükten sonra veda yemeğinde ne yenileceğini umursardı ki? Ben ölüp gittikten sonra geri kalanların açlıktan gebermesi ya da yaşaması umurumda değildi.

Draza onaylamayan sesler eşliğinde yatağıma yaklaşıp yastığı kaldırdı. "Bunları şimdi düşünmezsek ne zaman düşüneceğiz? Ben öldüğümde cenazeme gelenlere ne verdin?" Başımı kaldırıp gözlerimi kısarak bunu düşündüm. "Şarap ve pirzola." Yerimde kıpırdanarak ona döndüm. Dehşete kapılmış ifadesini yumuşatmak için ekledim. "Sanırım biraz da meyve vardı." Draza yastığı yeniden kafama atıp yatağımdan uzaklaştı. "Sana inanamıyorum," dedi sadece. Ne vardı ki insanlar iyi vakit geçirip Draza için üzülürken sarhoş olmuşlardı. Aslında birkaçı da zindanların orada yiyişmişti. "Ben öldüğümde insanların ne yediği umurum-

da değil. Onlara birada tütsülenmiş az pişmiş ördeğini ya da sadece bir pirzola verebilirsin." Doğrulmaya çalışınca ciğerlerimdeki doluluk hissi arttı. Az sonra yoğun bir şekilde öksüreceğimi bilerek umutsuzca iç geçirdim.

Draza hâlâ onaylamayan surat ifadesine rağmen yeniden yanıma gelip doğrulmama yardım etti. Gitmeden önce de sırtımla yatak başlığı arasına iki şişkin yastık yerleştirdi. "Sen öldükten sonra kralları için üzülmeliler, arkadaşları için değil. Onlara farklı olduğunu göstermelisin." Buna güldüm. "Benim hiç arkadaşım yok ki." Kardeşim buna yanıt vermedi. O an küçük bir yanımın Aloha'yı ne kadar özlediğini fark etmiştim.

"Meredith'i öylece salıverdiğine inanamıyorum." Bedenimi biraz daha yukarı çekip gelen öksürüğü önlemek için kendimle savaştım. Son birkaç saatlik krizleri bir daha yaşarsam bedenimde kusabileceğim kan kalmayacağından endişe ediyordum. Ve asıl endişem ölmek değil, Cassie'yi bir daha görememekti.

Draza karanlık bakışlarını özensizce odamın içinde gezdirdi. Ben öldüğüm zaman bu odaya yerleştiğinde eşyalarını nereye koyacağını düşünüyor olmalıydı. "O cadıdan sandığından daha çok tiksiniyorum, Aidan." Yavaş yavaş yürüyerek koltuğuma kuruldu. Bacak bacak üstüne atıp sabırlı bir ifadeyle bana baktı. "Cassie'yi seviyorsun."

"Konuyu değiştiriyorsun." Rahatsızca yatağımda kıpırdanınca midemde bir şeylerin koptuğunu hissettim. İç organlarım birer birer erimiş kaşar gibi sökülürken kardeşimle Cassie hakkında konuşamazdım. Aslında hiçbir şey hakkında konuşamazdım. Sanki konuşmak için dudaklarımı araladığım an bütün kan ağzımdan boşalacak gibi hissediyordum.

"Meredith'i saldım çünkü Cassie'nin ihtiyacı vardı. Seni kurtarabileceğine inanıyor." Tek kaşım istemsizce kalkarken şaşkınlıkla ona baktım. "Kurtarılmamı mı istiyorsun? Ben öldükten sonra buraya nasıl yerleşeceğini düşünüyorsundur diyordum."

Draza tuttuğu nefesini abartılı bir şekilde bırakıp ayağa kalktı. Bana doğru gelirken yüzü o kadar ifadesizdi ki ne düşündüğünü anlayamıyordum.

En sonunda başucuma gelip sağ elini omzuma koydu. Bedenimin yeni bir titreme krizine girdiğini anlamaması için kendimi zor tutuyordum. Hasta olmakla gurur duymuyordum, genlerim hasta olmamam için kodlanmışken hasta olduğuma inanamıyordum.

Draza başını hoşnutsuzca sağa sola sallayıp omzumu tutan parmaklarını hafifçe sıktı. "Hasta olduğun için saçmalıyorsun, bunu anlayabiliyorum." Sonra ondan hayatım boyunca beklemeyeceğim tek şeyi yaptı. Eğilip soğuk dudaklarını alnıma değirip beni öptü. Geri çekilirken karanlık bakışlarında ufak bir ışık görür gibi olmuştum. Minik fakat parlak bir ışık. "Sen benim kardeşimsin." Ardından derin bir nefes alıp arkasını döndü. O odayı terk ederken ben onun gidişine bakıyor, zihnimde olanlara bir yorum bulmayı umuyordum.

Az önce olanlardan sonra emin olmuştum. Ölüyordum.

***

O kadını yakalamak kolay değildi.

Lilith'i bulmak için Meredith'in dediğine göre diyardaki en karanlık adamlara yani gözcülere danışmamız gerekiyordu. Gözcüler de tıpkı araf şövalyeleri gibi arafta yaşarlardı. Bu elbette zaman zaman cehennemi ziyaret etmedikleri anlamına gelmiyordu. Onlar her zaman yanı başımızdaydı. Fakat şansımıza bugün hiç gözcü görememiştik. Yolculuk canıma tak ettiğinde dayanamayıp Meredith'le konuşmaya çalıştım. Onlardan birini bulup sorgulayamayacak olmamız canımı sıkıyordu.

"Gücümüzü yürüyerek harcamamız saçma. Uçmak gibi iyi bir yol varken kim neden yürüsün ki?" Meredith sözlerim üzerine durup bana döndü. "Bende kanat yok," dedi sırtını gösterip

huysuzca gözlerini devirirken. "Ben seni taşırım." Cadı en fazla kaç kilo olabilirdi ki?

"Beni taşıyarak cadı diyarına mı götüreceksin?"

"Cadı diyarında ne yapacağız ki? Lilith'in orada olduğunu sana düşündüren ne?" Cadı hiçbir şey söylemeyip yeniden yola dönerek yürümeye başladı. Demek ki inatçılığımız kandan geliyormuş. İstemeyerek de olsa peşinden gidip ona bir kez daha Lilith'i sordum. Bu benim devamlı sorduğum ve onun ısrarla yanıtlamadığı bir çeşit döngüye dönüşmüştü sanki. "Cadıların arasında olduğunu neden düşünüyorsun? Belki değil." Adımlarımı hızlandırıp ona yetiştim. Bilmem kaçıncı sigarasını yakıp aceleyle birkaç nefes çekti. "Sadece bir his."

"Bu yolculuğa sadece hislerin için çıkmadık. Aidanhell'in fazla zamanı yok." Beni dinlemediğini fark edip sinirlenerek bileğini tuttum. "Anlamıyorsun!" Meredith durup sertçe elini çekerek bileğini kurtardı. "Annemizi bulmaya çalışıyorum seni şımarık şeytan. Onu nerede arayalım, tarlaların altında mı, nerede?"

Yanıt veremedim ve yanıt veremiyor oluşumdan nefret ettim. "Kanatlarımla yolculuk etmeyi kabul et, Meredith. Bu bizi hedefimize daha kolay ulaştıracak." Cadı ufak bir kahkaha atıp sigarasını dudaklarına götürdü. "Bunu bana en son Draza söylemişti." Bir nefes daha çektikten sonra sigarayı atıp siyah botlarıyla ezdi. Üzerindeki yeşil bluzu siyah pantolonu ve siyah botları nereden aldığını sormayacaktım, umurumda değildi.

"Pekâlâ, sen nasıl istiyorsan öyle olsun kardeş." Kollarını iki yana açıp gözlerini kapattı. Sonunda kabul etmişti. Tek hamlede sırtımdan kanatlarımı açıp ona yaklaştım "Bana sıkıca sarıl ve ne olursa olsun bırakma." Cadı onaylar anlamda başını sallayınca ona sarılıp yerden yavaşça havalandım.

Yerden henüz birkaç karış uzaklaşmıştık ki Meredith gözlerini açıp mutlak bir dehşet ifadesiyle bana bakmaya başladı. "Sakın kusma," dedim hemen. Cadı başını sağa sola sallayıp yeniden

aşağı baktı. "Yükseklik korkun mu var?" dedim şaşırarak. Her ne kadar uçarken dikkatimi dağıtmasını istemesem de başı direkt önümde durduğu için ona bakmadan uçamıyordum. Konuştuğunda hâlâ korkuyla aşağı bakıyordu, sesi de fazlasıyla titrekti. "Kurt olduğum zamanlardan kalma bir şey olsa gerek. Kurtlar da yükseği sevmezler."

Eh Marcus ile uçmaya çalıştığım zamandan kurtların yükseği pek sevmediklerini anlamıştım zaten. Kanatlarımı daha sert çırpmaya başlayınca Meredith bana sımsıkı sarılıp başını göğsüme yasladı. O ana kadar ona Jo'dan bahsetmediğimi fark etmiştim. "Bir kardeşimiz daha var," dedim bulutlara olan mesafemi hesaplarken. Meredith hafifçe kıpırdanıp sesini bana duyurmak için bağırdı. "Biliyorum. Marcus pek sevimli ya da akıllı değildir, onunla kardeş ilişkilerini geliştirmene gerek yok." Sırıttım. "O değil, başka bir kardeşimiz daha var." Cadı bir an için şaşkınlıkla boş bulunup ellerini gevşetince tedirgin olup üç dört metre kadar sol saptım. "Bunu sakın bir daha yapma," dedim sinirle. Meredith bana Urange ile yaptığım ilk uçuş deneyimimi hatırlatıyordu.

Cadı başını sallayıp göğsüme daha da çok gömüldü. "Bir kardeş daha mı?" dedi şaşkınlıkla.

"Evet. Adı Jo. On beş yaşına girmek üzere, çok şirin bir çocuktur."

"Demek ki annemiz on beş sene öncesinde de aktifmiş." Bir kez daha kendimi Merdith'e sırıtırken yakalamıştım. Ne yaptığımı fark edince hemen ifademi kontrol altına alıp somurttum. "Umarım yaptığı çocuklar sadece bizizdir. Urange de kardeşim çıkacak diye korkuyorum." Meredith bir an için aşağı bakıp ardından ufak bir çığlık atarak yeniden bana sarıldı. "O kim?"

Şu ana kadar cehennemde gördüğüm en uzun palmiyenin yanından geçerken bedenimi yana büküp kanatlarımı hareketsiz bıraktım. Yeniden çırpmaya başladığımda konuşabildim. "Bir peri."

"Periler beni sevmez," dedi cadı hemen. Ardından ekledi. "Ben de onları sevmem. İyilik abidesi gibi gezinmelerine rağmen hepsi sinsiler." Buna verecek yanıtım yoktu. Urange annemin yerini bildiği halde bize söylememişti, yani artık onun da dostum olduğundan emin değildim. "Saçlarını boyattın mı?" Şaşkınlıkla sendeleyince Meredith çığlık attı. "Ne dedin? Boya mı?" dedim emin olamayarak.

Rüzgâr sert birer tekme gibi yanaklarıma savrulurken gözlerimi kısıp önümü görmeye çalışıyordum. Meredith yüzünü göğsüme gömdüğü için aynı etki onda olmuyordu bu yüzden çenesi açılmış ve konuşmaya başlamıştı. Öte yandan yanıt vermezsem üzerime kusacağını düşünüyordum. Bunu riske edemezdim. "Evet, saçlarının uçlarını boyuyor musun?"

"Hayır," dedim tereddütle. Yani evet, saçımı boyatmıyordum ama bu soru hâlâ saçma geliyordu. "Sen boyatıyor musun?" Cadı güldü. "Tabii ki. Turuncu saçların varsa zaten boyatmak zorundasın." Kime güzel görünmeye çalıştığını sormadım. Zindanda aylar geçirmişti ve orada kendi yaşıtlarında bir oğlan olmadığını biliyordum. "Kaç yaşındasın?"

Cadı hafifçe başını kaldırdı. "Sana söylemediler mi?" Aidan bin demişti ama artık bunun doğru olmadığını biliyordum. "Marcus'tan küçüksün," dedim hemen. Yani hesaplamaya çalışıyordum, Marcus benden en fazla kaç yaş büyük olabilirdi ki. "Çok büyük değilim. Gösterdiğim yaştayım." Pekâlâ, bu yeterli bir cevaptı.

Beraber yarım saat boyunca hiç konuşmadan yol aldık. Zaman zaman Meredith öğürüyordu ama bu pek sohbet sayılmazdı. Bazen de ben onun gözümün önüne gelen saçlarını sertçe çekince söylenip küfür ediyordu ama dediğim gibi bunlar sohbet değildi.

Artık ben cadıyı taşımayacak hale geldiğimde birden başını çevirip geldiğimiz yere bakmaya çalıştı. "Geldik," dedi heyecanla üzerimde tırmanırken. Ellerini başıma bastırıp arkamıza

baktı. "Burası Periotrus." Omuzlarını tutup onu görüş açımdan uzaklaştırmaya çalıştım. "Eğer yere kolay iniş istemiyorsan önümden çekil." Cadı tek bir söz söylemeden yeniden aşağı inip sırtıma sarıldı.

Bulduğum ilk açıklığa inerken kanatlarımı hafifçe kısarak hava sürtünmesini azalttım. Açıklık çok da geniş olmadığından iniş kolay olamamıştı. Kanatlarımı yarı yarıya açıp kendi eksenim etrafında dönerek inmem gerekiyordu. Bu bir matkap gibi havayı yarmamı ve yere ulaşmamı sağlayacaktı. Cadıyı sıkıca tutup, "Sakın kusma," diye tembihledim. Ardından dönmeye başladım.

Dalga dalga yayılan hava içinde yere inerken hafifçe kırmama rağmen hâlâ keskin bir şekilde bıçak gibi dalları kesen kanatlarım yüzümüze yaprak parçaları savuruyordu. En sonunda yere iki adım kala cadıyı itip bıraktım. Meredith yere düz inmesine rağmen bir sarhoş gibi tökezleyip düşmüştü. Yeniden kalkmaya çalıştığındaysa dengesini kaybedip yere eğildi ve kustu. Ben ise kanatlarımı içime çekip saçımdaki yaprak parçalarını temizlemeye başladım.

"Bir daha asla uçmayacağım," dedi Meredith bir kez daha kusmadan hemen önce. "Geri dönüş yolunu yayan gelmek istemiyorsan uçacaksın." Cadı yüzünü ekşiterek elleriyle kapadı. Uçmak neden bu kadar sorun oluyordu anlamıyordum, havada süzülmek büyüleyici ve eğlenceli bir şeydi. Rüzgârın teninizi yalaması, parmak uçlarınızın bir zemine değmeden özgürce havalanması ve yer çekimine karşı gelen bütün o inanılmaz şeyler.

Üzerime çeki düzen verip kemerimdeki hançerimi kontrol ettim. Böyle bir anda kılıcımı taşımak mükemmel olurdu ama annemin karşısına kılıçla dikilmek istemiyordum. "Hiç silahın var mı?" dedim rengi moraran cadıya. Meredith dalgın hareketlerle yerden kalkıp siyah pantolonunun ön cebinden minik bir şişe çıkardı. Bütün o yere atma işleminde şişenin kırılmadığı için şanslıydık. "Bunun içinde işimizi görebilecek şeyler var." Sağ kolumu kaldırıp bilekliğimi salladım. "Bunun içindekiler gibi mi?"

Meredith gözlerini kısıp bilekliğime baktı. "Onun içinde ne olduğunu bilmiyorum ama sanırım birkaç çeşit zehir var." O an onun iblislerinki gibi koku alma duyusu olmadığını fark ettim. Pek çok açıdan normal biri olmasa da Meredith aramızda bir insana yakın olan tek varlıktı. Büyü yapabilmesi dışında doğaüstü güçleri yoktu. "İçinde kuvvetli zehirler var," dedim yeniden bileğimi indirip kollarımı arkamda dolarken. Çenemle şişeyi işaret ettim. "İçindekiler annemi öldürmek için mi?"

Cadı güldü. "Lilith'i öldürebileceğimizi sanıyorsan yanılıyorsun. Hayır, bunlar her ihtimale karşı yanımızda getirdiğimiz şeyler."

"Kader mızrağı? Lilith'i öldüremez mi?" Cadı arkasını dönüp peşinden gelmem için bana işaret verdi. "Mızrağı bulursan bana da haber ver. Temizleyeceğim koca bir liste var." Peşine takılırken listenin içinde adımın yazıp yazmadığını merak ettim.

Nihayet cadı durduğunda geldiğimiz yeri tanıyabilmiştim. Burası Draza'nın kanımı akıtıp ağaca bastırdığı yerdi. "Yine bir yerlerimi kesmem gerekecek mi?" Cadı başını olumsuz anlamda salladı. "Savaşlar başladığından beri kapılar bir daha kapanmamak üzere açıldılar. Şu an geçişin serbest olması gerekiyor." Nedense bu düşünce tüylerimi ürpertmişti. İçeride ne çeşit yaratıklar olacağını bilememek beni geriyordu. Tıpkı onun gibi iri ağaç köklerinin üzerinden zıplayarak yaprakların sakladığı geniş bir oyuğa ulaştım. "İçeride başkaları da olabilir mi?" Meredith önden girip elleriyle duvarları kontrol etti. "Hayır, burası büyülü bir yer. Kasten bulunamayacak şekilde büyülendi, tabii cadılar bulabilir." Ellerini muhtemelen içinde bol miktarda solucanların olduğu oyuğun içinde usulca gezdirdi.

Birkaç dakika sonra cadı ortadan kaybolmuştu ben de oyuğun hemen girişinde onu bekliyordum. Tırnak yeme gibi bir alışkanlığım olmamasına rağmen sol elimdeki bütün tırnakları parçalayıp atmıştım. Aidan için Lilith ile görüşecek olduğum

gerçeği hem heyecan verici hem de korkutucuydu. "Cass buraya gel, girişi buldum." Cadının sesiyle düşüncelerimden sıyrılıp oyuğun içine girdim. Tökezleyip düşecek bile olsam kenarları tutmamaya karar verdim. Parmaklarım yumuşak tırtılların bedenine değerse kafayı yiyeceğime emindim.

Karanlığın içinde sessizce ilerlerken bir şeye bastım ve cadı bağırdı. "Hey!" Hemen geri çekildiğimde bastığım şeyin cadının ayağı olduğunu anladım. Gülmemek için yanağımın içini ısırıyordum. "Kapıyı açsana, burada ne dikiliyorsun?" Cadı homurdandı. "Gelmeni bekliyordum. Kaç kilosun sen?" Bu kez gülümsememi saklayamadım, karanlık olduğundan zaten beni göremeyeceğini bildiğim için kocaman sırıttım.

Meredith kapıyı açarken hâlâ sırıtıyordum. "Yardım et, aynı anda ittirelim." Derin bir nefes alıp ahşap kapıya yüklenerek var gücümle ittirdim. İkimiz de yoğun bir uğraş sonucu birkaç kere erkek gibi bağırıp tekmeleyerek kapıyı açabilmiştik. Işık az önceki zifiri karanlıktan sonra baş ağrıtıcı parmaklığıyla gözlerimize çöreklendiğinde alnıma ve gözlerimin altına saplanan ağrı artmasın diye ellerimle yüzümü kapatıp gözlerimi kıstım. Parmaklarımın arasından gördüğüm kadarıyla Meredith de benzer şeyler yapıyordu.

Nihayet gözlerim parlaklığa az da olsa alışabildiğinde ellerimi yavaşça yüzümden çekip çevreme baktım Burası görünüşte araf ormanından farksız bir yerdi. Tek farkı cehennemin içinde ve daha sıcak olmasıydı. "Lilith neden burada olsun?"

Meredith bir tazı gibi hızla dört bir yanına bakıp ardından bana döndü. "Lilith zaten burada değil. Ama onu çağırmamız için gerekli materyaller burada. Onu çağıracağız; gelirse gelir, gelmezse de... eh gelmez." Hayal kırıklığı ruhumu ele geçirirken iç çektim. Haklıydı, biz Lilith'i bulamazdık. O gelir bizi bulurdu.

"Şimdi kardeş, beraber saraya gizlice dalıp büyü yaptığım mahzene girmemiz gerek." Kemerimdeki hançeri çıkararak sı-

kıca tuttum. "Görev beklemez," dedim sabırsızca. Ve ardından cadıların sarayına doğru yola koyulduk.

***

"Seçilemeyeceğimi biliyorsun baba. Asla seçilmeyeceğim. Güneş batıdan doğsa bile ben her zaman böyle kalacağım." Babam başının hemen iki yanından çıkan boynuzlarını eliyle sıvazlayıp düşünceli bir şekilde oturdu mahzenin demirine. Bu oluyordu. Cassie gittiğinden beri her uykuya dalışımda babam rüyalarımı ziyaret ediyordu. Ve şeytan bana saçma sapan şeyler söylüyordu. "Ölüp gidiyorsun ve yine de beni rahat bırakmıyorsun." Lucifer güldü. Tekrar bana baktığında gözlerinde daha önce görmediğim bir parlaklık vardı. Daha canlı, daha mutlu bir parlaklık. "Bazı şeyler feda edilmek için vardır, Aidanhell. Onları hayatlarımıza ileride feda edebilmek için alırız." Anlamıyordum, babamın felsefi cümleleriyle aram hiçbir zaman iyi olmamıştı. Draza onun dediklerini anlayıp onunla konuşabilirdi ama ben yapamazdım. Ben sadece dinler ve anlamadan ortamı terk ederdim. Bugün burayı terk etme lüksüm yoktu. Bu rüyayı babam kurmuştu ve yalnıza o isterse uyanabilirdim. "Cassie benim için kendini feda etmeyecek." Lanet olsun, tabii ki etmeyecekti! Babam yeniden gülümsedi. "Edecek, senin için her şeyi yapar, sen de onun için yaparsın. İşte aşkı kutsal kılan şeylerden biri de bu." Ellerimle sinirle alnıma vurdum. Lanet olsun lanet olsun lanet olsun! "Benim için kendini feda etmesine izin vermeyeceğim." Rüyam silinip de babam yok olmadan önce bir kez daha gülümsedi. "Bazı seçimleri sen yapamazsın, Aidan. Senin için yapılmışlardır zaten."

Ter içinde uyanıp soluklandıktan sonra babamın sözlerini düşündüm. Bazı seçimleri benim yapamayacağımla ilgili olanı. Buna katılmıyordum. Benim adıma Cassie seçim yapamazdı.

Bunu yapmasına, kendisini feda etmesine izin vermeyecektim, bu kendi seçimimle ölmek anlamına gelse bile.

***

"Kaç cadı tekmeledik, dört mü?"

Mahzenin rutubetli boğucu havasında salına salına yürürken kazanıyla uğraşan Meredith'e bakıyordum. Geldiğimiz an turuncu saçlarını tepesinde toplayıp üzerine eski bir önlük bağlamış ve çılgın gibi işe girişmişti. Kazanın başından bir an olsun ayrılmadan içine durmadan bir şeyler atıyor, siyah ciltli uğursuz kitabından satırlar okuyup buharların içine üflüyordu. Pekâlâ, bazen tükürdüğünü de görmüştüm. Cadı sorum üzerine işini durdurmadan yanıtladı. "Hayır, sadece üçünü bayılttık, bir tanesi kafasını kendi çarptı. Hayatta ama hafıza kaybı filan yaşayabilir." Omuz silkip yeniden kazanına döndü. Hareketlerinin yavaşladığından yaptığı şeyin sonuna geldiğini anlamıştım. Az sonra her en yapıyorsa bitecek ve sıra uzun bekleyişe gelecekti.

Gözlerimle kazanın kaynadığı şöminenin üstünü tavana değen parçasına kadar takip ettim. "Buradan duman falan çıkmıyor mu? Biri burada olduğumuzu anlayabilir." Meredith aptal olduğumu düşünüyormuş gibi bana umutsuz bir bakış attı. "Bu şatoda şu an yüzlerce cadı büyü yapıyor. Tek biz değiliz. Aşk büyüsü, seks büyüsü, nefret büyüsü, kıskançlık büyüsü." Ardından kazandan uzaklaşıp elleriyle boynunu tuttu. "Lanet olası tutulmuş," dedi kaşları çatılırken. Katze olsaydı ona masaj yapabilirdi. Gerçi Katze'nin, Meredith'e masaj yaptığı bir görüntü oldukça komikti. Birbirlerini yiyeceklerine emindim.

Derin bir nefes alıp büyü şişelerinin olduğunu tezgâhları geçerek yanına gittim. Tıpkı onun gibi dikkatle fokurdayan kazana baktım. Yeşil kabarcıklar aheste aheste patlarken çevrelerindeki sisin gelişi güzel oynaşmasını izledim. "Her şey tamam mı? Ya-

pılacak her şeyi yaptın mı yani? Tek yapmamız gereken beklemek mi?"

"Çok soru sordun. Bitti. Bekleyeceğiz." Bakışlarımı cadının endişeli gözlerinden çekip yeniden kazana çevirdim. Kabarcıkların büyüyüp küçülüp sonra patlayışını, yeşil ve kırmızı buharın karanlık dansını ve kazandan yükselen soğuk havayı tenimde hissedebiliyordum. Büyülenmiş bir ifadeyle gözlerimi ondan alamıyordum. Tanrım... o kadar tanıdıktı ki. Sanki küçükken defalarca buna şahit olmuşum gibi. Sanki hep evimizde kaynayan kazanlar varmış gibi geliyordu. Öyle doğal ve öyle tanıdık.

Hatta kazanlardan birine parmağımı soktuğumu ve annemin belirli belirsiz, "Bu seni uyutacak. Yeniden gözlerini açtığında beni hatırlamayacaksın," dediğini bile hatırlayabilmiştim. Bölük pörçük bağımsız anılar kazanın fokurdayan soğuk buharlarından kalbime dökülürken annemin sözlerini düşündüm. Lilith bana senelerce bir şeytan olduğumu unutturacak büyüyü yapmıştı. O gün bu kazandan içmiştim.

"Kutsal kâsenin pek çok millet için adı başkadır. Bazıları ona kâse bile demez. Çoğu ölümlü bilmeden içinden su ya da şarap içmiştir. Sen bir büyü içtin."

İrkilerek arkamı döndüm. Meredith sağ yanımda gözleri kocaman olmuş halde mutlak bir dehşet ifadesiyle bana bakıyordu. "Onu duydun mu?" dedi tedirgince. Ve olan oldu. Bir anda havada beliren bir ışık huzmesi Meredith'i sarıp sarmaladı. Cadı kesik çığlıklar eşliğinde havalanınca kemerimdeki hançeri çıkarıp ışık kümesinin üzerine atladım. Bu yaptığım şeyin gereksizliğini yere kapaklanınca fark etmiştim. Işıkla dövüşemezdiniz, üzerine atlayıp ona bıçak saplayamazdınız.

Yerden kalkıp Meredith'in havada süzülen parlayan bedenine baktım. "Benim tatlı cadım. Uyu şimdii..." Karanlık ses desibel desibel yükselerek bedenimi, kalbimi esir edip en sonunda tüm duyularımda bir patlama etkisi yaratıyordu. Bu varlıkla uzun

süreli konuşmak imkânsızdı. Bu yüzden sanırım Meredith'in uyuması en iyisiydi. Cadı emri dinleyip gözlerini kapadı ve birkaç saniye sonra kıpırdamadan havada durmaya başladı. Biraz sonra çevresindeki ışıklar onu yavaşça yere indirip orada bırakıp kayboldular.

Yanına çömelip hareketsiz ve huzurlu yüzüne baktım. Ellerimle dağılan topuzunu alnından çektim. "Onun için endişelenme. Güzel rüyalar görüyor." Başımı kaldırıp ona baktım.

Lilith tüm muhteşemliği ve can yakan eşsiz güzelliğiyle karşımda duruyordu.

***

Bölüm 29

Bakışlarımı ondan alamıyordum. Kızıl-kahve uzun saçları sanki birer sonbahar yaprağı gibi yeşil elbisesinin üzerinden kıvrılarak beline iniyorlardı. Kırmızı göz bebeği ela yakıcı bir iris tarafından çevrelenmiş, ona kimsede olmayan tuhaf bir güzellik katmıştı. Dişi şeytan parlayan bedenini kibarca gererek ellerini iki yana açtı. Gül rengi dudaklarını hafifçe aralayınca odayı bir nane kokusu doldurmuştu. "Cassandra. Benim küçük şeytanım." Sesi hâlâ dalga dalga yayılan bir kasırga gibi benliğime çarpıyor, sanki daha önce varlığından haberdar olmadığım görünmez kalkanlarımı bir bir yıkıyordu. Yutkunarak muhteşem güzelliğiyle çevrelenmiş iblise baktım. "Yardımına ihtiyacım var," dedim düşündüğümden daha güçlü çıkan sesimle.

Dişi şeytan kaşlarını çatarak azarlarcasına bana baktı. "Annene sarılmayacak mısın?" Anneme sarılmak... Can sıkıntısı içinde kıvranıp bakışlarımı ondan kaçırdım. Ne diyeceğim ve ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ben yanıt vermeyince Lilith yeniden ellerini çekip kucağında birleştirdi. Çekik ela gözlerini az öncekinden farklı bir ifadeyle kısarak bana baktı. İfadelerini anlayamıyordum, onda Lucifer'da olduğu gibi anlayamadığım farklı bir şey vardı. Aidanhell ve

Draza hatta kendimde bile böyle tuhaf şeylerin varlığını hissedemezken benliğim bu ikisinin yanına geldiğinde yabancılaşıyordu. Onun beni doğurduğuna ihtimal veremiyordum.

"Kalbimi kırıyorsun küçüğüm." Dehşete kapılarak bir adım geriledim. Tanrım, elbette düşüncelerimi okuyabiliyordu! Lilith koyu renk kadifemsi dudaklarını büzerek mutsuzca bana baktı. "Seni doğururken ağlamıştım." İblisten yükselen rengârenk auralar gözlerimi kör edecek gibiyken bakışlarımı bir kez daha kaçırdım. Ona bakmak, onun duygularını hissetmek, en basitinden onunla empati kurmak olanaksızdı. Annem bu dünyaya ait olmayan bir varlıktı.

"Yardımına ihtiyacım var," dedim bir kez daha. Ellerimi gözlerime siper ederek ona bakmayı sürdürdüm. Lilith ağır adımlarla yanıma yaklaşınca bedenim ondan yayılan güç karşısında ezilip büzüldü. Beni nasıl alt ettiğini anlayamaz halde yere kapaklandım. Annem gelmeyi sürdürürken ellerimi kaldırıp acı içinde yalvardım. "Lütfen daha fazla yaklaşma." Lilith durdu ama acı durmadı. İçimde bedenimi kemiren bir canavar varmış gibi hissediyordum. Bir şeyler tüm organlarımı zevk ve oburluk içinde kemirirken yerde kıvranıp sadece zar zor nefes alabiliyordum. Dudaklarıma gelen tuzlu tat sayesinde ağladığımı fark edebilmiştim. O bana acı veriyordu, istese de istemese de.

"Diğer yarın bu hale gelmeni sağlıyor, Cassandra. Öteki yanın beni kabullenemeyecek kadar saf ve berrak. Beni kabul etmiyor." Başımı zorlukla kaldırıp ona bakmaya çalıştım. Görüntüsü artık eskisi kadar net değildi. "Babam bir melek, değil mi?" Lilith belirli belirsiz başını salladı. "Bu yüzden bir yarın melek sevgili, Cassandra." Tahmin etmek ve öğrenmek farklı şeylerdi. Dehşete kapılmıştım, ben melezdim. Anlamını bilmesem de bu şizofrenlik gibi bir şeydi. Yarım iyiyken diğer yarım kötüydü.

Lilith güldü. "Acı çekmek kötü, değil mi?" Başıma ağrı saplanacağını bilsem de salladım. "Berbat," dedim ağlamaktan çatallaşan sesimle.

"Aidanhell konusunda yardımımı istiyorsun." Nereden bildiğini sorma gibi bir salaklık yapmayacaktım. Lilith'in bunu bilmesine şaşırmıyordum. Hafifçe doğrulmaya çalışıp bir kez daha ona baktım. Yüzünde tanımlayamadığım bir ifadeyle beni izliyordu. "Aidan ölüyor."

Hıçkırmamak için dudaklarımı ısırdım. "Biliyorum." Lilith bir adım uzaklaşınca ciğerlerime dolan ani oksijen başımı döndürerek dengemi kaybetmeme sebep oldu. Yeniden yere yığılıp tekrar kalmaya çalıştım. Artık az öncekinden daha iyi haldeydim, Lilith'in uzaklaşması bana iyi gelmişti.

"Kurtarılabilir. Ama bunu sandığının aksine ben değil, sen yapacaksın." Kızıl gür saçlarını omzunun arkasına atıp uzun zarif parmaklarını düşünüyormuş gibi dudaklarına vurdu. "Bunu nasıl yapacağını biliyorsun, Cassandra." Biliyor muydum?

"Hayır hayır hayır. Bilmiyorum, lütfen bilmiyorum." Lanet olsun, bilsem buraya gelir miydim? Çaresizlik içinde ona yalvardım. "Bilmiyorum. Onu kurtarmak için her şeyi feda ederim."

Lilith gözlerini kısarak şüpheyle bana baktı. "Her şeyi mi?" Aceleyle başımı salladım. Annem bu kez gülümsedi. İçi ısıtan, sanki doğru kararı vermişsiniz gibi hissettiren hoş bir gülümsemeydi bu. "O halde ne yapacağını biliyorsun," dedi yavaşça. Ardından ekledi. "Ruhu karanlıkta kalmış olanlar aydınlığı göremezler."

"Babamı göremiyordun," dedim sessizce. Lilith hüzünlü bakışlarını yavaşça benden çekip yere dikti. "Yasalar böyle." Acımı görmezden gelip hafifçe doğruldum. "Yasaları değiştirmek için lider olmalıyım, değil mi?" Dişi şeytan ciddi bakışlarını gözlerime kaydırdı. Onaylamadı ama yalanlamadı da fakat ben kalbimde neyi yapmam gerektiğini anlamıştım.

Ve ardından dünyam derin bir karanlığa gömüldü.

***

İrkilerek uyandığımda Aidan'ın odasındaydım. Yanımda Rohan endişeli bakışlarla beni izlerken gözlerini kocaman açıp, "Bir anda yerde belirdin," dedi telaşla. "Meredith de mutfakta belirdi." Ne diyeceğimi bilemiyordum. Annem bizi buraya göndermişti işte, Rohan'a ne kadarını anlatacağımı da bilemiyordum. Tek bildiğim şu an yapmak üzere olduğum şeydi, sonuçlarını tahmin edemeyeceğim bir şey. Feda etmem gerekecekti, çünkü ne gerekiyorsa yapacağım söylemiştim.

Yerden kalkıp dağılan saçlarımı düzeltirken endişeyle Aidan'a baktım. "Fazla zamanı yok gibi," dedi Rohan bakışlarımı takip edip kralına bakarak. Yeniden bana dönüp huzursuzca iç geçirdi. "Ne yapacaksın?"

Ellerimi cebime koyup yerdeki tozları tekmeledim. "Feda edeceğim. Benliğimi." Rohan hiçbir şey demedi. Endişeli bakışları Aidan ve benim aramda gidip geldi. Ardından nihayet kendini hazır gibi hissettiğinde, "Kapının dışında olacağım," dedi.

Rohan yanımdan giderken annemin sözleri kulaklarımda yankılanıyordu. *Ruhu tamamen kararmış olanlar melekleri göremezler.* Sinirle dişlerimi gıcırdatıp yumruklarımı sıktım. Odanın içindeki kara iblisler beni görüp bir bir geriye kaçışırken fısıldadım. "Göreceğiz."

O gittikten sonra derin bir nefes alıp Aidanhell'in yanına gittim. Beline kadar örttüğü beyaz çarşafla her zamanki mermer pürüzsüzlüğündeki tenini sergiliyordu. Elimi soğuk alnına koyunca göz kapakları titreşerek açıldı. "Cass?" dedi çatlak bir sesle. "Buradayım mağara adamı."

Aidan güldü. Ardından bu ona acı vermiş gibi kaşlarını çatıp yüzünü ekşitti. "Lilith?" dedi soran bir ses tonuyla. "Konuştum. Ne yapmam gerektiğini biliyorum." Aidan reddedercesine başını sağa sola salladı. "Hayır," dedi sertçe. Ardından doğrulmaya çalışınca onu durdurdum. "Ne hayır? Beni dinle, Aidan. Lanet olsun bir kereliğine beni dinle. Seni kurtaracağım ve ikimiz de

ölmeyeceğiz." Aidan son kelimemi duyana kadar debelenmeye devam etmişti. "İkimiz de mi?" dedi tereddütle. Onaylar anlamda başımı salladım.

Akıllı şeytanım gözlerini kıstı. "Peki, bu neye mal olacak?"

"Pek bir şeye değil."

Her şeye mal olacak benim yakışıklı aşkım, her şeye.

Vedalarda iyi değildim, tanıdığım hiç kimse de vedalarda iyi değildi. Birine veda edersem bir daha onu görmeyeceğime inanıyordum. Bu yüzden Aidanhell'e veda etmekle zamanımı harcamadım.

Ellerimle başının iki yanını tutup gözlerine baktım. Yavaşlayan kalbi bedeninde bozuk bir saat gibi tıkırdarken yaşaran gözlerimi kapadım. Feda edecektim. İkimizin de yaşaması için. Ve gözlerimi kapadım.

Küçük bir çocukken bazı konularda kararsızlığa düştüğümü hatırlıyordum. Birine kızdığımda bunu ödetmek ya da affetmek arasında hep bir ikilime düşmüş, her seferinde iyi olanı seçmiştim. Kötü yanımı hiçbir zaman aktif etmemeye çalışmıştım. Belki de kalbim içten içe her zaman kötülüğü de barındırdığımı biliyordu. Annem kötülüğü kalbime mühürleyip gizlediğinden bu yana da hep iyi olanı seçmiştim. Aydınlıkta kalmak için savaşmıştım. Kötülüğü yenmek için neredeyse ölecek şekilde savaşmıştım.

Benliğim ikiye parçalanırken hayatımda verdiğim iyi kararlara tutunmaya çalıştım. Kanatlarım iki yanımda açılıp yavaşça beyazdan katran siyahına dönerken kapalı olmasına rağmen gözlerimin ardındaki ışığın farkındaydım.

Işığımı kaybediyordum. Işığımı feda ediyordum, kollarımdaki şeytana veriyordum. Aidanhell'e. Gözlerimi açıp ışıklar içindeki bedenine ve şok olmuş bir ifadede asılı kalan kahverengi gözlerine baktım. Ne yaptığımı anlamıştı, bunu durdurmaya çalıştı ama artık çok geçti.

Tahtın nerede olduğunu biliyordum, Draza'nın da bana karşı gelemeyeceğini biliyordum. Aslında artık hiç kimsenin bana karşı gelemeyeceğini hissediyordum. Ben Lilith'in kızıydım. Ve artık tamamen bir karanlıktım.

Lider olamazsa Hilekâr!

Sonsuz dek kaybolacak aşklar ve yalanlar.

Beni ikiye bölen, ruhumu kazıyıp karartan iyi yanım bedenimden çıkmamak için bir darbe daha savurunca vücudum acıyla ikiye büküldü. İçimde yükselen tarifsiz acı beni sakat bırakacak olsa da buna dayandım. Çığlık çığlığa bağırıp debelensem de Aidanhell'i tutmaya devam ettim. Şeytan onu bırakmam için kollarıyla bileklerimi tutuyor, kalan son gücüyle karşı koyuyordu. Ama bırakmadım. Onu kurtaracaktım. Onsuz alacağım nefesleri istemiyordum.

Darbeler art arda gelirken göz ucuyla kanatlarımın iki yanımdaki uçlarına baktım. Saf beyaz bir parlaklıktan zifiri bir karanlığa geçmişlerdi. Kararmışlardı, kaybediyordum. Kaybetmiştim. Melek olan yanım gitmişti. Diğer yanım son bir savaş için ciğerlerimi parçalarken Aidanhell'i daha sıkıp tutup çığlık attım. Eğilip alnımı parıldayan şeytanımın alnına yasladım. Aidan gözlerini kapamıştı, artık bilincinin yerinde olmadığını anlayabiliyordum. Bütün auraları sırra kadem basmış, bedeninden çekilip gitmişlerdi. O uzun kirpiklerinin altında artık kızıl gözlerinin de olmadığını biliyordum.

Parlayan berrak tenine titreyen parmaklarımla dokunurken gözlerimden bir damla yaş yanağına damladı. Olmuştu işte. Bitmişti. Tüm iyi yanımı, melek olan eşsiz yanımı Aidanhell'e aktarmıştım. Bu onun hayatını kurtarmıştı.

Sinirli bir kahkaha atarak üzerinden kalktım. "Melek olduğuna inanamıyorum," dedim sessizce. Ama o beni duymuyordu. Ne zaman kaybolup gideceğini bilemez halde ona uzanıp siyah saçlarına dokundum. Aidan birden gözlerini açıp parlak kahve-

rengilerle bana baktı. "Cassandra," dedi sessizce. "Sen ne yaptın?" Ardından kollarımın arasında yavaşça silinip ardında bir toz bulutu bırakarak kayboldu. Avuçlarıma dolan parlak tozlara bakıp beni daha fazla taşıyamayan bacaklarımın üzerine yığıldım. Kalbim artık kararmıştı, ruhum geri dönülemez bir karanlığın esiri olmuştu. Kalbimde kan yerine katran pompalandığını hissedebiliyordum.

Annemin sözleri zihnimde yankılanırken az önce Aidan'ın yattığı yere baktım.

Ruhu tamamen kararmış olanlar melekleri göremezler.

Onu kaybetmiştim!

***

Bilinmesi Gerekenler

Avcılar : İnsanlarla beraber yaratılan, şeytanı alt etmek için savaşan, bir takım güçleri olan insan sınıfı.

Aidanhell : Şeytanın ikinci oğlu

Araf Süvarileri : Araf'ı gezen, bir yere ait olamayan süvari ruhlar

Cehennem Cadıları : Cehennemde zulüm vermek için yaratılan cadılar. İleride onlardan birini tanıyacağız.

Çukur : İblislerin öldükten sonra gittiği varsayılan karanlık mezar. Neye benzediği henüz bilinmiyor.

Draza : Şeytanın büyük oğlu. Sürgüne gönderilip kara elfe dönüştü, şu an için türü bilinmiyor.

Devler : Trol sınıfından düşük iblis kastları.

Ejderhalar : Soylarının tükendiği varsayılan eski iblis sınıfı.

Hırsız : Ölümlülerin -tercihen güç sahibi olanların- bedenlerine yerleşen şeytani ruhlar.

İblisçe : Şeytanın oğullarını yetiştiren öğretmenlere verilen ad.

İblisürüngenler : En düşük iblis kastı.

İblis öldüren : İblisleri kısa süreliğine bayıltan minik hançerler.

Kabul Kitap : Son kutsal kitap

Kanlı Görü : Şeytan tarafından gösterilen, haberleşmek için kullanılan eski kanlı bir yol.

Kâhin : Her yüz yılda bir kehanette bulunan ölümsüz varlık.

Kara Elf : İblis kastlarında şeytandan hemen sonra gelen sınıf. Rivayete göre kötülük barındıran ilk elf Kahirsifin'in cezalandırılmasıyla ortaya çıkan tür.

Kara Saray : Kurtların hanedanlığının diğer bir adı. Şehir ve kralın yaşadığı saray aynı ismi taşımaktadır.

Lilith : Çukurda var olduğu sanılan dişi şeytan. Haber alınamamaktadır.

Melekler : Yeterli bilgi bulunmamaktadır.

Morgain İncisi : Şeytanın hizmetkârı olan kimselerin taşıdığı varsayılan, deriye kazınmış görünmez dövme.

Periler : Araf'ın diğer misafirleri. Zaman zaman iyi olmakla beraber kötücül sihirli yaratıklar.

Periotrus : Araf ormanının içinde ustalıkla gizlenmiş cadıların yaşadığı karanlık orman.

Şeytan : Cennetten kovulan. İtaatsiz. Cehennemdeki ana kral.

Şeytan Savaşları : Dünya savaşları ile aynı anda başlayan bitmeyen karanlık süreç.

Vanelia : Merkezinde kral ve kraliçenin yaşadığı karanlık şato olan üst sınıf soylu vampirlerin yaşadığı şehir.

Vampirler : Diabloların en itaatsiz vahşi sınıfı.

Yıkım Getiren : milattan önce yaşamış kana susamış feminist kadın avcı grubu.

DİRİLİŞ

"*Daha fazla kötü ol.*
Yeterince körleşirsen karanlığa, zifiri bile aydınlık gelir sana."

Alnımdan akan ılık kan damlaları gözlerime dolarken yutkundum. Neden canım yanmıyordu, ruhumun tamamen kararması insanlığımı da mı yanında götürmüştü? Artık canım yanmayacaktı, öyle mi? Başımı tekrar vurdum demir tahta. Kan bu kez beraberinde bir çatırtı çıkararak saç diplerimden kaşlarıma doldu. Oradan yavaşça tenimi ıslatarak göz bebeklerime akmasını bekledim. "Yeniden iyileşecek olmana rağmen kendini neden paraladığını anlayamıyorum." Uğursuz kız kardeşimin sesi, çarpmanın etkisiyle çınlayan kulaklarıma dolarken gözlerimi kapadım. Kanın gözlerimi yakması gerekmiyor muydu?

"Orada kafanı oraya buraya geçirip kendine acımak istiyor olabilirsin. Ama yapmamız gereken şeyler var." Tuttuğum nefesimi bırakıp başımı kaldırarak ona döndüm. Turuncu saçlarını başının tam tepesinde örmüş, üzerine de her zamanki uyduruk parlak elbiselerinden birini giymişti. Tüm hayatım mahvolurken onun bundan zevk almasına neden göz yumduğumu merak ettim.

Kız kardeşim gözlerini devirerek bana yaklaştı. "Artık kalpsiz bir pislik olman, düşüncelerini herkese açmanı gerektirmiyor." Yanılıyordu, düşüncelerimi gizlemek için herhangi bir içsel dürtü hissetmiyordum.

Meredith hızlı adımlarla yanıma geldikten sonra elini bana uzatırken endişeli gözleriyle yüzümü taradı. "Kendine zarar vermeye çalışma." Sivri tırnakları alnıma değecekken kendimi geri çektim. "Zarar veremiyorum ki." Az önce onun dokunmaya çalıştığı yere uzanıp parmaklarımı hafifçe yaranın üzerinde gezdirdim. Çoktan iyileşmeye başlamış sert derinin üzerinde gezdi parmaklarım. "Belki de kalbimi çıkarmalıyım." İşaret parmağımı yavaşça kalbimin üzerinde gezdirdim.

Cadı kaşlarını çatarak ukala bir ifadeyle ellerini beline koydu. "Hiçbir şey bitmedi, Cassandra." Yanılıyordu. Her şey bitmişti. Tüm hayallerin sonu gelmişti. Başımı olumsuz anlamda sağa sola sallayıp somurttum. Bunun üzerine Meredith cüret ederek elleriyle kollarımı tuttu. Elimi çekmeye çalıştıysam da bırakmadı. İri yeşil gözlerini kocaman açarak dikkatle suratıma baktı. "Pes mi ediyorsun?"

Bunu düşündüm. *Pes mi ediyordum?* Başımı bir robot gibi indirip bileğimi kavrayan parmaklarına baktım. "Pes etmiyorum," dedim sadece. Ardından ellerimi çekip tahtıma yöneldim. Demir taht şu an her zamankinden daha tiksinç görünüyordu. Bunun sebebi üzerindeki şekilsiz büyülü motifler değildi, kol kenarlarındaki bordo renkli kanların kuruduğu oluklar da değildi sebebi benden önce üzerinde oturmuş kişiydi.

Oturduğumda başımdaki yaranın çoktan kapandığını biliyordum. Başımı bir yerlere vurarak kırsam bile kendime zarar veremiyordum.

"Kanatlarını geri istiyor musun?" Onu duymazdan geldim çünkü saçmalıyordu. Kanatlarım zaten benimleydi. Dirseğimi tahtın koluna yaslayarak derin bir nefes aldım. Ona bugünlük defolmasını söylemek üzere dudaklarımı araladım.

"Beyaz kanatlardan bahsediyorum." Bir anlık bile duraksamadım. Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. "Kanatlarımdan memnunum." Katran rengi parlak dev kanatlarım vardı ve beni hiç yarı yolda bırakmıyorlardı. Onlardan memnundum. Beyaz olanlar için kılımı kıpırdatmama gerek yoktu.

Ama anlaşılan bu yanıt Merr cadısının hoşuna gitmemişti. Daha da diretti. "Peki ya, Aidan?"

Kalbim ufacık bir an için ritmini kaçırdı, ardından tekrar eski haline döndü. "Ne olmuş ona?" Meredith'e bakmıyordum ama sırıttığını görebiliyordum, kendince ruhuma dair ufak bir sızıntı buldu sanıyordu.

"Ona yeniden kavuşabilirsin." Nefesimi bırakarak geriye yaslandım. Gözlerimi kapatırken alnımdaki yaranın kanaması tamamen sona ermişti. "Bu neyi değiştirir?"

Cadıdan birkaç saniyeliğine cevap gelmedi. Onu şaşırttığımı hissedebiliyordum ama bunu onu şaşırtmak için yapmamıştım.

"Aidan'ı diyorum, şu asi çocuğu. Yeniden kavuşabilirsin belki de." Gözlerimi açmadım. Merr'in vızıldamaları bugün de son bulmayacak gibiydi. O ve ahmak hayalleri canıma okuyordu. Durmadan gerçeküstü fanteziler peşinde gezinen bir kaçıktı o.

Beni eski halime döndürmek istediğini biliyordum. Ben eskisi gibi olamayacağımı biliyordum ama o bilmiyordu. Aidanhell'in artık umurumda olmadığını bilmiyordu.

"Eğer onu bulursan..." duraksayıp düşündüm *selam söyle,* mi diyecektim. Ona artık ne diyebilirdim ki? Aidan benim dünyama gelemezdi, ben de onunkine gidemezdim. "Bulursan," dedim bir kez daha gözlerim yavaşça kararırken. "Öldür ki onu düşünmek zorunda kalmayayım!"